

Dziennik Urzędowy C 258 E

Unii Europejskiej

Wydanie polskie

Informacje i zawiadomienia

Tom 56

7 września 2013

Powiadomienie nr

Spis treści

Strona

I Rezolucje, zalecenia i opinie

REZOLUCJE

Parlament Europejski

SESJA 2012–2013

Posiedzenia od 18 do 20 kwietnia 2012 r.

Protokoły posiedzeń zostały opublikowane w Dz.U. C 183 E z 23.6.2012.

TEKSTY PRZYJĘTE

Środa, 18 kwietnia 2012 r.

2013/C 258 E/01	Rola polityki spójności w regionach najbardziej oddalonych Unii Europejskiej w kontekście strategii „UE 2020” Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 18 kwietnia 2012 r. w sprawie roli polityki spójności w najbardziej oddalonych regionach Unii Europejskiej w kontekście strategii „Europa 2020” (2011/2195(INI))	1
2013/C 258 E/02	Prawa człowieka na świecie i polityka Unii Europejskiej w tej dziedzinie, w tym skutki dla strategicznej polityki UE w dziedzinie praw człowieka Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 18 kwietnia 2012 r. w sprawie rocznego sprawozdania dotyczącego praw człowieka na świecie oraz polityki Unii Europejskiej w tym zakresie, w tym wpływu na strategiczną politykę UE w dziedzinie praw człowieka (2011/2185 (INI))	8
2013/C 258 E/03	Negocjacje układu o stowarzyszeniu UE-Azerbejdżan Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 18 kwietnia 2012 r. zawierające zalecenia Parlamentu Europejskiego dla Rady, Komisji oraz Europejskiej Służby Działań Zewnętrznych w sprawie negocjacji dotyczących układu o stowarzyszeniu między UE a Azerbejdżanem (2011/2316(INI))	36
2013/C 258 E/04	Negocjacje układu o stowarzyszeniu UE-Armenia Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 18 kwietnia 2012 r. zawierające zalecenia Parlamentu Europejskiego dla Rady, Komisji oraz Europejskiej Służby Działań Zewnętrznych w sprawie negocjacji dotyczących układu o stowarzyszeniu między UE a Armenią (2011/2315(INI))	44

PL

<u>Powiadomienie nr</u>	Spis treści (ciąg dalszy)	Strona
2013/C 258 E/05	Ryby jako wspólne dobro Oświadczenie Parlamentu Europejskiego z dnia 18 kwietnia 2012 r. w sprawie ryb jako wspólnego dobra	51
2013/C 258 E/06	Dzieci cierpiące na zespół Downa Oświadczenie Parlamentu Europejskiego z dnia 18 kwietnia 2012 r. w sprawie dzieci cierpiących na zespół Downa	51
Czwartek, 19 kwietnia 2012 r.		
2013/C 258 E/07	Apel o opracowanie konkretnych sposobów walki z oszustwami podatkowymi i uchylaniem się od opodatkowania Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 19 kwietnia 2012 r. w sprawie apelu o opracowanie konkretnych sposobów walki z oszustwami podatkowymi i uchylaniem się od opodatkowania (2012/2599(RSP))	53
Piątek, 20 kwietnia 2012 r.		
2013/C 258 E/08	Modernizacja europejskich systemów szkolnictwa wyższego Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 20 kwietnia 2012 r. w sprawie modernizacji europejskich systemów szkolnictwa wyższego (2011/2294 (INI))	55
2013/C 258 E/09	Konkurencyjny jednolity rynek cyfrowy – administracja elektroniczna jako projekt przewodni Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 20 kwietnia 2012 r. w sprawie konkurencyjnego jednolitego rynku cyfrowego – administracja elektroniczna jako projekt przewodni (2011/2178 (INI))	64
2013/C 258 E/10	Sytuacja w Mali Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 20 kwietnia 2012 r. w sprawie sytuacji w Mali (2012/2603(RSP))	75
2013/C 258 E/11	Sytuacja w Mjanmie Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 20 kwietnia 2012 r. w sprawie sytuacji w Republice Związku Mjanmy (2012/2604(RSP))	79
2013/C 258 E/12	Bezpieczeństwo prawne europejskich inwestycji poza Unią Europejską Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 20 kwietnia 2012 r. w sprawie pewności prawa w odniesieniu do inwestycji europejskich poza Unią Europejską (2012/2619(RSP))	84
2013/C 258 E/13	Wpływ decentralizacji procesu zarządzania pomocą zewnętrzną przez Komisję na udzielanie pomocy Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 20 kwietnia 2012 r. na temat wpływu decentralizacji procesu zarządzania pomocą zewnętrzną przez Komisję z centrali Komisji do jej delegatur w dziedzinie udzielania pomocy (2011/2192(INI))	87

Środa, 18 kwietnia 2012 r.

I

(Rezolucje, zalecenia i opinie)

REZOLUCJE

PARLAMENT EUROPEJSKI

Rola polityki spójności w regionach najbardziej oddalonych Unii Europejskiej w kontekście strategii „UE 2020”

P7_TA(2012)0125

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 18 kwietnia 2012 r. w sprawie roli polityki spójności w najbardziej oddalonych regionach Unii Europejskiej w kontekście strategii „Europa 2020” (2011/2195(INI))

(2013/C 258 E/01)

Parlament Europejski,

- uwzględniając postanowienia art. 355 i art. 349 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE), w których uznaje się szczególny status regionów najbardziej oddalonych, oraz postanowienia art. 107 ust. 3 lit. a) TFUE dotyczące zasad pomocy państwa w takich regionach,
- uwzględniając art. 174 i następne TFUE, ustanawiające jako cel spójność gospodarczą, społeczną i terytorialną i definiujące strukturalne instrumenty finansowe służące osiągnięciu tego celu,
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 26 maja 2004 r. zatytułowany „Ścisłejsze partnerstwo dla regionów najbardziej oddalonych” (COM(2004)0343),
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 28 września 2005 r. w sprawie wzmocnionego partnerstwa na rzecz regionów najbardziej oddalonych ⁽¹⁾,
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 12 września 2007 r. zatytułowany „Strategia w sprawie regionów najbardziej oddalonych: osiągnięcia i plany na przyszłość” (COM(2007)0507) oraz załączony do niego dokument roboczy służb Komisji z dnia 12 września 2007 r. zatytułowany „Rozwój i bilans strategii na rzecz regionów najbardziej oddalonych” (SEC(2007)1112),
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 20 maja 2008 r. w sprawie strategii w sprawie regionów najbardziej oddalonych: osiągnięcia i plany na przyszłość ⁽²⁾,
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 17 października 2008 r. zatytułowany „Regiony najbardziej oddalone atutem Europy” (COM(2008)0642),
- uwzględniając wspólne memorandum regionów najbardziej oddalonych z dnia 14 października 2009 r. zatytułowane „Regiony najbardziej oddalone do roku 2020”,

⁽¹⁾ Dz.U. C 227E z 21.9.2006, s. 512.⁽²⁾ Dz.U. C 279E z 19.11.2009, s. 12.

Środa, 18 kwietnia 2012 r.

- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 3 marca 2010 r. zatytułowany „EUROPA 2020: Strategia na rzecz inteligentnego i zrównoważonego rozwoju sprzyjającego włączeniu społecznemu” (COM(2010)2020),
- uwzględniając memorandum Hiszpanii, Francji, Portugalii i regionów najbardziej oddalonych z dnia 7 maja 2010 r. w sprawie odnowionej wizji europejskiej strategii w zakresie regionów najbardziej oddalonych,
- uwzględniając wnioski z 3022. posiedzenia Rady do Spraw Ogólnych obradującej w dniu 14 czerwca 2010 r. ⁽¹⁾,
- uwzględniając pierwsze sprawozdanie Komisji dla Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 24 września 2010 r. dotyczące skutków reformy POSEI z 2006 r. (COM(2010)0501),
- uwzględniając wniosek dotyczący rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 24 września 2010 r. w sprawie szczególnych środków w dziedzinie rolnictwa na rzecz regionów najbardziej oddalonych w Unii Europejskiej (COM(2010)0498),
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 29 czerwca 2011 r. zatytułowany „Budżet z perspektywy »Europy 2020« ” (COM(2011)0500 – część 1 i 2),
- uwzględniając wniosek dotyczący rozporządzenia Rady z dnia 29 czerwca 2011 r. określającego wieloletnie ramy finansowe na lata 2014–2020 (COM(2011)0398),
- uwzględniając sprawozdanie dla komisarza Michela Barniera z dnia 12 października 2011 r. zatytułowane „Najbardziej oddalone regiony Europy a jednolity rynek: wpływ UE na świat”, przedstawione przez Pedra Solbesa Mirę,
- uwzględniając komunikat Komisji do Rady Europejskiej z dnia 18 października 2010 r. zatytułowany „Opinia Komisji na mocy art. 355 ust. 6 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej dotycząca wniosku rządu Francji w sprawie zmiany statusu wyspy Saint-Barthélemy wobec Unii Europejskiej” (COM(2010)0559) oraz decyzję Rady Europejskiej nr 2010/718/UE z dnia 29 października 2010 r. w sprawie zmiany wobec Unii Europejskiej statusu wyspy Saint-Barthélemy ⁽²⁾,
- uwzględniając deklarację końcową XVII Konferencji Prezydentów Regionów Najbardziej Oddalonych Unii Europejskiej, która odbyła się w dniach 3 i 4 listopada 2011 r.,
- uwzględniając wkład regionów najbardziej oddalonych w konsultacje społeczne z dnia 15 stycznia 2010 r. dotyczące dokumentu roboczego Komisji w sprawie przyszłej strategii „UE 2020” (COM(2009)0647),
- uwzględniając wspólny wkład regionów najbardziej oddalonych z dnia 28 stycznia 2011 r. dotyczący piątego sprawozdania w sprawie spójności gospodarczej, społecznej i terytorialnej,
- uwzględniając wkład regionów najbardziej oddalonych UE z dnia 28 lutego 2011 r. w sprawie Aktu o jednolitym rynku (COM(2010)0608 z dnia 27 października 2010 r.),
- uwzględniając wspólną platformę z dnia 6 lipca 2010 r. przesłaną do przewodniczącego Komisji Europejskiej José Manuela Durão Barroso przez konferencję posłów do Parlamentu Europejskiego z regionów najbardziej oddalonych,
- uwzględniając art. 48 Regulaminu,
- uwzględniając sprawozdanie Komisji Rozwoju Regionalnego oraz opinie Komisji Budżetowej, jak również Komisji Przemysłu, Badań Naukowych i Energii (A7-0084/2012),

⁽¹⁾ Dokument Rady nr 11021/2010.

⁽²⁾ Dz.U. L 325 z 9.12.2010, s. 4.

Środa, 18 kwietnia 2012 r.

- A. mając na uwadze, że w art. 349 Traktatu przewidziano odrębną podstawę prawną, opartą na prawie pierwotnym, dzięki której specjalny status prawny i wspólna polityka odnoszące się do regionów najbardziej oddalonych uległy umocnieniu z korzyścią dla tych regionów,
- B. mając na uwadze, że polityka spójności powinna być dostosowana do strategii „Europa 2020”, która przewiduje zorganizowanie inicjatyw politycznych ukierunkowanych na inteligentny i zrównoważony rozwój sprzyjający włączeniu społecznemu, powinna też objąć części składowe tej strategii, wspierając gospodarkę o wysokim poziomie zatrudnienia, sprzyjającą spójności społecznej i terytorialnej, jak również powinna odpowiednio uwzględniać wymiar regionów najbardziej oddalonych; mając na uwadze, że warunki wyjściowe w regionach najbardziej oddalonych do osiągnięcia takich celów są bardziej niekorzystne niż w innych regionach, a także że regiony te planują współpracować na rzecz osiągnięcia pięciu celów w zakresie zatrudnienia, innowacji, edukacji, włączenia społecznego, klimatu i energii, które mają zostać osiągnięte do 2020 r.; mając też na uwadze, że konieczność ukierunkowania celów strategii „Europa 2020” na wykorzystanie potencjału tych regionów i na wzrost w klastrach doskonałości nie może jednak pomijać ani utrudnień strukturalnych, jakie występują w tych regionach, ani podstawowej roli, jaką w rozwoju odgrywają tradycyjne sektory,
- C. mając na uwadze, że polityka spójności powinna pozostać jednym z głównych instrumentów unijnych działań w zakresie zmniejszania nierówności między regionami europejskimi ogólnie i regionami najbardziej oddalonymi w szczególności, służącym integracji tych regionów w ramach rynku wewnętrznego oraz na ich obszarach geograficznych, wspieraniu rozwoju i konwergencji gospodarczej tych regionów z kontynentalną UE, jak również osiąganiu celów strategii „Europa 2020”, w ramach której podstawowymi instrumentami są fundusze europejskie; mając jednak na uwadze, że ta polityka europejska nie może sama w sobie rozwiązać wszystkich problemów, jakie napotykają regiony najbardziej oddalone,
- D. mając na uwadze, że wielkim zadaniem stojącym przed gospodarkami regionów najbardziej oddalonych jest przekształcenie ich ograniczeń w możliwości rozwoju za pomocą instrumentów umożliwiających zmniejszenie nierówności w zakresie swobodnego przepływu osób i towarów, kapitału i usług, oraz że wyzwania, takie jak globalizacja, zmiana klimatu, zaopatrzenie w energię i rozwój energii ze źródeł odnawialnych, zrównoważone zarządzanie zasobami naturalnymi, morskimi i rolnymi, ochrona różnorodności biologicznej, włączenie społeczne, ograniczanie ubóstwa, a także presja demograficzna, wymagają koordynacji wszystkich polityk i instrumentów Unii,
- E. mając na uwadze, że pogarszanie się sytuacji gospodarczej związane z kryzysem gospodarczym, społecznym i finansowym szczególnie silnie ujawniło się w regionach najbardziej oddalonych, obnażając słabość strukturalną ich gospodarek i ich zależność od świata zewnętrznego,
- F. mając na uwadze, że europejskie inwestycje w regiony najbardziej oddalone nie są jedynie przejawem polityki nadrabiania zaległości i kompensowania utrudnień, lecz są także inwestycjami realizowanymi z korzyścią i z zyskiem dla całej Unii Europejskiej,

Odmienne i wspólne podejście do regionów najbardziej oddalonych

1. podkreśla, że na mocy TFUE regiony najbardziej oddalone mają prawo podlegać odmiennemu i wspólnemu podejściu, co pozwala im korzystać z maksymalnego poziomu wsparcia niezależnie od stopnia rozwoju, tak aby ich właściwości były odpowiednio uwzględniane i chronione;
2. podkreśla, że zgodnie z wnioskami z piątego sprawozdania w sprawie spójności gospodarczej, społecznej i terytorialnej konieczne jest zwiększenie elastyczności instrumentów polityki spójności, aby umożliwić inwestycje zdolne do zapewnienia poziomu wzrostu i rozwoju adekwatnego do założeń strategii „Europa 2020”, również w przypadku specyficznych warunków geograficznych i demograficznych;
3. zgadza się, że regiony najbardziej oddalone powinny dążyć do realizacji celów określonych w strategii „Europa 2020”, ale nalega na konieczność dostosowania tych celów do sytuacji panującej w przedmiotowych regionach, z uwzględnieniem różnic, warunków strukturalnych i potencjalnych korzyści; utrzymuje jednocześnie, że należy częściej stosować art. 349 TFUE, w którym przewidziano przyjęcie specyficznych środków na rzecz złagodzenia skutków związanych ze specyfiką regionów najbardziej oddalonych, i nadać temu artykułowi wagę prawną, instytucjonalną i polityczną konieczną do zapewnienia tym regionom należytej integracji, pozwalającej na rozwój gospodarczy i społeczny w ramach rynku wewnętrznego i, szerzej, w ramach Unii Europejskiej, jak również na pełne uczestnictwo na równi z innymi regionami we wszystkich odpowiednich programach Unii;

Środa, 18 kwietnia 2012 r.

4. jest zdania, że należałoby w bardziej elastyczny sposób odnosić się do regionów najbardziej oddalonych w kontekście trzech pierwszych celów tematycznych przewidzianych w nowych wnioskach dotyczących rozporządzeń od 2014 r., dzięki czemu udałoby się uniknąć nadmiernego ograniczenia możliwości dywersyfikacji i rozwoju dotychczasowego potencjału tych regionów, jak również możliwości wykorzystania ich przewagi komparatywnej i konkurencyjnej;

5. opowiada się za stosowaniem odmiennych kryteriów w celu kwalifikowania regionów najbardziej oddalonych do przyznania funduszy strukturalnych, jako że kryterium PKB na mieszkańca nie odzwierciedla specyficznych realiów tych regionów i jest sprzeczne ze statusem regionu najbardziej oddalonego oraz z samym Traktatem; apeluje w związku z tym o wprowadzenie jednego specyficznego kryterium, odnoszącego się do regionów najbardziej oddalonych jako regionów słabiej rozwiniętych, niezależnie od ich poziomu PKB, ponieważ takie podejście jest najlepiej dostosowane do szczególnej sytuacji tych regionów; wzywa ponadto do tego, by poziom współfinansowania dla regionów najbardziej oddalonych wynosił 85 % w ramach wszystkich instrumentów wsparcia przeznaczonych dla tych regionów; wnosi o wydłużenie terminu wymagalności środków w regionach najbardziej oddalonych w celu ich lepszego wykorzystania;

6. poddaje krytyce, w kontekście dodatkowego finansowania z EFRR, propozycję radykalnego zmniejszenia finansowania dla regionów najbardziej oddalonych i regionów o niskiej gęstości zaludnienia na okres rozliczeniowy od 2014 do 2020 r. i wyraża zaniepokojenie z powodu zmiany przeznaczenia tego finansowania, mającego początkowo na celu kompensowanie skutków utrudnień strukturalnych występujących w tych regionach, i z powodu poświęcenia 50 % przedmiotowych środków na realizację innych celów; opowiada się za tym, aby udział środków finansowych UE w przedmiotowym finansowaniu wynosił 85 %, podobnie jak w przypadku głównego nurtu EFRR; wzywa w tym kontekście do tego, aby wysiłek finansowy związany z wdrożeniem strategii „Europa 2020” pociągał za sobą dostęp do wsparcia z funduszy europejskich co najmniej na takim samym poziomie, w ujęciu realnym, jak w obecnym programie finansowania, aby było możliwe spójne i skuteczne wdrożenie tej strategii;

7. wyraża ubolewanie z powodu dokonania cięć w innych obszarach spójności – a dokładniej ubolewa nad tym, że na następny okres programowania Komisja proponuje ogólne zmniejszenie środków przeznaczonych na spójność gospodarczą, społeczną i terytorialną o 5,1 % w stałych cenach z roku 2011, w tym ograniczenie o 20,2 % środków przeznaczonych na regiony objęte celem konwergencji (z wyłączeniem regionów w okresie przejściowym), o 5,6 % środków na regiony objęte celem konkurencyjności oraz o 2,9 % środków na Fundusz Spójności;

8. z zadowoleniem przyjmuje plan Komisji dotyczący włączenia do wieloletnich ram finansowych na lata 2014–2020 pozycji budżetowej dla „Regionów najbardziej oddalonych i regionów bardzo rzadko zaludnionych”, ponieważ ustanowi to wyraźniejszy związek między środkami przeznaczanymi na te regiony a ich celami;

9. zwraca uwagę na to, że we wniosku dotyczącym rozporządzenia w sprawie przyszłego EFS nie wspomniano ponownie o sytuacji regionów najbardziej oddalonych, zważywszy nie tylko na ich uwarunkowania strukturalne wymienione w art. 349 TFUE, lecz także na ich szczególną sytuację gospodarczą, które to względy plasują przedmiotowe regiony wśród regionów o najwyższej stopie bezrobocia w Unii;

10. wskazuje na konieczność dostosowania europejskich polityk fiskalnych i celnych na potrzeby wzmocnienia konkurencyjności gospodarek regionów najbardziej oddalonych oraz stwierdza, że istnienie odpowiednich mechanizmów podatkowych i celnych nabiera istotnego znaczenia dla dywersyfikacji działalności gospodarczej oraz tworzenia trwałych miejsc pracy w tych regionach;

11. podkreśla, że jest konieczne, aby obywatele regionów najbardziej oddalonych korzystali z dobrodziejstw rynku wewnętrznego na równi z innymi obywatelami Unii i wzywa do podjęcia działań zgodnie z zaleceniami sformułowanymi w sprawozdaniu Solbesa; wzywa do zbadania możliwości opracowania odrębnych ram dla pomocy państwa w regionach najbardziej oddalonych i opowiada się za utrzymaniem na obecnym poziomie dotacji na inwestycje dla dużych, średnich i małych przedsiębiorstw oraz za umożliwieniem przyznawania pomocy operacyjnej niedegresywnej i nieograniczonej w czasie w warunkach elastycznych ram regulacyjnych, ponieważ udowodniono, że pomoc ta nie ma szkodliwego wpływu na konkurencję i że przyczynia się ona do osiągnięcia przez te regiony celów strategii „Europa 2020”, zwłaszcza dotyczących innowacji, badań i środowiska; podkreśla w tym kontekście znaczenie usług publicznych dla spójności gospodarczej, społecznej i terytorialnej regionów najbardziej oddalonych, zwłaszcza w sektorach transportu lotniczego i morskiego, usług pocztowych, energii i komunikacji;

12. podkreśla znaczenie wspierania małych i średnich przedsiębiorstw poprzez przyznawanie funduszy unijnych, z myślą o rozwijaniu struktury produkcyjnej regionów najbardziej oddalonych i promowaniu umiejętności pracowniczych, a tym samym wzmocnianiu produkcji specyficznej dla tych regionów i gospodarki lokalnej;

Środa, 18 kwietnia 2012 r.

13. ocenia, że celem działań Unii powinno być odgrywanie wiodącej roli i pobudzanie inicjatywy w celu tworzenia w regionach najbardziej oddalonych centrów doskonałości, dzięki oparciu się na sektorach, w których wykorzystywane są atuty i wiedza fachowa, takich jak gospodarowanie odpadami, energia odnawialna, niezależność energetyczna, różnorodność biologiczna, mobilność studentów, badania z dziedziny klimatu czy też zarządzanie kryzysowe; ocenia, że o ile działania podjęte na skalę kontynentu europejskiego i na podstawie jego ogólnej charakterystyki wciąż nie są skuteczne w regionach najbardziej oddalonych, o tyle mechanizmy eksperymentalne, na których stosowanie zezwala art. 349 Traktatu i które odniosły prawdziwy sukces, mogą zostać wprowadzone na pozostałym terytorium Unii; zachęca Komisję do maksymalnego wykorzystania eksperymentów w tych regionach do celów innowacyjnego, solidarnego i trwałego wzrostu gospodarczego;

Właściwe specyficzne ramy polityk europejskich w regionach najbardziej oddalonych

14. wzywa do wzmocnienia środków wsparcia rolnictwa w ramach POSEI w celu zrównoważenia konkurencji ze strony producentów wykorzystujących niższe koszty produkcji oraz opowiada się za utrzymaniem szczegółowych przepisów dotyczących regionów najbardziej oddalonych w zakresie WPR;

15. opowiada się za koniecznością przeprowadzania wstępnej oceny skutków dla gospodarki regionów najbardziej oddalonych wywieranych przez projekty uregulowań europejskich;

16. podkreśla konieczność utrzymania środków zrównoważonego zarządzania zasobami morskimi i ich ochrony, stopniowego ograniczenia dostępu do stref morskich zidentyfikowanych jako wrażliwe pod względem biologicznym i geograficznym wyłącznie dla flot lokalnych i stosowania narzędzi połowowych przyjaznych dla środowiska, waloryzacji akwakultury oraz ponownego wprowadzenia możliwości przyznawania pomocy na odnowę i modernizację floty w celu poprawy warunków bezpieczeństwa, higieny i wdrożenia dobrych praktyk; apeluje też o zwiększenie rekompensaty za koszty dodatkowe w ramach POSEI dla rybołówstwa; kładzie nacisk na potrzebę przyjęcia podejścia lepiej dostosowanego do realiów poszczególnych regionów poprzez oparcie się na modelach rozwoju przedmiotowego sektora uzgodnionych przez podmioty lokalne;

17. ubolewa nad tym, że w ramach propozycji reformy wspólnej polityki rybołówstwa nie uwzględniono w wystarczającym stopniu sytuacji i realiów regionów najbardziej oddalonych; wskazuje na morski wymiar regionów najbardziej oddalonych oraz na wagę rybołówstwa w planowaniu przestrzennym i dla zatrudnienia ludności lokalnej w ramach wyłącznych stref ekonomicznych tych regionów, których potencjał powinien przekładać się na konkretne i spójne środki na rzecz prawdziwej gospodarki morskiej i być należycie uwzględniany w europejskim programie na rzecz zintegrowanej polityki morskiej; przypomina o rosnącym zainteresowaniu gospodarczym olbrzymim bogactwem biogenetycznym i mineralnym zasobów morskich regionów najbardziej oddalonych i o wadze uwzględnienia tej kwestii w nowej strategii w sprawie regionów najbardziej oddalonych w celu zapewnienia rozwoju gospodarki opartej na wiedzy związanej z morzem; utrzymuje w tym kontekście, że regiony najbardziej oddalone powinny zajmować centralną pozycję w unijnej polityce morskiej ze względu na ich rolę w zakresie zrównoważonej eksploatacji mórz i stref przybrzeżnych oraz w międzynarodowym zarządzaniu obszarami morskimi i twierdzi, że atlantyckie regiony najbardziej oddalone powinny uczestniczyć w realizacji opracowywanej obecnie strategii na rzecz Atlantyku;

18. przypomina o wadze sektora turystycznego i apeluje do Komisji o przyspieszenie wykonania europejskiego planu działania oraz o zagwarantowanie większej koordynacji istniejących linii finansowania, ze zwróceniem szczególnej uwagi na regiony najbardziej oddalone;

19. wskazuje, że regiony najbardziej oddalone zamierzają postawić na strategię rozwoju badań i innowacji oraz na rozrost tkanki przedsiębiorczości, w szczególności poprzez wspieranie przedsiębiorczości wśród młodych ludzi, aby umożliwić rozwój małych i średnich przedsiębiorstw i zapobiec bezrobociu osób młodych; opowiada się za tworzeniem infrastruktury technologicznej oraz centrów innowacji o zasięgu europejskim, za rozwojem projektów i partnerstw z podmiotami należącymi do systemu naukowo-technologicznego oraz za wymianą pomysłów i dobrych praktyk za pośrednictwem europejskich sieci wspierania innowacji oraz strategii inteligentnej specjalizacji, takich jak platforma inteligentnej specjalizacji, jak również za długoterminowymi inwestycjami na rzecz regionów najbardziej oddalonych w ramach finansowania spójności, z myślą o zapewnieniu aktywnego udziału w inicjatywach przewodnich strategii „Europa 2020”; zwraca się o kontynuację podjętych do tej pory starań na rzecz regionów najbardziej oddalonych w celu zwiększenia liczby lokalnych narzędzi badawczych, odpowiadających istniejącemu potencjałowi oraz w celu wsparcia rozwoju atrakcyjnych, osiągających wyniki i dysponujących realnymi środkami uniwersytetów, których poziom odpowiadałby poziomowi uniwersytetów znajdujących się na pozostałym terytorium Unii;

Środa, 18 kwietnia 2012 r.

20. podkreśla konieczność ułatwienia synergii między funduszami polityki spójności a programem ramowym w zakresie badań i rozwoju w celu wsparcia rozwoju regionów najbardziej oddalonych i zaradzenia niedostatecznemu wykorzystaniu funduszy w dziedzinie badań;

21. podkreśla, że jednolity europejski obszar transportu powinien przyczynić się do zapewnienia rozwoju regionów najbardziej oddalonych sprzyjającego włączeniu społecznemu, do zmniejszenia ich deficytu dostępności oraz do przeciwdziałania zmianie klimatu; wzywa do stworzenia specyficznego środka wspierania transportu w regionach najbardziej oddalonych, zwłaszcza transportu publicznego i rozwoju transportu morskiego między wyspami; apeluje ponadto o utworzenie platform logistycznych oraz popiera ideę wdrażania projektów takich jak autostrady morskie; wskazuje na możliwości, które stwarza regionom najbardziej oddalonym program Marco Polo, i wzywa Komisję do jego uelastyczenia i przedłużenia poza rok 2013; wnosi także o zawarcie specyficznych odniesień dotyczących regionów najbardziej oddalonych w instrumencie „Łącząc Europę”; kładzie nacisk na objęcie regionów najbardziej oddalonych TEN-T i nowym instrumentem mającym na celu ułatwienie wzajemnych połączeń w Europie;

22. przypomina, że uzależnienie regionów najbardziej oddalonych od przywozu paliw kopalnych przyczynia się do zwiększenia dodatkowych kosztów; stwierdza ponadto, że inwestycje na rzecz przeciwdziałania zmianie klimatu w ramach polityki regionalnej w regionach najbardziej oddalonych są stosunkowo niewielkie; proponuje wzmocnienie sektora energii odnawialnej i zwiększenie efektywności energetycznej poprzez takie inicjatywy jak Pakt Wysp, służący opracowaniu lokalnych planów działania na rzecz energii odnawialnej i racjonalnych pod względem kosztów projektów w celu zmniejszenia emisji CO₂ o przynajmniej 20 % do 2020 r., jak również poprzez utworzenie odrębnego programu dla projektów badawczych w dziedzinie energii odnawialnej i dywersyfikacji regionalnej bazy energetycznej, zwłaszcza w zakresie energii geotermalnej, energii fal oraz energii pozyskiwanej z wodoru; proponuje też stworzenie specyficznego programu w obszarze energetyki w celu zmniejszenia kosztów oddalenia, infrastruktury oraz świadczonych usług, aby zachęcać do kontynuowania zapoczątkowanej w regionach najbardziej oddalonych ambitnej polityki w zakresie rozwoju energii odnawialnej;

23. z niepokojem zauważa skutki zmiany klimatu w regionach najbardziej oddalonych, a w szczególności wzrost poziomu wód; wzywa Unię do zajęcia się tymi kwestiami w ramach unijnej strategii dotyczącej zapobiegania zmianie klimatu i reagowania na nią; zaleca odpowiednie wykorzystanie zasobów energetycznych i rozwój potencjału energii odnawialnych;

24. wzywa Komisję do stworzenia specyficznego programu w obszarze energetyki, transportu oraz technologii informacyjno-komunikacyjnych na podstawie POSEI, który to program w możliwie najwyższym stopniu współgrałby z pozostałymi rodzajami działań Unii w tych dziedzinach;

25. uważa za niezbędne wspomaganie państw członkowskich w zapewnianiu mieszkańcom tych regionów pełnego dostępu do źródeł informacji i łączności, jakie oferują nowe technologie, np. technologie szerokopasmowe i bezprzewodowe, w tym łączność satelitarna, a w szczególności dostępu do infrastruktury sieci szerokopasmowych, tak aby wspierać wzrost gospodarczy i lepsze zarządzanie dzięki digitalizacji usług; wzywa Komisję i państwa członkowskie do dopilnowania, aby do roku 2013 wszyscy mieszkańcy regionów najbardziej oddalonych mieli dostęp do Internetu szerokopasmowego;

26. zdaje sobie sprawę – z uwagi na fakt, że gospodarka cyfrowa jest bez wątpienia siłą napędową rozwoju gospodarczego Unii – ze skutków narastającego problemu wykluczenia cyfrowego, który może stać się poważną przeszkodą dla rozwoju;

27. ocenia, że innowacyjne finansowanie polityki spójności mogłoby częściowo zaradzić długotrwałemu niedoborowi inwestycji mikroprzedsiębiorstw i MŚP w regionach najbardziej oddalonych i podkreśla konieczność poprawy dostępu do finansowania przedsiębiorstw z regionów najbardziej oddalonych, w szczególności poprzez ustanowienie dialogu z grupą EBI i poprzez wspieranie zarówno tworzenia lokalnych funduszy inwestycyjnych w każdym z tych regionów, jak i rozwoju regionalnych rynków wysokiego ryzyka zgodnie z propozycją zawartą we wspomnianym wyżej sprawozdaniu Pedra Solbesa Miry w sprawie regionów najbardziej oddalonych w kontekście jednolitego rynku; wzywa Komisję do przedstawienia w tym kontekście Parlamentowi i Radzie odpowiedniego aktu ustawodawczego;

28. życzyłoby sobie wprowadzenia w tych regionach, w odniesieniu do ograniczonej liczby dziedzin, eksperymentalnych mechanizmów w zakresie udzielania zamówień publicznych, tak aby nadać postępowaniom o udzielenie zamówienia zrównoważony charakter poprzez uwzględnienie przynależności terytorialnej konkurujących podmiotów;

Środa, 18 kwietnia 2012 r.

Lepsze sprawowanie rządów oraz integracja regionów najbardziej oddalonych w Unii i na ich obszarach geograficznych

29. opowiada się za zwiększeniem uczestnictwa władz regionalnych z regionów najbardziej oddalonych w przygotowywaniu oraz realizacji programów i polityk unijnych zgodnie z zasadami elastyczności, dostosowania i modulacji w zakresie pomocniczości oraz wielopoziomowego sprawowania rządów, a także w ramach partnerstwa z sektorem prywatnym i społeczeństwem obywatelskim, w celu dopilnowania tego, by uwzględniono ich szczególne potrzeby na wszystkich etapach procesu podejmowania decyzji, jak również w celu zwiększenia widoczności tych regionów w instytucjach europejskich;

30. uważa, że zarządzanie zasobami stanowi jedną z podstawowych słabości regionów najbardziej oddalonych; ocenia, że należy zapewnić im wystarczające podstawy, które umożliwią im zarządzanie inwestycjami, w szczególności inwestycjami w zakresie infrastruktury – nie tylko transportowej, lecz także wodnej, energetycznej i związanej z gospodarowaniem odpadami;

31. przypomina, że w wyżej wspomnianym sprawozdaniu Pedra Solbesa Miry w sprawie regionów najbardziej oddalonych w kontekście jednolitego rynku ujawniono, że gospodarki regionów najbardziej oddalonych są prawie w każdym punkcie ograniczone przez dodatkowe koszty; zwraca też uwagę Komisji na zjawiska monopolu, nadużycia pozycji dominującej i karteli, które prowadzą do niesłusznego uwypuklenia drożyzny utrzymania; wzywa Komisję do przeprowadzenia szczegółowego badania dotyczącego kształtowania się cen w regionach najbardziej oddalonych w celu określenia dźwigni działania odpowiednich do zapewnienia większej efektywności wspólnego rynku na tych terytoriach;

32. przypisuje regionom najbardziej oddalonym rolę granic zewnętrznych UE i opowiada się za tym, aby między innymi poprzez kontynuowanie rozważań przedstawionych przez Komisję w ramach partnerstwa z tymi regionami przyjąć podejście uznające sąsiedztwo w stosunkach z państwami trzecimi UE, w tym z krajami o pozycji uprzywilejowanej ze względów kulturowych i historycznych; zwraca uwagę na trudność włączenia regionów najbardziej oddalonych do odpowiednich stref geograficznych oraz na konieczność znalezienia specyficznych innowacyjnych rozwiązań, które sprzyjałyby rzeczywistej integracji regionalnej poprzez realizację wspólnych programów i projektów przez regiony najbardziej oddalone i sąsiadujące z nimi państwa trzecie, jak również konieczność pomocy w ustanowieniu dobrej łączności w odpowiednich strefach geograficznych; podkreśla znaczenie wpływu wymiaru zewnętrznego niektórych polityk europejskich na regiony najbardziej oddalone i kładzie nacisk na konieczność przeprowadzenia badań w celu zmierzenia skutków międzynarodowych umów handlowych i w sprawie połowów oraz ich wpływu na te regiony i ich produkty lokalne, jak również wprowadzenia środków wyrównawczych, które pozwolą na złagodzenie wszelkich szkód wynikających z przedmiotowych umów;

33. ubolewa nad brakiem zainteresowania uwzględnieniem specyfiki regionów najbardziej oddalonych przy negocjowaniu umów o partnerstwie gospodarczym, jaki okazuje z góry DG ds. Handlu, i wzywa usilnie Komisję do dalszego poszukiwania kompromisu uwzględniającego interesy tych regionów w ramach ostatecznych umów, które zostaną zawarte z państwami AKP;

34. przypomina po raz kolejny o konieczności lepszego współdziałania funduszy polityki spójności i Europejskiego Funduszu Rozwoju w celu skuteczniejszej realizacji projektów będących przedmiotem wspólnego zainteresowania i poprawy integracji regionalnej regionów najbardziej oddalonych; przywołuje w tym kontekście wielokrotnie wyrażane stanowisko Parlamentu Europejskiego dotyczące włączenia EFR do budżetu UE;

35. podkreśla, że dla regionów najbardziej oddalonych ważna jest współpraca terytorialna i wzywa do kontynuowania programów współpracy terytorialnej w tych regionach; popiera w tym kontekście uelastycznienie przepisów w celu lepszego wykorzystania dostępnego finansowania i realizacji projektów współpracy, jak również podniesienie poziomu współfinansowania EFRR do 85 %, aby bardziej zdecydowanie postawić na współpracę transnarodową, a także znieść w odniesieniu do regionów najbardziej oddalonych kryterium 150 km granic morskich dla współpracy transgranicznej; przypomina też, że uprzywilejowane położenie geograficzne i powaga geostrategicznej roli regionów najbardziej oddalonych stanowią olbrzymią wartość dodaną dla Unii w stosunkach z państwami afrykańskimi, środkowoamerykańskimi oraz ze Stanami Zjednoczonymi;

36. uważa, że rozwój transgranicznych usług administracji elektronicznej przyczyni się do integracji regionów najbardziej oddalonych na rynku wewnętrznym Unii;

37. przypomina, że kraje i terytoria zamorskie duńskie, francuskie i holenderskie, o których mowa w art. 355 ust. 1 i 2 TFUE mogą wnioskować o uznanie ich za regiony najbardziej oddalone, tak aby wybrać najbardziej odpowiedni dla siebie status, oraz zwraca uwagę na obecne regiony najbardziej oddalone i na decydującą rolę, jaką mogą one odegrać w promowaniu i wzmocnieniu swojego statusu;

Środa, 18 kwietnia 2012 r.

38. wskazuje na bliskie przyjęcie przez Majotę statusu regionu najbardziej oddalonego i wzywa Komisję do zwiększenia pomocy niezbędnej do poprawnej absorpcji funduszy; przypomina w tym kontekście o budżecie przeznaczonym na działania przygotowawcze dotyczące wspierania Majoty i o konieczności przewidzenia w przyszłych wieloletnich ramach finansowych specyficznych mechanizmów dla tego regionu oraz każdego innego terytorium, którego to może dotyczyć, w ramach procesu przyjmowania statusu regionu najbardziej oddalonego, aby wesprzeć terytoria w procesie przekształcania się w tego rodzaju region;

*

* *

39. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji oraz państwom członkowskim.

Prawa człowieka na świecie i polityka Unii Europejskiej w tej dziedzinie, w tym skutki dla strategicznej polityki UE w dziedzinie praw człowieka

P7_TA(2012)0126

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 18 kwietnia 2012 r. w sprawie rocznego sprawozdania dotyczącego praw człowieka na świecie oraz polityki Unii Europejskiej w tym zakresie, w tym wpływu na strategiczną politykę UE w dziedzinie praw człowieka (2011/2185 (INI))

(2013/C 258 E/02)

Parlament Europejski,

- uwzględniając sprawozdanie roczne UE dotyczące praw człowieka i demokracji na świecie w 2010 r. (11501/2/2011), opublikowane przez Europejską Służbę Działań Zewnętrznych w dniu 26 września 2011 r.,
- uwzględniając wspólny komunikat Wysokiej Przedstawiciel Unii do Spraw Zagranicznych i Polityki Bezpieczeństwa oraz Komisji Europejskiej do Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 grudnia 2011 r. pt. „Prawa człowieka i demokracja w centrum działań zewnętrznych UE – dążenie do bardziej skutecznego podejścia” (COM(2011)0886),
- uwzględniając konkluzje Rady w sprawie nietolerancji, dyskryminacji i przemocy na tle religijnym lub wyznaniowym przyjęte na 3069. posiedzeniu Rady do Spraw Zagranicznych w Brukseli w dniu 21 lutego 2011 r.,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 14 lutego 2006 r. w sprawie klauzuli dotyczącej praw człowieka i demokracji w umowach zawieranych przez Unię Europejską ⁽¹⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 25 lutego 2010 r. w sprawie trzynastej sesji Rady Praw Człowieka Organizacji Narodów Zjednoczonych ⁽²⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 19 maja 2010 r. w sprawie Konferencji Rewizyjnej Rzymskiego Statutu Międzynarodowego Trybunału Karnego w Kampali, Uganda ⁽³⁾, rezolucje i deklaracje przyjęte przez Konferencję Rewizyjną w Kampali (Uganda) w dniach 31 maja–11 czerwca 2011 r., a także zobowiązania składane przez UE,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 17 listopada 2011 r. w sprawie poparcia Unii Europejskiej dla Międzynarodowego Trybunału Karnego: stojąc w obliczu wyzwań i pokonując trudności ⁽⁴⁾,

⁽¹⁾ Dz.U. C 290 E z 29.11.2006, s. 107.

⁽²⁾ Dz.U. C 348 E z 21.12.2010, s. 6.

⁽³⁾ Dz.U. C 161 E z 31.5.2011, s. 78.

⁽⁴⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2011)0507.

Środa, 18 kwietnia 2012 r.

- uwzględniając decyzję Rady 2011/168/WPZiB z dnia 21 marca 2011 r. w sprawie Międzynarodowego Trybunału Karnego ⁽¹⁾ oraz zmieniony plan działania,
- uwzględniając deklarację ONZ o obrońcach praw człowieka, działania specjalnych przedstawicieli Sekretarza Generalnego ONZ ds. obrońców praw człowieka, wytyczne UE dotyczące obrońców praw człowieka, a także swoją rezolucję z dnia 17 czerwca 2010 r. w sprawie strategii politycznych UE na rzecz obrońców praw człowieka ⁽²⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 5 kwietnia 2011 r. w sprawie priorytetów oraz zarysu ram nowej polityki UE w dziedzinie walki z przemocą wobec kobiet ⁽³⁾,
- uwzględniając wytyczne UE w sprawie propagowania i ochrony praw dziecka, wytyczne UE w sprawie dzieci w konfliktach zbrojnych oraz wiele poprzednich rezolucji Parlamentu Europejskiego poruszających te zagadnienia,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 25 listopada 2010 r. w sprawie społecznej odpowiedzialności przedsiębiorstw w międzynarodowych umowach handlowych ⁽⁴⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 8 czerwca 2011 r. w sprawie zewnętrznego wymiaru polityki społecznej promującej standardy pracy, standardy socjalne i odpowiedzialność społeczną przedsiębiorstw europejskich ⁽⁵⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 7 lipca 2011 r. w sprawie polityk zewnętrznych UE na rzecz demokratyzacji ⁽⁶⁾,
- uwzględniając Umowę o partnerstwie między członkami grupy państw Afryki, Karaibów i Pacyfiku z jednej strony a Wspólnotą Europejską i jej państwami członkowskimi z drugiej strony, podpisaną w Kotonu w dniu 23 czerwca 2000 r., i jej późniejsze zmiany z lutego 2005 r. i czerwca 2010 r.,
- uwzględniając wszystkie swoje rezolucje w sprawie drastycznych przypadków łamania praw człowieka, demokracji i praworządności,
- uwzględniając deklarację ONZ z 1981 r. o likwidacji wszystkich form nietolerancji i dyskryminacji religijnej i wyznaniowej,
- uwzględniając rezolucję Zgromadzenia Ogólnego Organizacji Narodów Zjednoczonych nr 66/167 w sprawie zwalczania nietolerancji, negatywnych stereotypów, piętnowania, dyskryminacji, podżegania do przemocy oraz przemocy na tle religijnym i wyznaniowym,
- uwzględniając konkluzje Rady do Spraw Zagranicznych w sprawie europejskiej polityki sąsiedztwa przyjęte w dniu 20 czerwca 2011 r. na jej 3101. posiedzeniu,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 27 października 2011 r. w sprawie Tybetu, w szczególności samospalenia mniszek i mnichów ⁽⁷⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 5 maja 2010 r. w sprawie kompetencji w zakresie przekazywania uprawnień ustawodawczych ⁽⁸⁾,

⁽¹⁾ Dz.U. L 76 z 22.3.2011, s. 56.

⁽²⁾ Dz.U. C 236 E z 12.8.2011, s. 69.

⁽³⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2011)0127.

⁽⁴⁾ Dz.U. C 99 E z 3.4.2012, s. 101.

⁽⁵⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2011)0260.

⁽⁶⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2011)0334.

⁽⁷⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2011)0474.

⁽⁸⁾ Dz.U. C 81 E z 15.3.2011, s. 6.

Środa, 18 kwietnia 2012 r.

- uwzględniając oświadczenie Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie stosowania aktów delegowanych w przyszłych wieloletnich ramach finansowych (WRF) na lata 2014-2020, załączone do jego rezolucji ustawodawczej z dnia 1 grudnia 2011 r. w sprawie wspólnego tekstu zatwierdzonego przez komitet pojednawczy i dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającego rozporządzenie Rady (WE) nr 1934/2006 ustanawiające: instrument finansowania współpracy z państwami i terytoriami uprzemysłowionymi oraz innymi państwami i terytoriami o wysokim dochodzie ⁽¹⁾,
- uwzględniając konkluzje Rady do Spraw Zagranicznych w sprawie Europejskiej Fundacji na rzecz Demokracji przyjęte w dniu 1 grudnia 2011 r. na jej 3130. posiedzeniu oraz deklarację w sprawie ustanowienia Europejskiej Fundacji na rzecz Demokracji przyjętą na forum COREPER-u w dniu 15 grudnia 2011 r.,
- uwzględniając art. 3 i 21 Traktatu o Unii Europejskiej,
- uwzględniając art. 207 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
- uwzględniając wytyczne Unii Europejskiej w zakresie praw człowieka,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 17 czerwca 2010 r. w sprawie wdrażania rozporządzenia Rady (WE) nr 1236/2005 w sprawie handlu niektórymi towarami, które mogłyby być użyte do wykonywania kary śmierci, tortur lub innego okrutnego, niehumanitarnego lub poniżającego traktowania albo karania ⁽²⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 7 października 2010 r. w sprawie Światowego Dnia przeciwko Karze Śmierci ⁽³⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 16 grudnia 2010 r. w sprawie rocznego sprawozdania dotyczącego praw człowieka na świecie za rok 2009 oraz polityki UE w tym zakresie ⁽⁴⁾,
- uwzględniając przyjęcie przez Radę Ministrów Rady Europy w dniu 7 kwietnia 2011 r. Konwencji w sprawie zapobiegania i zwalczania przemocy wobec kobiet i przemocy domowej,
- uwzględniając rezolucję Zgromadzenia Ogólnego NZ nr 65/208 z dnia 21 grudnia 2010 r. w sprawie egzekucji pozasądowych, doraźnych lub arbitralnych,
- uwzględniając rezolucje Zgromadzenia Ogólnego ONZ 46/121, 47/134 i 49/179 dotyczące praw człowieka i skrajnego ubóstwa, 47/196 w sprawie ustanowienia Międzynarodowego Dnia Walki z Ubóstwem oraz 50/107 w sprawie obchodów Międzynarodowego Roku Zwalczania Ubóstwa oraz ogłoszenia Pierwszej Dekady Walki z Ubóstwem,
- uwzględniając dokumenty Rady Gospodarczo-Społecznej ONZ E/CN.4/Sub.2/1996/13, E/CN.4/1987/NGO/2, E/CN.4/1987/SR.29 i E/CN.4/1990/15 dotyczące praw człowieka i skrajnego ubóstwa, E/CN.4/1996/25 w sprawie prawa do rozwoju oraz rezolucję Podkomisji ONZ ds. Zapobiegania Dyskryminacji i Ochrony Mniejszości 1996/25 w sprawie wykonania praw gospodarczych, społecznych i kulturalnych,
- uwzględniając sprawozdanie specjalnego sprawozdawcy ONZ ds. skrajnego ubóstwa i praw człowieka (A/66/265), w którym poddano analizie przepisy ustawodawcze, wykonawcze i praktyki prowadzące do karania, izolowania i kontrolowania osób żyjących w ubóstwie oraz do naruszania ich autonomii,
- uwzględniając rezolucję Rady Praw Człowieka ONZ nr 17/13 z dnia 17 czerwca 2011 r. dotyczącą skrajnego ubóstwa i praw człowieka oraz wszystkie inne właściwe rezolucje Rady Praw Człowieka,
- uwzględniając komunikat Komisji do Parlamentu Europejskiego, Rady, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego i Komitetu Regionów z dnia 13 października 2011 r. pt. „Zwiększanie wpływu unijnej polityki rozwoju – program działań na rzecz zmian” (COM(2011)0637),

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2011)0533.

⁽²⁾ Dz.U. C 236 E z 12.8.2011, s. 107.

⁽³⁾ Dz.U. C 371 E z 20.12.2011, s. 5.

⁽⁴⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2010)0489.

Środa, 18 kwietnia 2012 r.

- uwzględniając rezolucje Rady Bezpieczeństwa Organizacji Narodów Zjednoczonych nr 1325, 1820, 1888, 1889 i 1960 w sprawie kobiet, pokoju i bezpieczeństwa,
- uwzględniając rezolucję Zgromadzenia Ogólnego Narodów Zjednoczonych nr 65/276 z dnia 3 maja 2011 r. w sprawie udziału Unii Europejskiej w pracach Organizacji Narodów Zjednoczonych,
- uwzględniając przedłożony przez Komisję wniosek dotyczący rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 grudnia 2011 r. określającego wspólne zasady i procedury wdrażania unijnych instrumentów na rzecz działań zewnętrznych (COM(2011)0842),
- uwzględniając przedłożony przez Komisję wniosek dotyczący rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 grudnia 2011 r. w sprawie ustanowienia instrumentu finansowego na rzecz wspierania demokracji i praw człowieka na świecie (COM(2011)0844),
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 14 grudnia 2011 r. w sprawie przeglądu europejskiej polityki sąsiedztwa ⁽¹⁾,
- uwzględniając wspólny komunikat Komisji Europejskiej i Wysokiej Przedstawiciel Unii do Spraw Zagranicznych i Polityki Bezpieczeństwa do Rady Europejskiej, Parlamentu Europejskiego, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego oraz Komitetu Regionów z dnia 8 marca 2011 r. zatytułowany „Partnerstwo na rzecz demokracji i wspólnego dobrobytu z południowym regionem Morza Śródziemnego” (COM(2011)0200),
- uwzględniając wspólny komunikat wysokiej przedstawiciel Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa oraz Komisji z dnia 25 maja 2011 r. pt. „Nowa koncepcja działań w obliczu zmian zachodzących w sąsiedztwie” (COM(2011)0303),
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 25 października 2011 r. pt. „Odnowiona strategia UE na lata 2011–2014 dotycząca społecznej odpowiedzialności przedsiębiorstw” (COM(2011)0681) oraz „Analizę ram prawnych w zakresie praw człowieka i ochrony środowiska, mających zastosowanie do przedsiębiorstw europejskich działających poza granicami Unii Europejskiej”, przeprowadzoną przez Uniwersytet Edynburski w październiku 2010 r.,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 25 listopada 2010 r. w sprawie praw człowieka oraz norm społecznych i środowiskowych w międzynarodowych umowach handlowych ⁽²⁾,
- uwzględniając swoje zalecenie dla Rady z dnia 2 lutego 2012 r. w sprawie spójnej polityki wobec reżimów, wobec których UE stosuje środki ograniczające w sytuacji, gdy ich przywódcy działają na rzecz osobistych i handlowych interesów w granicach UE ⁽³⁾,
- uwzględniając opublikowane 16 maja 2011 r. sprawozdanie specjalnego sprawozdawcy ONZ (A/HRC/17/27) w sprawie propagowania i ochrony prawa do wolności poglądów i wolności wypowiedzi, w którym zwraca się uwagę na zastosowanie międzynarodowych norm i standardów praw człowieka w zakresie wolności poglądów i wypowiedzi do internetu jako jednego ze środków komunikacji,
- uwzględniając sprawozdanie roczne specjalnego przedstawiciela Sekretarza Generalnego ONZ z dnia 13 stycznia 2012 r. w sprawie przemocy wobec dzieci, w którym potwierdzono opartą na prawach człowieka normatywną podstawę wolności dzieci od przemocy oraz zaapelowano o powszechną ratyfikację protokołów fakultatywnych do Konwencji o prawach dziecka i wprowadzenie w życie przepisów krajowych zakazujących wszystkich form przemocy wobec dzieci,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 11 maja 2011 r. w sprawie rozwoju wspólnej polityki bezpieczeństwa i obrony po wejściu w życie Traktatu z Lizbony ⁽⁴⁾,

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2011)0576.

⁽²⁾ Dz.U. C 99 E z 3.4.2012, s. 31.

⁽³⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2012)0018.

⁽⁴⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2011)0228.

Środa, 18 kwietnia 2012 r.

- uwzględniając Powszechną deklarację praw człowieka oraz wszelkie istotne międzynarodowe akty dotyczące praw człowieka,
 - uwzględniając Kartę Narodów Zjednoczonych,
 - uwzględniając wszystkie konwencje praw człowieka ONZ oraz fakultatywne protokoły do nich ⁽¹⁾,
 - uwzględniając przyjętą przez ONZ Deklarację praw ludów tubylczych,
 - uwzględniając Europejską konwencję praw człowieka i podstawowych wolności oraz trwające negocjacje dotyczące przystąpienia UE do tej konwencji,
 - uwzględniając Kartę praw podstawowych Unii Europejskiej,
 - uwzględniając art. 48 oraz art. 119 ust. 2 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Spraw Zagranicznych oraz opinie Komisji Rozwoju i Komisji Praw Kobiet i Równouprawnienia (A7-0086/2012),
- A. mając na uwadze, że traktaty założycielskie zobowiązują Unię do kierowania się w swoich działaniach zewnętrznymi zasadami demokracji, państwa prawa, powszechności i niepodzielności praw człowieka i podstawowych wolności, poszanowania godności ludzkiej i praw mniejszości, równości i solidarności oraz respektowania zasad Karty Narodów Zjednoczonych i prawa międzynarodowego;
- B. mając na uwadze, że sprawiedliwość i zasada państwa prawa są filarami trwałego pokoju gwarantującymi prawa człowieka i podstawowe wolności; mając na uwadze, że Rzymski Statut Międzynarodowego Trybunału Karnego ma decydujący wkład w poszanowanie praw człowieka i prawa międzynarodowego oraz walkę z bezkarnością;
- C. mając na uwadze, że demokracja, zasada państwa prawa, sprawiedliwość i odpowiedzialność są najlepszą gwarancją praw człowieka, podstawowych wolności, tolerancji i równości;
- D. mając na uwadze, że wolność myśli, sumienia i religii jest jedną z fundamentalnych zasad Unii Europejskiej oraz że należy stale dawać temu wyraz w jej działaniach zewnętrznych;
- E. mając na uwadze, że istnieje związek pomiędzy prawami człowieka a rozwojem; mając na uwadze, że prawa człowieka mają zasadnicze znaczenie dla osiągnięcia i utrzymania milenijnych celów rozwoju;
- F. mając na uwadze, że wolność sumienia, religii, opinii i słowa bez ryzyka ukarania przez władze to powszechne prawa podstawowe;
- G. mając na uwadze, że obrońcy praw człowieka odgrywają zasadniczą rolę w ochronie i wspieraniu podstawowych praw człowieka oraz umacnianiu demokracji;
- H. mając na uwadze, że organizacje pozarządowe mają podstawowe znaczenie dla rozwoju i pomyślności demokratycznych społeczeństw oraz propagowania wzajemnego porozumienia i tolerancji;
- I. mając na uwadze, że wolność religii lub przekonań jest coraz bardziej zagrożona w wielu częściach świata w związku z ciągłym wprowadzaniem ograniczeń rządowych i społecznych, co prowadzi do dyskryminacji, nietolerancji i przemocy wobec jednostek i wspólnot religijnych, w tym przedstawicieli mniejszości religijnych;

⁽¹⁾ Konwencja ONZ przeciwko torturom; Konwencja ONZ o prawach dziecka; Konwencja ONZ w sprawie likwidacji wszelkich form dyskryminacji kobiet; Konwencja ONZ o prawach osób niepełnosprawnych; Międzynarodowa konwencja w sprawie ochrony wszystkich osób przed wymuszonym zaginięciem.

Środa, 18 kwietnia 2012 r.

- J. mając na uwadze, że należy wyciągnąć wnioski z poniesionych przez Unię Europejską w przeszłości porażek przy modyfikowaniu swoich działań zewnętrznych poprzez umieszczenie praw człowieka i demokracji w centrum unijnych strategii politycznych oraz przy wspieraniu transformacji w państwach rządzonych przez reżimy autorytarne i tym samym de facto wspieraniu tych reżimów, w szczególności w tych przypadkach, gdzie dążenie do stabilności i bezpieczeństwa przesłoniło opartą na zasadach politykę wspierania demokracji i praw człowieka; mając na uwadze, że porażki te wskazały na potrzebę ponownego zdefiniowania obecnych instrumentów UE stosowanych w tym zakresie oraz opracowania nowych narzędzi takich jak Europejska Fundacja na rzecz Demokracji, będąca wyspecjalizowanym i proaktywnym narzędziem UE o prostej strukturze, która wpływa na jego opłacalność, efektywność decyzyjną i skuteczność reagowania, zdolnym do wykorzystywania dogłębnej wiedzy i analizy sytuacji lokalnej w krajach wpływu poprzez bezpośrednią współpracę z lokalnymi partnerami i bliźniaczymi partnerami europejskimi i lokalnymi oraz wykorzystywanie, bezpośrednio lub poprzez przekazywanie środków finansowych za pośrednictwem, zasobów UE, państw członkowskich i innych podmiotów w celu wsparcia zdolności społeczeństwa obywatelskiego na rzecz rozwoju opozycji demokratycznej, a także podmiotów politycznych dążących do przeprowadzenia zmian demokratycznych w krajach niedemokratycznych oraz krajach przechodzących transformację w sposób zapewniający wzajemne bezpieczeństwo i umożliwiający, w stosownych przypadkach, wyrażenie odmowy;
- K. mając na uwadze, że wolne i sprawiedliwe wybory są zaledwie pierwszym krokiem w kierunku demokracji, która jest procesem długoterminowym opierającym się na prawach człowieka, poszanowaniu zasady państwa prawa i dobrym sprawowaniu rządów;
- L. mając na uwadze, że egzekwowanie klauzul dotyczących praw człowieka i uwarunkowań odnoszących się do poszanowania praw człowieka, które są zawarte w umowach o partnerstwie między UE i państwami trzecimi obejmujących pomoc rozwojową UE, wciąż jest niezadowolające;
- M. mając na uwadze, że w 2010 r. przypadła dziesiąta rocznica przyjęcia rezolucji Rady Bezpieczeństwa ONZ nr 1325 z 2000 r. w sprawie kobiet, pokoju i bezpieczeństwa; mając jednak na uwadze, że w celu wdrożenia tej rezolucji w UE i na całym świecie konieczne jest podjęcie dodatkowych wysiłków;
- N. mając na uwadze, że różne państwa członkowskie mają do zaoferowania wyjątkowe doświadczenia związane z przewyciężeniem reżimów autorytarnych w przeszłości, oraz mając na uwadze, że takie doświadczenia związane z transformacją powinny być lepiej wykorzystywane w stosunkach Unii z krajami partnerskimi w celu wzmocnienia demokracji i praw człowieka;
- O. mając na uwadze, że sprawozdanie roczne UE dotyczące praw człowieka i demokracji na świecie w 2010 r. umożliwi ogólny przegląd polityki UE w tym zakresie;
- P. mając na uwadze, że celem niniejszej rezolucji jest zbadanie, ocena, i – o ile to konieczne – wyrażenie konstruktywnej krytyki wobec działań podejmowanych przez Komisję, Radę, wysoką przedstawiciel i Europejską Służbę Działań Zewnętrznych w zakresie praw człowieka oraz ogólnych działań Parlamentu, w celu podsumowania działań UE oraz wniesienia wkładu w przegląd polityki Unii w tym zakresie;

Uwagi ogólne

1. podkreśla, że jeżeli Unia Europejska (UE) w swoich działaniach zewnętrznych pragnie być wiarygodnym podmiotem, musi działać konsekwentnie i zgodnie ze zobowiązaniami wynikającymi z Traktatu i prawodawstwa wspólnotowego oraz unikać różnic standardów między swoją polityką w zakresie praw człowieka i polityką zewnętrzną w innych dziedzinach, między polityką wewnętrzną i zewnętrzną, a także w swoich stosunkach z państwami trzecimi, a ponadto musi połączyć to podejście z wyzwaniem odnoszącym się do opracowania krajowych dokumentów strategicznych i wdrożenia planów działań dotyczących praw człowieka, które muszą również obejmować demokratyzację, odzwierciedlać specyfikę poszczególnych krajów jeśli chodzi o ich wpływ i uwzględniać pełne wykorzystanie właściwych instrumentów UE;

Środa, 18 kwietnia 2012 r.

2. podkreśla, że konieczne jest podjęcie odpowiednich działań uniemożliwiających naruszanie lub osłabianie praw obywatelskich i podstawowych wolności w czasach kryzysu gospodarczego;
3. podkreśla ponadto, że polityka Unii powinna być ponadto konsekwentna i powinna być wzorem w Unii Europejskiej, a także powinna być spójna i zgodna z podstawowymi wartościami i zasadami, aby zmaksymalizować wiarygodność Unii Europejskiej na arenie międzynarodowej i efektywność prowadzonej polityki w dziedzinie praw człowieka; oczekuje jasnego sygnału, że zrealizowane zostaną zalecenia zawarte w sprawozdaniu w sprawie przewozu i nielegalnego przetrzymywania więźniów sporządzonym przez Claudia Favę w 2007 r., i z zadowoleniem przyjmuje inicjatywę sporządzenia przez Parlament sprawozdania uzupełniającego; za ubolewania godny uważa fakt, że pomimo wyraźnego apelu Parlamentu zawartego we wspomnianym sprawozdaniu kilka państw członkowskich nie uwzględniło w pełni i otwarcie swojego współudziału w łamaniu praw człowieka na świecie w kontekście amerykańskiego programu wydawania i tajnego przetrzymywania więźniów oraz w związanym z realizacją tego programu łamaniu praw człowieka na szczeblu krajowym; uważa, że taka sytuacja stanowi znaczną i poważną przeszkodę w promowaniu przez UE praw człowieka na świecie i w powoływaniu się przez nią na autorytet moralny; wzywa instytucje UE do utrzymania nacisku na państwa członkowskie, aby prowadziły kompleksowe i otwarte dochodzenia; podkreśla wagę kontynuowania prac dotyczących odpowiedzialności w odniesieniu do przetrzymywania w tajnych więzieniach w kontekście zwalczania terroryzmu;
4. przypomina, że prawa gospodarcze i społeczne stanowią integralną część praw człowieka od czasu przyjęcia w 1948 r. Powszechnej deklaracji praw człowieka; jest w związku z tym zdania, że UE powinna koniecznie pomóc w zapewnieniu egzekwowania tych praw w krajach najsłabiej rozwiniętych i krajach rozwijających się, z którymi podpisuje umowy międzynarodowe, w tym także w ramach podpisywania umów handlowych;
5. uważa, że zmiana dyrektyw w dziedzinie azylu powinna położyć kres ciągłym wątpliwościom dotyczącym praw człowieka, a także zarzutom stosowania przez państwa członkowskie podwójnych standardów w tym zakresie; sądzi, że państwa członkowskie powinny przedłożyć tabele korelacji odnoszące się do istotnych postanowień dyrektyw, by umożliwić odpowiednią kontrolę ich wdrożenia; podkreśla, że trudne zadanie związane z opracowaniem wspólnej polityki jest szansą na skorzystanie z najlepszych praktyk; zwraca uwagę na rolę, jaką ma do odegrania Europejski Urząd Wsparcia w dziedzinie Azylu (EASO); nalega, aby państwa członkowskie odegrały pewną rolę w przesiedlaniu uchodźców, i ponawia swoje żądania dotyczące opracowania prawdziwego wspólnego programu UE na rzecz przesiedlania uchodźców;
6. wzywa Stany Zjednoczone do wywiązania się ze swojego zobowiązania do zamknięcia więzienia w Zatoce Guantanamo; apeluje do państw członkowskich o zwiększenie wysiłków na rzecz przesiedlania więźniów niebędących Europejczykami zwolnionych z więzienia w Zatoce Guantanamo, którzy nie mogą zostać repatriowani do swoich ojczyzn, ponieważ grożą im tam śmierć, tortury lub okrutne i niehumanitarne traktowanie;
7. wzywa z naciskiem UE, państwa członkowskie i Komisję Europejską do podjęcia koniecznych działań, aby zapewnić ratowanie na morzu migrantów próbujących dotrzeć do Unii, oraz do zapewnienia koordynacji i współpracy między państwami członkowskimi i właściwymi organami, aby zapobiec rozbijaniu się statków i śmierci setek kobiet, dzieci i mężczyzn na morzu;
8. wspiera negocjacje dotyczące przystąpienia przez UE do Europejskiej konwencji praw człowieka i podstawowych wolności;
9. z zadowoleniem przyjmuje opracowanie krajowych dokumentów strategicznych na rzecz praw człowieka i podkreśla, że powinny one obejmować również proces demokratyzacji; wzywa do ich szybkiego wdrożenia za pomocą planów działań uzupełniających te strategie, opartych na procesach szeroko zakrojonych konsultacji z lokalnymi i międzynarodowymi organizacjami społeczeństwa obywatelskiego, na analizach sytuacji i potrzeb w każdym kraju oraz na pełnym wykorzystaniu właściwych instrumentów UE; podkreśla potrzebę wykorzystywania wspomnianych krajowych dokumentów strategicznych jako dokumentów referencyjnych oraz ich włączenia do wszystkich strategii politycznych i właściwych zewnętrznych instrumentów finansowych; ponawia swój apel o udostępnienie Parlamentowi krajowych dokumentów strategicznych; podkreśla potrzebę zachowania spójności i unikania podwójnych standardów;

Środa, 18 kwietnia 2012 r.

10. zwraca uwagę na kluczową rolę, jaką społeczeństwo obywatelskie odgrywa na rzecz ochrony i propagowania demokracji i praw człowieka; apeluje o zakończenie wyznaczania osób odpowiedzialnych za kontakty ze społeczeństwem obywatelskim i obrońcami praw człowieka w ramach delegacji UE; podkreśla, że kontakty UE ze społeczeństwem obywatelskim powinny opierać się na faktycznym partnerstwie, w tym na systematycznym, nawiązanym w odpowiednim czasie i regularnym dialogu, na równych prawach, które musi zapewnić aktywny udział podmiotów społeczeństwa obywatelskiego w procesie dobrego sprawowania rządów; zaznacza, że informacje zebrane w ramach tych kontaktów powinny być wykorzystywane, lecz także chronione w ramach polityki Unii Europejskiej, w szczególności na podstawie klauzul dotyczących demokracji i praw człowieka; kładzie nacisk na konieczność ulepszenia wymiany informacji między poszczególnymi podmiotami zajmującymi się obroną praw człowieka na świecie, w celu umożliwienia im pogłębienia wiedzy dotyczącej podejmowanych czynności i działań – zwłaszcza w odniesieniu do szczególnych przypadków – jak również dotyczącej napotykaných trudności; w związku z tym podkreśla konieczność ustanowienia mechanizmu monitorowania społeczeństwa obywatelskiego w celu zapewnienia jego systematycznego udziału w procesie wdrażania umów i programów; jednocześnie z zadowoleniem przyjmuje inicjatywy takie jak Forum Społeczeństwa Obywatelskiego Partnerstwa Wschodniego oraz zachęca instytucje UE do lepszego wykorzystywania zaleceń i deklaracji opracowanych na Forum Społeczeństwa Obywatelskiego Partnerstwa Wschodniego w 2009 r. w Brukseli, a następnie w 2010 r. w Berlinie i w 2011 r. w Poznaniu;

11. ubolewa, że niektóre kraje partnerskie UE wszczynają upolitycznione i sfalszowane procesy, co prowadzi do naruszenia praw człowieka i podstawowych norm państwa prawa; jest głęboko zaniepokojony tym, że mimo międzynarodowych apeli we wspomnianych państwach trzecich nie podjęto żadnych działań w celu zagwarantowania i poszanowania praw osób skazanych w procesach o podłożu politycznym;

12. podkreśla, że ułatwianie bezpośredniego udziału obywateli w życiu publicznym poprzez ich bezpośredni udział w partiach politycznych na szczeblu krajowym i europejskim jest podstawowym prawem do wyrażania opinii oraz prawem demokratycznym;

13. wzywa UE do podejmowania dalszych działań, skuteczniejszego włączania kwestii praw człowieka i demokracji w główny nurt współpracy na rzecz rozwoju oraz do zadbania o to, by programy rozwoju UE przyczyniały się do wypełniania przez kraje partnerskie ich międzynarodowych zobowiązań w dziedzinie praw człowieka; wzywa również do tego, aby prawa człowieka i demokracja zostały uwzględnione w programach łączących pomoc humanitarną, odnowę struktur i rozwój (LRRD) ze względu na ich istotne znaczenie w procesie przejścia z fazy nadzwyczajnej sytuacji humanitarnej do rozwoju;

14. z zadowoleniem przyjmuje szczególne znaczenie, jakie w komunikacie zatytułowanym „Zwiększanie wpływu unijnej polityki rozwoju – program działań na rzecz zmian” (COM(2011)0637) nadano prawom człowieka, demokracji i praworządności, oraz podkreśla, że demokracja, poszanowanie praw człowieka i podstawowych wolności, dobre rządy, pokój i bezpieczeństwo stanowią wstępne warunki – i są powiązane wzajemną synergią i uzupełniają się w odniesieniu do – rozwoju, zmniejszenia ubóstwa i realizacji milenijnych celów rozwoju; potwierdza znaczenie ukierunkowanej na prawa człowieka polityki rozwoju oraz wzywa UE do wyznaczenia w programach rozwoju konkretnych, wymiernych, osiągalnych i określonych w czasie celów w zakresie praw człowieka i demokracji; zwraca się do UE, aby przeznaczała pomoc na rzecz rozwoju głównie na skuteczniejsze tworzenie instytucji oraz rozwój społeczeństwa obywatelskiego w krajach otrzymujących pomoc, ponieważ czynniki te mają podstawowe znaczenie dla dobrego sprawowania rządów oraz dla zapewnienia rozliczalności i odpowiedzialności za procesy rozwoju; apeluje o nadanie większego znaczenia klauzulom dotyczącym praw człowieka i warunkowości w programach wspieranych przez UE; wzywa Europejską Służbę Działań Zewnętrznych i Komisję do poszukiwania nowych sposobów zapewnienia ściślejszego związku między dialogiem w sprawie praw człowieka z krajami partnerskimi a współpracą na rzecz rozwoju.

15. podkreśla, że UE powinna dopilnować, by jej działania w dziedzinie polityki rozwojowej, budowania pokoju, zapobiegania konfliktom i bezpieczeństwa międzynarodowego wzajemnie się umacniały; podkreśla w tym kontekście potrzebę opracowania odpowiednich strategii na rzecz krajów w niestabilnej sytuacji;

Środa, 18 kwietnia 2012 r.

16. zaznacza współzależność pomiędzy skrajnym ubóstwem a brakiem praw człowieka oraz podkreśla konieczność dopracowania ogółu zasad stosowania norm i kryteriów dotyczących praw człowieka w kontekście zwalczania skrajnego ubóstwa;

17. powtarza, że 70 % ubogiej ludności świata zamieszkuje obszary wiejskie i że przeżycie oraz dobrobyt tej ludności zależą bezpośrednio od zasobów naturalnych, a ubodzy mieszkańcy obszarów miejskich są także zależni od tych zasobów; wzywa UE do obrony dostępu mieszkańców do niezbędnych do życia zasobów naturalnych ich państw, dostępu do ziemi i do bezpieczeństwa żywnościowego jako prawa podstawowego; wyraża ubolewanie z powodu tego, że znaczna liczba osób nie ma dostępu do dóbr podstawowych takich jak woda; zwraca uwagę na prawa określone w Międzynarodowym pakcie praw gospodarczych, społecznych i kulturalnych ONZ, takie jak prawo do właściwego odżywiania się, minimalnego standardu socjalnego, nauki, opieki zdrowotnej, korzystania ze sprawiedliwych i korzystnych warunków pracy i prawo do udziału w życiu kulturalnym, które powinny być traktowane w równy sposób;

Sprawozdanie roczne UE za 2010 r.

18. podkreśla znaczenie sprawozdania rocznego UE dotyczącego praw człowieka i demokracji w procesie analizy i oceny polityki UE w tym zakresie; zauważa z ubolewaniem, że po raz pierwszy od przedłożenia sprawozdań rocznych dotyczących praw człowieka na świecie wysoka przedstawiciel/wiceprzewodnicząca Komisji i/lub Europejska Służba Działań Zewnętrznych (ESDZ) w ogóle nie przedstawiły w tym roku na sesji plenarnej tego sprawozdania, i zdecydowanie zachęca wysoką przedstawiciel/wiceprzewodniczącą do terminowego przedstawiania takich sprawozdań Parlamentowi w przyszłości;

19. ubolewa nad dość opisowym charakterem sprawozdania rocznego i nadmiernym skupianiem się na działaniach jednorazowych; ponawia swój wniosek o przedstawianie systematyczniejszego podejścia, obejmującego wykorzystanie wskaźników i wartości odniesienia dla poszczególnych krajów, oraz o analizę wyników w porównaniu do tych celów w sprawozdaniu rocznym, co ułatwi merytoryczną ocenę działań;

20. z zadowoleniem przyjmuje zawarty w tegorocznym sprawozdaniu obszerny rozdział dotyczący przemocy wobec kobiet i praw dziecka; w tym kontekście zwraca uwagę na plagi takie jak przymusowa aborcja i selektywna aborcja ze względu na płeć, przymusowa sterylizacja i okaleczanie żeńskich narządów płciowych; dostrzega priorytetowe znaczenie wsparcia na rzecz zniesienia na całym świecie kary śmierci i przeprowadzenia reformy wymiaru sprawiedliwości; popiera praktyczne skupienie się przez wysoką przedstawiciel/wiceprzewodniczącą na działaniach UE na forach międzynarodowych;

21. zauważa, że w rocznym sprawozdaniu brakuje osobnej sekcji poświęconej rozwojowi; podkreśla, że – zwłaszcza po wejściu w życie Traktatu z Lizbony i zważywszy na obecną zintegrowaną strategię na rzecz praw człowieka – w sprawozdaniu rocznym należy poświęcić jedną sekcję tematyczną kwestiom praw człowieka i rozwoju;

22. wzywa wysoką przedstawiciel/wiceprzewodniczącą, by w trakcie opracowywania przyszłych sprawozdań rocznych podejmowała w odpowiednim czasie aktywne, systematyczne, przejrzyste i kompleksowe konsultacje z Parlamentem i organizacjami pozarządowymi zajmującymi się prawami człowieka oraz publicznie zachęcała wszystkie zainteresowane organizacje do wnoszenia swojego wkładu, a także częściej wykorzystywała sieci społeczne i media w celu podjęcia konsultacji z możliwie jak największą liczbą organizacji; ponadto wzywa wysoką przedstawiciel/wiceprzewodniczącą, by podejmowała systematyczne konsultacje z Parlamentem oraz informowała o sposobie uwzględnienia rezolucji Parlamentu; zwraca się do wysokiej przedstawiciel/wiceprzewodniczącej o regularniejsze informowanie, na wniosek Parlamentu, o stanie przygotowania przyszłych sprawozdań rocznych;

Włączenie w główny nurt

23. zwraca uwagę na oświadczenie wysokiej przedstawiciel/ wiceprzewodniczącej złożone w Parlamencie w dniu 13 grudnia 2011 r. w odpowiedzi na stałe wezwanie Parlamentu do ustanowienia specjalnego przedstawiciela UE ds. praw człowieka; wzywa do tego, aby w przypadku, gdy takie stanowisko zostanie utworzone, specjalny przedstawiciel Unii Europejskiej miał uprawnienia międzysektorowe, umożliwiające opracowanie polityki spójności, mającej na celu włączenie praw człowieka do wszystkich obszarów polityki Unii Europejskiej; ostrzega jednak przed próbami oddzielenia polityki w dziedzinie praw człowieka od ogólnych zewnętrznych strategii politycznych w wyniku powołania takiego specjalnego przedstawiciela;

Środa, 18 kwietnia 2012 r.

24. uważa za niezwykle istotne, by umowy międzynarodowe, a w szczególności dotyczące handlu, energii, readmisji, bezpieczeństwa i współpracy technicznej, nie były sprzeczne z podstawowymi zasadami UE zapisanymi w art. 21 Traktatu UE; proponuje sporządzanie ocen wpływu w zakresie praw człowieka, z uwzględnieniem wartości odniesienia, zarówno przed rozpoczęciem negocjacji w sprawie tego rodzaju umów, jak i na etapie negocjacji, wraz z następującymi po nich regularnymi sprawozdaniami z postępu, obejmującymi oceny przeprowadzone przez instytucje i służby UE odpowiedzialne za ich realizację, a także oceny sporządzone przez lokalne i międzynarodowe organizacje społeczeństwa obywatelskiego, należące do zinstytucjonalizowanego mechanizmu monitorowania przez społeczeństwo obywatelskie; pod tym względem należa na pełne zastosowanie art. 218 Traktatu UE, zgodnie z którym Komisja ma obowiązek informowania Parlamentu i Rady, na wszystkich etapach, o prowadzonych z państwami trzecimi negocjacjach w sprawie umów międzynarodowych; w związku z tym uważa, że niezwykle ważne jest udostępnienie instytucjom UE wysokiej jakości niezależnej wiedzy na temat sytuacji panującej w poszczególnych państwach w odniesieniu do praw człowieka i demokracji;

25. zaleca opracowanie zestawu działań praktycznych, wiążącego dla wszystkich funkcjonariuszy UE zaangażowanych w działania zewnętrzne oraz dla wszystkich pracowników państw członkowskich uczestniczących w działaniach operacyjnych agencji Unii Europejskiej, w tym agencji FRONTEX, a także dla ekspertów pracujących w imieniu UE i finansowanych przez UE, którzy powinni przestrzegać międzynarodowych norm i standardów, i służącego wyjściu poza ogólne koncepcje włączania praw człowieka w nurt polityki; podkreśla konieczność nadania obowiązkowego charakteru szkoleniom z dziedziny praw człowieka w całej ESDZ oraz odpowiednich częściach struktury Komisji; zaleca uwzględnienie zadań, które są związane z włączaniem w nurt polityki, w opisach zadań funkcjonariuszy jako elementu dorocznej oceny pracowników;

26. ponadto zaleca, aby w przypadku stwierdzenia rażącego naruszenia praw człowieka przez kraj partnerski, z którym zawarta została umowa międzynarodowa taka jak UPIW, UE podejmowała odważniejsze działania związane z nałożeniem odpowiednich sankcji przewidzianych w klauzulach umownych dotyczących praw człowieka, łącznie z możliwością czasowego zawieszenia umowy;

27. podkreśla znaczenie opracowania odpowiednich programów następczych opierających się na sprawozdaniach z unijnej misji obserwacji wyborów w ścisłej współpracy z Parlamentem Europejskim, przy jednoczesnym zapewnieniu, że tego rodzaju programy następcze są również powiązane z programami rozwojowymi;

28. podkreśla, że w procesie włączania międzynarodowego wymiaru sprawiedliwości należy systematycznie uwzględniać walkę z bezkarnością oraz zasadę komplementarności w szerszym kontekście pomocy handlowej, rozwojowej i na rzecz państwa prawa; podkreśla potrzebę zwrócenia uwagi w pierwszej kolejności na rehabilitację ofiar i społeczności dotkniętych konfliktami oraz na ich ponowne włączenie do społeczeństwa, ze szczególnym uwzględnieniem słabszych grup społecznych, w tym kobiet, dzieci, młodych ludzi i osób niepełnosprawnych; podkreśla znaczenie ustanowienia struktur konstytucyjnych, w tym skutecznego systemu prawnego, rozdziału władzy i stworzenia uznanego i niezależnego systemu sądowego, w celu wzmocnienia propagowania praw człowieka we wszystkich państwach; zaleca dołączenie Rzymskiego Statutu MTK do pakietu międzynarodowych traktatów dotyczących dobrych rządów i państwa prawa, które powinny być ratyfikowane przez państwa trzecie przyjęte do systemu GSP Plus; zaleca stałe włączanie klauzul dotyczących MTK do klauzul dotyczących praw człowieka i demokracji w umowach zawieranych przez UE z państwami trzecimi, z uwzględnieniem tego, że takie klauzule mają być postrzegane jako istotne elementy umów, z naciskiem na partnerstwa strategiczne, oraz z państwami objętymi europejską polityką sąsiedztwa;

Działania UE w kontekście Organizacji Narodów Zjednoczonych

29. wyraża zadowolenie z przyjęcia przez Zgromadzenie Ogólne Narodów Zjednoczonych rezolucji nr 65/276 w sprawie udziału UE w pracach ONZ, będącej skromnym początkiem większych wysiłków na rzecz zwiększenia roli UE w tej organizacji; podkreśla, że mówienie jednym głosem nie może odbywać się kosztem zagadnień praw człowieka, i uważa, że wręcz przeciwnie: obecnie UE musi aktywnie dążyć do korzystania ze swoich uprawnień i wykorzystać swój wzmocniony status przy wdrażaniu ambitnej strategii w zakresie praw człowieka i propagowania demokracji;

30. ponawia swój apel do Rady o upoważnienie wysokiej przedstawiciel/wiceprzewodniczącej do formułowania wytycznych dotyczących regularnych konsultacji między ambasadorami państw członkowskich i ambasadorami UE, a w szczególności między ambasadorami pracującymi na szczeblu wielostronnym w takich miejscach jak Genewa i Nowy Jork, tak aby UE mogła z powodzeniem realizować program ONZ i działać na rzecz propagowania i obrony praw człowieka;

Środa, 18 kwietnia 2012 r.

31. z zadowoleniem przyjmuje konstruktywną rolę, jaką UE odegrała w reformie Rady Praw Człowieka, w szczególności jej bezwarunkowe poparcie dla niezależności Biura Wysokiego Komisarza ds. Praw Człowieka, obronę znaczenia procedur specjalnych, mandatów krajowych i niepodzielności wszystkich praw człowieka; zaleca UE i jej państwom członkowskim wyrażenie ich jasnego sprzeciwu wobec stosowanej przez grupy regionalne praktyki zgłaszania w wyborach do Rady Praw Człowieka tylko tylu kandydatów, ile jest miejsc; z zadowoleniem przyjmuje pierwszy zakończony cykl powszechnego przeglądu okresowego i zaleca, by państwa członkowskie UE dały przykład, podejmując działania na podstawie wyników pierwszej rundy, po przeprowadzeniu konsultacji na szczeblu krajowym; popiera włączanie kwestii działań będących następstwem powszechnego przeglądu okresowego do programu prowadzonych przez UE rozmów o prawach człowieka z państwami trzecimi oraz do krajowych dokumentów strategicznych;

32. podkreśla, że w celu uzyskania poparcia dla większej liczby zgłaszanych przez siebie wniosków na forum Rady Praw Człowieka UE musi pilnie zwiększyć swój potencjał kontaktów zewnętrznych, w tym poprzez pozyskiwanie poparcia wysokiej przedstawiciel/wiceprzewodniczącej w celu przekonywania rządów państw trzecich do poparcia stanowisk UE; z zadowoleniem przyjmuje stosowane w grupie roboczej Rady ds. praw człowieka (COHOM) bardziej strategiczne, średnioterminowe podejście do przygotowywania się do sesji Rady Praw Człowieka;

Polityka UE wobec Międzynarodowego Trybunału Karnego (MTK) i walki z bezkarnością

33. z zadowoleniem przyjmuje aktualizację polityki UE wobec MTK z dnia 12 lipca 2011 r.; zwraca uwagę, że Rzymski Statut MTK przewiduje ustanowienie mechanizmu „ostatniej instancji” służącego stawianiu przed obliczem sprawiedliwości osób odpowiedzialnych za zbrodnie przeciwko ludzkości, zbrodnie ludobójstwa, zbrodnie wojenne i zbrodnie agresji zgodnie z zasadą komplementarności zapisaną w statucie rzymskim; uznaje wysiłki Komisji mające na celu opracowanie zestawu narzędzi UE w zakresie komplementarności służących wsparciu rozwoju zdolności krajowych i wykształceniu woli politycznej w odniesieniu do dochodzenia i ścigania domniemyanych przestępstw międzynarodowych, a także podkreśla znaczenie prowadzenia szczegółowych konsultacji z państwami członkowskimi, Parlamentem i organizacjami społeczeństwa obywatelskiego w celu urzeczywistnienia opracowania wspomnianego zestawu narzędzi; z zadowoleniem przyjmuje wysiłki podejmowane przez społeczeństwo obywatelskie w państwach członkowskich w celu wsparcia wysiłków w zakresie komplementarności w krajach, w których popełniane są zbrodnie w rozumieniu prawa międzynarodowego i wielokrotnie łamane są prawa człowieka, a także zachęca do kontynuowania takich wysiłków; zachęca UE i jej państwa członkowskie do przyjęcia szeregu wewnętrznych wytycznych określających sposób postępowania w kontaktach z osobami poszukiwanymi przez MTK; wzywa wszystkie państwa członkowskie (w szczególności Cypr, Czechy, Luksemburg, Portugalię, Węgry i Włochy) do wprowadzenia w życie przepisów krajowych dotyczących współpracy z Trybunałem oraz do zawarcia z MTK porozumień ramowych służących ułatwieniu współpracy, zwłaszcza w celu dopilnowania wykonania nakazów aresztowania i innych wniosków Trybunału;

34. wyraża zadowolenie z przyjęcia na Konferencji Rewizyjnej w Kampali zmian do statutu rzymskiego, odnoszących się do zbrodni agresji i niektórych zbrodni wojennych, oraz wzywa wszystkie państwa członkowskie do szybkiego ratyfikowania tych istotnych poprawek i wdrożenia ich do krajowego systemu prawa karnego; w tym kontekście wzywa Radę i Komisję do wykorzystania swojej władzy międzynarodowej w celu zapewnienia i wzmocnienia uniwersalności statutu rzymskiego na potrzeby ustalenia międzynarodowej definicji aktów agresji naruszających prawo międzynarodowe; z zadowoleniem przyjmuje złożone przez UE deklaracje, w szczególności uznające walkę z bezkarnością za zasadniczą wartość, którą powinni dzielić nasi partnerzy, z którymi zawieramy umowy, oraz wzywa do ich konsekwentnego przestrzegania;

35. zaleca, by UE systematycznie włączała klauzule dotyczące MTK do umów z państwami trzecimi oraz propagowała poszanowanie dla MTK, współpracę z nim i udzielanie mu wsparcia w ramach umowy z Kotonu i rozmów między UE a organizacjami regionalnymi, takimi jak Unia Afrykańska, Liga Państw Arabskich, Organizacja Państw Amerykańskich czy OBWE, i państwami trzecimi;

36. z zadowoleniem przyjmuje wsparcie finansowe i logistyczne, udzielane przez UE i państwa członkowskie na rzecz MTK, oraz zaleca jego utrzymanie; wyraża głębokie zaniepokojenie rezultatami debaty budżetowej przeprowadzonej na sesji Zgromadzenia Państw-Stron w grudniu 2011 r., które grożą niedofinansowaniem Trybunału oraz podważają jego zdolność do wymierzania sprawiedliwości i reagowania na nowe okoliczności; wzywa UE i jej państwa członkowskie do okazania należytego poparcia dla funkcjonowania Trybunału, w tym do odgrywania proaktywnej roli w wydawaniu oskarżeń;

Środa, 18 kwietnia 2012 r.

Polityka UE wspierająca proces demokratyzacji

37. nalega na powiązanie celów w zakresie rozwoju, demokracji, praw człowieka, dobrych rządów i bezpieczeństwa; ponawia swoje przekonanie, że we wszystkich działaniach zewnętrznych UE konieczne jest łączenie wymiaru politycznego, wspierającego pluralizm, demokrację, poszanowanie praw człowieka, podstawowe wolności i praworządność, oraz wymiaru rozwojowego, koncentrującego się na postępie społeczno-gospodarczym, w tym na eliminacji ubóstwa, walce z nierównością i na podstawowych potrzebach żywnościowych, i opierającego się na zrównoważonym rozwoju; dodaje w tym kontekście, że unijne programy na rzecz pomocy rozwojowej powinny obejmować konkretne i istotne reformy mające na celu zapewnienie poszanowania praw człowieka, przejrzystości i równości płci oraz walkę z korupcją w krajach otrzymujących wsparcie; ponadto zauważa, że w odniesieniu do krajów otrzymujących wsparcie, które wyraźnie lekceważą podstawowe prawa człowieka i wolności oraz które nie wprowadziły w życie przepisów mających na celu zapewnienie wywiązania się z międzynarodowych zobowiązań, należy zastosować surowsze wymagania i zawiesić pomoc;

38. uważa, że podejście oparte na wynikach „więcej za więcej” powinno napędzać stosunki UE ze wszystkimi państwami trzecimi oraz że UE powinna przyznawać krajom partnerskim szczególny status wyłącznie w razie spełnienia jasnych wymogów dotyczących praw człowieka i demokracji oraz że nie powinna zwlekać z jego zamrożeniem, w przypadku gdy kraje partnerskie nie będą spełniały wspomnianych wymogów; uważa, że w tym kontekście należy się poważnie zastanowić nad dalszymi negocjacjami z Rosją w sprawie nowej, szczególnej umowy o partnerstwie;

39. wzywa do systematycznego wspierania nowych parlamentów, wybranych w wolnych i sprawiedliwych wyborach, zwłaszcza w krajach przechodzących transformację i tych, w których odbyła się misja obserwacji wyborów UE; uważa, że takie wsparcie powinno być finansowane za pomocą europejskiego instrumentu na rzecz wspierania demokracji i praw człowieka na świecie (EIDHR) oraz instrumentów geograficznych;

40. z zadowoleniem odnosi się do planu utworzenia Europejskiej Fundacji na rzecz Demokracji (EFD) przedstawionego we wspólnym komunikacie wysokiej przedstawiciel/wiceprzewodniczącej i Komisji oraz w konkluzjach Rady z 3101. i 3130. posiedzenia, który to plan prowadzi do deklaracji w sprawie ustanowienia Europejskiej Fundacji na rzecz Demokracji przyjętej na forum COREPER-u w dniu 15 grudnia 2011 r., wspólnie z wysiłkami podejmowanymi przez grupę roboczą ds. Europejskiej Fundacji na rzecz Demokracji, utworzoną pod auspicjami ESDZ we współpracy z państwami członkowskimi i instytucjami UE; zwraca uwagę na potencjalną funkcję Fundacji, pod nadzorem Parlamentu, jako elastycznego i wyspecjalizowanego narzędzia wspierania podmiotów dążących do zmian demokratycznych w krajach niedemokratycznych oraz krajach przechodzących transformację; wzywa Radę między innymi do zapewnienia, by każde narzędzie tego typu stanowiło uzupełnienie dla działań istniejących instrumentów, w szczególności EIDHR, bez tworzenia niepotrzebnych struktur biurokratycznych; podkreśla, że składka UE do budżetu EFD musi mieć faktycznie dodatkowy charakter i być wnoszona całkowicie zgodnie z przepisami finansowymi, z poszanowaniem prawa władzy budżetowej do monitorowania i kontrolowania;

Wsparcie wyborów

41. podkreśla znaczenie procesu wsparcia politycznego, który nie jest ukierunkowany wyłącznie na okres bezpośrednio poprzedzający wybory i okres następujący bezpośrednio po nich, ale który opiera się na ciągłości; z zadowoleniem przyjmuje dbałość wysokiej przedstawiciel/wiceprzewodniczącej o „głęboką demokrację”, łączącą procesy demokratyczne z prawami człowieka, wolnością wypowiedzi i zrzeszania się, wolnością religii i przekonań, państwem prawa i dobrymi rządami; podkreśla, że w tym kontekście prawo do wolności religii również należy przypisać odpowiednio znaczącą rolę; zwraca uwagę, że w rzeczywistości takie prawo jest powszechnie uznawane za jedno z najbardziej podstawowych praw człowieka;

42. podkreśla ponownie znaczenie wyboru krajów priorytetowych dla misji obserwacji wyborów w oparciu o potencjał wywarcia przez misję wpływu na wspieranie procesu rzeczywistej demokratyzacji w długoterminowej perspektywie;

Środa, 18 kwietnia 2012 r.

43. wzywa Radę, Komisję i ESDZ do opracowania strategii politycznej odnoszącej się do każdej unijnej misji obserwacji wyborów, w dwa lata po której powinna nastąpić ocena postępu demokratycznego, przedkładana w trakcie dorocznej debaty w Parlamencie z wysoką przedstawiciel/wiceprzewodniczącą dotyczącej praw człowieka; z zadowoleniem przyjmuje zobowiązanie wysokiej przedstawiciel/wiceprzewodniczącej do skoncentrowania się podczas obserwacji wyborów na uczestnictwie kobiet, mniejszości narodowych i osób niepełnosprawnych zarówno jako kandydatów, jak i wyborców ⁽¹⁾;

44. podkreśla znaczenie sformułowania na koniec każdej misji obserwacji wyborów, w stosownych przypadkach we współpracy z innymi podmiotami międzynarodowymi, zaleceń realistycznych i możliwych do zrealizowania oraz rozpowszechniania i kontroli tych zaleceń przez delegatury UE; jest zdania, że stałe delegacje Parlamentu i wspólne zgromadzenia parlamentarne powinny odgrywać większą rolę w monitorowaniu tych zaleceń i analizie dokonanych postępów w dziedzinie praw człowieka i demokracji; w pełni popiera zatem propagowanie zrównoważonego i regularnego dialogu z parlamentami wymienionych państw trzecich; podkreśla potrzebę poprawy metod pracy delegacji misji obserwacji wyborów Parlamentu Europejskiego oraz dążenia do wzmocnienia umiejętności posłów do PE i personelu uczestniczących w takich misjach;

Rozmowy i konsultacje z państwami trzecimi dotyczące praw człowieka

45. podkreśla, że choć udział w uporządkowanych rozmowach dotyczących praw człowieka jest mile widziany, to zbyt często wykorzystuje się go jako pretekst do unikania dyskusji o tych problemach na wyższych szczeblach politycznych, w tym na szczytach partnerskich; wzywa instytucje UE, jej państwa członkowskie i ich ambasady do podjęcia większych wysiłków na rzecz włączenia tych rozmów do wszystkich działań zewnętrznych UE podejmowanych na szczeblu krajowym; podkreśla potrzebę przejrzystości i przeprowadzenia wcześniej faktycznych konsultacji z organizacjami społeczeństwa obywatelskiego oraz złożenia sprawozdań z dialogów w celu poinformowania o wynikach;

46. wyraża z tego względu rozczarowanie brakiem postępu w niektórych rozmowach dotyczących praw człowieka (spośród istniejących obecnie ponad 40) i przyjmuje do wiadomości wyrażaną w niektórych kręgach opinię, iż prowadzone przez UE konsultacje w zakresie praw człowieka zostały potraktowane w sposób instrumentalny, stając się raczej procesem niż sposobem osiągnięcia mierzalnych, konkretnych rezultatów;

47. ubolewa, że przeprowadzone oceny podjętych rozmów i konsultacji nie doprowadziły do opracowania jasnych wskaźników skuteczności lub wartości odniesienia; wzywa do określania celów przed rozpoczęciem każdego rozmów lub konsultacji oraz do ich oceny bezpośrednio po zakończeniu, w sposób przejrzysty i przy udziale możliwie jak najszerszej grupy zainteresowanych podmiotów; podkreśla, że konieczne jest wykorzystanie wniosków z tych ocen w trakcie spotkań na szczycie oraz w innych kontaktach między UE a jej partnerami, a ponadto muszą one stanowić źródło informacji dla działań UE i jej państw członkowskich na innych forach dwu- i wielostronnych; uważa, że szczególną uwagę należy zwrócić na wspomniane wskaźniki w celu zapewnienia skuteczności klauzul dotyczących demokracji i praw człowieka we wszystkich umowach zawartych przez Unię Europejską, bez względu na ich charakter;

48. podkreśla znaczenie i pilny charakter poprawy warunków i treści tych dialogów w porozumieniu ze społeczeństwem obywatelskim; ponownie podkreśla, że dialogi mogą być konstruktywne i mogą wywrzeć faktyczny wpływ na szczeblu lokalnym, pod warunkiem że na ich podstawie podjęte zostaną konkretne działania uwzględniające cele UE i wytyczne UE w sprawie dialogów dotyczących praw człowieka z państwami trzecimi oraz pod warunkiem wdrożenia działań naprawczych;

49. przypomina, że UE powinna wykorzystywać te dialogi jako instrument służący podnoszeniu indywidualnych kwestii związanych z łamaniem praw człowieka w państwach trzecich, takich jak sprawy więźniów politycznych i zatrzymanych, np. w Wietnamie i w Chinach, osób uwięzionych za pokojowe korzystanie z praw podstawowych takich jak wolność wypowiedzi, zrzeszania się, zgromadzeń i religii; ponadto wzywa UE do regularnego korzystania z takiej możliwości i do śledzenia odpowiedzi odnoszących się do podniesionych indywidualnych kwestii, a także do monitorowania tych spraw oraz do ścisłej współpracy z zaangażowanymi w te sprawy organizacjami zajmującymi się prawami człowieka i innymi państwami prowadzącymi dialogi dotyczące praw człowieka z danym państwem;

⁽¹⁾ Wspólny komunikat z dnia 12 grudnia 2011 r. pt. „Prawa człowieka i demokracja w centrum działań zewnętrznych UE – dążenie do bardziej skutecznego podejścia”.

Środa, 18 kwietnia 2012 r.

50. z rozczarowaniem zauważa, że sporządzono jedynie niewielką liczbę ocen i to w sposób nieregularny, pomimo zaleceń zawartych w wytycznych, zgodnie z którymi dialogi „powinny podlegać ocenie co drugi rok”; zdecydowanie ubolewa nad brakiem systematycznego angażowania Parlamentu Europejskiego w dotychczasowe oceny, w tym dotyczące Rosji i Chin; wzywa do sformalizowania dostępu Parlamentu Europejskiego do tych ocen oraz do zagwarantowania temu procesowi możliwie jak najbardziej otwartego i przejrzystego charakteru; przypomina zawarte w wytycznych sformułowanie, zgodnie z którym „społeczeństwo obywatelskie będzie włączane w ten proces oceny”, i uważa, że dla realizacji tego zobowiązania konieczne jest stworzenie konkretnego mechanizmu;

51. wyraża szczególne zaniepokojenie sytuacją w Mali po zamachu stanu, który miał miejsce w dniu 22 marca 2012 r., oraz faktem, że kraj ten przechodzi „najcięższy kryzys humanitarny ostatnich dwudziestu lat” wynikający z braku bezpieczeństwa żywnościowego, które dotyka ponad trzech milionów osób, oraz przesiedleń spowodowanych konfliktami na północy kraju; zwraca się do Unii Europejskiej o udzielenie dodatkowej pomocy humanitarnej, aby zaradzić tej sytuacji; uważa również, że Unia Europejska i jej państwa członkowskie powinny koniecznie wspierać pacyficzne wyjście z konfliktu oparte na ochronie ludności i bez zewnętrznej ingerencji w polityczne sprawy kraju;

52. ponownie podkreśla, że prawa kobiet powinny być ważną częścią dialogów dotyczących praw człowieka, prowadzonych przez UE, oraz dialogu politycznego UE z państwami trzecimi, z którymi podpisano umowy o stowarzyszeniu lub współpracy, zgodnie z zawartymi w tych umowach klauzulami dotyczącymi praw człowieka, oraz że należy zwiększyć udział kobiet w transformacjach pokojowych, zarówno w ramach negocjacji, jak i w związku z odgrywaniem przez nie czynnej roli; zwraca się do Komisji i Rady o podjęcie wszelkich odpowiednich działań w przypadku jakiegokolwiek naruszenia wymienionych przepisów;

53. ubolewa, że pomimo wszystkich apeli Parlamentu i innych instytucji międzynarodowych Michaił Chodorkowski został skazany w swoim drugim upolitycznionym i motywowanym względami administracyjnymi procesie prowadzonym w Rosji, co jest sprzeczne z zasadami sprawiedliwego i niezależnego systemu sądowego, a tym samym stanowi poważne naruszenie praw człowieka;

Klauzule praw człowieka i demokracji

54. wzywa, by we wszystkich bez wyjątku stosunkach umownych z państwami trzecimi, tak uprzemysłowionymi, jak i rozwijającymi się, a także w umowach sektorowych, handlowych i technicznych oraz porozumieniach o pomocy finansowej uwzględnić jasno sformułowane wiążące klauzule dotyczące praw człowieka i demokracji; wzywa Komisję do zapewnienia ściślejszego wdrożenia wspomnianych klauzul; ponownie podkreśla potrzebę opracowania pojedynczego katalogu wartości odniesienia dla praw człowieka i demokracji, który powinien być wykorzystywany nie tylko w sposób opisowy, lecz także do celów dokonywania ocen, a także powinien zostać uznany przez wszystkie instytucje UE; sugeruje, że wdrożenie europejskiej konwencji praw człowieka i innych najważniejszych międzynarodowych konwencji praw człowieka mogłoby mieć istotne znaczenie dla stworzenia tego rodzaju pojedynczego unijnego katalogu wartości odniesienia dla praw człowieka i demokracji;

55. zachęca Komisję do korzystania z mechanizmu służącego zawieszaniu stałych porozumień w przypadku ciągłego naruszania standardowych klauzul dotyczących praw człowieka;

56. podkreśla, że stosowanie klauzuli w jej obecnym brzmieniu w planowanych do przedłożenia Parlamentowi w bliskiej przyszłości umowach o wolnym handlu z Kolumbią i Peru stanowi dla samego Parlamentu szansę zbadania możliwości określenia wartości odniesienia w zakresie praw człowieka przed ich ratyfikacją, by osiągnąć konkretny i weryfikowalny postęp w zakresie praw człowieka; ponawia swój apel do Komisji o opracowanie nowej „klauzuli modelowej”, odnoszącej się do przyjętych przez strony zobowiązań międzynarodowych, obejmujących procedurę konsultacji oraz określających polityczne i prawne mechanizmy możliwe do zastosowania w razie pojawienia się wniosku o zawieszenie współpracy ze względu na uporczywe lub systemowe łamanie praw człowieka, stanowiące naruszenie prawa międzynarodowego; jest zdania, że ustanowienie mechanizmu egzekwowania klauzuli dotyczącej praw człowieka i demokracji, o co apelował Parlament, jest jedynym sposobem na zapewnienie faktycznego wdrożenia tego rodzaju klauzul i że taki mechanizm należy postrzegać jako mechanizm zapobiegawczy i ostrzegawczy, który służy nawiązaniu dialogu między UE i krajem partnerskim oraz na podstawie którego należy ustanowić mechanizm monitorowania; zaleca opracowanie jasnego i stopniowego systemu sankcji, bez uszczerbku dla jego ewentualnego ostatecznego zawieszenia; zdecydowanie nalega na potrzebę przyznania w tej dziedzinie Parlamentowi prawa do współdecydowania z Komisją i Radą;

Środa, 18 kwietnia 2012 r.

57. zwraca uwagę na konieczność zapewnienia skutecznej kontroli realizacji przyjętych zobowiązań w zakresie poszanowania i propagowania praw człowieka i zasad demokracji; wzywa do wykorzystywania ocen wpływu na prawa człowieka i demokrację, obok istniejących już ocen wpływu na zrównoważony rozwój, oraz do uwzględnienia zawartych w nich opinii i wniosków w negocjacjach i odzwierciedlenie ich w porozumieniach końcowych;

58. proponuje, by w analizach wpływu na prawa człowieka oraz w ich ocenach stosowano obiektywne wskaźniki i kryteria;

Handel a prawa człowieka

59. oczekuje włączenia kompleksowego rozdziału dotyczącego praw człowieka, oprócz rozdziałów dotyczących kwestii społecznych i ochrony środowiska, do wszystkich zawieranych w przyszłości umów o wolnym handlu, a w kontekście toczących się obecnie negocjacji ubolewa nad wyrażeniem sprzeciwu wobec tej zasady przez niektórych partnerów, na przykład Indie i Kanadę; wzywa do wzmocnienia zawartego w umowach rozdziału dotyczącego zrównoważonego rozwoju poprzez uwzględnienie procedury składania skarg, dostępnej dla partnerów społecznych i społeczeństwa obywatelskiego, poprzez ustanowienie niezależnego organu rozpatrującego odnośne spory oraz zapewnienie możliwości odwołania się do mechanizmu rozstrzygania sporów, wraz z postanowieniami dotyczącymi grzywien i zawieszania korzyści handlowych w przypadku rażącego naruszenia właściwych norm ochrony środowiska i standardów pracowniczych, równoważnych mechanizmom zapewniającym dostęp do rynku; podkreśla, że w dalszym ciągu powinno się wzmacniać mechanizmy monitorowania i egzekwowania a ramach systemu GSP Plus; domaga się, aby cele związane ze społeczną odpowiedzialnością przedsiębiorstw były wiążące dla przedsiębiorstw europejskich działających w państwach o ograniczonych możliwościach instytucjonalnych;

Europejska polityka sąsiedztwa (EPS)

60. uważa, że Arabska Wiosna Ludów pokazała nieodpowiedni charakter dotychczasowej polityki UE dla skutecznego wspierania silnego pragnienia demokracji, poszanowania podstawowych wolności, sprawiedliwości oraz posiadania odpowiedzialnego i reprezentatywnego rządu, wyrażanego przez społeczeństwa w krajach, którym dotąd odmawiano tego prawa; z tego względu z zadowoleniem przyjmuje wspólne komunikaty Komisji i wysokiej przedstawiciel/wiceprzewodniczącej zatytułowane „Nowa koncepcja działań w obliczu zmian zachodzących w sąsiedztwie”, w którym podkreślona została między innymi potrzeba ustanowienia Europejskiej Fundacji na rzecz Demokracji, i „Partnerstwo na rzecz demokracji i wspólnego dobrobytu z południowym regionem Morza Śródziemnego”, a także przyjęte podejście opierające się na wspólnych zobowiązaniach i wzajemnej odpowiedzialności w odniesieniu do uniwersalnych wartości takich jak prawa człowieka, demokracja i praworządność, silniejszym uwarunkowaniu opartym na zachętach, zróżnicowaniu polityki, wspieraniu współpracy na szczeblu wielostronnym i subregionalnym oraz zasadzie zwiększania zaangażowania społeczeństwa obywatelskiego; podkreśla, że Arabska Wiosna Ludów stałaby się paradoksem, gdyby miała się rozwinąć w kierunku odmawiania podstawowych praw człowieka, w tym praw kobiet, obrońców praw człowieka, mniejszości religijnych i innych grup społecznych w państwach Arabskiej Wiosny Ludów;

61. uważa, że od rozpoczęcia Arabskiej Wiosny Ludów organizacje pozarządowe działające na szczeblu krajowym i zorganizowani obywatele odrywają kluczową rolę w mobilizowaniu ludzi i propagowaniu ich uczestnictwa w życiu publicznym, co ma na celu informowanie ludzi o przysługujących im prawach oraz zachęcanie ich do zrozumienia i przyjęcia demokracji; podkreśla, że polityczne cele przyszłych reform trzeba będzie określić na podstawie konsultacji z organizacjami pozarządowymi działającymi na szczeblu krajowym i zwolennikami praw obywatelskich;

62. podkreśla potrzebę wsparcia także ruchów demokratycznych w sąsiedztwie wschodnim; z zadowoleniem przyjmuje również nowe podejście do EPS ukierunkowane na zwiększenie wsparcia partnerów zaangażowanych w budowanie głębokiej i zrównoważonej demokracji i wsparcia rozwoju gospodarczego sprzyjającego włączeniu społecznemu oraz na wzmocnienie dwóch wymiarów regionalnych europejskiej polityki sąsiedztwa;

63. popiera opierające się na wynikach podejście „więcej za więcej” zgodnie z nową wizją EPS; nalega na oparcie zróżnicowania na jasno określonych kryteriach i regularnie kontrolowanych wartościach odniesienia oraz proponuje, by uznać wskazane w komunikatach wartości odniesienia za cele oraz uzupełnić je za pomocą konkretniejszych, mierzalnych, osiągalnych i ograniczonych czasowo wartości odniesienia; wzywa ESDZ i Komisję do przedstawienia jasnej i odpowiedniej metodyki oceny działań państw należących do EPS

Środa, 18 kwietnia 2012 r.

w zakresie poszanowania i propagowania demokracji i praw człowieka, do przedkładania regularnych sprawozdań, które będą stanowić podstawę przyznawania środków w ramach podejścia „więcej za więcej”, oraz do uwzględnienia tych ocen w rocznych sprawozdaniach z postępu; podkreśla, że środki finansowe, których nie można przeznaczyć lub przekazać ze względu na negatywną ocenę, powinny być przydzielane na inne projekty realizowane w krajach partnerskich podlegających europejskiej polityce sąsiedztwa, zarówno w wymiarze południowym, jak i wschodnim;

64. zwraca uwagę na kluczowe znaczenie aktywnego udziału społeczeństwa obywatelskiego w procesach administrowania i transformacji społeczeństw oraz jego wkład w te procesy, jednocześnie uznając potrzebę włączenia przedstawicieli kobiet i mniejszości do tego rodzaju procesów; zdecydowanie popiera większe zaangażowanie społeczeństwa obywatelskiego w te procesy, zarówno pod względem pogłębienia współpracy zewnętrznej, jak i położenia większego nacisku na uwzględnienie poglądów społeczeństwa obywatelskiego w procesie kształtowania polityki; pod tym względem z zadowoleniem przyjmuje wszystkie programy UE, których celem jest szkolenie młodych specjalistów oraz ułatwianie realizacji programów wymiany studentów na rzecz obywateli państw trzecich, ponieważ skutecznie przyczyniają się one do rozwoju społeczeństwa obywatelskiego; podkreśla potrzebę udzielenia społeczeństwu obywatelskiemu niezależnego wsparcia strukturalnego i finansowego; uważa, że w przypadku procesu powszechnego okresowego przeglądu praw człowieka na forum RPC ONZ lokalne i międzynarodowe podmioty społeczeństwa obywatelskiego należy zaangażować w opracowywanie, we współpracy z Komisją, sprawozdań z postępów w zakresie europejskiej polityki sąsiedztwa poprzez zobowiązanie ich do przedkładania ich własnych ocen, które byłyby następnie uwzględniane w sprawozdaniach z postępów; z zadowoleniem przyjmuje wysiłki zmierzające do ustanowienia instrumentu wspierania rozwoju społeczeństwa obywatelskiego i Europejskiej Fundacji na rzecz Demokracji oraz wzywa do przeznaczenia na ten instrument znacznych środków finansowych w zbliżających się wieloletnich ramach finansowych; oraz nalega, by w przyszłości społeczeństwo obywatelskie musiało być angażowane w sposób umożliwiający wniesienie bezpośredniego wkładu za pomocą zinstytucjonalizowanego „mechanizmu monitorowania przez społeczeństwo obywatelskie”;

65. wyraża głębokie zaniepokojenie, że cztery kraje objęte Europejską Polityką Sąsiedztwa nie podpisały Protokołu fakultatywnego do konwencji ONZ w sprawie zakazu stosowania tortur, jedenaście krajów nie ratyfikowało go, a kolejne czternaście nie opracowało wymaganych krajowych środków zapobiegawczych; wzywa do podjęcia przez UE pilnych działań służących rozwiązaniu tego problemu;

66. jest przekonany, że propagowanie i wspieranie niestosowania przemocy odzwierciedla międzynarodową wartość, która przedstawia właściwy sposób obrony i propagowania praw człowieka od wewnątrz, w szczególności biorąc pod uwagę pokojową metodę, oferującą skuteczny wynik w zakresie zapobiegania konfliktom i wspierania demokracji, praworządności i społeczeństwa obywatelskiego na świecie; proponuje priorytetowe potraktowanie niestosowania przemocy oraz przyznanie mu wysokiej wagi politycznej w ramach wewnętrznych i zewnętrznych strategii politycznych Unii Europejskiej, a także wsparcie tych inicjatyw, które są w stanie podtrzymać pokojowy aktywizm oparty na niestosowaniu przemocy i przyczynić się do jego dalszego rozwoju na świecie, oraz rozpowszechnianie praktycznej pomocy mającej na celu wsparcie działaczy ruchu niestosowania przemocy i obrońców praw człowieka;

67. ponawia apel do wysokiej przedstawiciel/ wiceprzewodniczącej Komisji i do państw członkowskich o dążenie do wypracowania silnego wspólnego stanowiska UE w sprawie działań w następstwie misji informacyjnej ds. konfliktu w Strefie Gazy oraz o publiczne zażądanie, by wdrożono zalecenia misji i pociągnięto do odpowiedzialności winnych wszystkich naruszeń prawa międzynarodowego, niezależnie od tego, kto jest domniemanym sprawcą, na drodze niezależnego, bezstronnego, przejrzystego i skutecznego dochodzenia; stoi na stanowisku, że bez odpowiedzialności i sprawiedliwości żaden proces pokojowy na Bliskim Wschodzie nie będzie skuteczny;

Zewnętrzne instrumenty finansowe, w szczególności EIDHR

68. zauważa, że choć w UE wygłasza się zdecydowane oświadczenia polityczne na rzecz praw człowieka, to na niższych szczeblach w cyklu programowania można zaobserwować ich rozładanie, polegające na znikaniu zobowiązań w zakresie praw człowieka z konkretnych instrumentów i środków sektorowych przyznawanych poszczególnym krajom; zauważa, że prawa człowieka i demokracja były czasami ograniczane wyłącznie do EIDHR, ze stratą dla ich uwzględniania we wszystkich instrumentach;

Środa, 18 kwietnia 2012 r.

69. z zadowoleniem przyjmuje opublikowany przez Komisję komunikat na temat programu działań na rzecz zmian i położony w nim nacisk na przenikający się wzajemnie charakter celów w zakresie rozwoju, demokracji, praw człowieka, dobrych rządów i bezpieczeństwa; z zadowoleniem przyjmuje poświęcenie większej uwagi zobowiązaniom krajów partnerskich przy określaniu zestawu instrumentów i warunków na szczeblu kraju; jednocześnie podkreśla potrzebę likwidacji istniejących podwójnych standardów i unikania przyszłych podwójnych standardów; cieszy się z przełożenia tej polityki na wydany przez Komisję komunikat dotyczący przyszłego podejścia do wsparcia budżetowego na rzecz państw trzecich, w którym stwierdza się, że wsparcie budżetowe będzie udzielane wyłącznie wówczas, jeżeli kraje partnerskie zobowiążą się przestrzegać międzynarodowych standardów w zakresie praw człowieka i demokracji; wzywa Komisję i ESDZ do przełożenia tych ram polityki na konkretne, operacyjne, ograniczone czasowo i mierzalne działania, uwzględniane w różnych dziedzinach współpracy i uzupełnione o niezbędne wzmocnienie ram instytucjonalnych i potencjału administracyjnego;

70. zdecydowanie zaleca, aby w przyszłych instrumentach rozwoju zwracać szczególną uwagę na programy tematyczne, ponieważ dotyczą one zwłaszcza kwestii praw człowieka, tak aby promować wzajemnie wzmocniające się związki między rozwojem a prawami człowieka;

71. zauważa, że dla uzyskania maksymalnej spójności i skuteczności potrzebne jest wyrafinowane i strategiczne podejście do łączenia różnych instrumentów geograficznych i tematycznych w celu ochrony i propagowania praw człowieka, oparte na rzetelnej analizie sytuacji lokalnej obejmującej likwidację istniejących podwójnych standardów i unikanie przyszłych podwójnych standardów; w tym kontekście z zadowoleniem przyjmuje obietnicę, złożoną we wspólnym komunikacie z dnia 12 grudnia 2011 r. zatytułowanym „Prawa człowieka i demokracja w centrum działań zewnętrznych UE – dążenie do bardziej skutecznego podejścia”, dotyczącą wzięcia pod uwagę krajowych strategii w zakresie praw człowieka w cyklach programowania i wdrażania wsparcia UE, a także zachęca wysoką przedstawiciel/wiceprzewodniczącą do opracowania bardziej szczegółowej metodyki realizacji tej obietnicy;

72. z zadowoleniem przyjmuje przedłożone przez Komisję propozycje dotyczące instrumentów działań zewnętrznych po 2014 r., w szczególności skupienie się na potrzebie ustanowienia uproszczonych i elastycznych procedur podejmowania decyzji, umożliwiających szybsze przyjmowanie rocznych wykonawczych programów działań, a zatem udzielanie wsparcia; docenia szerokie konsultacje przeprowadzane ze społeczeństwem obywatelskim i wierzy, że w ostatecznej wersji dokumentu uwzględnione zostaną uwagi zgłaszane przez wszystkie zainteresowane podmioty;

73. z zadowoleniem przyjmuje jaśniejsze określenie celów EIDHR i jego zaktualizowany zakres, odzwierciedlający silniejsze skupienie się na prawach gospodarczych, socjalnych i kulturowych, na wolności myśli, sumienia, religii lub przekonań i na wsparciu dla demokracji; docenia nową możliwość bezpośredniego przyznawania dotacji na finansowanie działań w najtrudniejszych warunkach i okolicznościach, a także zwiększenia wsparcia dla obrońców praw człowieka i organizacji niezarejestrowanych;

74. podkreśla konieczność poszanowania uprawnień Parlamentu w procesie programowania EIDHR i innych instrumentów, ze szczególnym naciskiem na prawa człowieka i demokrację; z tego względu zdecydowanie uważa, że nie można uznać za akty wykonawcze dokumentów strategicznych związanych z tymi instrumentami, które muszą być przyjmowane zgodnie z określoną w art. 290 TFUE procedurą w sprawie aktów delegowanych;

Kara śmierci

75. z zadowoleniem przyjmuje udany efekt rezolucji Zgromadzenia Ogólnego Narodów Zjednoczonych nr 65/206 z dnia 21 grudnia 2010 r. w sprawie moratorium na wykonywanie kary śmierci oraz zwraca przy tym uwagę na zwiększenie ogólnego poparcia zniesienia kary śmierci i na podniesienie świadomości wśród działaczy, sędziów, polityków i ogółu społeczeństwa; z zadowoleniem przyjmuje ponadto ważną rolę, jaką UE odegrała w zapewnieniu tego zwycięstwa; oczekuje silnego partnerstwa z państwami członkowskimi i ESDZ w odniesieniu do rezolucji Zgromadzenia Ogólnego w 2012 r.;

Środa, 18 kwietnia 2012 r.

76. powtarza, że Unia jest przeciwna stosowaniu kary śmierci, bez względu na okoliczności; wzywa UE do dalszego wykorzystywania współpracy i dyplomacji do celów zniesienia kary śmierci na wszystkich możliwych międzynarodowych forach zgodnie z wytycznymi UE w sprawie kary śmierci oraz do zapewnienia pełnego poszanowania prawa do rzetelnego procesu sądowego wszystkim osobom w obliczu egzekucji, bez stosowania tortur i innych rodzajów niewłaściwego traktowania w celu wymuszenia zeznań; w przypadku krajów, w których pomimo starań UE i innych podmiotów kara śmierci nadal jest stosowana, apeluje o przestrzeganie podstawowych praw człowieka skazanych, w tym prawa do pełnego dostępu do informacji o ich sytuacji, przynajmniej dla rodziny i bliskich, poszanowania ciała i prawa do godnego pochówku; potępiając niedawne egzekucje na Białorusi Dźmitryja Kanawałau i Uładziśłaua Kawaliou, podkreśla, że te podstawowe prawa zostały naruszone, ponieważ egzekucje odbyły się w tajemnicy, bez wiedzy rodzin i bez możliwości odzyskania ciał z myślą o pochowaniu ich w godny sposób; przypomina, że Unia Europejska jest głównym donatorem niosącym pomoc organizacjom społeczeństwa obywatelskiego walczącym przeciwko karze śmierci; zwraca się do Komisji o to, aby utrzymała tę okrutną i niehumanitarną karę wśród priorytetów tematycznych w ramach EIDHR;

77. podkreśla znaczenie dalszego monitorowania przez UE warunków przeprowadzania egzekucji w tych krajach, które wciąż stosują karę śmierci, oraz wsparcia reformy prawnej i konstytucyjnej mającej na celu pełne i całkowite zniesienie kary śmierci;

78. wzywa wysoką przedstawiciel/wiceprzewodniczącą, ESDZ i Komisję do opracowania wytycznych w sprawie kompleksowej polityki wobec obywateli UE oczekujących na egzekucję w państwach trzecich, w tym silne mechanizmy w zakresie identyfikacji, zapewniania pomocy prawnej i podejmowania przez UE interwencji prawnych;

79. z zadowoleniem przyjmuje decyzję Komisji z dnia 20 grudnia 2011 r. dotyczącą zmiany rozporządzenia (WE) nr 1236/2005, a tym samym zaostrzenia kontroli wywozu niektórych leków, które mogą być wykorzystywane do przeprowadzania egzekucji, oraz sprzętu, który może być wykorzystywany do tortur; wzywa Komisję do zajęcia się pozostałymi lukami w wspomnianym rozporządzeniu poprzez wprowadzenie klauzuli dotyczącej pełnego wychwytywania zastosowania końcowego, która zakazywałaby wywozu jakichkolwiek leków, które można by wykorzystać do torturowania lub egzekucji;

Kontrola zbrojeń

80. zauważa, że 60 % wszystkich udokumentowanych przez Amnesty International przypadków łamania i naruszania praw człowieka w ramach konfliktów zbrojnych i poza nimi bezpośrednio wiązała się z wykorzystaniem broni strzeleckiej i lekkiej; uznaje szczególnie poważny wpływ broni strzeleckiej i lekkiej na korzystanie z praw dziecka i ochronę dzieci przed przemocą; pochwała wiodącą rolę UE na świecie wynikającą z przyjęcia w 2008 r. prawnie wiążącego wspólnego stanowiska w sprawie wywozu broni, ale zauważa potrzebę dalszej kontroli jego wdrażania na szczeblu UE; wzywa UE do stanięcia na czele tego procesu w celu doprowadzenia do zawarcia międzynarodowego Traktatu o handlu bronią na tegorocznej konferencji ONZ oraz do dopilnowania, by przyjęty został solidny, prawnie wiążący traktat;

81. jest głęboko zaniepokojony wykorzystywaniem dzieci jako żołnierzy; apeluje do UE o podjęcie natychmiastowych działań na rzecz ich rozbrojenia, rehabilitacji i reintegracji jako głównego elementu unijnych strategii politycznych mających na celu wzmocnienie praw człowieka, ochrony dzieci oraz zastąpienia przemocy mechanizmami rozwiązywania konfliktów politycznych;

Tortury oraz inne okrutne, niehumanitarne i poniżające formy traktowania albo karania

82. wzywa wszystkie państwa członkowskie, które jeszcze tego nie uczyniły, do ratyfikowania Protokołu fakultatywnego do konwencji ONZ w sprawie zakazu stosowania tortur, by zwiększyć konsekwencję polityki wewnętrznej i zewnętrznej;

83. wzywa państwa członkowskie, wysoką przedstawiciel/wiceprzewodniczącą oraz ESDZ do podjęcia aktywnych działań w odniesieniu do praw człowieka przysługujących zatrzymanym oraz przeludnieniu więzień w Unii Europejskiej i poza nią;

Środa, 18 kwietnia 2012 r.

84. podkreśla znaczenie uznania wszelkich form tortur i poniżającego traktowania z uwzględnieniem specyfiki płci (np. okaleczania żeńskich narządów płciowych i gwałtów) oraz nalega, aby UE w ramach koordynacji swoich wysiłków mających na celu przeciwdziałanie torturom należycie uwzględniła wymiar płci;

85. wzywa ponownie Komisję do włączenia „klauzuli rezygnacji ze stosowania tortur” do rozporządzenia Rady (WE) nr 1236/2005 w sprawie handlu niektórymi towarami, które mogłyby być użyte do wykonywania kary śmierci, tortur lub innego okrutnego, nieludzkiego lub poniżającego traktowania albo karania, co umożliwi państwom członkowskim – na podstawie wcześniej uzyskanej informacji – wydawanie zezwoleń, a zatem zakazanie wywozu wszelkich przedmiotów, które wiążą się ze znacznym ryzykiem wykorzystania ich do tych celów przez użytkowników końcowych, dla których są przeznaczone;

86. przypomina o tragicznej śmierci Siergieja Magnickiego, który walczył z korupcją na wysokich szczeblach i który zmarł w wyniku tortur zadawanych przez urzędników; ubolewa, że sprawa ta nie została jeszcze rozwiązana i że osoby odpowiedzialne za śmierć Siergieja Magnickiego nie zostały ukarane; wzywa rosyjskie organy sądowe do wznowienia dochodzenia oraz wskazanie i ukaranie winnego;

Obrońcy praw człowieka

87. z zadowoleniem przyjmuje zaangażowanie polityczne UE na rzecz wspierania obrońców praw człowieka, będące od dawna ustalonym elementem polityki UE w zakresie stosunków zewnętrznych w dziedzinie praw człowieka, i wiele pozytywnych przykładów zabiegów dyplomatycznych, obserwacji procesów, wizyt w więzieniach i innych konkretnych działań podejmowanych przez misje i delegatury UE, takich jak regularne, zinstytucjonalizowane spotkania z obrońcami praw człowieka, ale nadal jest zaniepokojony niewdrożeniem w niektórych państwach trzecich wytycznych UE w sprawie obrońców praw człowieka; uważa, że wysoka przedstawiciel/wiceprzewodnicząca powinna przedstawić zalecenia dotyczące aktywniejszych działań tym misjom, w których odnotowano szczególnie słabą realizację;

88. wzywa UE i jej państwa członkowskie do zachęcania misji i delegacji UE do zademonstrowania swojego wsparcia i solidarności na rzecz prac podejmowanych przez obrońców praw człowieka i zraszające ich organizacje poprzez regularne spotkania i proaktywne zaangażowanie w te prace oraz do uwzględnienia ich wkładu podczas opracowywania krajowych strategii na rzecz praw człowieka i demokracji, oraz do regularnej współpracy z Parlamentem;

89. ponawia swój apel do UE o systematyczne podnoszenie indywidualnych kwestii związanych z działalnością obrońców praw człowieka podczas trwających dialogów dotyczących praw człowieka prowadzonych z państwami trzecimi, w których obrońcy wciąż są nękanymi i atakowanymi;

90. zwraca uwagę na znaczenie systematycznego podejmowania działań w następstwie kontaktów z niezależnym społeczeństwem obywatelskim, a także bardziej bezpośredniego i łatwiejszego dostępu obrońców praw człowieka do przedstawicielstw UE; z zadowoleniem przyjmuje ustanowienie w przedstawicielstwach i/lub ambasadach państw członkowskich oficerów łącznikowych dla obrońców praw człowieka i podkreśla, że te stanowiska powinni obejmować doświadczeni i odpowiednio wyszkoleni funkcjonariusze, których funkcje będą dobrze nagłośnione wewnątrz i na zewnątrz; z ogromnym zadowoleniem przyjmuje deklarację wysokiej przedstawiciel/wiceprzewodniczącej, że w trakcie swoich wizyt w państwach trzecich zawsze będzie spotykać się z obrońcami praw człowieka, oraz wzywa do stosowania tej praktyki przez wszystkich komisarzy odpowiedzialnych za zadania w zakresie stosunków zewnętrznych i do informowania Parlamentu o tych kontaktach;

91. przypomina o rezolucji Parlamentu Europejskiego z dnia 25 listopada 2010 r. w sprawie sytuacji w Saharze Zachodniej; potępia ciągle represje wobec ludności saharyjskiej na okupowanych terytoriach i domaga się przestrzegania praw podstawowych, w szczególności swobody zrzeszania się, wolności słowa i swobody demonstracji; domaga się uwolnienia 80 saharyjskich więźniów politycznych, a przede wszystkim 23 osób przetrzymywanych bez wyroku od listopada 2010 r. w więzieniu Salé w następstwie likwidacji obozu w Gdeim Izik; ponawia wnioski o ustanowienie międzynarodowego mechanizmu nadzoru nad przestrzeganiem praw człowieka w Saharze Zachodniej oraz sprawiedliwego i trwałego rozwiązania konfliktu w oparciu o prawo ludności saharyjskiej do samostanowienia zgodnie z rezolucjami Narodów Zjednoczonych;

Środa, 18 kwietnia 2012 r.

92. ponawia swój apel o ściślejszą współpracę międzyinstytucjonalną w odniesieniu do obrońców praw człowieka; uważa, że wspólny system alarmowania, oparty na punktach kontaktowych, byłby korzystny dla zdolności reagowania UE i spójności między działaniami różnych instytucji w przypadku nagłych kryzysów dla obrońców praw człowieka, a także zachęca ESDZ i Komisję do dalszego zbadania tej opcji wspólnie z Parlamentem Europejskim;

93. z zadowoleniem przyjmuje podjęte przez Parlament Europejski zobowiązanie do wzmocnienia roli Nagrody im. Sacharowa oraz sieci Sacharowa oraz podkreśla ważną rolę tej sieci w, między innymi, pobudzaniu współpracy międzyinstytucjonalnej na rzecz wsparcia obrońców praw człowieka na świecie; wzywa wszystkie instytucje UE do zwiększenia zaangażowania oraz do pogłębienia współpracy oraz z zadowoleniem przyjmuje w tym kontekście odniesienie do Nagrody im. Sacharowa w sprawozdaniu rocznym dotyczącym praw człowieka; ponawia jednak swój apel do Rady i Komisji o utrzymywanie kontaktu z kandydatami do Nagrody im. Sacharowa i laureatami tej nagrody w celu zapewnienia ciągłego dialogu i monitorowania sytuacji praw człowieka w odnośnych państwach oraz o zaoferowanie ochrony osobom czynnie prześladowanym, a także o przedkładanie Parlamentowi Europejskiemu sprawozdań w tym zakresie;

94. podejmuje się systematyczniejszego uwzględniania praw kobiet we własnych debatach i rezolucjach dotyczących praw człowieka oraz wykorzystania sieci laureatów Nagrody im. Sacharowa, a w szczególności laureatek, do wsparcia poszanowania praw kobiet na świecie;

Prawa kobiet i prawa człowieka

95. zwraca uwagę na odmienne role, doświadczenia i wkład kobiet w kontekście pokoju i bezpieczeństwa; potępia przemoc seksualną w takich krajach, jak Demokratyczna Republika Konga (DRK) i wzywa do okazywania zera tolerancji wobec jej sprawców, szczególnie w siłach wojskowych i policyjnych należących do zarządzonych przez UE misji i działań; podkreśla ponadto znaczenie zapewnienia ofiarom dostępu do multidyscyplinarnych holistycznych usług rehabilitacyjnych obejmujących wszelkie niezbędne połączenie opieki medycznej i psychologicznej oraz usługi prawne, socjalne, społeczne, zawodowe i edukacyjne, a także doraźne wsparcie ekonomiczne;

96. z zadowoleniem przyjmuje to, że UE jest liderem w realizacji rezolucji Rady Bezpieczeństwa ONZ nr 1325 i rezolucji uzupełniających; wzywa Radę, Komisję i ESDZ do zwiększenia wysiłków na rzecz zmniejszenia rozdźwięku między polityką i praktyką oraz ponawia swój apel do państw członkowskich, które dotychczas nie przyjęły krajowych planów działania, o ich pilne przyjęcie;

97. z zadowoleniem przyjmuje stworzenie Jednostki Narodów Zjednoczonych ds. Równości Płci i Uwłaszczenia Kobiet oraz wzywa UE do pogłębienia współpracy z tą instytucją na szczeblu międzynarodowym, krajowym i regionalnym w celu wzmocnienia praw kobiet; wzywa Komisję i Radę do zapewnienia kobietom w czasie konfliktów uczciwego dostępu do systemów publicznej opieki zdrowotnej oraz odpowiedniej ochrony ginekologicznej i położniczej zgodnie z wytycznymi Światowej Organizacji Zdrowia; w szczególności podkreśla potrzebę promowania edukacji zdrowotnej i odpowiednich programów poświęconych zdrowiu seksualnemu i reprodukcyjnemu, które odgrywają istotną rolę w polityce rozwojowej UE i polityce na rzecz praw człowieka w stosunku do państw trzecich;

98. z zadowoleniem przyjmuje Kartę kobiet Komisji Europejskiej, która to karta promuje równość płci zarówno na szczeblu unijnym, jak i międzynarodowym, oraz unijny plan działania w sprawie równości płci oraz wzmocnienia pozycji kobiet w kontekście współpracy na rzecz rozwoju na lata 2010-2015, a także apeluje o zwiększenie wysiłków zmierzających do osiągnięcia milenijnego celu rozwoju dotyczącego równości płci i zdrowia macierzyńskiego;

99. wyraża zaniepokojenie, że w Egipcie Sąd Najwyższy Sił Zbrojnych nie przeprowadził dochodzenia w sprawie zgłoszonych napaści na tle seksualnym na protestujące kobiety, w tym tak zwanych „kontroli dziewictwa” i gróźb pozbawienia życia skierowanych wobec protestujących kobiet;

100. z zadowoleniem przyjmuje nacisk kładziony na obronę praw kobiet przez wysoką przedstawiciel/wiceprzewodniczącą i wzywa ją do zinstytucjonalizowania unijnej międzyinstytucjonalnej, nieformalnej grupy zadaniowej do spraw kobiet, pokoju i bezpieczeństwa, poprzez zapewnienie jej pełnoetatowego przewodniczącego, który będzie pełnił również funkcję punktu kontaktowego ds. płci w ESDZ, w ramach przydzielania odpowiednich zasobów ludzkich i finansowych do zadań grupy;

Środa, 18 kwietnia 2012 r.

101. wzywa wysoką przedstawiciel/wiceprzewodniczącą do wspierania równych pod względem geograficznym i zrównoważonych pod względem płci szans w ESDZ, o których mowa w regulaminie pracowniczym; zachęca wysoką przedstawiciel/wiceprzewodniczącą i państwa członkowskie do zgłaszania kandydatek wysokiego szczebla na stanowiska kierujące w ESDZ i w misjach w ramach Wspólnej Polityki Bezpieczeństwa i Obrony (WPBiO); z zadowoleniem przyjmuje postęp osiągnięty w kontekście misji WPBiO, polegający na ustanowieniu doradców ds. płci w prawie wszystkich misjach oraz zapewnieniu szkoleń w trakcie misji; wzywa Radę do umieszczenia odniesienia do rezolucji Rady Bezpieczeństwa ONZ nr 1325 w decyzjach Rady określających mandaty misji; zaleca państwom członkowskim, by przed rozpoczęciem misji zapewniły całej kadrze wojskowej i oddelegowanym pracownikom cywilnym znormalizowane szkolenia dotyczące płci;

102. cieszy się z przyjęcia symbolicznej Konwencji Rady Europy w sprawie zapobiegania i zwalczania przemocy wobec kobiet i przemocy domowej, tworzącej kompleksowe ramy zapobiegania przemocy, ochrony ofiar i położenia kresu bezkarności, oraz wzywa wszystkie państwa członkowskie i UE do szybkiego podpisania i ratyfikowania przedmiotowej Konwencji;

103. zdecydowanie potępia okaleczanie żeńskich narządów płciowych, będące anachroniczną praktyką i barbarzyńskim naruszeniem integralności cielesnej kobiet i dziewcząt, które należy zwalczać za pomocą przepisów zakazujących stosowania takich praktyk; zdecydowanie odrzuca wszelkie nawiązania do praktyk kulturowych, tradycyjnych lub religijnych jako czynnika łagodzącego; wzywa Komisję do zwrócenia szczególnej uwagi na takie szkodliwe praktyki tradycyjne w jej strategii zwalczania przemocy wobec kobiet; oraz wzywa ESDZ do opracowania w tym zakresie specjalnego zestawu narzędzi jako części swojej strategii na rzecz wdrożenia wytycznych UE w sprawie praw dziecka i przemocy wobec kobiet; gratuluje szefom państw afrykańskich przyjęcia na szczycie Unii Afrykańskiej w lipcu 2011 r. decyzji popierającej rezolucję ZO ONZ wprowadzającą zakaz okaleczania żeńskich narządów płciowych na świecie; potępia również okrutne, nieludzkie i poniżające traktowanie, do którego zalicza się przymusową aborcję i przymusową sterylizację, oraz wzywa do podjęcia w tym zakresie konkretnych działań;

104. zdecydowanie potępia wymuszone małżeństwa, które stanowią naruszenie praw człowieka zgodnie z art. 16 Powszechnej deklaracji praw człowieka; wzywa Radę do uwzględnienia zagadnień „wymuszonych małżeństw” i „aborcji selektywnej ze względu na płeć” w wytycznych UE w sprawie przemocy wobec kobiet i dziewcząt; zachęca Komisję i Radę do opracowania metodyki zbierania danych i wskaźników dotyczących tych zjawisk, a także zachęca ESDZ do uwzględnienia tych zagadnień w procesie opracowywania i wdrażania krajowych strategii w zakresie praw człowieka; w odniesieniu do „wymuszonych małżeństw” żąda od państw członkowskich przyjęcia i egzekwowania przepisów zakazujących zawierania przymusowych małżeństw, a także opracowania wspólnej definicji, przyjęcia krajowych planów działania oraz wymiany dobrych praktyk.

105. przypomina, że rezolucja Rady Praw Człowieka ONZ dotycząca zapobiegania umieralności i zachorowalności matek i praw człowieka oraz milenijne cele rozwoju potwierdzają, że dostęp do informacji, edukacji i opieki zdrowotnej jest podstawowym prawem człowieka; podkreśla, że UE powinna zatem odgrywać ważną rolę w zapobieganiu umieralności kobiet w ciąży; wzywa UE do włączenia kairskiego programu działania do swojej polityki rozwojowej i polityki w dziedzinie praw człowieka, a także do propagowania równości płci oraz praw kobiet i dzieci, w tym zdrowia seksualnego i reprodukcyjnego oraz powiązanych praw;

Prawa człowieka, wolność religii i prześladowania chrześcijan na świecie

106. zdecydowanie potępia wszelkie prześladowania na tle religijnym lub wyznaniowym; podtrzymuje swoje zobowiązanie do urzeczywistnienia wolności religii we wszystkich częściach świata jako części wzmożonych wysiłków UE podejmowanych w ramach unijnych działań dwustronnych i wielostronnych; ponownie wyraża zaniepokojenie w związku z pełnym i skutecznym poszanowaniem prawa do wolności religii przysługującego wszystkim mniejszościom religijnym w wielu państwach trzecich; ponawia swój apel do Rady i Komisji o pilne opracowanie zestawu narzędzi służących rozpowszechnianiu prawa do wolności religii lub przekonania za pomocą polityki zewnętrznej UE, w tym mechanizmów stwierdzania naruszeń i określania działań, jakie UE powinna podjąć w tych sprawach, oraz do włączenia Parlamentu, organizacji społeczeństwa obywatelskiego i pracowników akademickich w proces jego przygotowywania; z zadowoleniem przyjmuje działania UE na różnych forach ONZ wymierzone przeciwko nietolerancji i dyskryminacji ze względu na religię lub przekonania oraz prezentowany przez nią niezachwiany i zasadniczy sprzeciw wobec rezolucji dotyczących walki ze zniesławianiem religii; utrzymuje, że wolność zgromadzania się jest istotnym aspektem prawa do wolności religii lub przekonania, i podkreśla, że rejestracja grup religijnych nie

Środa, 18 kwietnia 2012 r.

powinna być wymogiem wstępnym umożliwiającym praktykowanie religii; wzywa unijną Agencję Praw Podstawowych do dostarczenia Parlamentowi dokładnych i wiarygodnych danych dotyczących przypadków naruszania wolności religii lub przekonań w Unii Europejskiej oraz do zapewnienia doradztwa w zakresie sposobów ich rozwiązywania;

107. podkreśla w szczególności znaczenie prowadzenia konstruktywnego dialogu dotyczącego tego problemu z Organizacją Współpracy Islamskiej; wzywa Radę i Komisję do zwrócenia szczególnej uwagi na wdrożenie prawa do wolności religii lub przekonań w krajach kandydujących i w państwach objętych EPS, zwłaszcza w świetle Arabskiej Wiosny Ludów; wyraża głębokie zaniepokojenie rosnącą liczbą przypadków nietolerancji religijnej i dyskryminacji w różnych krajach; surowo potępia wszelkie akty przemocy wobec chrześcijan, żydów, muzułmanów lub innych społeczności religijnych, jak również wszelkie formy dyskryminacji i nietolerancji oparte na wyznaniu i przekonaniu wobec osób wierzących, apostatów czy niewierzących; raz jeszcze podkreśla, że prawo do wolności myśli, sumienia i wyznania należy do podstawowych praw człowieka⁽¹⁾; uznaje rosnącą potrzebę transformacji konfliktów i podejmowania działań pojednawczych w wielu krajach, w tym nawiązania dialogu międzywyznaniowego na różnych szczeblach, oraz apeluje do UE i wysokiej przedstawiciel/wiceprzewodniczącej Catherine Ashton o zajęcie się dyskryminacyjnymi i podburzającymi treściami, przekazywanymi na przykład za pośrednictwem mediów, i o utrudnienie swobodnego wyznawania wiary w ramach swoich dialogów z państwami trzecimi w kontekście inicjatyw UE na rzecz praw człowieka; uważa, że w państwach trzecich, w których mniejszości religijne padają ofiarą łamania przysługujących im praw, tego rodzaju problemów nie da się rozwiązać poprzez ich ochronę i odizolowanie „od” otaczających je społeczności, a tym samym stworzenie „równoległych społeczności”; w świetle ostatnich wydarzeń w takich państwach jak Nigeria, Egipt i Indonezja wzywa ESDZ i państwa członkowskie UE do podjęcia konkretnych działań mających na celu wsparcie powstrzymania wystąpienia spirali przemocy;

108. wzywa ESDZ do wypracowania stałego potencjału w Dyrekcji Generalnej ds. Globalnych i Wielostronnych, którego zadaniem byłoby włączanie zagadnienia wolności religii lub przekonań w działania wszystkich dyrekcji i jednostek geograficznych, a także powiązanie go z ogólnym propagowaniem praw człowieka w ramach tej samej DG i popularyzację tej kwestii na forum organizacji międzynarodowych i wielostronnych; zachęca ESDZ do przedkładania rocznych sprawozdań dotyczących postępu w odniesieniu do wolności religii lub przekonań na świecie;

109. zachęca ESDZ i inne instytucje UE do zwalczania niedopuszczalnych praktyk takich jak przymusowe nawracanie i uznawanie „apostazji” za przestępstwo lub karanie za „apostazję” poprzez wywieranie nacisku na państwa trzecie, takie jak Pakistan, Iran i Arabia Saudyjska, w których wciąż stosowane są tego rodzaju praktyki, aby położyły kres tym praktykom; apeluje o przyjęcie równie stanowczego stanowiska w sprawie wykorzystywania przepisów dotyczących bluźnierstwa w celu prześladowania członków mniejszości religijnych;

110. wzywa właściwe instytucje do ścisłej współpracy z Amerykańską Komisją ds. Międzynarodowej Wolności Religijnej na forach dwustronnych i wielostronnych, na przykład z Radą Praw Człowieka ONZ;

Niejednakowe traktowanie

111. potępia wszelkie formy łamania praw człowieka wobec osób dyskryminowanych ze względu na wykonywany zawód i pochodzenie, a także ograniczony dostęp ofiar do sprawiedliwości; wzywa UE i jej państwa członkowskie do zatwierdzenia zasad i wytycznych ONZ na rzecz skutecznej likwidacji dyskryminacji ze względu na wykonywany zawód i pochodzenie;

112. z zadowoleniem przyjmuje zawarcie przez UE Konwencji o prawach osób niepełnosprawnych oraz przyjęcie Europejskiej strategii w sprawie niepełnosprawności 2010–2020, w szczególności w zakresie działania nr 8; potępia wszelkie formy dyskryminacji ze względu na niepełnosprawność i apeluje do wszystkich państw o ratyfikowanie i wdrożenie Konwencji o prawach osób niepełnosprawnych; zwraca uwagę, że UE również musi monitorować wdrażanie Konwencji o prawach osób niepełnosprawnych na swoim terytorium; ubolewa w związku z niepodejmowaniem przez UE działań w zakresie praw człowieka osób niepełnosprawnych w kontekście strategii Afryka–UE;

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2010)0489.

Środa, 18 kwietnia 2012 r.

113. wyraża uznanie dla Rady, ESDZ, wysokiej przedstawiciel/ wiceprzewodniczącej Komisji, Komisji Europejskiej i państw członkowskich za ich zaangażowanie na rzecz praw człowieka osób LGBT w stosunkach dwustronnych z państwami trzecimi, na forach wielostronnych oraz za pomocą EIDHR; z zadowoleniem przyjmuje przywrócenie przez Zgromadzenie Ogólne ONZ orientacji seksualnej jako przesłanki dla ochrony przed egzekucjami pozasądowymi, doraźnymi i arbitralnymi, a także wysiłki UE w tym celu; wzywa Komisję do poparcia wycofania tożsamości płciowej z listy zaburzeń mentalnych i behawioralnych w trakcie negocjacji jedenastej wersji międzynarodowej klasyfikacji chorób (ICD-11) oraz dążenia do niepatologizującej zmiany kategorii; ponownie podkreśla, że zasada niedyskryminacji, obejmująca również dyskryminację ze względu na płeć i orientację seksualną, nie może być lekceważona w partnerstwie AKP-UE; ponawia swoje żądanie, by Komisja przedstawiła kompleksowy plan przeciwdziałania homofobii, transfobii oraz dyskryminacji ze względu na orientację seksualną i tożsamość płciową, obejmujący również przypadki naruszania praw człowieka w tym zakresie na świecie; wzywa państwa członkowskie do przyznawania azylu osobom uciekającym przed prześladowaniem w krajach, w których osoby LGBT uznaje się za przestępców, biorąc pod uwagę wyrażane przez osoby ubiegające się uzasadnione obawy przed prześladowaniem i opierając się na ich samookreśleniu się jako lesbijki, gejów, biseksualistów i osoby transgenderowe;

114. z zadowoleniem przyjmuje zestaw narzędzi przyjęty w 2010 r. przez grupę roboczą Rady ds. praw człowieka, które to narzędzia mają pomóc instytucjom UE, państwom członkowskim, delegacjom i innym organom w szybkim reagowaniu na łamanie praw człowieka osób LGBT; wzywa Komisję do zajęcia się przyczynami strukturalnymi, które prowadzą do tego rodzaju łamania praw, a Radę – do pracy nad wiążącymi wytycznymi w tym obszarze;

115. podkreśla, że tradycyjne wspólnoty mniejszości narodowych mają szczególne potrzeby, które różnią się od potrzeb innych mniejszości, oraz że istnieje potrzeba zapewnienia równego traktowania tych mniejszości pod względem edukacji, opieki zdrowotnej, usług socjalnych i innych usług publicznych; zwraca ponadto uwagę na potrzebę propagowania we wszystkich dziedzinach życia gospodarczego, społecznego, politycznej i kulturalnej pełnej i skutecznej równości osób należących do mniejszości narodowych i osób należących do większości;

116. wzywa UE do zachęcania rządów krajów rozwijających się do przyjęcia zobowiązania do przeprowadzenia reformy rolnej, służącej zabezpieczeniu tytułu prawnego do ziemi ludności tubylczej i koczowniczej oraz drobnych i średnich producentów rolnych, zwłaszcza kobiet, oraz zapobieżeniu praktyce zagrabiania ziemi przez korporacje; wzywa UE do zabezpieczenia prawa dostępu do zasobów naturalnych, w szczególności dla ludności lokalnej i tubylczej, w ramach negocjacji umów handlowych; zachęca wszystkie państwa członkowskie do wzięcia przykładu z Danii, Holandii i Hiszpanii, które ratyfikowały konwencję nr 169 MOP dotyczącą ludności tubylczej i plemiennej, w celu wykazania swojego zaangażowania w zapewnienie konkretnej ochrony tej ludności; popiera obecnie trwające kampanie promujące ratyfikację i wdrożenie konwencji nr 169 MOP przez państwa niebędące sygnatariuszami jako sposób, między innymi, na zademonstrowanie zaangażowania Unii Europejskiej w multilateralizm i działalność Organizacji Narodów Zjednoczonych;

117. zaleca opracowanie inicjatyw dotyczących prawodawstwa UE w celu zapewnienia uwzględnienia wyeliminowania dyskryminacji kastowej w ramach polityki UE w zakresie praw człowieka i w ramach instrumentów współpracy oraz zaleca podjęcie odpowiednich działań w państwach, których dotyczy problem dyskryminacji kastowej, w tym w Nepalu, Indiach, Bangladeszu, Pakistanie, na Sri Lance i w Jemenie;

118. uważa, że należy zwiększyć budżet w ramach nowych i już istniejących linii finansowania wsparcia społeczeństwa obywatelskiego i obrońców praw człowieka, w szczególności tych należących do społeczności tubylczych; uważa, że w ramach wspomnianych linii budżetowych należy również wykazać zdolność do elastycznego i natychmiastowego reagowania na możliwe sytuacje kryzysowe i bieżące oraz do optymalizacji ich stosunku jakości do kosztów i wpływu; z zadowoleniem przyjmuje fakt, że UE wspiera działania w zakresie budowania potencjału ludności tubylczej na forum ONZ; podkreśla, że podstawowe znaczenie ma zwiększanie skuteczności działań przedstawicieli ludności tubylczej w trakcie imprez w ramach ONZ, poprzez udzielanie odpowiedniego wsparcia w zakresie logistyki oraz zapewnienie dokumentacji i informacji; wzywa Unię do dalszego udzielania tego wsparcia;

Środa, 18 kwietnia 2012 r.

Prawa dzieci

119. nawiązuje do Konwencji ONZ o prawach dziecka oraz do potrzeby zapewnienia najpełniejszej ochrony praw przewidzianych we wspomnianej konwencji i unikania ich ograniczania; z zadowoleniem przyjmuje przyjęcie w dniu 19 grudnia 2011 r. przez Zgromadzenie Ogólne ONZ protokołu fakultatywnego do konwencji o prawach dziecka w sprawie procedury komunikacji oraz wzywa Radę i Komisję do szybszego podejmowania wysiłków mających na celu powszechną ratyfikację Konwencji o prawach dziecka oraz protokołu fakultatywnego do niej, a także do promowania ich skutecznego wdrożenia; apeluje również o podjęcie zdecydowanych wysiłków zmierzających do przyspieszenia wdrożenia wytycznych UE w sprawie propagowania i ochrony praw dziecka oraz strategii UE na rzecz zwalczania wszelkich form przemocy wobec dzieci; wzywa wysoką przedstawiciel/wiceprzewodniczącą oraz Europejską Służbę Działań Zewnętrznych do włączenia do unijnych sprawozdań rocznych na temat praw człowieka rozdziału dotyczącego praw dziecka;

120. zwraca uwagę na występujący w kilku państwach Afryki subsaharyjskiej poważny problem, polegający na oskarżaniu dzieci o uprawianie czarów, powodujący poważne konsekwencje, począwszy od wykluczenia społecznego po dzieciobójstwo, oraz na rytualne mordowanie dzieci jako ofiar; zauważa, że obowiązkiem państwa jest ochrona dzieci przed wszystkimi formami przemocy i maltretowaniem, i z tego względu wzywa ESDZ do zwrócenia szczególnej uwagi na ochronę dzieci przed wszystkimi formami przemocy oraz na los tych dzieci w prowadzonych z rządami przedmiotowych państw rozmowach dotyczących praw człowieka oraz w procesie programowania zewnętrznych instrumentów finansowych;

Wolność wyrażania opinii i media (społecznościowe)

121. podkreśla, że wolność wyrażania opinii oraz niezależność mediów i pluralizm to nieodzowne elementy trwałej demokracji, która maksymalizuje zaangażowanie społeczeństwa obywatelskiego i wzmacnia pozycję obywateli; w związku z czym wzywa do udzielania większego wsparcia w obszarach propagowania wolności mediów, ochrony niezależnych dziennikarzy, ograniczania przepaści cyfrowej oraz ułatwiania dostępu do internetu;

122. nalega, by Rada i Komisja uwzględniły w ramach swoich negocjacji akcesyjnych, dialogów dotyczących praw człowieka i wszelkich innych kontaktów związanych z prawami człowieka apel o położenie kresu nawoływaniu do nienawiści w mediach;

123. zauważa, że internet, wraz z mediami społecznymi, zarówno internetowymi, jak i nieinternetowymi, stał się jednym z najważniejszych kanałów, za pomocą których jednostki korzystają ze swojego prawa do wolności myśli i wyrażania opinii, oraz odgrywa istotną rolę w propagowaniu praw człowieka, partycypacji demokratycznej, odpowiedzialności, przejrzystości, rozwoju gospodarczego i rozwoju nowych form publicznego dostępu; jednocześnie podkreśla potrzebę ochrony godności ludzkiej i potępia wszelkie inne formy dyskryminacji występujące w mediach społecznych, mając na uwadze to, że nie wszyscy członkowie społeczeństwa, a zwłaszcza osoby starsze i ludność wiejska, mają dostęp do internetu; popiera określone uregulowania prawne UE i umowy UE z państwami trzecimi, które ograniczają dostęp do komunikacji i informacji za pomocą cenzury, likwidowania sieci lub podporządkowywania wolności informacji interesom handlowym; z zadowoleniem przyjmuje potencjał internetu i łączenia się w sieci społeczne wykazany podczas Arabskiej Wiosny Ludów; wzywa do zintensyfikowania monitorowania wykorzystania internetu i nowych technologii w reżimach autokratycznych, które dążą do ich ograniczenia; wzywa do udzielania większego wsparcia w obszarach propagowania wolności mediów, ochrony niezależnych dziennikarzy i blogerów, ograniczania przepaści cyfrowej oraz ułatwiania nieograniczonego dostępu do informacji i komunikacji, a także nieocenzurowanego dostępu do internetu (wolność cyfrowa);

124. dostrzega potencjał internetu w promowaniu i wspieraniu rewolucji podczas Arabskiej Wiosny Ludów; zauważa jednak, że ICT mogą być również niewłaściwie wykorzystywane do naruszania praw człowieka i podstawowych wolności, i w związku z tym wzywa do zintensyfikowania monitorowania wykorzystania internetu i nowych technologii w reżimach autokratycznych, które dążą do ich ograniczenia; z zadowoleniem przyjmuje inicjatywę Komisji zatytułowaną „Strategia przeciwko odłączaniu”; zachęca Komisję do przedłożenia najpóźniej w 2013 r. inteligentnych wniosków regulacyjnych, w tym dotyczących zwiększenia przejrzystości i odpowiedzialności przedsiębiorstw UE, w celu poprawy monitorowania wywozu produktów i usług służących blokowaniu stron internetowych, masowego nadzoru, monitorowania całego przepływu danych w internecie i komunikacji (mobilnej), podsłuchiwanie i rejestrowanie prywatnych rozmów, filtrowania wyników wyszukiwania oraz zastraszania użytkowników internetu, w tym obrońców praw człowieka; uważa, że dostawcy usług telekomunikacyjnych i internetowych muszą wyciągnąć wnioski z błędów popełnionych w przeszłości, na przykład podjętej przez Vodafone decyzji o ustąpieniu przed zgłaszanymi w ostatnich tygodniach rządów Hosniego Mubaraka żądaniaми władz egipskich dotyczącymi

Środa, 18 kwietnia 2012 r.

zawieszenia usług, rozpowszechniania propagandy prorządowej oraz śledzenia opozycji i ogólnie ludności, jak również z działań przedsiębiorstw z państw członkowskich, które sprzedały technologie informacyjno-komunikacyjne innym państwom trzecim, takim jak Libia, Tunezja itp.; uważa, że dostawcy usług telekomunikacyjnych i internetowych oraz producenci oprogramowania muszą wyciągnąć wnioski z błędów popełnionych w przeszłości oraz powinni nawiązać otwarty dialog z decydentami, organizacjami pozarządowymi i działaczami w celu ustanowienia wspólnych minimalnych standardów dotyczących oceniania wpływu w zakresie praw człowieka oraz w celu zwiększenia przejrzystości;

125. z zadowoleniem przyjmuje włączenie zakazu eksportowania technologii i usług do środków ograniczających skierowanych przeciwko władzom rządzącym Syrią; zauważa, że zakaz ten powinien stworzyć precedens dla przyszłych środków ograniczających skierowanych przeciwko innym represyjnym reżimom, zwłaszcza przeciwko Iranowi; zauważa jednak, że polityka UE powinna być sformułowana precyzyjnie, by była skuteczna i nie szkodziła obrońcom praw człowieka;

126. zauważa, że nowe technologie umożliwiają świadkom i obrońcom praw człowieka zbieranie informacji i wymianę dokumentacji dotyczącej przypadków naruszenia praw człowieka, które to informacje i którą to dokumentację można później wykorzystać do zagwarantowania sprawiedliwości ofiarom; z zadowoleniem przyjmuje inicjatywy z udziałem wielu zainteresowanych stron oraz kodeksy postępowania takie jak projekt „Global Network Initiative”; zauważa jednak, że demokratyczny nadzór, obrona oraz propagowanie praw podstawowych należą do głównych zadań rządu; wzywa Komisję do wsparcia rozwoju i rozpowszechniania cyfrowych technologii bezpieczeństwa, służących wzmocnieniu pozycji obrońców praw człowieka dzięki bezpiecznym mechanizmom zbierania, szyfrowania i przechowywania takich wrażliwych zapisów oraz wykorzystywaniu technologii „chmury” to zagwarantowania, by takie materiały nie mogły zostać odnalezione i skasowane;

Biznes a prawa człowieka

127. przypomina, że UE postawiła sobie za cel propagowanie społecznej odpowiedzialności przedsiębiorstw (CSR) w swojej polityce zewnętrznej, i z zadowoleniem przyjmuje apel o lepsze dopasowanie europejskiego i światowego podejścia do CSR;

128. wzywa Komisję i państwa członkowskie do dopilnowania, aby przedsiębiorstwa podlegające prawu krajowemu bądź europejskiemu nie uwalniały się od przestrzegania praw człowieka i obowiązujących je norm społecznych, zdrowotnych i środowiskowych w chwili, gdy obierają siedzibę lub prowadzą działalność w państwie trzecim;

129. podkreśla ponadto, że wsparcie poszanowania praw człowieka i demokracji jest ściśle powiązane z propagowaniem przejrzystości i dobrego sprawowania rządów; w związku z tym jest zdania, że raje podatkowe i zagraniczne organy wymiaru sprawiedliwości odgrywają szkodliwą rolę w walce z korupcją i odpowiedzialnością polityczną w krajach rozwijających się; domaga się, aby UE promowała ratyfikację i wdrożenie konwencji NZ przeciwko korupcji w UE i na świecie w kontekście wsparcia UE na rzecz programów dobrego sprawowania rządów w państwach trzecich;

130. wyraża uznanie dla UE za udzielone przez nią wsparcie dla opracowania wytycznych ONZ dotyczących biznesu i praw człowieka, a także dla ich jednogłośniego przyjęcia na forum Rady Praw Człowieka; z zadowoleniem przyjmuje inauguracyjne spotkanie grupy roboczej ds. biznesu i praw człowieka, które odbyło się w dniach 16–20 stycznia 2012 r., oraz wzywa UE do dalszego wspierania i wnoszenia wkładu do prac tego organu; podkreśla kluczową rolę krajowych instytucji zajmujących się prawami człowieka oraz współpracy tych instytucji w UE i jej państwach sąsiadujących w kontynuacji wdrażania wytycznych ONZ dotyczących biznesu i praw człowieka, uznanych, między innymi, w rezolucji Rady Praw Człowieka ONZ nr 17/4; z zadowoleniem przyjmuje inicjatywy ukierunkowane na urzeczywistnianie dobrych praktyk, koordynowanie i pobudzanie współpracy między unijnymi instytucjami zajmującymi się prawami człowieka i krajowymi instytucjami tego rodzaju działającymi w państwach sąsiadujących z UE, do których to inicjatyw zalicza się program na rzecz współpracy między rzecznikami praw obywatelskich pochodzącymi

Środa, 18 kwietnia 2012 r.

z krajów objętych Partnerstwem Wschodnim, przewidziany na lata 2009-2013 i ustanowiony wspólnie przez polskiego i francuskiego rzecznika praw obywatelskich w celu zwiększenia możliwości urzędów rzecznika praw obywatelskich, organów rządowych i organizacji pozarządowych w krajach objętych Partnerstwem Wschodnim z myślą o ochronie praw indywidualnych i budowaniu państw demokratycznych opartych na praworządności; podkreśla potrzebę koordynacji tego rodzaju działań w ramach UE oraz przez instytucje UE w celu wykorzystania doświadczenia zdobytego w związku z powyższym;

131. z zadowoleniem przyjmuje podjęte przez UE zobowiązanie do współpracy w 2012 r. z przedsiębiorstwami i zainteresowanymi podmiotami w celu opracowania wytycznych dla sektora przemysłu i MŚP w zakresie praw człowieka, opartych na wytycznych ONZ; wzywa Komisję do realizacji przyjętego zobowiązania do opublikowania przed końcem 2012 r. sprawozdania dotyczącego priorytetów UE przy wdrażaniu wytycznych oraz do późniejszego przedkładania okresowych sprawozdań z postępu; nalega, by obowiązek przestrzegania praw człowieka, określony w wytycznych ONZ, był prawnie wiążący dla wszystkich przedsiębiorstw europejskich; wzywa państwa członkowskie UE do opracowania przed końcem 2012 r. krajowych planów ich wdrażania;

132. uważa, że ujawnianie przez duże przedsiębiorstwa informacji dotyczących kwestii społecznych i ochrony środowiska, w tym wpływu w zakresie praw człowieka, ma kluczowe znaczenie dla przejrzystości oraz dla skuteczności tych przedsiębiorstw; z zadowoleniem przyjmuje cel, jaki postawił sobie Międzynarodowy Komitet Zintegrowanego Raportowania (International Integrated Reporting Council – IIRC), by opracować akceptowalne w skali globalnej zintegrowane ramy sprawozdawczości;

133. z zadowoleniem przyjmuje zlecone przez DG ds. Przedsiębiorstw badanie „edynburskie” dotyczące luk w zarządzaniu w UE w zakresie biznesu i praw człowieka, oraz wzywa Komisję do przedłożenia w reakcji na nie wniosków ustawodawczych; wzywa w szczególności UE do zapewnienia, by ofiary nadużyć ze strony przedsiębiorstw z UE popełnianych w państwach trzecich miały dostęp do mechanizmów składania skarg i wymiaru sprawiedliwości w państwach członkowskich UE, jak na przykład w niedawnej sprawie Trafigura;

134. przyjmuje do wiadomości to, że korporacje ponadnarodowe w coraz większym stopniu opierają się na prywatnych agencjach wojskowych i bezpieczeństwa (PMSC), co od czasu do czasu prowadziło do przypadków łamania praw człowieka przez pracowników tych agencji; uważa, że konieczne jest przyjęcie środków regulacyjnych w UE, w tym kompleksowego systemu przepisów odnoszących się do tworzenia i rejestracji takich przedsiębiorstw, przyznawania im licencji, ich monitorowania i składania przez nie sprawozdań; wzywa Komisję do przedłożenia zalecenia torującego drogę dyrektywie służącej zbliżeniu krajowych środków regulujących usługi PMSC, w tym podmioty świadczące usługi i zamawianie usług, oraz do opracowania kodeksu postępowania, którego kontynuacją byłaby decyzja regulująca eksport usług PMSC do państw trzecich; wzywa wysoką przedstawiciel/wiceprzewodniczącą do przedstawienia Parlamentowi szczegółowej informacji dotyczącej zatrudniania PMSC w misjach WPBiO oraz Wspólnej Polityki Zagranicznej i Bezpieczeństwa (WPZiB), określającej wymagane od wykonawców wymogi zawodowe i normy korporacyjne, stosowane uregulowania, nałożone na nich obowiązki prawne i zobowiązania oraz mechanizmy monitorowania;

135. popiera zintensyfikowanie propagowania udziału kobiet w zarządach na szczeblu krajowym, europejskim i międzynarodowym;

Wzmocnienie działań Parlamentu Europejskiego w zakresie praw człowieka

136. ponawia swój apel do Rady i Komisji o systematyczne, stanowiące merytoryczną reakcję uwzględnianie rezolucji i innych oświadczeń Parlamentu; **proponuje, aby** Parlament rozważył ustanowienie systematycznego mechanizmu służącego zapewnieniu zwiększenia skuteczności i namacalności działań będących następstwem jego decyzji;

137. dostrzega potrzebę uwzględniania zagadnień z zakresu praw człowieka poprzez pracę wszystkich komisji i delegacji Parlamentu zajmujących się stosunkami zewnętrznymi, w tym poprzez stosowanie się do zaleceń zawartych w sprawozdaniach przygotowanych przez grupy robocze ad hoc Parlamentu Europejskiego; zaleca posłom do Parlamentu Europejskiego, by w trakcie swoich oficjalnych wyjazdów do państw trzecich systematycznie spotykali się z obrońcami praw człowieka, w tym, w miarę możliwości, z więzionymi działaczami, w celu zapewnienia im lepszej widoczności; z zadowoleniem przyjmuje podjętą decyzję o zwiększeniu środków Podkomisji Praw Człowieka w świetle zmian wynikających z Traktatu z Lizbony;

Środa, 18 kwietnia 2012 r.

138. z zadowoleniem przyjmuje podjętą w dniu 12 grudnia 2011 r. przez swoje Biuro decyzję o ustanowieniu Dyrekcji ds. Wsparcia Demokracji w DG ds. Polityki Zewnętrznej, służące wzmocnieniu działań Parlamentu w zakresie propagowania demokracji i zapewnieniu ich spójności;

Strategiczna polityka Unii Europejskiej w zakresie praw człowieka

Informacje ogólne

139. z dużym zadowoleniem przyjmuje przegląd polityki UE w zakresie praw człowieka i procesu demokratyzacji, nakreślony we wspólnym komunikacie z dnia 12 grudnia 2011 r., będący pozytywną diagnozą potencjału UE; wzywa państwa członkowskie UE do pełnego zaangażowania się w ten proces i zastosowania jego wyników w ich krajowych działaniach, a także na szczeblu europejskim;

140. popiera oparcie komunikatu na koncepcji powszechności i niepodzielności praw człowieka oraz skupienia za jego pośrednictwem działań UE na propagowaniu realizacji istniejących zobowiązań i zadań państw trzecich na mocy międzynarodowych praw człowieka i prawa humanitarnego, a także dążenia do wzmocnienia systemu sprawiedliwości międzynarodowej;

141. popiera, w kontekście Arabskiej Wiosny Ludów, skupienie się na dopasowanych podejściach oddolnych i potrzebę przesunięcia poszanowania praw człowieka na centralną pozycję polityki zagranicznej UE; podkreśla zatem, że UE musi wesprzeć rządy, parlamenty i społeczeństwo obywatelskie oraz zaangażować je w proces poszanowania i monitorowania praw człowieka; uważa, że UE musi wyciągnąć wnioski z błędów popełnianych w przeszłości, których dobitnym przykładem jest to, że aż do wybuchu wojny domowej w Libii trwały negocjacje dotyczące porozumienia ramowego i umowy o readmisji z tym krajem, o których Parlament Europejski nie został odpowiednio poinformowany, pomimo dowodów na wymordowanie 1 200 więźniów w okresie ubiegłego dziesięciolecia oraz na litaniu tortur, przypadków wymuszonych zaginięć oraz egzekucji pozasądowych; jednocześnie ponownie podkreśla, że partnerstwo UE w procesach demokratyzacji i dobrobycie gospodarczym na południu musi przebiegać równocześnie z zaangażowaniem UE w sąsiedztwo wschodnie; podkreśla, że środki finansowe, których nie można by przeznaczyć lub przekazać na rzecz krajów podlegających europejskiej polityce sąsiedztwa ze względu na negatywną ocenę, powinny być przydzielane na inne projekty realizowane w krajach partnerskich podlegających europejskiej polityce sąsiedztwa, zarówno w wymiarze południowym, jak i wschodnim;

Proces

142. wzywa obecnie do dokonania szybkiego, przejrzystego i integracyjnego postępu w kierunku ambitnej ostatecznej wspólnej strategii UE, obejmującej jasne działania, ramy czasowe i zadania, opracowanej przy pełnym współudziale zainteresowanych podmiotów, celem rozpoczęcia realizacji motywu przewodniego; zobowiązuje się do wniesienia wraz z Radą pozytywnego wkładu w ten proces międzyinstytucjonalny, najpierw za pomocą niniejszej rezolucji, a następnie za pomocą późniejszej rezolucji Parlamentu; uważa, że zwieńczeniem tego procesu powinno być przyjęcie przez instytucje wspólnej strategii, w której jasno określone zostaną role i zadania każdej instytucji oraz za pomocą której stale dokonywana będzie ocena realizacji, w tym w odniesieniu do wytycznych;

143. uważa, że niektóre spośród działań wymienionych w komunikacie powinny być realizowane równolegle z opracowywaniem nadrzędnej strategii, w szczególności: powołanie specjalnego przedstawiciela UE ds. praw człowieka, dysponującego silną pozycją publiczną i międzynarodowym doświadczeniem w propagowaniu międzynarodowych praw człowieka; ustanowienie stałej COHOM umiejscowionej w Brukseli, z którą rutynowo będzie się uzgadniać konkluzje dotyczące sytuacji w zakresie praw człowieka w konkretnych państwach po przeprowadzeniu rozmów dotyczących praw człowieka; oraz określenie ram czasowych powołania punktów kontaktowych ds. praw człowieka w delegaturach UE i wskazania oficerów łącznikowych dla obrońców praw człowieka we wszystkich państwach trzecich;

Treść

144. z zadowoleniem przyjmuje znaczenie przypisywane w komunikacie krajowym strategiom w zakresie praw człowieka; uważa, że konieczny jest wspólny wstępny wzorzec, służący zapewnieniu pewnego poziomu spójności, a także wymóg przeprowadzenia konsultacji we wszystkich przypadkach; podkreśla, że potencjalną wartość strategii uda się wykorzystać jedynie w razie uznania ich wagi w różnych dziedzinach stosunków dwustronnych z poszczególnymi krajami i jedynie wówczas, gdy będą dostatecznie elastyczne, by umożliwić konsekwentne reagowanie na zmieniającą się sytuację w zakresie praw człowieka;

Środa, 18 kwietnia 2012 r.

145. popiera zgłoszoną przez wysoką przedstawiciel/wiceprzewodniczącą osobiście propozycję trzech tematów konkretnych wspólnych działań instytucji w okresie najbliższych trzech lat; domaga się jasnych kryteriów obecnych i przyszłych procesów, za pomocą których wybierane będą takie tematy; oczekuje wyjaśnienia, w jaki sposób te kampanie mogłyby umożliwić osiągnięcie postępu w poszczególnych dziedzinach bez osłabiania kompleksowego zaangażowania UE na rzecz wszystkich zobowiązań w zakresie praw człowieka;

146. podkreśla wagę przypisywaną w ramach przeglądu społeczeństwu obywatelskiemu jako rzeczywistemu partnerowi we wdrażaniu unijnej strategii w zakresie praw człowieka, a nie tylko w realizacji projektów; uznaje szczególne znaczenie obrońców praw człowieka w tym procesie; wzywa UE do dostrzeżenia pełnego potencjału szeregu podmiotów lokalnych przy wprowadzaniu zmian w dziedzinie praw człowieka na szczeblu kraju oraz do zapewniania szerokiej podstawy wsparcia ich działań;

147. wyraża szczególne zaniepokojenie pogorszeniem się sytuacji w Turcji i nasileniem się represji wobec obrońców praw człowieka oraz wobec opozycji dla rządu, w tym posłów i samorządowców, związkowców, dziennikarzy, artystów, a zwłaszcza wobec społeczności kurdyjskiej;

148. popiera unijną koncepcję „głębokiej demokracji”, opracowaną przez wysoką przedstawiciel; ubolewa, że w tej koncepcji nie uwzględniono kwestii niedyskryminacji i równouprawnienia; wzywa ESDZ do pełnego włączenia środków antydyskryminacyjnych i wartości odniesienia, w celu zapewnienia centralnej pozycji zagadnieniu praw kobiet i mniejszości, równego obywatelstwa i równego udziału w polityce;

149. zwraca uwagę, że nadal ogromnym wyzwaniem pozostaje nieodpowiedni charakter obecnych rozmów dotyczących praw człowieka oraz monitorowanie i stosowanie klauzul praw człowieka; potwierdza, że te klauzule należy uwzględniać we wszystkich umowach handlowych i sektorowych;

150. podziela pogląd, że „dyplomacja cyfrowa” to nowe i żywe narzędzie; wzywa ESDZ do opracowania dla swoich delegatur jasnych wytycznych dotyczących najlepszego wykorzystywania mediów społecznościowych oraz do opracowania regularnie aktualizowanego katalogu mediów społecznościowych dla podmiotów UE;

151. zauważa, że nieomal połowa ze stu największych podmiotów gospodarczych na świecie to obecnie przedsiębiorstwa prywatne; gratuluje Komisji jej ambitnego i przyszłościowego komunikatu z 2011 r. w sprawie CSR oraz jasnego poparcia dla opracowania wytycznych ONZ dotyczących biznesu i praw człowieka, przy czym oba dokumenty muszą być filarami nowej strategii;

152. dostrzega, że w komunikacie zaakceptowano konieczność prowadzenia wszystkich działań antyterrorystycznych całkowicie zgodnie z międzynarodowymi prawami człowieka, prawem humanitarnym i dotyczącym uchodźców; podkreśla, że ta zasada musi stanowić element dyskusji w sprawie wszystkich nowych środków antyterrorystycznych w UE oraz z partnerami w państwach trzecich; uważa, że UE musi konsekwentnie odnosić się do wszelkich przykładów niezgodności środków antyterrorystycznych w kontaktach z partnerami strategicznymi oraz wymagać odpowiedzialności za naruszenia, do których dochodzi w UE i poza nią; potwierdza, że polityka antyterrorystyczna UE powinna zawierać bezpośrednie odniesienie do bezwzględного zakazu stosowania tortur w kontekście działań antyterrorystycznych, co zapisano w konkluzjach Rady z dnia 29 kwietnia 2008 r.;

153. pochwała dostrzeżenie potrzeby poruszenia kwestii naruszeń praw człowieka w państwach członkowskich oraz zapewnienia przestrzegania przez UE jej międzynarodowych zobowiązań w celu wzmocnienia wiarygodności UE; wzywa do nadania Grupie Roboczej ds. Praw Podstawowych, Praw Obywatelskich i Swobodnego Przepływu Osób (FREMP) pełnych uprawnień do stwierdzania naruszeń i dążenia do ich likwidacji;

154. uznaje walkę z bezkarnością za priorytetową dziedzinę działań UE; uważa przeprowadzoną w 2011 r. aktualizację instrumentów UE dotyczących MTK za ważny krok naprzód, który należy uwzględnić w przyszłościowej strategii UE w zakresie praw człowieka;

Środa, 18 kwietnia 2012 r.

155. uważa, że jasny przegląd roli, jaką odgrywają odpowiedzialni za rejony geograficzne urzędnicy i grupy robocze Rady, oraz znaczenia strategii dla ich codziennej działalności byłby elementem tworzenia prawdziwej kultury praw człowieka i demokracji, w szczególności poprzez nauczanie demokratycznego obywatelstwa i poszanowania praw człowieka;

156. wzywa do radykalnego wzmocnienia roli samego Parlamentu Europejskiego w propagowaniu przejrzystości i odpowiedzialności za wdrażanie strategii UE w zakresie praw człowieka; ponownie stwierdza, że samo sprawozdanie roczne Rady nie jest mechanizmem gwarantującym odpowiedzialność; ponawia zalecenia dotyczące włączania do nurtu polityki, zgłaszane przez Parlament w jego poprzednich sprawozdaniach rocznych oraz w sporządzonym przez Komitet Polityczny i Bezpieczeństwa dokumencie z dnia 1 czerwca 2006 r. w sprawie włączania praw człowieka do wspólnej polityki zagranicznej i bezpieczeństwa oraz innych dziedzin polityki UE, które nadal nie zostały w pełni zrealizowane;

*

* *

157. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, Europejskiej Służbie Działań Zewnętrznych, rządów i parlamentom państw członkowskich oraz krajów kandydujących, Organizacji Narodów Zjednoczonych, Radzie Europy, a także rządów państw i terytoriów

Negocjacje układu o stowarzyszeniu UE-Azerbejdżan

P7_TA(2012)0127

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 18 kwietnia 2012 r. zawierające zalecenia Parlamentu Europejskiego dla Rady, Komisji oraz Europejskiej Służby Działań Zewnętrznych w sprawie negocjacji dotyczących układu o stowarzyszeniu między UE a Azerbejdżanem (2011/2316(INI))

(2013/C 258 E/03)

Parlament Europejski,

- uwzględniając trwające obecnie negocjacje między UE i Azerbejdżanem dotyczące zawarcia układu o stowarzyszeniu,
- uwzględniając konkluzje Rady z dnia 10 maja 2010 r. w sprawie Azerbejdżanu, w których Rada przyjęła wytyczne negocjacyjne,
- uwzględniając umowę o partnerstwie i współpracy pomiędzy Unią Europejską a Azerbejdżanem, która weszła w życie dnia 1 lipca 1999 r.,
- uwzględniając plan działania w ramach europejskiej polityki sąsiedztwa przyjęty w dniu 14 listopada 2006 r.,
- uwzględniając deklarację podpisaną przez prezydentów Armenii, Azerbejdżanu i Federacji Rosyjskiej w dniu 2 listopada 2008 r. w Moskwie,
- uwzględniając wspólną deklarację podpisaną przez prezydentów Armenii, Azerbejdżanu i Federacji Rosyjskiej w dniu 23 stycznia 2012 r. w Soczi,
- uwzględniając wspólną deklarację ogłoszoną na szczycie Partnerstwa Wschodniego, który odbył się w Pradze w dniu 7 maja 2009 r.,
- uwzględniając konkluzje Rady do Spraw Zagranicznych z dnia 25 października 2010 r. w sprawie Partnerstwa Wschodniego,
- uwzględniając wspólną deklarację o południowym korytarzu gazowym, podpisaną przez prezydenta Azerbejdżanu oraz przewodniczącego Komisji dnia 13 stycznia 2011 r.,

Środa, 18 kwietnia 2012 r.

- uwzględniając wspólną deklarację ogłoszoną na szczycie Partnerstwa Wschodniego, który odbył się w Warszawie w dniach 29–30 września 2011 r.,
- uwzględniając Akt Ustanawiający Zgromadzenie Parlamentarne UE-Sąsiedztwo Wschodnie (Euronest) z dnia 3 maja 2011 r.,
- uwzględniając oświadczenia wysokiej przedstawiciel Catherine Ashton w sprawie sytuacji dotyczącej praw człowieka w Azerbejdżanie z dnia 20 maja, 27 maja i 12 października 2011 r.,
- uwzględniając swoje rezolucje w sprawie Azerbejdżanu, w szczególności rezolucję z dnia 12 maja 2011 r. ⁽¹⁾,
- uwzględniając sprawozdanie końcowe OBWE/ODIHR w sprawie wyborów parlamentarnych, które odbyły się w dniu 7 listopada 2010 r.,
- uwzględniając opinię w sprawie zgodności obowiązujących w Republice Azerbejdżanu przepisów dotyczących organizacji pozarządowych z normami w zakresie praw człowieka, przyjętą przez Komisję Wenecką Rady Europy w dniach 14–15 października 2011 r.,
- uwzględniając opinię w sprawie projektu ustawy o poprawkach do ustawodawstwa dotyczącego partii politycznych w Republice Azerbejdżanu, przyjętą przez Komisję Wenecką Rady Europy w dniach 16–17 grudnia 2011 r.,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 20 maja 2010 r. w sprawie potrzeby określenia strategii UE dla Kaukazu Południowego ⁽²⁾,
- uwzględniając swoje rezolucje w sprawie strategii UE na rzecz regionu Morza Czarnego z dnia 20 stycznia 2011 r. ⁽³⁾ oraz w sprawie podejścia do polityki regionalnej w regionie Morza Czarnego z dnia 17 stycznia 2008 r. ⁽⁴⁾,
- uwzględniając wspólny komunikat w sprawie nowej koncepcji działań w obliczu zmian zachodzących w sąsiedztwie z dnia 25 maja 2011 r.,
- uwzględniając swoje rezolucje w sprawie przeglądu europejskiej polityki sąsiedztwa przyjęte w dniach 7 kwietnia 2011 r. ⁽⁵⁾ (wymiar wschodni) oraz 14 grudnia 2011 r. ⁽⁶⁾,
- uwzględniając sprawozdanie okresowe Komisji Europejskiej dotyczące Azerbejdżanu przyjęte w dniu 25 maja 2011 r.,
- uwzględniając decyzję Rady 2011/518/WPZiB z dnia 25 sierpnia 2011 r. w sprawie mianowania Specjalnego Przedstawiciela Unii Europejskiej w Regionie Kaukazu Południowego i ds. Kryzysu w Gruzji ⁽⁷⁾,
- uwzględniając sprawozdanie specjalne nr 13/2010 Europejskiego Trybunału Obrachunkowego dotyczące Europejskiego Instrumentu Sąsiedztwa i Partnerstwa (ENPI) w regionie Kaukazu Południowego,
- uwzględniając nowy krajowy program działań mających na celu zwiększenie skuteczności ochrony praw człowieka i wolności w Republice Azerbejdżanu, zatwierdzony przez prezydenta Azerbejdżanu w dniu 27 grudnia 2011 r.,
- uwzględniając dekret o ułaskawieniu podpisany przez prezydenta Azerbejdżanu w dniu 26 grudnia 2011 r.,
- uwzględniając art. 90 ust. 4 i art. 48 Regulaminu,
- uwzględniając sprawozdanie Komisji Spraw Zagranicznych (A7-0071/2012),

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2011)0243.

⁽²⁾ Dz.U. C 161E z 31.5.2011, s. 136.

⁽³⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2011)0025.

⁽⁴⁾ Dz.U. C 41E z 19.2.2009, s. 64.

⁽⁵⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2011)0153.

⁽⁶⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2011)0576.

⁽⁷⁾ Dz.U. L 221 z 27.8.2011, s. 5.

Środa, 18 kwietnia 2012 r.

- A. mając na uwadze, że Azerbejdżan odgrywa istotną rolę w ramach Partnerstwa Wschodniego Unii Europejskiej oraz że poziom wzrostu gospodarczego, którego doświadczył Azerbejdżan w ostatnich latach, jest godny uwagi;
- B. mając na uwadze, że Partnerstwo Wschodnie wzmacnia wielostronne stosunki między zaangażowanymi państwami, przyczynia się do wymiany informacji i doświadczeń w odniesieniu do transformacji, reform i modernizacji oraz zapewnia Unii Europejskiej dodatkowe instrumenty służące wsparciu tych procesów;
- C. mając na uwadze, że Partnerstwo Wschodnie zapewnia ramy polityczne potrzebne do wzmocnienia stosunków dwustronnych za pomocą nowych układów o stowarzyszeniu, uwzględniając konkretną sytuację, wspólne korzyści i ambicje UE oraz danego kraju partnerskiego, a także strategiczny interes UE w stabilności i demokratycznym rozwoju tego regionu;
- D. mając na uwadze, że współpraca parlamentarna, zarówno w ramach Europejskiego Partnerstwa Wschodniego, jak i w stosunkach dwustronnych, ma kluczowe znaczenie w rozwoju pogłębionej współpracy politycznej między UE i Azerbejdżanem;
- E. mając na uwadze, że Azerbejdżan stał się ważnym dostawcą energii dla Unii Europejskiej i ważnym krajem tranzytowym dla zasobów energetycznych pochodzących w głównej mierze z Azji Środkowej, oraz mając na uwadze, że Unia Europejska jest głównym rynkiem zbytu energii dla Azerbejdżanu; mając na uwadze, że poczyniono znaczne postępy w zakresie współpracy energetycznej, które obejmują poparcie przez Azerbejdżan południowego korytarza gazowego;
- F. mając na uwadze, że Azerbejdżan odgrywa pozytywną rolę w ramach EPS oraz przyczynia się do rozwiązywania problemów związanych z bezpieczeństwem energetycznym UE;
- G. mając na uwadze, że układy o stowarzyszeniu stanowią odpowiednie ramy do pogłębiania stosunków dzięki zwiększeniu politycznej współpracy, integracji gospodarczej, zbliżeniu prawa do prawa UE oraz rozwojowi stosunków kulturalnych, w związku z czym wywierają istotny wpływ na proces demokratyzacji;
- H. mając na uwadze, że pod tym względem wymiar wielostronny Partnerstwa Wschodniego ma charakter uzupełniający i nie można go oddzielić od jego wymiaru dwustronnego oraz że powinien on być kształtowany równoległe do trwających negocjacji w sprawie układów o stowarzyszeniu w celu przygotowania ich pełnego wdrożenia i określenia podstawy prawdziwej współpracy regionalnej zgodnie z zasadami leżącymi u podstaw europejskiej polityki sąsiedztwa;
- I. mając na uwadze, że układ o stowarzyszeniu powinien przynieść wymierne korzyści i szanse dla mieszkańców Azerbejdżanu oraz Unii Europejskiej;
- J. mając na uwadze, że Unia Europejska uczyniła prawa człowieka, demokrację i zasadę państwa prawa głównymi aspektami europejskiej polityki sąsiedztwa;
- K. mając na uwadze, że aktywne zaangażowanie Azerbejdżanu na rzecz wspólnych wartości i zasad, w tym demokracji, praworządności, dobrego sprawowania rządów i poszanowania praw człowieka, jest niezbędne, aby dokonać postępów oraz aby negocjacje w sprawie układu o stowarzyszeniu, a następnie wdrożenie tego układu nabrały znaczenia, mając jednak na uwadze, że poszanowanie zasady państwa prawa i wolności wypowiedzi względem przeciwników politycznych przez obecną administrację wzbudza niepokój;
- L. mając na uwadze, że Azerbejdżan dokonał szybkich postępów w dziedzinie ICT, a w szczególności w odniesieniu do e-rządzenia, co zwiększa przejrzystość administracji publicznej i pomaga w walce z korupcją, oraz ułatwia dostęp do usług publicznych i informacji, a także zapewnia dodatkowy bodziec demokratyzacji Azerbejdżanu;

Środa, 18 kwietnia 2012 r.

- M. mając na uwadze, że drugie posiedzenie plenarne Zgromadzenia Parlamentarnego Euronest odbędzie się w kwietniu 2012 r. w Baku oraz że będzie ono pełnić funkcję ważnego forum, na którym można będzie omówić kwestie związane z demokracją, polityką, energią, bezpieczeństwem i sprawami społecznymi;
- N. mając na uwadze, że UE w swoich stosunkach z Armenią i Azerbejdżanem przestrzega zasad suwerenności i integralności terytorialnej oraz że w ramach swojego podejścia do rozwiązywania konfliktów regionalnych popiera podstawowe zasady Aktu Końcowego z Helsinek; mając na uwadze, że nierozwiązany konflikt w Górskim Karabachu narusza stabilność i rozwój regionu Kaukazu Południowego, a także utrudnia pełny rozwój europejskiej polityki sąsiedztwa; mając na uwadze, że we wspólnym komunikacie w sprawie nowej koncepcji działań w obliczu zmian zachodzących w sąsiedztwie Unia Europejska oświadczyła, że chce w bardziej aktywny sposób zaangażować się w rozwiązywanie konfliktu w regionie Kaukazu Południowego oraz zwiększyć wsparcie w zakresie budowania zaufania i gotowość do większego zaangażowania w instytucjach, w których nie jest jeszcze reprezentowana, np. w Grupie Mińskiej OBWE;
- O. mając na uwadze, że Specjalny Przedstawiciel Unii Europejskiej w regionie Kaukazu Południowego ma do odegrania ważną rolę w przyczynieniu się do pokojowego rozwiązania konfliktu w tym regionie;
- P. mając na uwadze, że Azerbejdżan wykazuje silne zaangażowanie w wielostronną współpracę parlamentarną w ramach Zgromadzenia Parlamentarnego Euronest oraz że jako pierwsze państwo objęte Partnerstwem Wschodnim będzie gospodarzem posiedzenia plenarnego Zgromadzenia (w Baku w dniach 2–4 kwietnia 2012 r.);
- Q. mając na uwadze, że wybór Azerbejdżanu do Rady Bezpieczeństwa Organizacji Narodów Zjednoczonych na lata 2012–2013 stanowi szansę na przeprowadzenie dalszych konsultacji i dostosowania strategii politycznych tego kraju do unijnych deklaracji w zakresie wspólnej polityki zagranicznej i bezpieczeństwa w celu wsparcia dalszych działań na rzecz utrzymania pokoju i stabilności na arenie międzynarodowej;
1. zwraca się z następującym zaleceniem do Rady, Komisji oraz Europejskiej Służby Działań Zewnętrznych:
- a) należy dopilnować, by układ o stowarzyszeniu stanowił kompleksowe i dalekosiężne ramy dla przyszłego rozwoju stosunków z Azerbejdżanem, które wzmocnią polityczną współpracę, konwergencję gospodarczą i zbliżenie prawa, a także odzwierciedlają to, jaki rodzaj relacji zarówno Unia Europejska, jak i Azerbejdżan zdecydowały się rozwijać;
- b) należy dopilnować, aby negocjacje dotyczące układu o stowarzyszeniu pomiędzy UE a Azerbejdżanem oraz UE a Armenią, zgodnie z wymaganiami określonymi w rezolucji Parlamentu w sprawie potrzeby określenia strategii UE dla Kaukazu Południowego z dnia 20 maja 2010 r. oraz z wszystkimi podstawowymi zasadami Grupy Mińskiej OBWE określonymi we wspólnym oświadczeniu w sprawie światowego bezpieczeństwa żywnościowego z L'Aquila z dnia 10 lipca 2009 r., wiązały się wiarygodnymi zobowiązaniami w zakresie realizacji znaczących postępów w rozwiązaniu konfliktu o Górski Karabach, obejmującymi np. środki budowy zaufania takie jak ogólna demilitaryzacja, wycofanie snajperów z linii kontaktu, wycofanie wojsk armeńskich z terytoriów okupowanych otaczających region Górskiego Karabachu i oddanie tych terytoriów pod kontrolę władz w Azerbejdżanie oraz mechanizm aktywnego zapobiegania incydentom na linii kontaktu oraz przeprowadzanie dochodzeń w sprawie incydentów łamania zawieszenia broni na linii kontaktu, prawo wszystkich wewnętrznych przesiedleńców i uchodźców do powrotu do ich domów i posiadłości oraz międzynarodowe gwarancje obejmujące prawdziwą wielonarodową operację pokojową, aby stworzyć odpowiednie, uzgodnione warunki dla przyszłego prawnie wiążącego swobodnego wyrażenia woli w odniesieniu do ostatecznego statusu Górskiego Karabachu;
- c) w układzie o stowarzyszeniu należy uwzględnić postanowienia i wskaźniki w zakresie ochrony i promowania praw człowieka, w szczególności w odniesieniu do wolności mediów i prawa do wolności wypowiedzi, wolności stowarzyszania się i wolności zgromadzeń, które odzwierciedlają zasady i prawa zawarte w Konstytucji Azerbejdżanu oraz najwyższe normy europejskie i międzynarodowe, do których przestrzegania Azerbejdżan się zobowiązał, w możliwie najpełniejszym zakresie czerpiąc z osiągnięć Rady Europy oraz Organizacji Bezpieczeństwa i Współpracy w Europie; należy wezwać rząd Azerbejdżanu do wywiązania się z tych zobowiązań i zapewnić, aby podczas negocjacji w pełni uwzględniono potrzebę zagwarantowania praw i źródeł utrzymania osób wewnętrznie przesiedlonych i uchodźców;

Środa, 18 kwietnia 2012 r.

- d) należy rozważyć członkostwo UE w Grupie Mińskiej OBWE, aby zwiększyć zaangażowanie UE w rozwiązywanie konfliktu pomiędzy Armenią a Azerbejdżanem;
- e) w ramach układów o stowarzyszeniu należy podkreślić znaczenie zagwarantowania obywatelom podstawowych praw i wolności, w tym prawa do zgromadzeń i stowarzyszania się, i praw własności prywatnej oraz podkreślić wagę rozwoju społeczeństwa obywatelskiego, przestrzegania zasad państwa prawa, ciągłej walki z korupcją, pluralizmu politycznego oraz niezależności mediów i sądownictwa;
- f) w układzie o stowarzyszeniu należy podkreślić znaczenie pełnego przestrzegania przez Republikę Azerbejdżanu orzeczeń Europejskiego Trybunału Praw Człowieka;
- g) w układzie o stowarzyszeniu należy podkreślić kluczowe znaczenie wolności wypowiedzi względem przeciwników politycznych oraz to, że pogłębienie stosunków z UE zależy od poszanowania przez władze Azerbejdżanu zasady państwa prawa, zapewnienia sprawiedliwych procesów wszystkim więźniom oraz bezwarunkowego zwolnienia wszystkich osób aresztowanych z powodów politycznych;
- h) należy udzielić parlamentowi Azerbejdżanu wsparcia technicznego i finansowego w celu umożliwienia mu pełnego rozwoju jego funkcji, organów i usług konstytucyjnych, w tym zwiększenia interakcji ze społeczeństwem obywatelskim;
- i) należy wesprzeć programy pomocy rozwojowej ukierunkowane na poprawę warunków życia uchodźców i osób przesiedlonych w Azerbejdżanie;
- j) do układu o stowarzyszeniu należy włączyć klauzule dotyczące ochrony obrońców praw człowieka, zgodnie z wytycznymi UE dotyczącymi obrońców praw człowieka;
- k) należy wezwać władze Azerbejdżanu, aby zagwarantowały, że przy trwającej budowie nowych budynków w Baku, którą uważa się za związaną częściowo ze zbliżającym się Konkursem Piosenki Eurowizji, przestrzegane są odpowiednie przepisy prawa, a przesiedlenie osób odbywa się w ramach przejrzystych procedur prawnych; wyrazić zaniepokojenie rosnącą krytyką rządu pod adresem działaczy na rzecz praw człowieka, którzy wykorzystują to wydarzenie kulturalne, by poprawić sytuację kraju w zakresie demokracji i praw człowieka;
- l) należy wydać wizę specjalnemu sprawozdawcy Zgromadzenia Parlamentarnego Rady Europy ds. więźniów politycznych w celu umożliwienia mu odbycia wizyty w kraju, zgodnie z posiadanym przez niego mandatem;
- m) należy wyrazić zaniepokojenie z powodu rosnącej liczby aresztowań działaczy na rzecz praw człowieka i działaczy młodzieżowych, trudności napotykanych w odniesieniu do rejestracji organizacji pozarządowych i partii politycznych oraz zastraszania i ograniczania wolności wypowiedzi i zgromadzeń i swobody korzystania z internetu, a także należy przyjąć cele w tych dziedzinach z ewentualnym zawieszeniem układu w przypadku, gdyby cele nie zostały zrealizowane;
- n) należy wezwać władze Azerbejdżanu do przyjęcia przepisów antydyskryminacyjnych zakazujących dyskryminacji ze względu na orientację seksualną i tożsamość płciową we wszystkich dziedzinach;
- o) należy zapewnić zgodność celów układu o stowarzyszeniu ze wspólnym komunikatem w sprawie nowej koncepcji działań w obliczu zmian zachodzących w sąsiedztwie, tym samym zapewniając organizacjom społeczeństwa obywatelskiego w Azerbejdżanie możliwości prowadzenia wewnętrznej kontroli reform i zobowiązań rządu oraz dopilnowując, by rząd ponosił większą odpowiedzialność za te reformy i wypełnianie swoich zobowiązań;
- p) należy zapewnić zgodność układu o stowarzyszeniu z zasadami prawa międzynarodowego, a w szczególności z zasadami zdefiniowanymi w Karcie ONZ i w Akcie Końcowym z Helsinek oraz w ramach OBWE, mianowicie z zasadami niestosowania siły, integralności terytorialnej i prawem do samostanowienia; należy zapewnić również, by po zawarciu układu miał on zastosowanie do całego terytorium Azerbejdżanu;

Środa, 18 kwietnia 2012 r.

- q) należy zwiększyć zdolności Unii Europejskiej w zakresie rozwiązywania konfliktów i mediacji i przyjąć bardziej aktywną i skuteczną postawę w procesie zwiększania zaufania pomiędzy stronami konfliktu, polegającej m.in. na wspieraniu ich poprzez finansowane przez UE projekty budowy zaufania, mające na celu zwiększenie społecznego poparcia dla wzajemnych ustępstw i pokojowego rozwiązania konfliktu; należy podkreślić, że konieczne jest, by przedstawiciele UE mieli bezwarunkowy dostęp do Górskiego Karabachu i otaczających go regionów okupowanych; należy domagać się tego, by UE odegrała bardziej zdecydowaną rolę w rozwiązaniu konfliktu o Górski Karabach poprzez wspieranie stosowania środków budowy zaufania, które połączą społeczności Armenii i Azerbejdżanu i przyczynią się do krzewienia idei pokoju, pojednania i zaufania za pośrednictwem wszystkich zaangażowanych stron;
- r) należy z zadowoleniem przyjąć wysiłki podejmowane przez współprzewodniczących Grupy Mińskiej OBWE i zainteresowane strony w celu zawarcia porozumienia dotyczącego podstawowych zasad oraz należy wezwać do dalszego wspierania tych działań; należy podkreślić, że Azerbejdżan i Armenia powinny przedsięwziąć stosowne środki na rzecz dopilnowania, aby wszelkie decyzje podejmowane w ramach Grupy Mińskiej dotyczące ustanowienia i konsolidacji pokojowego rozwiązania konfliktu o Górski Karabach były realizowane w pełni i w odpowiednim czasie; należy rozważyć bezpośredni i aktywniejszy udział UE w Grupie Mińskiej;
- s) należy wezwać przywódców Armenii i Azerbejdżanu do odpowiedzialnego podejmowania działań, złagodzenia tonu przemówień i powstrzymania się od kontrowersyjnych deklaracji, aby przygotować grunt pod prawdziwy dialog na wszystkich szczeblach społeczeństwa, tak aby opinia publiczna akceptowała i w pełni rozumiała korzyści płynące z obszernego porozumienia i stworzyć podstawy skutecznych środków budowy zaufania;
- t) należy wyrazić zaniepokojenie z powodu zbrojenia w regionie, a w szczególności z powodu dużych wydatków wojskowych Azerbejdżanu, oraz należy w związku z tym wezwać państwa członkowskie do zaprzestania dostarczania broni i amunicji do Azerbejdżanu i Armenii zgodnie z wnioskiem OBWE z lutego 1992 r., dopóki obydwie strony nie osiągną i nie podpiszą szeroko zakrojonego porozumienia;
- u) należy podkreślić potrzebę kontynuowania wszelkich możliwych działań w ramach Partnerstwa Wschodniego w celu osiągnięcia zbliżenia politycznego i gospodarczego pomiędzy Armenią i Azerbejdżanem oraz stanowczego znalezienia rozwiązania konfliktu regionalnego jako integralnego elementu takiego zbliżenia;
- v) należy podkreślić, że setki tysięcy uchodźców i wewnętrznych przesiedleńców, którzy opuścili swoje domy podczas wojny w Górskim Karabachu lub w jej wyniku, wciąż są wysiedleńcami oraz że odmówiono im praw, w tym prawa do powrotu, praw własności i prawa do bezpieczeństwa osobistego – prawa te powinny być bezwarunkowo przestrzegane i niezwłocznie zapewnione; należy wezwać Komisję i państwa członkowskie do dalszego udzielania i rozszerzenia pomocy i wsparcia finansowego UE dla Azerbejdżanu w ramach rozwiązywania problemu osób wysiedlonych;
- w) należy podkreślić konieczność wykorzystania układu o stowarzyszeniu jako platformy do promowania regionalnej synergii i współpracy, należy również podkreślić wzajemnie wzmacniające się powiązania między rozwojem demokracji pluralistycznej i rozwiązywaniem konfliktów, a także należy dopilnować, by układ o stowarzyszeniu zawierał przepisy zachęcające do wprowadzania ułatwień wizowych dla wszystkich mieszkańców krajów regionu Kaukazu Południowego;
- x) należy wyjaśnić, w jaki sposób powinno się wykorzystać duży stopień komplementarności pomiędzy różnymi inicjatywami UE w regionie, tzn. Partnerstwem Wschodnim a synergią czarnomorską;
- y) należy wezwać Turcję do odegrania konstruktywnej roli w rozwiązywaniu konfliktu w Górskim Karabachu oraz w wypełnianiu swojego zobowiązania w tym regionie;
- z) należy zapewnić, by aspekt handlowy układu o stowarzyszeniu można było rozwinąć w postaci pogłębionej i kompleksowej umowy o wolnym handlu, jak tylko Azerbejdżan spełni wszystkie niezbędne kryteria, włączając przystąpienie do WTO oraz wywiązanie się ze swoich zobowiązań związanych z prawami człowieka, a mając na uwadze ten cel, należy zapewnić niezbędne wsparcie techniczne, aby przygotować Azerbejdżan do negocjacji, a także zachęcić ten kraj do wprowadzenia wymaganych reform;

Środa, 18 kwietnia 2012 r.

- aa) należy wezwać Azerbejdżan do podpisania i ratyfikowania Rzymskiego Statutu Międzynarodowego Trybunału Karnego;
- ab) należy wezwać władze Azerbejdżanu do podpisania i ratyfikowania Konwencji o zakazie użycia, składowania, produkcji i przekazywania min przeciwpiechotnych oraz o ich zniszczeniu, a także konwencji o broni kasetowej;
- ac) należy zapewnić szybki przebieg negocjacji dotyczących porozumień w sprawie ułatwień wizowych oraz porozumień w sprawie readmisji w celu promowania kontaktów międzyludzkich oraz priorytetowego potraktowania mobilności młodzieży i mobilności akademickiej; należy zaangażować się w zwalczanie nielegalnej imigracji i zapewnić, by przepisy azylowe były w pełni zgodne z międzynarodowymi obowiązkami i zobowiązaniami oraz normami UE, szczególnie w zakresie praw człowieka;
- ad) należy podkreślić znaczenie budowania i rozwijania silnego sektora młodzieży oraz należy w związku z tym z zadowoleniem przyjąć różne programy państwowe oferujące stypendia dla osób studiujących za granicą;
- ae) należy wezwać Azerbejdżan do unikania utrudniania wydawania wiz obywatelom państwa trzeciego pochodzenia ormiańskiego, którzy chcą wjechać do Azerbejdżanu, oraz do zniesienia zakazu międzynarodowych połączeń telefonicznych z Armenią;
- af) należy zachęcać do szeroko zakrojonej współpracy sektorowej pomiędzy UE a Azerbejdżanem; w szczególności należy wyjaśnić korzyści i propagować konwergencję regulacyjną oraz zapewnić w tym zakresie konieczną pomoc techniczną;
- ag) należy wezwać władze Azerbejdżanu do przyspieszenia wdrożenia najważniejszych konwencji Międzynarodowej Organizacji Pracy (MOP);
- ah) należy zwiększyć przejrzystość zarządzania finansami publicznymi oraz poprawić prawodawstwo dotyczące zamówień publicznych w celu znacznego przyczynienia się do prawidłowego zarządzania i przejrzystości procesu podejmowania decyzji; w tym kontekście należy z zadowoleniem przyjąć udział Azerbejdżanu w Inicjatywie Przejrzystości w Branżach Wydobyczych, której celem jest zwiększenie przejrzystości dochodów ze sprzedaży ropy naftowej i gazu ziemnego oraz monitorowanie wywiązania się przez rząd Azerbejdżanu ze zobowiązania dotyczącego ujawniania informacji o finansach publicznych zgodnie z przepisami dotyczącymi prawa dostępu do informacji;
- ai) należy podjąć niezbędne działania w celu uwzględnienia w układzie o stowarzyszeniu postanowień umożliwiających uczestnictwo Azerbejdżanu w programach i agencjach wspólnotowych jako narzędziach promowania integracji europejskiej na wszystkich szczeblach;
- aj) należy z zadowoleniem przyjąć reformy systemu sądowego przeprowadzone przez władze Azerbejdżanu w celu zapewnienia większej niezależności sędziów, poprawy procedur wyboru i nominacji, wyeliminowania korupcji sądowej i skłonności do wpływania na władzę wykonawczą; należy uznać przyjęcie właściwych przepisów, w tym prawa o adwokaturze; należy zachęcić odpowiedzialne władze do dalszego wdrażania ustawodawstwa ukierunkowanego na zwalczanie korupcji, skoncentrowania się na korupcji na wysokim szczeblu oraz znaczącego zwiększenia przejrzystości wydatków publicznych i finansowania partii politycznych; należy podkreślić potrzebę zwiększenia niezależności, skuteczności i zasobów sądownictwa; przypomnieć o tym, jakie znaczenie ma system sądowy funkcjonujący bez nacisków politycznych; podkreślić potrzebę uzyskania przekonujących wyników w zakresie rekrutacji i mianowania sędziów oraz prokuratorów krajowych w oparciu o jednolite, przejrzyste, obiektywne kryteria mające zastosowanie na terenie całego kraju, a także potrzebę stworzenia rejestru oskarżeń i wyroków skazujących, dzięki któremu możliwe będzie mierzenie postępów; należy wezwać do ujednolicenia orzecznictwa w celu zapewnienia przewidywalności systemu sądowiczego i zwiększenia zaufania opinii publicznej;
- ak) należy stworzyć programy partnerskie z udziałem regionów UE i lokalnych społeczności z mniejszościami narodowymi korzystającymi z wysokiego stopnia autonomii;

Środa, 18 kwietnia 2012 r.

- a) należy podkreślić potrzebę zrównoważonej gospodarki, w tym poprzez zwiększenie jej zróżnicowania; należy promować większą otwartość i przejrzystość w sektorze energetycznym i zapewnić, by jego rozwój przebiegał zgodnie z międzynarodowymi normami środowiskowymi; należy wspierać rozwój rynku odnawialnych źródeł energii; należy podkreślić potrzebę opracowania odpowiednich przepisów w zakresie środowiska;
 - am) należy podkreślić żywotne znaczenie współpracy UE-Azerbejdżan w dziedzinie energii w dywersyfikacji dostaw energii i tras dostaw energii do Europy; należy w tym kontekście przypomnieć wspólną deklarację o południowym korytarzu gazowym podpisaną przez przewodniczącego Komisji Europejskiej José Manuela Barroso i prezydenta Azerbejdżanu İlhama Aliyeva w dniu 13 stycznia 2011 r. w Baku jako ważny krok w kierunku realizacji południowego korytarza gazowego, a także wyrazić uznanie dla wysiłków Azerbejdżanu mających na celu propagowanie tego rodzaju pionierskich projektów takich jak rurociąg gazowy Baku-Tbilisi-Ceyhan i rurociąg gazowy Baku-Tbilisi-Erzurum, które to projekty stanowią realizację projektu AGRI;
 - an) należy podkreślić znaczenie wyjątkowego położenia geograficznego Azerbejdżanu pod względem umożliwienia stworzenia bezpośredniego i swobodnego połączenia tranzytowego pomiędzy UE i krajami Azji Środkowej; należy przychylnie odnieść się do wysiłków zmierzających do rozwinięcia transkaspjskiej współpracy tranzytowej z Kazachstanem oraz określenia sposobów na nawiązanie tego rodzaju współpracy z Turkmenistanem; należy z zadowoleniem przyjąć podpisane w dniu 12 września 2011 r. upoważnienie Rady do zawarcia prawnie wiążącego porozumienia między UE, Azerbejdżanem i Turkmenistanem w sprawie rurociągu transkaspjskiego;
 - ao) należy dopilnować, aby UE cały czas koncentrowała się na rozwoju współpracy energetycznej z Azerbejdżanem oraz na udzielaniu zrównoważonego wsparcia; należy udzielić pomocy technicznej azerbejdżańskiej agencji państwowej ds. alternatywnych i odnawialnych źródeł energii w celu pomocy Azerbejdżanowi w dywersyfikacji swoich zasobów energetycznych, propagowaniu efektywności energetycznej i osiągnięciu celów UE w zakresie zmiany klimatu;
 - ap) należy znaleźć sposoby na zachęcanie do dialogu i współpracy regionalnej poprzez wspieranie organizacji takich jak Regionalne Centrum Ekologiczne za pomocą wspólnych transgranicznych projektów, w które zaangażowane są organizacje pozarządowe, lokalne społeczności oraz zainteresowane podmioty z Armenii, Azerbejdżanu i Gruzji;
 - aq) w ramach układu o stowarzyszeniu należy uwzględnić silny wymiar parlamentarny, który zagwarantuje pełne zaangażowanie Milli Mejlis oraz Parlamentu Europejskiego i wzmocni funkcjonowanie Zgromadzenia Parlamentarnego Euronest;
 - ar) należy zapewnić pełne zaangażowanie Parlamentu Europejskiego we wdrażanie i monitorowanie układu o stowarzyszeniu; należy określić jasne wskaźniki w zakresie realizacji układu o stowarzyszeniu i zadbać o mechanizmy monitorujące, w tym regularne dostarczanie sprawozdań Parlamentowi Europejskiemu;
 - as) należy zapewnić Azerbejdżanowi lepiej ukierunkowane wsparcie techniczne, by zagwarantować, że jest on w stanie wywiązać się ze zobowiązań wynikających z negocjacji dotyczących układu o stowarzyszeniu oraz by zagwarantować jego pełną realizację przez dalsze zapewnianie kompleksowych programów w zakresie wzmocnienia instytucji;
 - at) należy zachęcić zespół negocjacyjny UE, aby kontynuował współpracę z Parlamentem Europejskim, nieustannie dostarczając informacje zwrotne – poparte dokumentacją – na temat uczynionych postępów, zgodnie z art. 218 ust. 10 TFUE, który stanowi, że Parlament jest natychmiast i w pełni informowany na wszystkich etapach procedury;
 - au) należy dalej zachęcać do pogłębienia współpracy z Partnerstwem Wschodnim i w ramach Partnerstwa Wschodniego, a także do regularnego informowania Parlamentu Europejskiego o poczynionych w tej dziedzinie postępach;
2. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji zawierającej zalecenia Parlamentu Europejskiego Radzie, Komisji i Europejskiej Służbie Działań Zewnętrznych, jak również Azerbejdżanowi.

Środa, 18 kwietnia 2012 r.

Negocjacje układu o stowarzyszeniu UE-Armenia

P7_TA(2012)0128

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 18 kwietnia 2012 r. zawierające zalecenia Parlamentu Europejskiego dla Rady, Komisji oraz Europejskiej Służby Działań Zewnętrznych w sprawie negocjacji dotyczących układu o stowarzyszeniu między UE a Armenią (2011/2315(INI))

(2013/C 258 E/04)

Parlament Europejski,

- uwzględniając trwające obecnie negocjacje między UE a Armenią dotyczące zawarcia układu o stowarzyszeniu,
- uwzględniając konkluzje Rady z dnia 10 maja 2010 r. w sprawie Armenii, w których Rada przyjęła wytyczne negocjacyjne,
- uwzględniając umowę o partnerstwie i współpracy między Unią Europejską a Armenią, która weszła w życie dnia 1 lipca 1999 r.,
- uwzględniając wspólną deklarację w sprawie partnerstwa na rzecz mobilności między Unią Europejską a Armenią z dnia 27 października 2011 r.,
- uwzględniając plan działania w ramach europejskiej polityki sąsiedztwa przyjęty w dniu 14 listopada 2006 r. oraz wspólny komunikat w sprawie nowej koncepcji działań w obliczu zmian zachodzących w sąsiedztwie z dnia 25 maja 2011 r.,
- uwzględniając wspólną deklarację ogłoszoną na szczycie Partnerstwa Wschodniego, który odbył się w Pradze w dniu 7 maja 2009 r.,
- uwzględniając konkluzje Rady do Spraw Zagranicznych z dnia 25 października 2010 r. w sprawie Partnerstwa Wschodniego,
- uwzględniając wspólną deklarację ogłoszoną na szczycie Partnerstwa Wschodniego, który odbył się w Warszawie w dniach 29–30 września 2011 r.,
- uwzględniając Akt ustanawiający Zgromadzenie Parlamentarne Euronest z dnia 3 maja 2011 r.,
- uwzględniając konkluzje Rady do Spraw Zagranicznych z dnia 27 lutego 2012 r. w sprawie Kaukazu Południowego,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 13 marca 2008 r. w sprawie Armenii ⁽¹⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 20 maja 2010 r. w sprawie potrzeby określenia strategii UE dla Kaukazu Południowego ⁽²⁾,
- uwzględniając swoje rezolucje w sprawie strategii UE na rzecz regionu Morza Czarnego z dnia 20 stycznia 2011 r. ⁽³⁾ oraz w sprawie podejścia do polityki regionalnej w regionie Morza Czarnego z dnia 17 stycznia 2008 r. ⁽⁴⁾,
- uwzględniając swoje rezolucje z dnia 7 kwietnia 2011 r. w sprawie przeglądu europejskiej polityki sąsiedztwa – wymiar wschodni ⁽⁵⁾ oraz z dnia 14 grudnia 2011 r. w sprawie przeglądu europejskiej polityki sąsiedztwa ⁽⁶⁾,
- uwzględniając decyzję Rady 2011/518/WPZiB z dnia 25 sierpnia 2011 r. w sprawie mianowania specjalnego przedstawiciela Unii Europejskiej w regionie Kaukazu Południowego i ds. kryzysu w Gruzji ⁽⁷⁾,

⁽¹⁾ Dz.U. C 66 E z 20.3.2009, s. 67.

⁽²⁾ Dz.U. C 161 E z 31.5.2011, s. 136.

⁽³⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2011)0025.

⁽⁴⁾ Dz.U. C 41 E z 19.2.2009, s. 64.

⁽⁵⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2011)0153.

⁽⁶⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2011)0576.

⁽⁷⁾ Dz.U. L 221 z 27.8.2011, s. 5.

Środa, 18 kwietnia 2012 r.

- uwzględniając sprawozdanie okresowe Komisji Europejskiej dotyczące Armenii, przyjęte w dniu 25 maja 2011 r.,
 - uwzględniając trzecią rundę dialogu UE–Armenia na temat praw człowieka, przeprowadzoną w dniu 6 grudnia 2011 r.,
 - uwzględniając powszechną amnestię przyjętą przez parlament Armenii w dniu 26 maja 2011 r. na wniosek prezydenta Serża Sarkisjana,
 - uwzględniając deklarację podpisaną przez prezydentów Armenii, Azerbejdżanu i Federacji Rosyjskiej w dniu 2 listopada 2008 r. w Moskwie,
 - uwzględniając wspólną deklarację podpisaną przez prezydentów Armenii, Azerbejdżanu i Federacji Rosyjskiej w dniu 23 stycznia 2012 r. w Soczi,
 - uwzględniając art. 90 ust. 4 i art. 48 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Spraw Zagranicznych (A7-0079/2012),
- A. mając na uwadze, że Partnerstwo Wschodnie zapewnia ramy polityczne potrzebne do wzmocnienia stosunków dwustronnych za pomocą nowych układów o stowarzyszeniu, uwzględniając konkretną sytuację i ambicje danego kraju partnerskiego oraz strategiczne interesy UE dotyczące stabilności i demokratycznego rozwoju tego regionu;
- B. mając na uwadze, że układy o stowarzyszeniu stanowią odpowiednie ramy do pogłębiania stosunków dzięki zacieśnieniu więzów politycznych, integracji społeczno-gospodarczej, zbliżeniu prawa z UE oraz rozwojowi stosunków kulturalnych;
- C. mając na uwadze, że pod tym względem wymiar wielostronny Partnerstwa Wschodniego ma charakter uzupełniający i nie można go oddzielić od wymiaru dwustronnego oraz że powinien on być kształtowany jednocześnie z trwającymi negocjacjami w sprawie układów o stowarzyszeniu w celu utworzenia drogi ich pełnemu wdrożeniu i określenia podstawy prawdziwej współpracy regionalnej zgodnie z zasadami leżącymi u podstaw europejskiej polityki sąsiedztwa;
- D. mając na uwadze, że aktywne zaangażowanie Armenii na rzecz wspólnych wartości i zasad, w tym demokracji, praworządności, dobrego sprawowania rządów i poszanowania praw człowieka, jest niezbędne, aby dokonać postępów oraz aby negocjacje w sprawie układu o stowarzyszeniu, a następnie wdrożenie tego układu okazały się sukcesem;
- E. mając na uwadze, że władze Armenii wielokrotnie wyrażały wolę przestrzegania tych wartości i podkreślały europejskie ambicje Armenii; mając na uwadze, że retoryka nie zawsze odpowiadała rzeczywistości pod względem tempa reform; mając na uwadze, że aktywne uczestnictwo Armenii w wielostronnej współpracy parlamentarnej w ramach zgromadzenia Euronest, które obejmuje cztery platformy tematyczne Partnerstwa Wschodniego, stanowi dobry przykład zaangażowania na rzecz europejskich wartości i zasad, których znaczenie zgodnie uznają szerokie rzesze armeńskiego społeczeństwa;
- F. mając na uwadze, że nierozwiązany konflikt o Górski Karabach narusza stabilność i rozwój Armenii oraz regionu Kaukazu Południowego; mając na uwadze, że we wspólnym komunikacie w sprawie nowej koncepcji działań w obliczu zmian zachodzących w sąsiedztwie Unia Europejska oświadczyła, że chce aktywniej zaangażować się w rozwiązanie konfliktu w regionie Kaukazu Południowego oraz wzmocnić swoje zaangażowanie zarówno poprzez wspieranie negocjacji w obecnej formie, jak i proponowanie nowych inicjatyw; mając na uwadze, że specjalny przedstawiciel Unii Europejskiej w regionie Kaukazu Południowego ma do odegrania ważną rolę w procesie pokojowego rozwiązania konfliktu w tym regionie;
- G. mając na uwadze, że okupacja terytoriów należących do państwa trzeciego stanowi naruszenie prawa międzynarodowego i jest sprzeczna z podstawowymi zasadami europejskiej polityki sąsiedztwa, a ponadto zagraża całemu projektowi, jakim jest Partnerstwo Wschodnie;

Środa, 18 kwietnia 2012 r.

- H. mając na uwadze bardzo niepokojące doniesienia o nielegalnych działaniach ormiańskich żołnierzy na okupowanych terytoriach Azerbejdżanu, tzn. regularnych manewrach wojskowych, modernizacji sprzętu wojskowego i wymianie kadr oraz wzmacnianiu linii obrony;
- I. mając na uwadze, że prawidłowy oraz zgodny z normami międzynarodowymi i europejskimi przebieg zbliżających się wyborów parlamentarnych, które odbędą się w dniu 6 maja 2012 r., będzie niezwykle ważny dla rozwoju stosunków między UE a Armenią; mając na uwadze, że wybory te powinny przebiegać zgodnie z nowym kodeksem wyborczym Armenii;
- J. mając na uwadze, że negocjacje w sprawie układu o stowarzyszeniu między UE i Armenią przebiegają w dobrym tempie i stanowią bodziec do wewnętrznych reform;
 - 1. zwraca się z następującymi zaleceniami do Rady, Komisji oraz Europejskiej Służby Działań Zewnętrznych:
 - a) należy dopilnować, by układ o stowarzyszeniu stanowił kompleksowe i dalekosiężne ramy dla przyszłego rozwoju stosunków z Armenią, które zacieśnią związki polityczne, wzmocnią konwergencję gospodarczą i doprowadzą do zbliżenia prawa;
 - b) należy dopilnować, aby negocjacje w sprawie układu o stowarzyszeniu pomiędzy UE a Azerbejdżanem oraz UE a Armenią, zgodnie z wymaganiami określonymi w rezolucji Parlamentu w sprawie potrzeby ustanowienia strategii UE dotyczącej Kaukazu Południowego z dnia 20 maja 2010 r. oraz ze wszystkimi podstawowymi zasadami określonymi przez grupę mińską OBWE i zapisanymi we wspólnym oświadczeniu z Aquili z 10 lipca 2009 r., wiązały się z wiarygodnymi zobowiązaniami na rzecz znacznych postępów w rozwiązaniu konfliktu o Górski Karabach, w tym np. z przedsięwzięciem środków budowy zaufania takich jak ogólna demilitaryzacja, wycofanie snajperów z linii demarkacyjnej, wycofanie sił armeńskich z terytoriów okupowanych otaczających Górski Karabach oraz ponowne oddanie ich pod kontrolę Azerbejdżanu, a także wprowadzały mechanizm aktywnego zapobiegania incydentom na linii demarkacyjnej i przeprowadzania dochodzeń w przypadkach łamania zawieszenia broni, oznaczały przyznanie wszystkim wewnętrznym przesiedleńcom i uchodźcom prawa do powrotu do ich domów i mieszkań oraz wiązały się z międzynarodowymi gwarancjami bezpieczeństwa obejmującymi prawdziwą wielonarodową operację pokojową w celu stworzenia odpowiednich uzgodnionych warunków dla przyszłego prawnie wiążącego swobodnego wyrażenia woli w odniesieniu do ostatecznego statusu Górskiego Karabachu;
 - c) należy podkreślić ogromne znaczenie demokratycznych, przejrzystych, wolnych i uczciwych wyborów na zasadzie politycznej konkurencji, które powinny zostać prawidłowo przeprowadzone w maju 2012 r. w dniu głosowania i w których zapewniono by pluralizm, wolność dyskursu politycznego, wolność słowa i równy dostęp wszystkich sił politycznych do mediów głównego nurtu oraz wolność zgromadzeń i swobodę przemieszczania się podczas całego procesu przed- i powyborczego; podkreśla potrzebę zapewnienia delegacji UE w Armenii niezbędnych środków w celu zwiększenia wkładu UE w zagwarantowanie jakości procesów wyborczych; należy zalecić przyjęcie nowego kodeksu wyborczego Armenii, który jest zgodny z międzynarodowymi zobowiązaniami i zaleceniami;
 - d) należy podkreślić konieczność doprowadzenia do końca przejrzystego, niezależnego i bezstronnego dochodzenia w sprawie wydarzeń z dnia 1 marca 2008 r., w tym niezależnego dochodzenia w sprawie interwencji policji podczas rozpędzania demonstracji;
 - e) należy uznać europejskie aspiracje Armenii i potraktować je jako cenny środek nacisku i niezbędny katalizator wdrożenia reform i ich publicznego poparcia, mający na celu zwiększenie zaangażowania Armenii w przestrzeganie wspólnych wartości i zasad praworządności oraz poszanowanie praw człowieka i zasady dobrego sprawowania rządów;
 - f) w układzie o stowarzyszeniu należy uwzględnić postanowienia i wskaźniki w zakresie ochrony i promowania praw człowieka, które odzwierciedlają najwyższe normy europejskie i międzynarodowe, w możliwie najpełniejszym zakresie czerpiąc z osiągnięć Rady Europy oraz Organizacji Bezpieczeństwa i Współpracy w Europie, a także z toczącego się pomiędzy UE a Armenią dialogu na temat praw człowieka;

Środa, 18 kwietnia 2012 r.

- g) w ramach układów o stowarzyszeniu należy podkreślić znaczenie zagwarantowania możliwości korzystania z podstawowych wolności, w tym z wolności zrzeszania się i zgromadzeń, oraz wagę rozwoju społeczeństwa obywatelskiego, państwa prawa, ciągłej walki z korupcją, zapewnienia konkurencyjności rynku i niezależności mediów;
- h) należy wezwać władze Armenii do przyjęcia przepisów antydyskryminacyjnych zakazujących dyskryminacji ze względu na orientację seksualną i tożsamość płciową we wszystkich dziedzinach;
- i) należy zachęcić władze Armenii do wznowienia wysiłków na rzecz kontynuowania reformy prawodawstwa krajowego;
- j) należy zachęcić władze Armenii do dalszego rozwoju urzędu obrońcy praw człowieka, w szczególności poprzez zapewnienie mu dodatkowych zasobów finansowych i ludzkich oraz wspieranie nowo powstałych oddziałów regionalnych; należy dopilnować, aby wsparcie dla urzędów takich jak obrońca praw człowieka było odpowiednio zrównoważone wsparciem dla organizacji społeczeństwa obywatelskiego;
- k) należy w szczególności podkreślić znaczenie niezawisłości sądownictwa, przejrzystych procedur zamówień publicznych, oddzielenia polityki od biznesu oraz potrzebę rozwiązania struktur oligarchicznych w gospodarce, a także znaczenie niezawodnych procedur sądowych gwarantujących sprawiedliwy proces i dostęp do sprawiedliwości dla wszystkich obywateli, bezpiecznych warunków działania dla dziennikarstwa śledczego oraz dostępu do informacji i niezależnych mediów i mediów społecznych, a także eliminacji wszelkich form tortur i złego traktowania w więzieniach; należy zachęcić rząd Armenii do dołożenia wszelkich starań na rzecz dostosowywania się do sprawdzonych rozwiązań i zaleceń UE w tych obszarach;
- l) należy podkreślić znaczenie, jakie UE przywiązuje do zapobiegania i zwalczania korupcji w krajach Partnerstwa Wschodniego, zwłaszcza w świetle konkluzji Rady w sprawie współpracy w dziedzinie sprawiedliwości i spraw wewnętrznych w ramach Partnerstwa Wschodniego, sformułowanych podczas jej 3135. posiedzenia w dniach 13–14 grudnia 2011 r.;
- m) należy podkreślić relację między reformą organów egzekwowania prawa w państwach partnerskich i środkami zwalczania przestępstw finansowych, korupcji i prania pieniędzy a finansowaniem terroryzmu;
- n) należy podkreślać potrzebę walki z bezkarnością organów egzekwowania prawa i policji, m.in. poprzez zapewnienie kompletnych dochodzeń w sprawie tortur i przypadków naruszania praw osób przetrzymywanych w aresztach i ośrodkach zamkniętych;
- o) należy dopilnować, aby w Armenii regularnie i systematycznie prowadzono konsultacje ze społeczeństwem obywatelskim i organizacjami pozarządowymi podczas całego procesu negocjacji układu o stowarzyszeniu oraz aby ich zalecenia zostały dostrzeżone i w stosownych przypadkach uwzględnione;
- p) należy zadbać o to, by układ o stowarzyszeniu był zgodny z zasadami prawa międzynarodowego, a w szczególności z zasadami określonymi w Karcie Narodów Zjednoczonych, w akcie końcowym z Helsinek oraz w ustaleniach ramowych OBWE, które to zasady obejmują niestosowanie siły, integralność terytorialną i prawo do samostanowienia;
- q) należy przypomnieć wszystkim stronom, że nie ma innego rozwiązania niż pokojowe rozstrzygnięcie konfliktu o Górski Karabach; podkreśla, że każda groźba użycia siły podważa wspólne wysiłki społeczności międzynarodowej;

Środa, 18 kwietnia 2012 r.

- r) należy wezwać Armenię i Azerbejdżan do przedsięwzięcia środków budowy zaufania na liniach frontu, obejmujących wycofanie snajperów z linii demarkacyjnej (zgodnie z zaleceniami OBWE), do wycofania wojsk i rezygnacji z wykorzystania artylerii, a także do znacznego zwiększenia liczby obserwatorów OBWE jako środka tymczasowego do czasu rozlokowania wielonarodowych sił pokojowych z mandatem ONZ w ramach realizacji porozumienia pokojowego; należy wezwać Armenię do zaprzestania wysyłania poborowych z regularnej armii na służbę w Górskim Karabachu;
- s) należy zwiększyć zdolności Unii Europejskiej w zakresie rozwiązywania konfliktów i mediacji, m.in. poprzez zwiększenie unijnego wsparcia dla wysiłków grupy mińskiej, propozycję odegrania aktywnej i bardziej zdecydowanej roli we wspieraniu wdrażania środków budujących zaufanie i wzmacnianiu zaufania między stronami konfliktu, w tym również poprzez wspieranie intensywniejszego procesu negocjacji i udzielanie stronom konfliktu pomocy w ramach projektów finansowanych przez UE mających na celu zwiększenie społecznego poparcia dla wzajemnych ustępstw i pokojowego rozwiązania konfliktu, a także poprzez udzielenie wsparcia na rzecz programów humanitarnych na obszarach dotkniętych konfliktem, zwłaszcza w związku z usuwaniem min lądowych;
- t) należy dążyć do odegrania bardziej zdecydowanej roli w poszukiwaniu rozwiązania konfliktu o Górski Karabach poprzez wspieranie wdrażania środków budowy zaufania, które połączą społeczność Armenii i Azerbejdżanu i przyczynią się do krzewienia idei pokoju, pojednania i zaufania pomiędzy wszystkimi stronami; należy podkreślić, że Armenia i Azerbejdżan powinny przedsięwziąć stosowne środki na rzecz dopilnowania, aby wszelkie decyzje podejmowane w ramach grupy mińskiej i dotyczące konsolidacji pokojowego rozwiązania konfliktu o Górski Karabach były wykonywane w całości i w odpowiednim czasie; należy podkreślić potrzebę zapewnienia przedstawicielom UE bezwarunkowego dostępu do Górskiego Karabachu i sąsiednich okupowanych regionów;
- u) należy rozważyć członkostwo UE w grupie mińskiej OBWE, aby zwiększyć zaangażowanie UE w rozwiązanie konfliktu między Armenią a Azerbejdżanem;
- v) należy zwiększyć zdolności Unii Europejskiej w zakresie rozwiązywania konfliktów na Kaukazie Południowym, m.in. poprzez wspieranie wysiłków grupy mińskiej i umożliwienie wdrażania środków budowy zaufania zgodnie z ustaleniami prezydentów Azerbejdżanu i Armenii; należy podkreślić potrzebę jak najszybszego pokojowego rozwiązania konfliktu pomiędzy Armenią a Azerbejdżanem w oparciu o zasady prawa międzynarodowego oraz zatwierdzone decyzje i dokumenty dotyczące tej sprawy;
- w) należy wezwać wszystkie zewnętrzne podmioty biorące udział w konflikcie do wykazania się dobrą wolą i wniesienia pozytywnego wkładu w jego szybkie i pokojowe rozwiązanie;
- x) wzywa przywódców Armenii i Azerbejdżanu do odpowiedzialnego działania, złagodzenia tonu oświadczeń i powstrzymania się od kontrowersyjnych deklaracji, aby wytyczyć ścieżkę do prawdziwego dialogu na wszystkich szczeblach społeczeństwa i stworzyć podstawy dla skutecznych środków budowy zaufania;
- y) wyraża zaniepokojenie z powodu zbrojenia w regionie, a w szczególności z powodu dużych wydatków wojskowych Armenii, pochłaniających zasoby potrzebne do rozwiązania pilniejszych problemów związanych m.in. z ograniczeniem ubóstwa, zabezpieczeniem społecznym i rozwojem gospodarczym, oraz wzywa w związku z powyższym państwa członkowskie do zaprzestania dostarczania broni i amunicji do Azerbejdżanu i Armenii zgodnie z wnioskiem OBWE z lutego 1992 r., dopóki obydwie strony nie osiągną i nie podpiszą kompleksowego porozumienia;
- z) zauważa w związku z tym potrzebę przeprowadzenia dochodzenia w sprawie doniesień o prowadzonej przez władze Armenii polityce polegającej na budowie osiedli w celu zwiększenia populacji ormiańskiej na okupowanych terytoriach Górskiego Karabachu;
- aa) należy podkreślić znaczenie ratyfikowania protokołów podpisanych przez Armenię i Turcję w Zurychu w 2009 r. oraz zwiększyć starania na rzecz ułatwienia normalizacji stosunków, której skutkiem będzie otwarcie granic bez żadnych warunków wstępnych; należy z zadowoleniem przyjąć decyzję o otwarciu negocjacji w sprawie pogłębionej i kompleksowej strefy wolnego handlu i w związku z tym podkreślić, że niedopuszczalne jest utrzymywanie zamkniętej granicy między krajami, które aspirują do członkostwa w UE lub stowarzyszenia z nią, oraz wezwać do zmiany tej sytuacji;

Środa, 18 kwietnia 2012 r.

- ab) należy wezwać Armenię do dołożenia starań na rzecz dostosowania jej polityki wobec Iranu do stanowiska UE wobec tego kraju;
- ac) należy podkreślić konieczność wykorzystania układu o stowarzyszeniu jako platformy służącej promowaniu regionalnej synergii i współpracy; należy również podkreślić wzajemnie wzmacniające się powiązania między demokratycznym i pluralistycznym rozwojem a rozwiązywaniem konfliktów; należy szczególnie podkreślić znaczenie tworzenia synergii w obszarze transportu i energetyki; należy wezwać wszystkie strony do pełnego zaangażowania w wielostronną współpracę w ramach Partnerstwa Wschodniego bez względu na konflikty;
- ad) należy znaleźć sposoby na zachęcanie do dialogu i współpracy regionalnej poprzez wspieranie organizacji takich jak Regionalne Centrum Ekologiczne za pomocą wspólnych transgranicznych projektów, w które zaangażowane są organizacje pozarządowe, społeczności lokalne oraz zainteresowane podmioty z Armenii, Azerbejdżanu i Gruzji;
- ae) należy wezwać Armenię do bezzwłocznego ratyfikowania rzymskiego statutu Międzynarodowego Trybunału Karnego, co byłoby zasadniczym krokiem w kierunku dostosowania ustawodawstwa krajowego do międzynarodowych porozumień sądowych zawartych przez państwa Unii Europejskiej;
- af) należy wezwać władze Armenii do podpisania i ratyfikowania Konwencji o zakazie użycia, składowania, produkcji i przekazywania min przeciwpiechotnych oraz o ich zniszczeniu, a także konwencji o broni kasetowej;
- ag) należy podkreślić znaczenie mobilności w promowaniu integracji europejskiej; należy traktować mobilność młodzieży i pracowników naukowo-dydaktycznych w sposób priorytetowy podczas negocjacji dotyczących porozumień w sprawie ułatwień wizowych oraz porozumień w sprawie readmisji; należy wezwać Armenię do usprawnienia ustawodawstwa krajowego regulującego szkolnictwo wyższe ze szczególnym naciskiem na synchronizację procedur uzyskiwania stopni naukowych oraz prawną regulację staży studenckich zgodnie z procesem bolońskim; należy zadbać o to, by przepisy azylowe były w pełni zgodne z międzynarodowymi obowiązkami i zobowiązaniami oraz normami UE;
- ah) należy zapewnić przejrzyste zarządzanie finansami publicznymi oraz usprawnienie przepisów dotyczących zamówień publicznych w celu zagwarantowania dobrego sprawowania rządów i przejrzystego procesu podejmowania decyzji;
- ai) należy zachęcać do szeroko zakrojonej współpracy sektorowej między UE a Armenią; w szczególności należy wyjaśnić korzyści płynące z konwergencji regulacyjnej w tym zakresie i promować tę konwergencję, a także udzielić w tym celu niezbędnej pomocy finansowej i technicznej;
- aj) należy z zadowoleniem przyjąć uwzględnienie najlepszych praktyk i zaleceń UE w Armenii podczas przygotowywania krajowych planów prac w dziedzinie sprawiedliwości, wolności i bezpieczeństwa; należy zwłaszcza zwrócić uwagę na wymierne rezultaty w dziedzinie migracji osiągnięte dzięki podpisaniu wspólnej deklaracji o partnerstwie na rzecz mobilności;
- ak) należy podjąć niezbędne działania w celu uwzględnienia w układzie o stowarzyszeniu przepisów umożliwiających uczestnictwo Armenii w programach i agencjach wspólnotowych jako podstawowych narzędziach promowania integracji europejskiej na wszystkich szczeblach;
- al) należy podkreślić potrzebę zrównoważonej gospodarki, w tym poprzez propagowanie odnawialnych źródeł energii i efektywności energetycznej zgodnie z celami UE w zakresie zmiany klimatu; należy zadbać o to, by rozwój sektora energetycznego odbywał się zgodnie z normami ochrony środowiska UE i konwencją ONZ o ocenach oddziaływania na środowisko w kontekście transgranicznym (konwencja z Espoo);

Środa, 18 kwietnia 2012 r.

- am) należy ponowić żądania dotyczące zamknięcia elektrowni jądrowej w Mecamor przed 2016 r., ponieważ nie można jej zmodernizować w taki sposób, aby spełniała ona aktualne normy uznawane na szczeblu międzynarodowym;
- an) należy w dalszym ciągu zapewniać niezbędne wsparcie techniczne pozwalające na szybkie rozpoczęcie negocjacji w sprawie wszystkich aspektów układu o stowarzyszeniu, a także dopilnować, by niedawno podjęte negocjacje w sprawie pogłębionej i kompleksowej umowy o wolnym handlu były kontynuowane w zrównoważonym tempie;
- ao) należy uwzględnić w układzie o stowarzyszeniu silny wymiar parlamentarny, który umożliwia pełne zaangażowanie Zgromadzenia Narodowego Armenii i Parlamentu Europejskiego we wdrażanie i monitorowanie układu o stowarzyszeniu; należy udzielić parlamentowi Armenii wsparcia technicznego i finansowego w celu umożliwienia mu pełnienia w pełni jego funkcji konstytucyjnych, w tym również powołania w pełni samodzielnych stałych komisji i zwiększenia interakcji ze społeczeństwem obywatelskim; Parlamentowi Europejskiemu należy regularnie przekazywać informacje o stanie procesu negocjacyjnego;
- ap) w ramach układu o stowarzyszeniu należy uwzględnić jasne wskaźniki w zakresie jego realizacji i zadbać o mechanizmy monitorujące, w tym regularne przedkładanie sprawozdań Parlamentowi Europejskiemu;
- aq) należy zapewnić Armenii lepiej ukierunkowane wsparcie finansowe i techniczne, by była ona w stanie wywiązać się z zobowiązań wynikających z negocjacji dotyczących układu o stowarzyszeniu oraz by zagwarantować jego pełną realizację poprzez kontynuację kompleksowych programów w zakresie wzmocnienia instytucji, w tym również w takich obszarach jak służba cywilna i reforma wymiaru sprawiedliwości;
- ar) należy zachęcać władze Armenii do pełnego wykorzystania wiedzy eksperckiej grupy doradczej UE wysokiego szczebla w negocjacjach i procesie wdrażania, a także do stałego i pełnego informowania doradców UE o działaniach panelu ds. przewodniego projektu zintegrowanego zarządzania granicami w ramach Partnerstwa Wschodniego; należy rozważyć zapewnienie takiej pomocy wszystkim partnerom wschodnim;
- as) należy wyrazić uznanie dla ambitnego programu reform Armenii w ramach Partnerstwa Wschodniego i zapewnić odpowiednią pomoc zgodnie z zasadą „więcej za więcej” i z tempem reform, a za punkt odniesienia przyjąć wskaźniki dotyczące demokracji i praw człowieka;
- at) zgodnie ze wspólnym komunikatem w sprawie nowej koncepcji działań w obliczu zmian zachodzących w sąsiedztwie należy zwiększyć pomoc UE dla organizacji społeczeństwa obywatelskiego w Armenii, aby mogły one prowadzić wewnętrzną kontrolę reform i sposobu wywiązywania się rządu ze swoich zobowiązań, a także zadbać o to, by rząd ponosił większą odpowiedzialność za reformy i wypełnianie podjętych zobowiązań;
- au) należy zachęcić zespół negocjacyjny UE, aby kontynuował dobrą współpracę z Parlamentem Europejskim, nieustannie dostarczając informacje zwrotne – poparte dokumentacją – na temat uczynionych postępów, zgodnie z art. 218 ust. 10 TFUE, który stanowi, że Parlament jest natychmiast i w pełni informowany na wszystkich etapach procedury;

2. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji zawierającej zalecenia Parlamentu Europejskiego Radzie, Komisji i Europejskiej Służbie Działań Zewnętrznych, jak również Armenii.

Środa, 18 kwietnia 2012 r.

Ryby jako wspólne dobro

P7_TA(2012)0129

Oświadczenie Parlamentu Europejskiego z dnia 18 kwietnia 2012 r. w sprawie ryb jako wspólnego dobra

(2013/C 258 E/05)

Parlament Europejski,

- uwzględniając art. 117 Konwencji Narodów Zjednoczonych o prawie morza z roku 1982, który stanowi, że „wszystkie państwa członkowskie mają obowiązek podjęcia lub współdziałania z innymi państwami w podejmowaniu (...) środków koniecznych dla zachowania zasobów morza pełnego”,
 - uwzględniając porozumienie z roku 1993 o wspieraniu przestrzegania przez statki rybackie międzynarodowych środków ochrony i zarządzania na pełnym morzu oraz Kodeks odpowiedzialnego rybołówstwa FAO z 1995 r.,
 - uwzględniając art. 123 Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że średnie spożycie ryb na świecie osiągnęło rekordowy poziom 17 kg na osobę rocznie, a także mając na uwadze, że w przypadku ponad 3 miliardów osób źródłem 15 % spożywanego białka są ryby;
- B. mając na uwadze, że zrównoważony rozwój rybołówstwa na świecie to warunek wstępny ochrony zasobów rybnych i dostępu przyszłych pokoleń do tych bezcennych zasobów morskich, oraz mając na uwadze, że skupienie prawa własności do zasobów rybnych w prywatnych rękach pociąga za sobą poważne negatywne skutki;
- C. mając na uwadze, że istnieje konieczność podjęcia globalnych działań na rzecz ochrony tych zasobów i zadbania o to, by były postrzegane jako dobro wspólne, przy jednoczesnym zapewnieniu sprawiedliwego podziału odnośnych zbiorowych korzyści;
1. zwraca się do Komisji o promowanie działań legislacyjnych na szczeblu unijnym i państw członkowskich w zakresie znaczenia ryb jako światowego dobra wspólnego, o wdrożenie środków koniecznych do ochrony zasobów morskich, o zapewnienie dostępu do tych zasobów i zrównoważonego ich wykorzystywania – dzięki międzynarodowej koordynacji – oraz o przeprowadzenie kampanii informacyjnej adresowanej do obywateli UE;
2. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszego oświadczenia wraz z nazwiskami sygnatariuszy⁽¹⁾ Radzie, Komisji, a także rządów i parlamentom państw członkowskich.

(1) Lista sygnatariuszy jest opublikowana w załączniku 1 do protokołu z dnia 18 kwietnia 2012 r. (P7_PV(2012)04-18(ANN1)).

Dzieci cierpiące na zespół Downa

P7_TA(2012)0130

Oświadczenie Parlamentu Europejskiego z dnia 18 kwietnia 2012 r. w sprawie dzieci cierpiących na zespół Downa

(2013/C 258 E/06)

Parlament Europejski,

- uwzględniając art. 123 Regulaminu,

Środa, 18 kwietnia 2012 r.

- A. mając na uwadze, że szacuje się, iż prawdopodobieństwo narodzin dziecka z zespołem Downa wynosi 1 na 600-1 000;
- B. mając na uwadze, że zespół Downa stanowi najczęstszą genetyczną przyczynę zaburzeń w nauce;
- C. mając na uwadze, że wady wrodzone stanowią jedną z głównych przyczyn śmiertelności wśród dzieci oraz długotrwałej niepełnosprawności, a dzieci z zespołem Downa mogą mieć liczne wady wrodzone, z których najczęściej występującą jest wada serca;
- D. mając na uwadze, że art. 26 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej stanowi, że „Unia uznaje i szanuje prawo osób niepełnosprawnych do korzystania ze środków mających zapewnić im samodzielność, integrację społeczną i zawodową oraz udział w życiu społeczności”;
- E. mając na uwadze, że Unia Europejska ratyfikowała Konwencję praw osób niepełnosprawnych ONZ, na mocy której ustanowione są minimalne powszechne normy ochrony i gwarantowania szeregu praw obywatelskich, politycznych, społecznych i ekonomicznych;
 1. zwraca się do Komisji, Rady i państw członkowskich o:
 - przyczynianie się do włączenia społecznego dzieci cierpiących na zespół Downa poprzez kampanię uwrażliwiania na szczeblach krajowym i europejskim;
 - wspieranie paneuropejskich badań w dziedzinie leczenia tego rodzaju schorzeń;
 - opracowanie europejskiej strategii na rzecz ochrony praw dzieci z Unii Europejskiej, które cierpią na zespół Downa;
 2. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszego oświadczenia wraz z nazwiskami sygnatariuszy ⁽¹⁾ Komisji, Radzie oraz odnośnym organom państw członkowskich.

⁽¹⁾ Lista sygnatariuszy jest opublikowana w załączniku 2 do protokołu z dnia 18 kwietnia 2012 r. (P7_PV(2012)04-18(ANN2)).

Czwartek, 19 kwietnia 2012 r.

Apel o opracowanie konkretnych sposobów walki z oszustwami podatkowymi i uchylaniem się od opodatkowania

P7_TA(2012)0137

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 19 kwietnia 2012 r. w sprawie apelu o opracowanie konkretnych sposobów walki z oszustwami podatkowymi i uchylaniem się od opodatkowania (2012/2599(RSP))

(2013/C 258 E/07)

Parlament Europejski

- uwzględniając konkluzje Rady Europejskiej z dni 1 i 2 marca 2012 r.,
- uwzględniając pytanie wymagające odpowiedzi ustnej nr B7-0635/2011 do Komisji z dnia 4 października 2011 r. w sprawie zgodności porozumień w sprawie podatków, zawartych między Niemcami i Wielką Brytanią a Szwajcarią, z dyrektywą UE w sprawie podatku od oszczędności,
- uwzględniając badanie OECD z marca 2012 r. zatytułowane „Hybrydowe rozbieżne uzgodnienia: polityka podatkowa a kwestie zgodności”,
- uwzględniając sprawozdanie w sprawie wniosku dotyczącego dyrektywy Rady w sprawie wspólnej skonsolidowanej podstawy opodatkowania osób prawnych, przyjęte przez Komisję Gospodarczą i Monetarną PE w dniu 21 marca 2012 r., (A7-0080/2012),
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 2 lutego 2012 r. w sprawie sprawozdania rocznego dotyczącego podatków ⁽¹⁾,
- uwzględniając art. 110 ust. 2 Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że prognozy wskazują, iż uchylanie się od zobowiązań podatkowych oraz unikanie płacenia podatków kosztuje rządy państw członkowskich UE znaczną sumę nieściągniętych przychodów;
- B. mając na uwadze, że utrata przychodów zwiększa poziomy zadłużenia państw członkowskich i ogranicza środki dostępne na wspieranie inwestycji publicznych, wzrostu i zatrudnienia;
- C. mając na uwadze, że skala uchylania się od zobowiązań podatkowych oraz unikania płacenia podatków podważa zaufanie obywateli i ich wiarę w sprawiedliwość i zasadność poboru podatków;
- D. mając na uwadze, że potrzeba znacznych usprawnień w zakresie publicznie dostępnej informacji na temat uchylania się od zobowiązań podatkowych oraz unikania płacenia podatków w każdym państwie członkowskim;
- E. mając na uwadze, że państwa członkowskie powinny zasadniczo unikać angażowania się w dwustronne negocjacje z państwami spoza UE i powinny, jeżeli mimo wszystko uznają zawarcie umowy dwustronnej za niezbędne, bezzwłocznie poinformować o tym Komisję, by uniknąć naruszenia w jakikolwiek sposób prawa UE;
- F. mając na uwadze, że państwa korzystające z programów pomocy, po zwiększeniu poboru podatków i likwidacji przywilejów zgodnie z propozycjami trojki, doświadczyły opuszczenia kraju przez wiele większych przedsiębiorstw, pragnących korzystać z przywilejów podatkowych oferowanych przez inne państwa;
- G. mając na uwadze, że potrzeba jasnych unijnych zasad, by unikać takiego rodzaju konkurencji podatkowej, która podważa strategie odnowy gospodarczej zainteresowanych państw;
- 1. z zadowoleniem przyjmuje konkluzje ze szczytu Rady Europejskiej w dniach 1 i 2 marca 2012 r., wzywające państwa członkowskie, w stosownych przypadkach, do dokonania przeglądu swoich systemów podatkowych, tak aby stały się one bardziej skuteczne i wydajne oraz aby wyeliminować nieuzasadnione zwolnienia od podatku, poszerzyć podstawę opodatkowania, zmniejszać obciążenie podatkowe pracy, zwiększać skuteczność poboru podatków oraz zwalczać uchylanie się od opodatkowania, do szybkiego zintensyfikowania walki z oszustwami podatkowymi i uchylaniem się od opodatkowania, w tym w odniesieniu do państw trzecich, oraz do zdania z tych działań sprawozdania do czerwca 2012 r.;

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2012)0030.

Czwartek, 19 kwietnia 2012 r.

2. wzywa Komisję do szybkiego zajęcia się kwestiami powstałymi wskutek przeglądu dyrektywy UE w sprawie podatku od oszczędności oraz do niezwłocznego wypracowania porozumienia ze Szwajcarią i zainteresowanymi państwami członkowskimi;
3. podkreśla potrzebę upowszechnienia automatycznej wymiany informacji oraz rozszerzenia zakresu obowiązywania dyrektywy w sprawie podatku od oszczędności w celu skutecznego zlikwidowania tajemnicy bankowej;
4. podkreśla ponownie, że konieczne jest skupienie się na kluczowej roli, jaką wobec oszustw podatkowych mogą odegrać wspólne skonsolidowane podstawy opodatkowania osób prawnych;
5. uważa, że zaostrzenie regulacji i zwiększenie przejrzystości w odniesieniu do rejestrów przedsiębiorstw i rejestracji trustów jest warunkiem wstępnym poradzenia sobie z problemem uchylania się od opodatkowania;
6. z zadowoleniem przyjmuje propozycje Komisji dotyczące zdawania sprawozdań z podziałem na kraje w ramach dyrektywy w sprawie rachunkowości i dyrektywy w sprawie przejrzystości; przypomina, że wymóg zdawania sprawozdań z podziałem na kraje w przypadku przedsiębiorstw transgranicznych jest kluczowy dla wykrycia uchylania się od opodatkowania przedsiębiorstw;
7. wzywa do przeglądu dyrektywy o spółkach dominujących i zależnych oraz dyrektywy w sprawie odsetek i należności licencyjnych w celu uniknięcia uchylania się od opodatkowania poprzez hybrydowe instrumenty finansowe w UE;
8. wzywa Komisję, by zidentyfikowała obszary, w których istnieje pole do ulepszeń zarówno w zakresie prawodawstwa UE, jak i współpracy administracyjnej między państwami członkowskimi w celu ograniczenia oszustw podatkowych;
9. nawołuje państwa członkowskie do zapewnienia płynnej współpracy i koordynacji pomiędzy swoimi systemami podatkowymi w celu uniknięcia niezamierzonego braku opodatkowania oraz uchylania się od opodatkowania i oszustw podatkowych;
10. wzywa państwa członkowskie do przeznaczania odpowiednich środków na rzecz służb krajowych właściwych dla zwalczania oszustw podatkowych;
11. wzywa państwa członkowskie, zgodnie z art. 65 TFUE i w ścisłej współpracy z Komisją oraz w porozumieniu z EBC, do przyjęcia środków zapobiegających łamaniu prawa krajowego, zwłaszcza w obszarze podatkowym; zauważa, że ma to szczególne znaczenie w odniesieniu do państw członkowskich strefy euro dotkniętych lub zagrożonych poważnymi trudnościami w odniesieniu do ich stabilności finansowej;
12. podkreśla znaczenie wdrażania nowych i innowacyjnych strategii zwalczających oszustwa dotyczące podatku VAT w UE;
13. wzywa państwa członkowskie do przeglądu obecnie obowiązujących między państwami członkowskimi umów dwustronnych oraz umów dwustronnych między państwami członkowskimi a państwami trzecimi w zakresie, w jakim przyczyniają się one do uchylania się od opodatkowania i komplikują skuteczne opodatkowanie u źródła w niektórych państwach członkowskich;
14. nakłania Komisję do zdania sprawozdania z możliwości skoordynowania przez UE zmiany umów dwustronnych między państwami członkowskimi, mając na celu dostosowanie ich do celów Rady Europejskiej, dzięki czemu uchylanie się od opodatkowania stanie się trudniejsze;
15. przypomina o swoim wniosku dotyczącym zwiększenia przejrzystości i surowszych kontroli, by uniknąć korzystania z rajów podatkowych, za które uważa się niechętnie do współpracy organy zagraniczne, charakteryzujące się w szczególności niestosowaniem podatków lub stosowaniem podatków minimalnych, brakiem skutecznej wymiany informacji z zagranicznymi organami podatkowymi, a także brakiem przejrzystości ustawodawstwa, przepisów prawnych lub administracyjnych, lub uznanych za takie przez Organizację Współpracy Gospodarczej i Rozwoju lub Grupę Specjalną ds. Przeciwdziałania Praniu Pieniędzy;
16. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie i Komisji.

Piątek, 20 kwietnia 2012 r.

Modernizacja europejskich systemów szkolnictwa wyższego

P7_TA(2012)0139

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 20 kwietnia 2012 r. w sprawie modernizacji europejskich systemów szkolnictwa wyższego (2011/2294 (INI))

(2013/C 258 E/08)

Parlament Europejski,

- uwzględniając art. 165 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
- uwzględniając art. 2 i 3 Traktatu o Unii Europejskiej,
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 20 września 2011 r. zatytułowany „Działania na rzecz wzrostu gospodarczego i zatrudnienia – plan modernizacji europejskich systemów szkolnictwa wyższego” (COM(2011)0567) oraz związany z nim dokument roboczy służb Komisji w sprawie nowych rozwiązań w europejskich systemach szkolnictwa wyższego (SEC(2011)1063),
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 29 czerwca 2011 r. zatytułowany „Budżet z perspektywy»Europy 2020«” (COM(2011)0500),
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 6 października 2010 r. zatytułowany „Projekt przewodni strategii»Europa 2020«– Unia innowacji” (COM(2010)0546),
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 15 września 2010 r. zatytułowany „»Mobilna młodzież«– Inicjatywa na rzecz uwolnienia potencjału młodzieży ku inteligentnemu, trwałemu i sprzyjającemu włączeniu społecznemu wzrostowi gospodarczemu w Unii Europejskiej” (COM(2010)0477),
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 3 marca 2010 r. zatytułowany „Europa 2020 – Strategia na rzecz inteligentnego i zrównoważonego rozwoju sprzyjającego włączeniu społecznemu” (COM(2010)2020),
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 10 maja 2006 r. zatytułowany „Realizacja programu modernizacji dla uniwersytetów – Edukacja, badania naukowe i innowacje” (COM(2006)0208),
- uwzględniając konkluzje Rady z dnia 28 listopada 2011 r. w sprawie modernizacji szkolnictwa wyższego ⁽¹⁾,
- uwzględniając zalecenie Rady z dnia 28 czerwca 2011 r. w sprawie promowania mobilności edukacyjnej młodych ludzi ⁽²⁾,
- uwzględniając konkluzje Rady z dnia 14 lutego 2011 r. w sprawie roli kształcenia i szkolenia w realizacji strategii „Europa 2020” ⁽³⁾,
- uwzględniając konkluzje Rady z dnia 11 maja 2010 r. w sprawie społecznego wymiaru kształcenia i szkolenia ⁽⁴⁾,
- uwzględniając konkluzje Rady z dnia 11 maja 2010 r. w sprawie międzynarodowego wymiaru szkolnictwa wyższego ⁽⁵⁾,

⁽¹⁾ http://www.consilium.europa.eu/uedocs/cms_data/docs/pressdata/en/lisa/126375.pdf

⁽²⁾ Dz.U. C 199 z 7.7.2011, s. 1.

⁽³⁾ Dz.U. C 70 z 4.3.2011, s. 1.

⁽⁴⁾ Dz.U. C 135 z 26.5.2010, s. 2.

⁽⁵⁾ Dz.U. C 135 z 26.5.2010, s. 12.

Piątek, 20 kwietnia 2012 r.

- uwzględniając konkluzje Rady z dnia 12 maja 2009 r. w sprawie strategicznych ram europejskiej współpracy w dziedzinie kształcenia i szkolenia (ET 2020) ⁽¹⁾,
 - uwzględniając konkluzje Rady Europejskiej z dnia 17 czerwca 2010 r., zwłaszcza część zatytułowaną „Nowa europejska strategia na rzecz zatrudnienia i wzrostu gospodarczego” ⁽²⁾,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 26 października 2011 r. w sprawie programu na rzecz nowych umiejętności i zatrudnienia ⁽³⁾,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 12 maja 2011 r. pt. „»Mobilna młodzież«– ramy dla ulepszania europejskiego systemu kształcenia ogólnego i zawodowego” ⁽⁴⁾,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 18 maja 2010 r. zatytułowaną „Inwestowanie w młodzież i mobilizowanie jej do działania – strategia UE na rzecz młodzieży” ⁽⁵⁾,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 25 października 2011 r. w sprawie mobilności i integracji osób niepełnosprawnych oraz europejskiej strategii na rzecz osób niepełnosprawnych 2010–2020 ⁽⁶⁾,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 9 marca 2011 r. w sprawie strategii UE w dziedzinie integracji Romów ⁽⁷⁾,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 20 maja 2010 r. w sprawie dialogu uczelni i przedsiębiorstw ⁽⁸⁾,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 23 września 2008 r. w sprawie procesu bolońskiego i mobilności studentów ⁽⁹⁾,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 13 marca 2012 r. w sprawie wkładu instytucji europejskich w konsolidację i postępy procesu bolońskiego ⁽¹⁰⁾,
 - uwzględniając art. 48 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Kultury i Edukacji oraz opinię Komisji Praw Kobiet i Równouprawienia (A7-0057/2012),
- A. mając na uwadze, że kryzys gospodarczy i jego konsekwencje w postaci środków oszczędnościowych i cięć budżetowych, zmiany demograficzne, szybkie zmiany technologiczne oraz związane z nimi zapotrzebowanie na nowe umiejętności stanowią poważne wyzwanie i wymagają daleko idących reform w europejskich systemach szkolnictwa wyższego, które nie mogą prowadzić do pogorszenia jakości nauczania;
- B. mając na uwadze, że w społeczeństwie wiedzy przyszłość całkowicie zależy od wykształcenia, badań naukowych i innowacji;
- C. mając na uwadze, że należy wspierać obywateli, którzy muszą ponownie rozważyć swoją ścieżkę kariery oraz w coraz szybszym tempie pogłębiać i aktualizować swoje umiejętności i wiedzę, aby sprostać wyzwaniom rynku pracy, zważywszy, że istnieje różnica między kształceniem przygotowującym do wykonywania zawodu, którego harmonizacja na szczeblu europejskim jest możliwa i pożądana, a kształceniem humanistycznym, w przypadku którego powinna istnieć i być utrzymywana znaczna swoboda i autonomia przy określaniu programów studiów i badań, w odniesieniu zarówno do różnic historyczno-kulturowych państw członkowskich Unii Europejskiej, jak i różnorodności metod nauczania placówek akademickich oraz ich konkretnych zadań;

⁽¹⁾ Dz.U. C 119 z 28.5.2009, s. 2.

⁽²⁾ http://ec.europa.eu/eu2020/pdf/council_conclusion_17_june_en.pdf

⁽³⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2011)0466.

⁽⁴⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2011)0230.

⁽⁵⁾ Dz.U. C 161 E z 31.5.2011, s. 21.

⁽⁶⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2011)0453.

⁽⁷⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2011)0092.

⁽⁸⁾ Dz.U. C 161 E z 31.5.2011, s. 95.

⁽⁹⁾ Dz.U. C 8 E z 14.1.2010, s. 18.

⁽¹⁰⁾ Teksty przyjęte P7_TA(2012)0072

Piątek, 20 kwietnia 2012 r.

- D. mając na uwadze, iż w strategii Europa 2020 stwierdzono, że do 2020 r. w Europie 40 % osób w wieku 30-34 lat będzie absolwentami wyższych uczelni lub równoważnych studiów, z uwagi na to, że szacunkowo 35 % wszystkich miejsc pracy w UE będzie wymagać takich kwalifikacji; odnotowuje jednak, że w 2010 r. jedynie 26 % pracowników w UE osiągnęło taki poziom kwalifikacji;
- E. mając na uwadze, że ponad 21 % młodych ludzi w UE pozostaje bez pracy;
- F. mając na uwadze, że w 2010 r. 16,5 % młodych Europejczyków nie uczyło się ani nie było aktywnych zawodowo;
- G. mając na uwadze, że w 2010 r. w UE stopa bezrobocia wśród absolwentów wyższych uczelni wynosiła 5,4 % w porównaniu z wynoszącą ponad 15 % stopą bezrobocia wśród osób mających jedynie wykształcenie średnie I stopnia; mając na uwadze, że pomimo tego większość absolwentów wyższych uczelni musi czekać coraz dłużej na znalezienie stabilnego zatrudnienia;
- H. mając na uwadze, że 60 % absolwentów uniwersytetów to kobiety, ale większość stanowisk wyższego szczebla na uniwersytetach (tj. stanowisk akademickich doktorów i profesorów) wciąż zajmują mężczyźni;
- I. mając na uwadze, że kobiety zajmują stanowiska kierownicze w zaledwie 13 % instytucji szkolnictwa wyższego oraz że na zaledwie 9 % uniwersytetów są kierownikami personalnymi, co sprawia, że kobiety mają zdecydowanie mniejszy wpływ na podejmowane decyzje naukowe,
- J. mając na uwadze, że 75 z 200 najlepszych uniwersytetów na świecie znajduje się w państwach członkowskich UE;
- K. mając na uwadze, że jedynie 200 spośród 4 000 europejskich instytucji szkolnictwa wyższego jest zaliczanych do 500 najlepszych na świecie;
- L. mając na uwadze, że uniwersytety to ważny aspekt dziedzictwa europejskiego, liczący sobie niemal tysiąc lat, którego znaczenia jako siły napędowej postępu społecznego nie można ograniczyć jedynie do wkładu w gospodarkę i którego rozwoju nie można uzależniać wyłącznie od jego zdolności do sprostania potrzebom ekonomicznym obecnego modelu organizacji gospodarki;
- M. mając na uwadze, że należy wspierać równy dostęp wszystkich młodych ludzi do szkolnictwa wyższego i szkoleń;
- N. mając na uwadze, że uczelnie sprzyjają wzmocnieniu niezależności i kreatywności jednostek oraz przyczyniają się w bardzo dużym stopniu do szerzenia wiedzy; mając w związku z tym na uwadze, że państwa członkowskie powinny przedsięwziąć wszelkie środki w celu zapewnienia dostępu do szkolnictwa wyższego jak największej liczbie osób, bez jakiegokolwiek dyskryminacji, w szczególności ze względów społecznych, ekonomicznych, kulturowych, rasowych czy politycznych;
- O. mając na uwadze, że edukacja, a szczególnie szkolnictwo wyższe i uniwersyteckie odpowiedzialne jest za kształtowanie postaw i wartości leżących u podstaw społeczeństwa obywatelskiego,
- P. mając na uwadze, że w przepisach poszczególnych państw członkowskich wyższe wykształcenie jest uznawane za podstawowy instrument kształtowania przyszłości obywateli UE;
- Q. mając na uwadze, że państwa członkowskie ponoszą odpowiedzialność za kształcenie i że należy wspierać finansowo instytucje szkolnictwa wyższego, przede wszystkim poprzez zapewnienie wystarczających publicznych środków finansowych;
- R. mając na uwadze, że budowa europejskiego obszaru szkolnictwa wyższego jest ważnym przedsięwzięciem, które może przyczynić się do integracji europejskiej w poszanowaniu różnorodności nauczania w poszczególnych państwach UE i zadań szkolnictwa wyższego w odniesieniu do społeczeństwa;

Piątek, 20 kwietnia 2012 r.

- S. mając na uwadze, że Unia Europejska ma do odegrania ważną rolę we wzmocnieniu tego obszaru poprzez wspieranie wysiłków i współpracy państw członkowskich w tej dziedzinie;

Zmieniająca się rola instytucji szkolnictwa wyższego

1. wzywa instytucje szkolnictwa wyższego do włączenia koncepcji uczenia się przez całe życie do swoich programów nauczania przy zapewnieniu wsparcia finansowego i różnych programów nauczania, a także do przystosowania się do przyjmowania takich studentów, jak osoby dorosłe, osoby starsze, uczniów nietypowych, osoby studiujące w pełnym wymiarze czasowym, a jednocześnie pracujące oraz osoby niepełnosprawne, a co za tym idzie wzywa instytucje szkolnictwa wyższego do wdrażania programów mających na celu likwidację występujących przeszkód i barier;

2. wzywa instytucje szkolnictwa wyższego do tego, by brały pod uwagę potrzeby profesjonalistów, którzy jako osoby podnoszące nieustannie swoje kwalifikacje muszą systematycznie aktualizować i poszerzać swoje umiejętności, między innymi poprzez organizowanie i ulepszanie szkoleń podwyższających kwalifikacje, dostępnych dla wszystkich grup społecznych, ścisłą współpracę z pracodawcami oraz opracowywanie szkoleń dostosowanych do potrzeb rynku pracy i które ułatwiłyby osobom bezrobotnym podjęcie edukacji;

3. zwraca się do instytucji szkolnictwa wyższego o utrzymanie autonomii nauczania i badań przy jednoczesnym zapewnieniu konkretnych programów odpowiadających potrzebom specjalistów, którzy chcą podwyższyć posiadane kompetencje;

4. powtarza, że wyższe wykształcenie może służyć do promowania włączenia społecznego, awansu społecznego i zwiększania mobilności społecznej; nawołuje państwa członkowskie, władze regionalne i lokalne oraz instytucje szkolnictwa wyższego do zintensyfikowania, w poszanowaniu zasady pomocniczości, starań na rzecz zapewnienia wszystkim obywatelom sprawiedliwego dostępu do nauki od wczesnego dzieciństwa po studia wyższe – między innymi dzięki stworzeniu odpowiednich systemów wsparcia finansowego – niezależnie od ich płci, przynależności etnicznej, języka, religii, niepełnosprawności czy pochodzenia społecznego, a także do zwalczania wszelkich przejawów dyskryminacji, przy jednoczesnym uznaniu wielokulturowości i wielojęzyczności, w tym języków migowych, za podstawowe wartości UE, które należy promować;

5. wzywa państwa członkowskie do poświęcenia większej uwagi szkolnictwu wyższemu i instytucjom dbającym o interesy tradycyjnych mniejszości narodowych, etnicznych lub językowych oraz do ich wsparcia, ze szczególnym uwzględnieniem zagrożonych kultur i języków;

6. zwraca się do instytucji szkolnictwa wyższego o zachęcanie studentów do aktywności sportowej;

7. podkreśla uzupełniającą rolę państwowych, prywatnych i religijnych form szkolnictwa wyższego w Europie;

8. podkreśla rolę promowania wartości demokratycznych, zwracając przy tym uwagę na potrzebę zdobywania rzetelnej wiedzy na temat integracji europejskiej, oraz na zapewnienie zrozumienia byłych reżimów totalitarnych w Europie jako wspólnej historii;

9. podkreśla również potrzebę kontynuacji tradycyjnego kształcenia w duchu akademickim, niedopuszczania do całkowitego podporządkowania systemu edukacji rynkowi pracy w związku z potrzebą kształtowania wartości etycznych i moralnych wśród studentów przy jednoczesnej dbałości o postęp naukowy;

10. wzywa państwa członkowskie i uczelnie wyższe do ustanowienia ogólnych ram obejmujących zasady, obowiązki, cele polityczne i edukacyjne, normy jakości i priorytety w zakresie szkolenia i badań – do celów promowania najlepszych praktyk i podejmowania wyzwań stawianych przez społeczeństwo komunikacyjne;

11. podkreśla, że wykładowcy wyższych uczelni i studenci oraz ich organizacje i stowarzyszenia powinni uczestniczyć w modernizacji instytucji szkolnictwa wyższego; zwraca uwagę, że należy nagradzać doskonałość w ogólnie pojętych badaniach naukowych oraz doskonałość w nauczaniu i osiągniętych wynikach nauczania, nie piętnując przy tym jednostek akademickich – na przykład wydziałów humanistycznych – które nie podlegają kryteriom oceny i osiągnięć, odpowiadającym wyłącznie kompetencjom poszukiwanym w ramach gospodarki rynkowej;

Piątek, 20 kwietnia 2012 r.

Informacje dotyczące instytucji szkolnictwa wyższego

12. podkreśla, że jakość i przydatność szkolnictwa wyższego są podstawowymi warunkami pełnego wykorzystania intelektualnego kapitału Europy;
13. proponuje wprowadzenie jasnych i ujednoczonych kryteriów umożliwiających utworzenie paneuropejskich rankingów instytucji szkolnictwa wyższego, pozwalających przyszłym studentom na dokonanie świadomego wyboru uczelni i dostarczających kompleksowych informacji dotyczących poszczególnych uczelni;
14. popiera inicjatywę Komisji zmierzającą do wprowadzenia, we współpracy ze wszystkimi instytucjami, studentami i innymi zaangażowanymi podmiotami, wielowymiarowego narzędzia służącego ocenianiu instytucji szkolnictwa wyższego, opartego na takich elementach, jak długa tradycja kształcenia wyższego w Europie, jakość nauczania, wsparcie udzielane studentom (np. stypendia, doradztwo, zakwaterowanie), dostępność fizyczna i informacyjno-komunikacyjna, zaangażowanie w sprawy regionalne i przekazywanie wiedzy; wyraża natomiast sprzeciw wobec stworzenia klasyfikacji instytucji szkolnictwa wyższego, która opierałaby się na niejednorodnych wskaźnikach wyników, które nie uwzględniają różnorodności ścieżek kształcenia, programów nauczania i różnorodności językowej na uniwersytetach europejskich;
15. podkreśla również, że narzędzie to nie powinno obejmować wyłącznie sporządzania konwencjonalnych tabel rankingowych oraz że w wynikach należy odpowiednio uwzględnić specyficzne cechy właściwych instytucji;
16. proponuje, by poświęcić uwagę ustanowieniu jednolitego mechanizmu monitorowania i oceny przestrzegania standardów akademickich przez zarówno publiczne, jak i prywatne instytucje szkolnictwa wyższego;

Finansowanie systemów szkolnictwa wyższego

17. podkreśla, że wyższe wykształcenie jest dobrem publicznym wspierającym kulturę, różnorodność, wartości demokratyczne i rozwój osobisty jednostki, które przygotowuje studentów do bycia aktywnymi obywatelami, którzy będą wspierać spójność w Europie;
18. podkreśla raz jeszcze, że państwa członkowskie powinny osiągnąć cel polegający na przeznaczaniu 2 % wartości PKB na kształcenie;
19. wskazuje, że finansowanie przede wszystkim ze środków publicznych, ale również prywatnych ma zasadnicze znaczenie dla systemów szkolnictwa wyższego; podkreśla, że inwestowanie w szkolnictwo wyższe w Europie ma kluczowe znaczenie dla pokonania obecnego kryzysu gospodarczego; wzywa państwa członkowskie i instytucje szkolnictwa wyższego do objęcia tych instytucji programami stypendialnymi i programami finansowania oraz do opracowania nowatorskich mechanizmów finansowania, które przyczynią się do skuteczniejszego funkcjonowania instytucji szkolnictwa wyższego i będą uzupełnieniem finansowania ze środków publicznych bez zwiększania obciążenia gospodarstw domowych; wyraża ubolewanie z powodu poważnych cięć budżetowych w dziedzinie edukacji, przeprowadzonych przez wiele państw członkowskich, jak również wobec stałego wzrostu czesnego, prowadzącego do poważnego wzrostu liczby studentów znajdujących się w niestabilnej sytuacji;
20. wzywa do uwzględnienia w budżecie Unii Europejskiej na lata 2014-2020 w ramach Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego i Europejskiego Funduszu Społecznego wydatków na edukację wyższą związanych z inwestycjami w rozwój infrastruktury uczelni oraz inwestycjami w kadry naukowe;

Integracja na rynku pracy po zakończeniu kształcenia wyższego

21. wzywa instytucje szkolnictwa wyższego do dostosowania się do nowych wyzwań poprzez kreowanie nowych kierunków studiów odzwierciedlających zapotrzebowanie na rynku pracy, przy jednoczesnym uwzględnieniu rozwoju nauki i technologii poprzez utrzymanie odpowiedniej proporcji pomiędzy wiedzą teoretyczną i umiejętnościami praktycznymi;

Piątek, 20 kwietnia 2012 r.

22. apeluje o promowanie najlepszych praktyk, które pomogą instytucjom szkolnictwa wyższego wzmocnić nauczanie i badania naukowe we wszystkich obszarach tematycznych poprzez integrację studentów oraz zachęcanie studentów do pozyskiwania dodatkowych kwalifikacji uznawanych za kluczowe na rynku pracy w celu ułatwienia młodym ludziom integracji na rynku pracy po zakończeniu kształcenia wyższego;

23. apeluje do instytucji szkolnictwa wyższego, aby były chętne zarówno do oferowania ustawicznego szkolenia zawodowego, jak i do organizowania odpowiednich kursów dla pracowników, którzy nie mają wykształcenia średniego II stopnia, w celu zwiększenia dodatkowych możliwości osiągnięcia oczekiwanej liczby absolwentów;

24. wzywa Komisję do przedłożenia wniosku dotyczącego ramowych wytycznych dotyczących jakości praktyk oraz zwraca uwagę na popularność, jaką cieszą się praktyki realizowane w ramach programu Erasmus, które dają studentom możliwość zdobycia doświadczenia zawodowego za granicą; nalega, aby ta inicjatywa była kontynuowana, a nawet wzmocniona w ramach nowego programu, poprzez zapewnienie odpowiedniego finansowania;

25. wzywa instytucje szkolnictwa wyższego, jak i instytucje odpowiedzialne za sektor nauki na szczeblu regionalnym, krajowym i europejskim do monitorowania trendów w zakresie zapotrzebowania na rynku pracy w celu trafniejszego odzwierciedlenia przyszłych potrzeb w ofertach edukacyjnych;

26. podkreśla potrzebę monitorowania efektów zatrudnienia absolwentów w celu stwierdzenia, na ile szkolnictwo wyższe zaspokaja potrzeby rynku pracy; w związku z tym z zadowoleniem przyjmuje zobowiązanie Komisji do zwiększenia dostępności danych na ten temat, przede wszystkim aby dostarczyć studentom informacji niezbędnych przy dokonywaniu wyborów dotyczących kształcenia, a jednocześnie dostarczyć uczelniom wyższym i instytutom badawczym równie niezbędnych informacji, aby mogły określić, a następnie opracować programy kształcenia obejmujące wiedzę natury ogólnej i konkretne kompetencje zawodowe zdobywane przez całe życie, w ramach stałego dialogu z podmiotami zaangażowanymi w budowanie wiedzy oraz z całym społeczeństwem i władzami państwowymi;

27. wzywa państwa członkowskie do gromadzenia i publikowania danych statystycznych dotyczących współzależności między różnymi stopniami szkolnictwa wyższego a możliwościami zatrudnienia;

28. wzywa do opracowania międzynarodowej bazy danych, podobnej do bazy AlmaLaurea, która pomoże absolwentom znaleźć odpowiednie możliwości zatrudnienia, szkolenia, kształcenia i prowadzenia badań, przy wyeliminowaniu barier natury finansowej dzięki stypendiom i pożyczkom na naukę, aby zapewnić rzeczywistą równość wśród studentów, i w ten sposób zachęcić do mobilności oraz dostosowania kwalifikacji do potrzeb rynku pracy; potwierdza znaczenie właściwej komunikacji dla zapewnienia łatwego dostępu do tych informacji dla studentów, nowych absolwentów, osób po raz pierwszy poszukujących zatrudnienia, bezrobotnych i pracodawców;

29. uważa, że gwarancje dla młodzieży są wartościowym narzędziem ułatwiającym wejście na rynek pracy po zakończeniu kształcenia wyższego, oraz wzywa państwa członkowskie do uwzględnienia tego rodzaju gwarancji w swoich odnośnych strategiach krajowych;

30. przypomina o ważnej roli funduszy strukturalnych w tym zakresie; z zadowoleniem przyjmuje przedstawione w komunikacie w sprawie inicjatywy „Szanse dla młodzieży”(COM(2011)0933) zobowiązanie do pełnego wykorzystywania dostępnych zasobów oraz wzywa instytucje szkolnictwa wyższego i władze lokalne do wykorzystania tej okazji do zwiększenia wsparcia studentów wchodzących na rynek pracy oraz poradnictwa zawodowego;

Równowaga płci w systemie szkolnictwa wyższego

31. zauważa, że w europejskich systemach kształcenia nadal istnieją różnice w traktowaniu kobiet i mężczyzn, chociaż prawie wszystkie państwa wprowadziły strategie na rzecz zniesienia tych różnic, oraz stwierdza, że takie rozbieżności wpływają zarówno na wyniki w nauce, jak i na wybór kierunków kształcenia i zawodów, a także oddziałują negatywnie na wzrost gospodarczy i państwo opiekuńcze;

32. podkreśla, że wiele uczennic uczęszczających do szkół zawodowych lub ponadpodstawowych nadal wybiera zawody odzwierciedlające tradycyjne role wynikające z płci; dostrzega zatem konieczność lepszego poradnictwa zawodowego, aby zwalczać utrzymujące się stereotypy;

Piątek, 20 kwietnia 2012 r.

33. przypomina, że z powodu niedostatecznego popytu na kwalifikacje zdobyte w wyniku wyższego wykształcenia kobiety często mają zbyt wysokie kwalifikacje do wykonywanej pracy i otrzymują zbyt niskie wynagrodzenie za swoją pracę oraz często pozostają bezrobotne lub wykonują prace dorywcze, co już na początku kariery zawodowej niekorzystnie wpływa na ich szanse na rynku pracy i powoduje dalsze nierówności w wynagradzaniu;

34. przypomina, że w państwach członkowskich realizuje się jeszcze niewiele inicjatyw mających na celu informowanie o równouprawnieniu płci i jego promowanie w edukacji; sugeruje, że nauczyciele powinni zostać specjalnie przeszkoleni w zakresie zagadnienia równości mężczyzn i kobiet;

35. zwraca uwagę, że podział obowiązków domowych i rodzinnych między kobiety i mężczyzn jest niezbędnym warunkiem propagowania i osiągnięcia równości między kobietami i mężczyznami; wzywa uniwersytety i instytucje szkolnictwa wyższego do uznania, że uczące się kobiety mogą mieć szczególne dodatkowe obowiązki niezwiązane z nauką, takie jak opieka nad małymi dziećmi lub starszymi członkami rodziny; podkreśla konieczność zapewnienia przez uniwersytety rodzicom – w szczególności kobietom – wystarczającej liczby wysokiej jakości, przystępnych cenowo i łatwo dostępnych placówek opieki nad dziećmi, w tym ośrodków lokalnych, tak by ułatwić im równy udział w studiach i pracy badawczej; zachęca również do wprowadzenia większego zróżnicowania systemów studiów, np. uczenia się w niepełnym wymiarze godzin i na odległość, i w związku z tym przypomina państwom członkowskim i instytucjom UE, by zwiększyły finansowe wsparcie dla programu uczenia się przez całe życie w celu umożliwienia kobietom kontynuowania nauki, powrotu na rynek pracy oraz równoważenia obowiązków zawodowych i osobistych;

Zaangażowanie instytucji szkolnictwa wyższego

36. zachęca instytucje szkolnictwa wyższego do zintensyfikowania współpracy z regionami oraz do dynamicznego współdziałania z władzami regionalnymi i lokalnymi, organami publicznymi, organizacjami pozarządowymi oraz małymi i średnimi przedsiębiorstwami na rzecz rozwoju regionalnego; zaznacza, że powinno to również zintensyfikować współpracę między instytucjami szkolnictwa wyższego i pracodawcami;

37. wzywa państwa członkowskie oraz ich władze krajowe i regionalne do nawiązania transgranicznej współpracy z instytucjami szkolnictwa wyższego oraz do jej wspierania;

38. zachęca państwa członkowskie do zacieśnienia współpracy między stronami tzw. trójkąta wiedzy (edukacja, badania naukowe, innowacje) jako kluczowego elementu sprzyjającego wzrostowi i tworzeniu miejsc pracy;

39. zwraca uwagę, że formułowanie programów szkolnictwa wyższego i programów badawczych uwzględniających potrzeby rynku pracy w kontekście szans zatrudnienia powinno pozostać obowiązkiem uniwersytetów;

40. wyraża zadowolenie z poparcia Komisji dla „sojuszy na rzecz wiedzy” i „sojuszy na rzecz umiejętności sektorowych”, które zakładają wymianę informacji między instytucjami szkolnictwa wyższego i przedsiębiorstwami podczas opracowywania programów nauczania w celu rozwiązania problemu niedostatku umiejętności; wzywa przedsiębiorstwa i przedsiębiorców, w tym MŚP, do aktywnego tworzenia partnerstw z instytucjami szkolnictwa wyższego poprzez oferowanie studentom i wykładowcom wysokiej jakości staży oraz przekształcanie w kapitał ogólnych, transferowalnych umiejętności wykładowców; powtarza jednak, że zadaniem szkolnictwa wyższego jest budowanie treści kulturowych, które przekładają się nie tylko na umiejętności zawodowe, ale również na wiedzę natury ogólnej, pod względem intelektualnego poznawania rzeczywistości, w której żyją obywatele, i wspólnych wartości, jakie wyznają;

41. nawołuje do zaangażowania się na rzecz zwiększenia elastyczności i innowacyjności strategii uczenia się i metod przekazywania wiedzy, które zawsze koncentrują się na potrzebach uczniów;

Piątek, 20 kwietnia 2012 r.

42. zwraca uwagę na potrzebę współpracy transgranicznej między instytucjami szkolnictwa wyższego i przedsiębiorstw w zakresie programów praktyk i kształtowania przyszłej drogi zawodowej studentów poprzez określenie konkretnych kierunków rozwoju, oczekiwań i wyzwań, które będą stawiane przed nimi na rynku pracy;

43. podkreśla przydatność opracowywania mechanizmów i strategii zarządzania ułatwiających przekazywanie społeczeństwu i przedsiębiorstwom nowatorskich idei i wyników badań naukowych oraz umożliwiających im przyczynienie się do rozwoju szkolnictwa wyższego w odniesieniu do obecnego i oczekiwanego zapotrzebowania na umiejętności i innowacje, z uwzględnieniem najlepszych praktyk z całego świata; zwraca uwagę, że skutkiem takiego powiązania może być udzielanie wsparcia finansowego tylko tym instytucjom badawczym i uczelniom, które przyczyniają się do rozwoju innowacji i technologii, kosztem kształcenia ściśle związane z naukami humanistycznymi;

44. ponownie potwierdza wartość demokratycznego systemu sprawowania rządów jako podstawowego sposobu zapewnienia wolności akademickiej i promowania aktywnego uczestnictwa wszystkich podmiotów w życiu instytucji szkolnictwa wyższego;

45. podkreśla, że w ramach współpracy należy przestrzegać zasady przejrzystości i równego podziału praw i obowiązków między właściwymi współpracującymi partnerami i instytucjami szkolnictwa wyższego oraz zrównoważonej zasady reprezentacji, tak aby umożliwić instytucjom szkolnictwa wyższego jako udogodnieniom publicznym ich niezależną organizację i rozwój zgodnie z zasadami akademickimi;

46. podkreśla również, że w ramach wszystkich projektów realizowanych wspólnie przez instytucje szkolnictwa wyższego i ich pracowników oraz studentów należy przestrzegać zasady demokracji i autonomii oraz że należy tę zasadę utrzymać;

47. w związku z tym domaga się, aby instytucje szkolnictwa wyższego i ich różne organy były zobowiązane do ujawniania umów o współpracę zawieranych ze stronami trzecimi;

48. podkreśla znaczenie współpracy instytucji szkolnictwa wyższego z organizacjami pozarządowymi i wolontariatem europejskim, w celu promowania postaw obywatelskich i zaangażowania studentów w aktywne uczestnictwo w pracy na rzecz sektora pozarządowego;

49. podkreśla znaczenie sportu w procesie kształcenia; wzywa państwa członkowskie do wsparcia aktywności sportowej oraz do zachęcania do niej studentów, a także do zwiększenia wsparcia programów sportowych na szczeblu społecznym;

50. wskazuje, że zakres i intensywność współpracy między instytucjami szkolnictwa wyższego oraz ich partnerami reprezentującymi przedsiębiorstwa i społeczeństwo różnią się bardzo w poszczególnych państwach członkowskich, instytucjach i dyscyplinach akademickich;

51. podkreśla, że konieczne są stałe inwestycje w utrzymanie powiązań między edukacją, kulturą, badaniami naukowymi i innowacjami; podkreśla znaczenie dalszego wspierania i rozwijania Europejskiego Instytutu Innowacji i Technologii (EIT), reprezentującego wspólnoty wiedzy i innowacji;

52. podkreśla znaczenie kultury w szkolnictwie wyższym oraz apeluje o uwzględnienie specjalnych kryteriów dotyczących nauk humanistycznych zarówno w dziedzinie innowacji, jak i badań;

53. podkreśla potrzebę zaangażowania instytucji szkolnictwa wyższego i udzielania wsparcia dla inicjatyw studenckich oraz pomocy w koordynacji tych aktywności między innymi instytucjami szkolnictwa wyższego, przedsiębiorstwami i władzami lokalnymi z różnych państw członkowskich;

Wzajemne uznawanie kwalifikacji

54. uznaje, że istnienie dużej liczby różnorodnych instytucji szkolnictwa wyższego w Europie stanowi jej bogactwo; wzywa państwa członkowskie i przedmiotowe instytucje do opracowania jasnych i zintegrowanych procedur edukacyjnych umożliwiających uczącym się przechodzenie z innego poziomu kształcenia na poziom kształcenia wyższego oraz dokonanie wyboru pomiędzy różnymi ścieżkami kształcenia i instytucjami;

Piątek, 20 kwietnia 2012 r.

55. podkreśla jednak konieczność ochrony różnorodności dyscyplin, programów nauczania, metod pedagogicznych i systemów szkolnictwa wyższego w UE; uznaje w związku z tym za konieczne wypracowanie krajowych ram kwalifikacji, przy jednoczesnym wspieraniu wzajemnego uznawania dyplomów i kwalifikacji we wszystkich państwach członkowskich;

56. nawołuje wszystkie państwa UE do wdrażania krajowych ram kwalifikacji powiązanych z ramami kwalifikacji europejskiego obszaru szkolnictwa wyższego, a także do rozwijania i finansowego wspierania systemu wzajemnego uznawania;

57. podkreśla, że mobilność studentów, a przede wszystkim podejmowanie studiów na innych uczelniach w ramach programu Erasmus przyczynia się do wymiany dobrych praktyk, a przez to do modernizacji szkolnictwa wyższego; dlatego zwraca uwagę na konieczność uznawania na macierzystej uczelni kwalifikacji zdobytych podczas studiów na innych uczelniach;

58. popiera wniosek Komisji dotyczący ulepszenia systemu uznawania studiów ukończonych za granicą poprzez rozwinięcie europejskiego systemu transferu i akumulacji punktów (ECTS); apeluje do UE i państw członkowskich o podjęcie dodatkowych starań w celu zapewnienia również bardziej skutecznego uznawania dyplomów i większej harmonizacji kwalifikacji akademickich;

Zwiększanie mobilności w europejskim obszarze szkolnictwa wyższego i poza jego granicami

59. powtarza, że wyższe wykształcenie stanowi wspólne europejskie dobro publiczne i że państwa członkowskie, władze regionalne i lokalne oraz UE wspólnie ponoszą odpowiedzialność za rozwój i umacnianie europejskiej przestrzeni badawczej (EPB) i procesu bolońskiego;

60. podkreśla, że większa koordynacja pomiędzy państwami członkowskimi w dziedzinie szkolnictwa wyższego – również poprzez zapewnienie zdecydowanego wsparcia finansowego i politycznego na rzecz porozumień w sprawie wspólnych podstawowych programów nauczania i odpowiednio zdefiniowanych wyników kształcenia – jest warunkiem niezbędnym do osiągnięcia celów związanych z szansami zatrudnienia i wzrostem w Europie; wzywa państwa członkowskie do pogłębienia współpracy pomiędzy swoimi właściwymi ministerstwami w celu aktualizacji istniejących programów oraz z myślą o zaspokojeniu potrzeb rynku pracy;

61. zwraca uwagę na potrzebę współpracy pomiędzy europejskim obszarem szkolnictwa wyższego i europejską przestrzenią badawczą jako środka służącego wsparciu realizowanych na uniwersytetach programów badawczych zarówno w dziedzinie nauk ścisłych, jak i humanistycznych;

62. wzywa do promowania atrakcyjności europejskiego obszaru szkolnictwa wyższego i europejskiej przestrzeni badawczej wśród studentów i naukowców z całego świata oraz do zacieśniania współpracy z krajami spoza UE w sprawach dotyczących edukacji oraz kwestiach związanych z mobilnością kadry naukowej i studentów, w szczególności z krajami, które realizują europejską politykę sąsiedztwa (EPS) oraz które graniczą bezpośrednio z UE, aby przekształcić europejski obszar szkolnictwa wyższego w obszar szkolenia i wiedzy, zarówno o zasięgu makroregionalnym, jak i światowym, zwłaszcza w zakresie programów wymiany i szkoleń zawodowych;

63. zwraca się do Komisji o zaproponowanie utworzenia euro-śródziemnomorskich programów Erasmus i Leonardo da Vinci, mających na celu propagowanie transnarodowej mobilności studentów z państw położonych na obu brzegach Morza Śródziemnego;

64. apeluje o otwarcie programów mobilności, wymiany, badań i praktyk dla studentów z państw zrzeszonych w ramach Partnerstwa Wschodniego;

65. przypomina o znaczeniu mobilności zarówno studentów, jak i nauczycieli, i w tym kontekście zwraca się do Komisji o poczynienie postępów w zakresie kodeksu wizowego UE;

66. przypomina o celu polegającym na osiągnięciu mobilności 20 % absolwentów europejskich do 2020 r. oraz podkreśla znaczenie znajomości języków obcych jako warunku wstępnego zwiększenia mobilności w europejskim obszarze szkolnictwa wyższego oraz zdolności do zatrudnienia;

Piątek, 20 kwietnia 2012 r.

67. popiera ugruntowanie znaczenia nauczania języków obcych i języka migowego, a także nauczania i kultywowania języków regionalnych i lokalnych w ramach europejskiego obszaru szkolnictwa wyższego, jako podstawowego warunku rozwoju autentycznego obywatelstwa europejskiego opartego na wielokulturowości i pluralizmie językowym;

68. podkreśla potrzebę zagwarantowania, w ramach systemów szkolnictwa wyższego poszczególnych państw członkowskich, wysokiej jakości kształcenia, aby wzrost możliwości w zakresie mobilności studentów nie był związany z nasileniem się zjawiska tzw. drenażu mózgów, które w niektórych państwach członkowskich stanowi już prawdziwy problem społeczny;

69. wskazuje, że problemy utrzymujących się nierówności między systemami szkolnictwa wyższego w Europie Zachodniej i Środkowo-Wschodniej należy rozwiązać za pomocą realnych działań integracyjnych w dążeniu do promowania i wsparcia współpracy transgranicznej między instytucjami szkolnictwa wyższego; wzywa zatem Komisję do opracowania strategii i sporządzenia profesjonalnego planu działań finansowych mających na celu zmniejszenie tych nierówności;

70. wzywa państwa członkowskie, UE i podmioty odpowiedzialne za systemy szkolnictwa wyższego w Europie do oceny możliwości podjęcia działań w celu wprowadzenia, w ramach cyklu studiów, obowiązkowego okresu kształcenia na jednym z uniwersytetów państwa członkowskiego innego niż państwo członkowskie pochodzenia studenta;

71. ponownie podkreśla zasadę, zgodnie z którą programy pożyczkowe nie mogą zastępować systemów stypendiów wprowadzonych w celu wsparcia dostępu do kształcenia dla wszystkich uczniów bez względu na ich pochodzenie społeczne;

72. zwraca się do Komisji o dalsze wyjaśnienia dotyczące propozycji stworzenia instrumentu finansowego, który pomoże studentom w uzyskaniu pewnego finansowania studiów magisterskich poza ich rodzinnym państwem członkowskich bez względu na ich pochodzenie społeczne i sytuację finansową; wzywa do umożliwienia rzetelnego i przejrzystego dostępu do tego systemu we wszystkich państwach członkowskich;

73. popiera propozycję Komisji dotyczącą zwiększenia środków z budżetu UE przeznaczonych na edukację, szkolenia i badania naukowe w kolejnych wieloletnich ramach finansowych, w celu uzupełnienia działań podejmowanych przez państwa członkowskie, biorąc pod uwagę to, że inwestycje w edukację, szkolenia i badania naukowe mają kluczowe znaczenie dla osiągnięcia celów strategii „UE 2020” oraz inteligentnego i zrównoważonego rozwoju sprzyjającego włączeniu społecznemu w Europie;

*

* *

74. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji oraz rządów i parlamentom państw członkowskich.

Konkurencyjny jednolity rynek cyfrowy – administracja elektroniczna jako projekt przewodni

P7_TA(2012)0140

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 20 kwietnia 2012 r. w sprawie konkurencyjnego jednolitego rynku cyfrowego – administracja elektroniczna jako projekt przewodni (2011/2178 (INI))

(2013/C 258 E/09)

Parlament Europejski,

- uwzględniając dorobek prawny Wspólnoty w dziedzinie rynku wewnętrznego i społeczeństwa informacyjnego,
- uwzględniając komunikat Komisji „Europa 2020 – strategia na rzecz inteligentnego i zrównoważonego rozwoju sprzyjającego włączeniu społecznemu” (COM(2010)2020),

Piątek, 20 kwietnia 2012 r.

- uwzględniając komunikat Komisji „Europejska agenda cyfrowa” (COM(2010)0245),
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 5 maja 2010 r. w sprawie nowej agendy cyfrowej dla Europy: 2015.eu ⁽¹⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 21 września 2010 r. w sprawie pełnego ukształtowania rynku wewnętrznego w handlu elektronicznym ⁽²⁾,
- uwzględniając konkluzje Rady Europejskiej z dnia 31 maja 2010 r. w sprawie Europejskiej agendy cyfrowej,
- uwzględniając konkluzje Rady Europejskiej z dnia 17 czerwca 2010 r. w sprawie strategii „Europa 2020”, w tym agendy cyfrowej (punkt 7),
- uwzględniając wytyczne w sprawie zamówień na technologie informacyjno-komunikacyjne oparte na standardach – elementy dobrej praktyki, opublikowane przez Komisję 23 grudnia 2011 r.,
- uwzględniając komunikat Komisji „Czerpanie korzyści z fakturowania elektronicznego w Europie” (COM(2010)0712),
- uwzględniając decyzję Parlamentu Europejskiego i Rady nr 922/2009/WE z dnia 16 września 2009 r. w sprawie rozwiązań interoperacyjnych dla europejskich administracji publicznych (ISA) ⁽³⁾,
- uwzględniając komunikat Komisji „Europejski plan działań na rzecz administracji elektronicznej na lata 2011–2015. Technologie informacyjno-komunikacyjne w służbie inteligentnej, zrównoważonej i innowacyjnej administracji publicznej” (COM(2010)0743),
- uwzględniając komunikat Komisji „W kierunku interoperacyjności europejskich usług użyteczności publicznej – Europejska Strategia Interoperacyjności (EIS) dla europejskich usług użyteczności publicznej (załącznik 1) oraz Europejskie Ramy Interoperacyjności (EIF) dla europejskich usług użyteczności publicznej (załącznik 2)” (COM(2010)0744),
- uwzględniając komunikat Komisji „Plan działania na rzecz administracji elektronicznej w ramach inicjatywy i2010: przyspieszenie wprowadzania elektronicznych usług administracji publicznej w Europie z korzyścią dla wszystkich” (COM(2006)0173),
- uwzględniając komunikat Komisji „Akt o jednolitym rynku. Dwanaście dźwigni na rzecz pobudzenia wzrostu gospodarczego i wzmocnienia zaufania: »Wspólnie na rzecz nowego wzrostu gospodarczego« ” (COM(2011)0206),
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 31 marca 2011 r. w sprawie ochrony krytycznej infrastruktury teleinformatycznej „Osiągnięcia i dalsze działania na rzecz globalnego bezpieczeństwa cyberprzestrzeni” (COM(2011)0163),
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 30 marca 2009 r. w sprawie ochrony krytycznej infrastruktury informatycznej „Ochrona Europy przed zakrojonymi na szeroką skalę atakami i zakłóceniami cybernetycznymi: zwiększenie gotowości, bezpieczeństwa i odporności” (COM(2009)0149),
- uwzględniając pakiet otwartych danych Komisji, opublikowany w grudniu 2011 r., na który składają się: komunikat Komisji „Otwarte dane – siła napędowa innowacji, wzrostu gospodarczego oraz przejrzystego zarządzania”, wniosek Komisji w sprawie dyrektywy zmieniającej dyrektywę 2003/98/WE w sprawie ponownego wykorzystywania informacji sektora publicznego (COM(2011)0877) oraz decyzja Komisji 2011/833/UE z dnia 12 grudnia 2011 r. w sprawie ponownego wykorzystywania dokumentów Komisji,

⁽¹⁾ Dz.U. C 81E z 15.3.2011, s. 45.

⁽²⁾ Dz.U. C 50E z 21.2.2012, s. 1.

⁽³⁾ Dz.U. L 260 z 3.10.2009, s. 20.

Piątek, 20 kwietnia 2012 r.

- uwzględniając badanie dotyczące gospodarczego wpływu informacji sektora publicznego, przeprowadzone przez Komisję w 2011 r. (badanie Vickery'ego),
- uwzględniając wniosek Komisji dotyczący rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie wspólnych europejskich przepisów dotyczących sprzedaży (COM(2011)0635),
- uwzględniając komunikat Komisji „Spójne ramy budowania zaufania na jednolitym rynku cyfrowym handlu elektronicznego i usług internetowych” (COM(2011)0942),
- uwzględniając komunikat Komisji „Zielona księga – w kierunku zintegrowanego europejskiego rynku płatności realizowanych przy pomocy kart płatniczych, przez Internet i za pośrednictwem urządzeń przenośnych” (COM(2011)0941),
- uwzględniając coroczne sprawozdanie z postępów w ramach zarządzania Europejską agendą cyfrową z 2011 r., opublikowane 22 grudnia 2011 r.,
- uwzględniając komunikat Komisji „Sprawozdanie w sprawie konkurencyjności Europy w dziedzinie technologii cyfrowych: najważniejsze osiągnięcia strategii i2010 w latach 2005–2009” (COM(2009)0390),
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 6 lipca 2011 r. w sprawie Internetu szerokopasmowego w Europie: inwestycje na rzecz rozwoju opartego na technologiach szerokopasmowych ⁽¹⁾,
- uwzględniając badanie społecznego wpływu technologii informacyjno-komunikacyjnych (SMART 2007/0068), opublikowane 30 kwietnia 2010 r.,
- uwzględniając badanie gospodarczego wpływu technologii informacyjno-komunikacyjnych (SMART 2007/0020), opublikowane w styczniu 2010 r.,
- uwzględniając sprawozdanie sporządzone dla Komisji „Plan działania na rzecz administracji elektronicznej w ramach inicjatywy i2010 – sprawozdanie z postępów” (SMART 2008/0042), opublikowane w listopadzie 2009 r.,
- uwzględniając konkluzje prezydencji szwedzkiej z dnia 10 listopada 2009 r. z konferencji w Visby dotyczącej stworzenia bodźców dla Unii online do roku 2015,
- uwzględniając sprawozdanie prezydencji szwedzkiej „Ekologiczne społeczeństwo oparte na wiedzy – program polityczny w zakresie technologii informacyjno-komunikacyjnych do roku 2015 na rzecz przyszłego europejskiego społeczeństwa opartego na wiedzy”, opublikowane we wrześniu 2009 r.,
- uwzględniając sprawozdanie Komisji „Przetwarzanie w chmurze – sprawozdanie z konsultacji społecznych”, opublikowane 5 grudnia 2011 r.,
- uwzględniając komunikat Komisji „Plan działania na rzecz e-podpisu i e-identyfikacji w celu ułatwienia świadczenia transgranicznych usług publicznych na jednolitym rynku” (COM(2008)0798),
- uwzględniając dyrektywę 2006/123/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 grudnia 2006 r. dotyczącą usług na rynku wewnętrznym ⁽²⁾,
- uwzględniając art. 48 Regulaminu,
- uwzględniając sprawozdanie Komisji Przemysłu, Badań Naukowych i Energii oraz opinie Komisji Rynku Wewnętrznego i Ochrony Konsumentów, Komisji Kultury i Edukacji oraz Komisji Prawnej (A7-0083/2012),

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2011)0322.

⁽²⁾ Dz.U. L 376 z 27.12.2006, s. 36.

Piątek, 20 kwietnia 2012 r.

- A. mając na uwadze, że technologie informacyjno-komunikacyjne (TIK) wywierają istotny bezpośredni i pośredni wpływ na polityczne, gospodarcze, społeczne, kulturalne i codzienne życie obywateli UE; oraz mając na uwadze, że konkurencyjny jednolity rynek cyfrowy, który eliminuje wszystkie bariery dla transgranicznych usług elektronicznych i jest wolny od zakłóceń konkurencji, byłby bardzo korzystny dla obywateli UE;
- B. mając na uwadze, że administracja elektroniczna łączy wszystkie technologie i wszystkie wykorzystania związane z informacją, orientacją i formalnościami administracyjnymi online;
- C. mając na uwadze, że sektor TIK odpowiada bezpośrednio za 5 % PKB UE, a jego wartość rynkowa wynosi 660 mld EUR rocznie, jednakże o wiele bardziej przyczynia się on do ogólnego wzrostu produktywności (20 % bezpośrednio z sektora TIK, a 30 % z inwestycji w TIK);
- D. mając na uwadze, że zasady fakturowania elektronicznego nie są jednakowe i że oferowane przez nie zalety są w dużym stopniu niewykorzystane;
- E. mając na uwadze, że technologie informacyjno-komunikacyjne mogą stanowić znaczący wkład w realizację strategii „Europa 2020”, zwłaszcza w zakresie zatrudnienia, zrównoważonego wzrostu gospodarczego i zwiększenia wydajności, wzmocnienia pozycji obywateli, badań i rozwoju, energii, innowacji i środowiska oraz w zakresie sprostania wielkim wyzwaniom społecznym;
- F. mając na uwadze, że MŚP odgrywają szczególnie ważną rolę na rynku cyfrowym;
- G. mając na uwadze, że chmura obliczeniowa to ekonomiczne i ekologiczne narzędzie, służące poprawie wyników informatycznych przedsiębiorstw publicznych i prywatnych, zmniejszeniu kosztów przetwarzania i ograniczeniu kosztów magazynowania, oferujące tym samym wiele korzyści, które charakteryzuje się jednak brakiem zabezpieczonego połączenia między użytkownikiem a serwerem i w pewnym zakresie utratą kontroli przez użytkownika;
- H. mając na uwadze, że choć tabela wyników agendy cyfrowej z 2011 r. ukazuje postęp, 26 % obywateli UE nigdy nie korzystało z Internetu i tylko 48 % osób należących do grup najmniej uprzywilejowanych korzystało z niego;
- I. mając na uwadze, że przepaść cyfrowa zarówno pod względem dostępu do Internetu, jak i umiejętności elektronicznych/ umiejętności w zakresie technologii cyfrowych, ma bezpośredni wpływ na wprowadzenie administracji elektronicznej i jest bardzo niekorzystna dla uczestnictwa obywateli w życiu publicznym i demokracji;
- J. mając na uwadze, że konkurencyjny jednolity rynek cyfrowy musi zapewnić możliwość skutecznego zbudowania ultraszybkich sieci szerokopasmowych i telekomunikacyjnych wszystkich regionów UE, oraz wyeliminować różnice między poziomami rozwoju infrastruktury w państwach członkowskich UE i pomiędzy nimi, tak by zapewnić równowagę demograficzną w słabo zaludnionych regionach;
1. przyznaje, że sektor TIK wnosi istotny wkład w politykę przemysłową, innowacyjność, wzrost, konkurencyjność i bilans handlowy w UE;
 2. podkreśla, że dla strategii cyfrowej najważniejsi są użytkownicy i że w UE zachodzi pilna potrzeba wzmocnienia świadomości, roli, zaangażowania, perspektyw i zaufania użytkowników w związku z ich ochroną, bezpieczeństwem i prywatnością w ramach społeczeństwa informacyjnego, a także rozwoju kapitału ludzkiego związanego z technologiami informacyjno-komunikacyjnymi;
 3. ponownie potwierdza, że administracja elektroniczna wzmacnia pozycję obywateli Unii oraz przyczynia się do zreformowania i unowocześnienia administracji publicznej, dzięki czemu staje się ona bardziej przejrzysta i odpowiedzialna oraz pozwala na obniżenie kosztów usług publicznych;

Piątek, 20 kwietnia 2012 r.

4. podkreśla, że bariery we wdrażaniu administracji elektronicznej mają nie tylko charakter technologiczny, lecz również organizacyjny, polityczny, prawny i kulturowy oraz że skuteczne rozwiązania i praktyki zwykle w znacznym stopniu zależą od warunków lokalnych;
5. podkreśla, że stworzenie europejskiego obszaru administracji elektronicznej potencjalnie może stać się niezbędną częścią programu ramowego „Horyzont 2020”, ponieważ zachęca do promowania wzrostu gospodarczego i społecznego, stymuluje innowacje i rozwój kapitału ludzkiego oraz przyczynia się do sprostania społecznym i politycznym wyzwaniom, przed którymi stoi UE;
6. podkreśla konieczność uwzględniania „przepaści cyfrowej”, a jednocześnie zwalczania jej;
7. zauważa, że chmura obliczeniowa umożliwia dostęp do wspólnego zbioru zasobów informatycznych, które można szybko przekazać przy użyciu nieznacznego wysiłku w dziedzinie zarządzania i minimalnej interakcji z dostawcami usług, oraz że skuteczność chmury polega na jej elastyczności, zwiększeniu wydajności i roli, jaką odgrywa w dziedzinie ochrony środowiska, przy czym konieczne jest, aby była ona przede wszystkim technicznie niezawodna i odporna;

Plan działań na rzecz administracji elektronicznej

8. z zadowoleniem przyjmuje europejski plan działań na rzecz administracji elektronicznej na lata 2011–2015, Europejską Strategię Interoperacyjności (EIS) oraz Europejskie Ramy Interoperacyjności (EIF) dla europejskich usług użyteczności publicznej (EPS); wzywa państwa członkowskie do podjęcia natychmiastowych działań w celu dostosowywania ich krajowych strategii do tych nadrzędnych programów politycznych;
9. popiera ogólny cel zwiększenia w 2015 r. wykorzystania usług z zakresu administracji elektronicznej do 50 % obywateli (z 41 %) i 80 % przedsiębiorstw (z 75 %), lecz wzywa Komisję Europejską i państwa członkowskie do traktowania tych celów jako progów minimalnych;
10. apeluje o opracowanie specjalnych programów i platform administracji elektronicznej w celu ochrony i promowania różnorodności lokalnej, regionalnej, etnicznej i językowej;
11. ubolewa nad tym, że zgodnie z tabelą wyników agendy cyfrowej z 2011 r. tylko 50 % użytkowników administracji elektronicznej wypełniało formularze drogą elektroniczną;
12. zwraca uwagę na korelację pomiędzy PKB a dostępnością usług administracji elektronicznej i wzywa do odpowiedniego finansowania rozwoju administracji elektronicznej zarówno na szczeblu krajowym, jak i europejskim;
13. podkreśla, że Internet jest coraz częściej wykorzystywany w urządzeniach przenośnych zarówno przez obywateli, jak i przedsiębiorstwa, i wzywa do podjęcia działań, aby zapewnić, że usługi z zakresu administracji elektronicznej będą dostępne i przystosowane do wielu kanałów odbioru, w tym centrów telefonicznych i mobilnego Internetu (mobilna administracja);
14. zauważa, że skuteczna administracja elektroniczna wymaga kompleksowej integracji i optymalizacji procedur administracyjnych przy uwzględnieniu prawa do samorządności lokalnej na wszystkich szczeblach administracyjnych;
15. podkreśla, że administracja elektroniczna jest szczególnie korzystna dla obywateli UE oraz przedsiębiorców, zwłaszcza MŚP, często zmagających się z barierami nie do pokonania w przypadku prowadzenia działalności transgranicznej w UE, ponieważ wiąże się ze zmniejszeniem kosztów i obciążeń administracyjnych oraz ze zwiększeniem wydajności, efektywności, konkurencyjności, przejrzystości, otwartości, skuteczności polityki, dostępności, a także z usprawnieniem procedur, jak również powinna zapewnić mechanizmy ułatwiające budowanie synergii oraz współdzielenie zasobów i możliwości między przedsiębiorstwami, co przyczyni się do powstania środowiska pracy dla MŚP w większym stopniu opartego na współpracy;
16. wzywa państwa członkowskie i Komisję do publikowania danych, których gromadzenie sfinansowano ze źródeł publicznych, w formacie umożliwiającym odczyt mechaniczny (w czasie rzeczywistym) w ramach otwartych licencji, by umożliwić innowacyjne ponowne wykorzystywanie informacji sektora publicznego środowiskom akademickim, w tym studentom, ogółowi społeczeństwa, badaczom i przedsiębiorcom, tym samym sprzyjając przejrzystości;

Piątek, 20 kwietnia 2012 r.

17. zauważa, że dotychczas nie ma jednoznacznej definicji pojęcia „otwartych danych administracyjnych” i że w celu jej uściślenia niezbędne jest wypracowanie wspólnego rozumienia tego pojęcia w drodze publicznej dyskusji;
18. wzywa Komisję do dołożenia wszelkich starań w celu utrzymania wyłączenia placówek edukacyjnych i kulturalnych z zakresu dyrektywy 2003/98/WE;
19. zwraca uwagę, że główne bariery w transgranicznym dostępie do usług elektronicznych administracji publicznej są związane ze stosowaniem identyfikacji elektronicznej i podpisów elektronicznych oraz że na szczeblu unijnym brakuje interoperacyjności;
20. jest zdania, że aby zapewnić skuteczne ogólnoeuropejskie, transgraniczne usługi z zakresu administracji elektronicznej, pozwalające na dwukierunkową lub automatyczną interakcję między administracją a obywatelami lub przedsiębiorstwami, niezbędne są jasne i spójne unijne ramy prawne na rzecz wzajemnego uznawania uwierzytelniania elektronicznego, identyfikacji elektronicznej i podpisów elektronicznych;
21. wzywa Komisję i państwa członkowskie, by stale informowały obywateli o istniejących portalach UE, takich jak SOLVIT i Twoja Europa, ponieważ obecny brak informacji opóźnia dalszy rozwój otoczenia biznesowego i ochrony konsumentów, szczególnie w wymiarze transgranicznym;
22. wzywa Komisję, by śledziła wszystkie istniejące internetowe narzędzia rozwiązywania problemów oraz portale informacyjne prowadzone przez siebie i państwa członkowskie oraz ustanawiała między nimi wzajemne połączenia lub konsolidowała je, o ile jest to możliwe; zaleca tworzenie nowych portali internetowych tylko wówczas, gdy integracja w ramach istniejących rozwiązań nie jest wykonalna;
23. pozytywnie ocenia przyjęcie i wkład planu działania na rzecz e-podpisu i e-identyfikacji oraz projekt pilotażowy STORK w zakresie interoperacyjności transgranicznych usług publicznych; wzywa Komisję do przeglądu dyrektywy w sprawie podpisu elektronicznego oraz wzywa do sporządzenia decyzji, dzięki której zostanie zapewnione wzajemne uznawanie elektronicznej identyfikacji i uwierzytelniania;
24. podkreśla, że w przypadku publicznego przetwarzania danych w placówkach edukacyjnych i kulturalnych dane osobowe muszą być zabezpieczone w drodze indywidualnego dostępu, by chronić je przed niepowołanym wykorzystaniem;
25. uważa, że interoperacyjność podpisu elektronicznego z punktu widzenia administracji elektronicznej wiąże się z kilkoma aspektami prawnymi (stosowanie podpisu elektronicznego w sektorze publicznym – art. 3 ust. 7 dyrektywy w sprawie podpisu elektronicznego; problem relacji pomiędzy podpisem a uwierzytelnieniem; kwestia nadzoru i akredytacji; perspektywa krajowa; poziom zabezpieczeń; ważność podpisu) oraz technicznymi (identyfikatory w certyfikatach; typ podpisu; format podpisu; weryfikowanie podpisu); jest zdania, że w odniesieniu do przekształcenia aplikacji w celu stworzenia ogólnoeuropejskiej usługi zapewniającej pełną interoperacyjność i uwierzytelnianie podpisu elektronicznego najistotniejszym zaleceniem powinno być utworzenie federacji organów walidacyjnych (FVA), która koordynowałaby działania krajowych organów walidacyjnych (NVA) państw członkowskich⁽¹⁾;
26. zwraca uwagę, że Komisja upoważniła Europejski Komitet Normalizacyjny, Europejski Komitet Normalizacyjny Elektrotechniki i Europejski Instytut Norm Telekomunikacyjnych do aktualizacji i racjonalizacji europejskich ram prawnych w zakresie normalizacji podpisów elektronicznych; wzywa Komisję do corocznego przedstawienia Parlamentowi sprawozdania z postępów opartego na sprawozdaniach składanych dwa razy w roku przez europejskie organy normalizacyjne;
27. wzywa państwa członkowskie do opracowywania ogólnie dostępnego oprogramowania edukacyjnego dla europejskich placówek edukacyjnych, by wymieniać się informacjami w zakresie najlepszych metod postępowania oraz tworzyć internetowe platformy współpracy oferujące uczniom bezpłatne materiały i zasoby edukacyjne przy uwzględnieniu ochrony danych osobowych i praw autorskich;

(¹) IDABC – wstępne opracowanie dotyczące wzajemnego uznawania podpisów elektronicznych w aplikacjach administracji elektronicznej, 2007 r.

Piątek, 20 kwietnia 2012 r.

28. podkreśla, że należy poddać ocenie systemy administracji elektronicznej i w razie potrzeby wprowadzić do nich zmiany, aby zapewnić, że będą one również dostępne dla użytkowników z innych krajów; podkreśla, że niezbędna jest interoperacyjność na szczeblu lokalnym, regionalnym, krajowym i unijnym;
29. jest zdania, że interoperacyjność systemów administracji elektronicznej wymaga interoperacyjności krajowych infrastruktur klucza publicznego (Private Key Infrastructures, PKI) przy pomocy europejskiej służby walidacyjnej („europejskiego mostu”);
30. z zadowoleniem przyjmuje rozpoczęcie konsultacji społecznych w sprawie projektu wytycznych dotyczących związków między ujednoczeniem standardów TIK i zamówień publicznych oraz zaproszeń do składania ofert w tym zakresie;
31. zachęca państwa członkowskie do opracowania krajowych strategii w dziedzinie administracji elektronicznej, zgodnie z celami i założeniami planu działań na rzecz administracji elektronicznej i agendy cyfrowej, jako środków na rzecz rozwoju jednolitego europejskiego rynku cyfrowego i europejskiego obszaru administracji elektronicznej;
32. zwraca uwagę, że wraz z rozwojem europejskiego planu działań na rzecz administracji elektronicznej, a także infrastruktury i usług na wszystkich poziomach powinny być przestrzegane wymogi w zakresie bezpieczeństwa oraz powinien być zagwarantowany możliwie największy poziom prywatności i ochrony danych osobowych i finansowych w celu zapobieżenia wszelkim próbom nieuprawnionego dostępu;
33. wzywa państwa członkowskie do wykorzystania narzędzi TIK w celu zwiększenia przejrzystości, odpowiedzialności i zaangażowania obywateli, zwiększenia efektywności i konkurencyjności, zmniejszenia obciążeń administracyjnych, czasu i kosztów, usprawnienia procesów administracyjnych, ograniczenia emisji dwutlenku węgla, oszczędzania zasobów publicznych i przyczyniania się do bardziej uczestniczącej demokracji przy jednoczesnym budowaniu zaufania i poczucia pewności;
34. zachęca państwa członkowskie, by zobowiązały podmioty publiczne do udostępniania danych poprzez prowadzenie repozytoriów i katalogów danych publicznych i zapewnienie ustanowienia przepisów w zakresie ujawniania i ponownego wykorzystania, z uwzględnieniem prawa autorskiego i prawa o ochronie baz danych;
35. wzywa państwa członkowskie do wprowadzenia „pojedynczych punktów kontaktowych” i zaangażowania podmiotów pośredniczących w celu zapewnienia jednolitego, zintegrowanego i łatwo dostępnego systemu punktów kontaktowych dla krajowych i transgranicznych użytkowników usług administracji elektronicznej;
36. podkreśla, że administracja elektroniczna może zwiększyć jakość naszej demokracji i odgrywać istotną rolę w zwiększeniu aktywnego udziału zarówno obywateli, zwłaszcza młodego pokolenia, jak i przedsiębiorstw w życiu publicznym i politycznym oraz procesach demokratycznych; zauważa w tym zakresie, że należy zachęcać do pilotażowych konsultacji lub referendów, zwłaszcza na szczeblu lokalnym;
37. z zadowoleniem przyjmuje udostępnienie oprogramowania do zbierania deklaracji poparcia w Internecie (Online Collection Software, OCS), opracowanego z inicjatywy Komisji w ramach programu ISA i umożliwiającego sygnatariuszom wyrażanie, od dnia 1 kwietnia 2012 r., poparcia dla proponowanych inicjatyw europejskich w Internecie, a organizatorom inicjatyw zarządzanie zbieraniem, przechowywaniem i składaniem podpisów; w związku z tym chciałby jak najszybszego wdrożenia strategii administracji elektronicznej;
38. podkreśla, że interoperacyjne, transgraniczne usługi administracji elektronicznej powinny czerpać korzyści z innowacyjnej architektury i technologii (usługi publiczne świadczone w chmurze obliczeniowej i architektura zorientowana na usługi) i wzywa do modernizacji infrastruktury administracji elektronicznej i internetowych usług użyteczności publicznej, w przypadku których stosuje się protokół IPv6;
39. uznaje znaczny potencjał chmury obliczeniowej, zarówno dla przedsiębiorstw, jak i zwykłych obywateli; podkreśla jednak, że wraz z rosnącym wykorzystywaniem usług świadczonych w chmurze obliczeniowej, konieczne jest zapewnienie nadzoru nad delokalizacją zasobów informatycznych oraz ścisłej kontroli dostępu do serwerów i danych, m.in. po to, aby zapobiec bezprawnemu wykorzystywaniu ich przez inne osoby do celów komercyjnych, w związku z czym kwestie te należy rozwiązać w ramach zaproponowanej przez Komisję reformy przepisów UE o ochronie danych (COM(2012)0011), COM(2012)0010));

Piątek, 20 kwietnia 2012 r.

40. podkreśla, że bezpieczny transgraniczny system administracji elektronicznej stanowi integralną część programu ochrony europejskiej infrastruktury krytycznej; wzywa do wprowadzenia odpowiednich środków na rzecz ochrony danych i prywatności oraz zminimalizowania podatności na ataki cybernetyczne; dostrzega istotną rolę Europejskiej Agencji ds. Bezpieczeństwa Sieci i Informacji we wspieraniu starań UE i państw członkowskich na rzecz świadczenia bezpiecznych i solidnych usług administracji elektronicznej; *zachęca do wprowadzenia realnych form demokratycznej kontroli wykorzystania danych i stosowanych metod;*
41. z zadowoleniem przyjmuje wkład programów IDA, IDABCD i ISA oraz szeroko zakrojonych programów pilotażowych w ramach Programu ramowego na rzecz konkurencyjności i innowacji, jak również forum ePractice w projektowanie i wdrażanie transgranicznych rozwiązań interoperacyjnych; wzywa Komisję i państwa członkowskie do zapewnienia długoterminowej równowagi tych działań;
42. z zadowoleniem przyjmuje i popiera wniosek w sprawie instrumentu „Łącząc Europę”, w którym przeznaczona jest prawie 9,2 mld EUR na wsparcie inwestycji w szybkie i bardzo szybkie sieci szerokopasmowe oraz usługi cyfrowe o zasięgu ogólnoeuropejskim; instrument „Łącząc Europę” zapewni dotacje na budowę infrastruktury niezbędnej do rozpowszechnienia dowodów elektronicznych, identyfikacji elektronicznej, administracji elektronicznej, elektronicznych zamówień publicznych, e-zdrowia, e-sprawiedliwości i usług celnych; będzie też służyć zapewnieniu interoperacyjności i pokryciu kosztów utrzymania infrastruktury na szczeblu europejskim, łącząc ze sobą infrastruktury poszczególnych państw członkowskich;
43. uważa, że inicjatywa obligacji projektowych w ramach strategii „Europa 2020” będzie mobilizować do przekazywania prywatnych środków na inwestycje ukierunkowane na przyszłą kluczową infrastrukturę UE, np. drogi, linie kolejowe, sieci energetyczne i rurociągi oraz sieci szerokopasmowe;
44. ponownie podkreśla znaczenie przyszłych usług w zakresie szybkiego Internetu, które przyczynią się do osiągnięcia celów związanych z efektywnością energetyczną i bezpieczeństwem oraz innych możliwości komunikacyjnych w UE (np. skuteczne i inteligentne systemy transportowe, a także systemy komunikacji między osobą i maszyną);
45. z zadowoleniem przyjmuje zatwierdzenie pakietu otwartych danych i wzywa państwa członkowskie do wspierania ponownego wykorzystania w sposób innowacyjny informacji sektora publicznego (informacji innych niż osobowe); wzywa do zwiększenia zaangażowania władz lokalnych i regionalnych na rzecz dostępu do informacji sektora publicznego, aby usprawnić zapewnianie informacji społeczeństwu, przedsiębiorstwom i instytucjom oraz ułatwić tworzenie nowych miejsc pracy i jednocześnie wspierać rozwój na szczeblu lokalnym i regionalnym;
46. podkreśla znaczenie metod dokonywania pomiarów (jakościowych i ilościowych) skupionych na wydajności i skuteczności administracji elektronicznej i demokracji za pomocą celów SMART⁽¹⁾, które powinny być aktywnie wykorzystywane przez rządy;
47. ubolewa nad tym, że wykaz wszystkich kluczowych transgranicznych usług publicznych, który ma być udostępniony w Internecie do 2015 r., nie został jeszcze uzgodniony przez państwa członkowskie; wzywa Komisję do zwiększenia starań na rzecz osiągnięcia tego celu;
48. wzywa Komisję i państwa członkowskie do opracowania i wdrożenia konkretnych narzędzi TIK ułatwiających udział elektroniczny – takich jak powszechne systemy składania petycji elektronicznych – aby dać obywatelom UE oraz stowarzyszeniom przedstawicielskim konkretną możliwość korzystania z prawa do inicjatywy obywatelskiej określonego w art. 11 Traktatu UE;
49. przypomina o podstawowym zobowiązaniu do ograniczenia o połowę przepaści w umiejętnościach w zakresie technologii cyfrowych i kompetencjach informatycznych do 2015 r. i w związku z tym z zadowoleniem przyjmuje wnioski na rzecz podniesienia poziomu edukacji i umiejętności w zakresie technologii cyfrowych oraz włączenia cyfrowego, szczególnie wniosku o ustanowienie znajomości technologii cyfrowych i związanych z tym elementów priorytetem do celów rozporządzenia w sprawie Europejskiego Funduszu Społecznego (2014-2020); ponownie podkreśla potrzebę przyjęcia podejścia polegającego na „dotarciu do wszystkich obywateli – włączeniu poprzez planowanie” i podkreśla potrzebę ukierunkowania planowania usług administracji elektronicznej na potrzeby użytkowników i obywateli;

(1) SMART: skonkretyzowane, mierzalne, osiągalne, realne, terminowe.

Piątek, 20 kwietnia 2012 r.

50. zwraca się do Komisji i państw członkowskich o uruchomienie programów szkoleń w zakresie technologii cyfrowych, aby propagować pełne wykorzystywanie usług administracji elektronicznej, podnosić umiejętności w zakresie technologii cyfrowych oraz usuwać bariery informatyczne dotyczące MŚP i osoby należące do grup społecznych znajdujących się w niekorzystnej sytuacji, takich jak osoby starsze, osoby niepełnosprawne, mniejszości, imigranci, osoby bezrobotne i żyjące w oddalonych regionach Unii; w tym zakresie e-nauczanie powinno zostać włączone do krajowych strategii kształcenia i szkolenia, również jeżeli chodzi o opracowywanie programów, ocenę wyników szkoleń i rozwój zawodowy nauczycieli i osób prowadzących szkolenia;

51. ubolewa nad opóźnieniami w pracach nad wnioskiem ustawodawczym mającym na celu zapewnienie pełnego dostępu do stron internetowych sektora publicznego do 2015 r.; z zadowoleniem przyjmuje plan działania na rzecz włączenia cyfrowego i wzywa do wdrożenia inicjatywy dostępności sieci (WAI), w tym Wytycznych dotyczących dostępności treści internetowych (WCAG) w odniesieniu do portali administracji elektronicznej oraz dostępnych i przystępnych cenowo spersonalizowanych terminali dostosowanych do potrzeb osób niepełnosprawnych;

52. w celu zapewnienia jakości świadczenia tych usług zaleca się ich dostosowanie do międzynarodowych norm, zasad i wytycznych dotyczących dobrych praktyk, takich jak norma ISO 27001 w odniesieniu do bezpieczeństwa informacji lub norma ISO 20000 w odniesieniu do jakości procesów zarządzania usługami informatycznymi;

Elektroniczne zamówienia publiczne

53. podkreśla, że elektroniczne zamówienia publiczne umożliwiają udzielanie unijnych zamówień publicznych, a organy publiczne mają dzięki nim maksymalny wybór, co przełoży się na racjonalne wydawanie pieniędzy, przejrzystość, odpowiedzialność, zaufanie publiczne, wzmocnienie rynku wewnętrznego i konkurencji;

54. podkreśla, że wydatki publiczne UE-27 stanowią 16 % PKB, i wzywa do rozpoczęcia stosowania najpóźniej do 2015 r. elektronicznych zamówień publicznych w odniesieniu do wszystkich zamówień publicznych; wzywa do wykorzystywania elektronicznych zamówień publicznych również w odniesieniu do koncesji;

55. ubolewa nad tym, że w 2010 r. tylko 13 % europejskich przedsiębiorstw wykorzystało Internet do przekazania ofert organom publicznym za pośrednictwem publicznego elektronicznego systemu przetargów; wzywa państwa członkowskie, by zachęcały MŚP do korzystania z elektronicznych zamówień publicznych;

56. podkreśla, że elektroniczne zamówienie publiczne obejmuje dwa etapy – przed ⁽¹⁾ i po przydzieleniu zamówienia ⁽²⁾; wzywa państwa członkowskie do pełnego wdrożenia i zintegrowania obu etapów na swoich portalach elektronicznych zamówień publicznych do 2015 r.;

57. zwraca się do Komisji i państw członkowskich o propagowanie wysokiej jakości projektów z zakresu technologii informacyjno-komunikacyjnych w administracji publicznej, tak aby zapewnić z jednej strony osiągnięcie strategicznych celów w zakresie innowacyjności administracji, a z drugiej strony – podwyższenie ogólnych norm pod względem jakości, terminów i kosztów zamówień;

58. wzywa Komisję i państwa członkowskie do: propagowania w organach administracji publicznej szczybla centralnego i lokalnego modelu zamówienia przedkomercyjnego, umożliwiającego instytucjom zamawiającym dzielenie z dostawcami ryzyka i korzyści związanych z projektowaniem, prototypizacją nowych produktów oraz przeprowadzaniem eksperymentów z tymi produktami; połączenia zasobów większej liczby podmiotów zamawiających; stworzenia optymalnych warunków dla szeroko zakrojonego marketingu i rozpowszechniania wyników działalności badawczo-rozwojowej; a także do udzielania pomocy w utrzymywaniu takich projektów w ramach przypisanego im budżetu operacyjnego;

⁽¹⁾ Elektroniczne zawiadomienie, przetarg elektroniczny, elektroniczne przekazanie oferty, zatwierdzenie podpisu elektronicznego.

⁽²⁾ Złożenie zamówienia drogą elektroniczną, fakturowanie elektroniczne, płatność elektroniczna, wykorzystanie podpisu elektronicznego.

Piątek, 20 kwietnia 2012 r.

59. zwraca uwagę na pomyślnie działania szeroko zakrojonych projektów pilotażowych w zakresie elektronicznych zamówień publicznych PEPPOL i e-CERTIS;
60. podkreśla, że krajowe systemy elektronicznych zamówień publicznych muszą być bardziej zaawansowane, aby ułatwić świadczenie usług transgranicznych i aby umożliwić pełne wdrożenie dyrektywy usługowej;
61. wzywa Komisję do przekazania białej księgi dotyczącej wzajemnego połączenia zdolności w dziedzinie elektronicznych zamówień publicznych w UE – strategii na rzecz elektronicznych zamówień publicznych;
62. zachęca Komisję do wprowadzenia mechanizmu monitorowania postępów, problemów oraz podjętych działań naprawczych w ramach wdrażania elektronicznego systemu zamówień publicznych w państwach członkowskich;
63. uważa, że Komisja, jako podmiot odgrywający przewodnią rolę, powinna stanowić przykład dla wszystkich i wdrożyć elektroniczny system zamówień publicznych we wszystkich swoich organach;

E-fakturowanie

64. z zadowoleniem przyjmuje inicjatywę w zakresie e-fakturowania, która ma na celu uczynienie z e-fakturowania głównego sposobu fakturowania w UE do 2020 r., oraz decyzję Komisji ustanawiającą europejskie wielostronne forum w sprawie fakturowania elektronicznego (EMSFEL);
65. podkreśla znaczne korzyści płynące z e-fakturowania, jako instrumentu służącego zwiększeniu wydajności i obniżaniu kosztów zarządzania wszystkimi relacjami klient-dostawca, zarówno w sektorze publicznym, jak i prywatnym, dzięki skróceniu okresów płatności, zmniejszeniu liczby błędów, usprawnieniu procesu pobierania podatku VAT, ograniczeniu kosztów druku i wysyłki oraz zintegrowaniu procesów biznesowych; podkreśla również, że taki instrument umożliwia zapewnienie większej przejrzystości przepływów informacji i wymiany danych w procesie wystawiania faktur;
66. ma świadomość rozdrobnienia rynku na skutek krajowych zasad e-fakturowania; ubolewa nad tym, że tylko 22 % MŚP otrzymuje lub wysyła e-faktury;
67. z zadowoleniem przyjmuje nowe zasady dotyczące podatku VAT ⁽¹⁾ w zakresie e-fakturowania, które wprowadzają równoważne traktowanie faktur papierowych i elektronicznych;
68. podkreśla znaczenie pojedynczych punktów kontaktowych dla podatku VAT w celu ułatwienia MŚP transgranicznego handlu elektronicznego i promowania e-fakturowania;
69. podkreśla istotne znaczenie pewności prawa, jasnego środowiska technicznego oraz otwartych, interoperacyjnych rozwiązań w zakresie e-fakturowania opartych na wspólnych wymogach prawnych, procesach biznesowych i normach technicznych ułatwiających przyjęcie ich na dużą skalę;
70. zachęca przemysł oraz europejskie organizacje normalizacyjne do kontynuowania wysiłków na rzecz wspierania konwergencji w kierunku wspólnego modelu danych na potrzeby faktur elektronicznych;
71. docenia inicjatywę Danii, Finlandii, Włoch, Hiszpanii i Szwecji mające na celu wprowadzenie obowiązku e-fakturowania w odniesieniu do organów publicznych i wzywa do tego, aby do 2016 r. e-fakturowanie stało się obowiązkowe dla zamówień publicznych;
72. zwraca uwagę, że transgraniczne problemy związane z interoperacyjnością w zakresie podpisów elektronicznych spowalniają proces przyjęcia transgranicznych rozwiązań z zakresu e-fakturowania;

⁽¹⁾ Dyrektywa 2010/45/UE.

Piątek, 20 kwietnia 2012 r.

73. wzywa Komisję do wykorzystania europejskiego wielostronnego forum w sprawie fakturowania elektronicznego do zbadania aspektów prawnych i koordynowania inicjatyw krajowych; wzywa Komisję do przedstawiania co roku sprawozdań i zachęca posłów do PE do udziału w posiedzeniach forum;

74. zachęca państwa członkowskie do ustanowienia krajowych forów w sprawie fakturowania elektronicznego ze zrównoważoną reprezentacją zainteresowanych stron;

75. stwierdza, że konsumenci mający ograniczony dostęp do Internetu lub niemający go wcale nie powinni być ignorowani oraz że konsumenci powinni mieć zawsze możliwość otrzymywania faktur w formie papierowej;

Uwagi ogólne

76. uznaje wartość dodaną 132 projektów realizowanych w ramach priorytetów strategicznych programu CIP-ICT-PSP i podkreśla znaczenie badań, rozwoju i innowacji w tworzeniu i usprawnianiu usług transgranicznych; wzywa do wspierania „łatwego i szybkiego” dostępu do unijnych środków finansowych na badania i rozwój w zakresie technologii informacyjno-komunikacyjnych oraz do zwiększenia przydziału środków finansowych na transgraniczne usługi i infrastrukturę administracji elektronicznej na lata 2014–2020;

77. dostrzega wkład i nadrzędną rolę programu ISA w definiowaniu, promowaniu i wspieraniu wdrażania rozwiązań interoperacyjnych i ram dla europejskich administracji publicznych, w dążeniu do synergii i promowaniu ponownego wykorzystywania infrastruktury, usług cyfrowych i rozwiązań w zakresie oprogramowania, a także w przekształcaniu wymogów dotyczących interoperacyjności administracji publicznych w specyfikacje i standardy dotyczące usług cyfrowych oraz wzywa do zwiększenia przydziału środków finansowych na rozwiązania w zakresie interoperacyjności wśród europejskich administracji publicznych (program ISA) na lata 2014–2020;

78. podkreśla, że europejski plan działań na rzecz administracji elektronicznej na lata 2011–2015 stanowi niepowtarzalną okazję do modernizacji i obniżenia kosztów utrzymania europejskich i krajowych administracji publicznych, co umożliwi im pełne wykorzystanie potencjału dalszej integracji europejskiej oraz zwiększanie wzrostu, innowacyjności, mobilności obywateli i możliwości zawodowych dla przedsiębiorstw, szczególnie MŚP, oraz udział społeczeństwa w kształtowaniu polityki; podkreśla znaczenie partnerstwa publiczno-prywatnego oraz rolę sektora prywatnego w dostarczaniu innowacyjnych rozwiązań, aplikacji i usług na potrzeby rozwoju interoperacyjnej infrastruktury administracji elektronicznej w UE oraz w wykorzystywaniu istniejących zasobów;

79. wzywa Komisję do dokonywania rocznej oceny celów agendy cyfrowej, zwłaszcza tych związanych z planem działań na rzecz administracji elektronicznej, oraz do przekazywania Parlamentowi corocznych sprawozdań;

80. z zadowoleniem przyjmuje priorytetowe potraktowanie kwestii dotyczących administracji elektronicznej oraz rynku cyfrowego podczas szwedzkiej, hiszpańskiej, polskiej i duńskiej prezydencji i podkreśla pozytywny wkład konferencji poświęconych administracji elektronicznej w Malmö, Poznaniu i Madrycie; uważa, że lata 2012–2013 to kluczowy okres dla transgranicznej interoperacyjności usług administracji elektronicznej, i w związku z tym z zainteresowaniem oczekuje materiałów i wniosków z konferencji dotyczącej administracji elektronicznej w Kopenhadze, która odbędzie się w marcu 2012 r.;

*

* *

81. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie i Komisji.

Piątek, 20 kwietnia 2012 r.

Sytuacja w Mali

P7_TA(2012)0141

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 20 kwietnia 2012 r. w sprawie sytuacji w Mali (2012/2603(RSP))

(2013/C 258 E/10)

Parlament Europejski,

- uwzględniając strategię na rzecz bezpieczeństwa i rozwoju w regionie Sahel przyjętą w marcu 2011 r.,
 - uwzględniając oświadczenia Rady Bezpieczeństwa ONZ w sprawie Mali z dnia 22 marca ⁽¹⁾, 26 marca ⁽²⁾, 4 kwietnia ⁽³⁾ i 9 kwietnia ⁽⁴⁾ 2012 r.,
 - uwzględniając oświadczenia wiceprzewodniczącej/wysokiej przedstawiciel UE ds. polityki zagranicznej i bezpieczeństwa C. Ashton w sprawie sytuacji w Mali, wydane w dniach 22 i 26 marca oraz w dniu 7 kwietnia 2012 r.,
 - uwzględniając porozumienie ramowe podpisane w dniu 6 kwietnia 2012 r. przez juntę wojskową i Wspólnotę Gospodarczą Państw Afryki Zachodniej (ECOWAS),
 - uwzględniając konkluzje Rady z 22 i 23 marca 2012 r. w sprawie regionu Sahel,
 - uwzględniając porozumienie z Algieru z 2006 r. w sprawie rozwoju i pokoju na północy Mali,
 - uwzględniając oświadczenie wysokiego komisarza ONZ ds. praw człowieka Naviego Pillay'a z dnia 12 kwietnia 2012 r. ⁽⁵⁾,
 - uwzględniając oświadczenie departamentu Komisji Europejskiej ds. pomocy humanitarnej w sprawie zapobiegania kryzysowi humanitarnemu w Mali,
 - uwzględniając apel poszczególnych agencji ONZ, tj. UNICEF-u, Biura UNHCR i WHO, z dnia 10 kwietnia 2012 r. o zapewnienie dodatkowych funduszy na rzecz milionów osób dotkniętych kryzysem żywiołowym w regionie Sahelu,
 - uwzględniając apel UNICEF-u o udzielenie wsparcia finansowego w wysokości 26 mln dolarów, które pozwoli mu zaspokoić potrzeby zdrowotne i żywieniowe dzieci do końca tego roku,
 - uwzględniając skierowany w dniu 23 lutego 2012 r. przez agencję ONZ ds. uchodźców apel o udzielenie wsparcia finansowego w wysokości 35,6 mln dolarów na rozwiązanie rosnącego kryzysu humanitarnego w Mali,
 - uwzględniając swoje poprzednie rezolucje w sprawie Afryki Zachodniej,
 - uwzględniając art. 110 ust. 2 i art. 4 Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że w wyniku przeprowadzonego w nocy z 21 na 22 marca 2012 r. zamachu stanu odsunięto od władzy malijskiego prezydenta Amadou'a Toumaniego Touré, co przekreśliło długi proces demokratyczny, zapoczątkowany ponad dwadzieścia lat temu;

⁽¹⁾ SC/10590.⁽²⁾ SC/10592.⁽³⁾ SC/10600.⁽⁴⁾ SC/10603.⁽⁵⁾ <http://www.unhcr.org/refworld/docid/4e9bd7382.html>

Piątek, 20 kwietnia 2012 r.

- B. mając na uwadze, że w okresie po zamachu stanu nacisk opinii międzynarodowej oraz mediacje, zwłaszcza ze strony Wspólnoty Gospodarczej Państw Afryki Zachodniej (ECOWAS), doprowadziły do zawarcia w dniu 6 kwietnia 2012 r. umowy ramowej pomiędzy *Comité national pour le redressement et la démocratie* (CNRDE) a ECOWAS pozwalającej na powołanie Dioncoundy Traoré na tymczasowego prezydenta, zobowiązanego do zorganizowania wyborów krajowych w terminie 40 dni;
- C. mając na uwadze, że zgodnie z konstytucją z 1992 r. przewodniczący zgromadzenia narodowego został zaprzysiężony na tymczasowego prezydenta;
- D. mając na uwadze falę aresztowań przywódców politycznych, jakie przeprowadzono w dniach 16 i 17 kwietnia 2012 r. z wyłączeniem jakiegokolwiek procedury sądowej, w tym dwóch kandydatów w wyborach prezydenckich oraz wysokich rangą wojskowych, których przetrzymuje się jako więźniów w obozach wojskowych puczystów;
- E. mając na uwadze, że kraj te boryka się również ze wznowionymi walkami toczącymi się na północy między siłami rządu a rebeliantami, w związku z którymi od stycznia 2012 r. doszło do przesiedlenia 200 000 osób; mając na uwadze, że szacowana liczba wewnętrznych przesiedleńców przekracza 100 000, a liczba uchodźców, którzy udali się do sąsiednich państw (Algieria, Mauretania, Niger i Burkina Faso), w których poważna susza już spowodowała istotny niedostatek żywności, wynosi około 136 000;
- F. mając na uwadze, że tuarescy rebelianci, w głównej mierze członkowie Narodowego Ruchu Wyzwolenia Azawadu (MNLA), opanowali po wojskowym zamachu stanu północną część Mali, wyparli siły rządowe z Kidal, Gao i Timbuktu, trzech północnych prowincji Mali, oraz jednostronnie proklamowali nowe państwo „Azawad” w dniu 6 kwietnia 2012 r.;
- G. mając na uwadze, że islamistyczne ugrupowanie Ansar Dine, ściśle powiązane z Al-Kaidą Islamskiego Maghrebu (ACMI), ogłosiło przejęcie kontroli nad Timbuktu i dąży do ustanowienia w Mali prawa szariaty;
- H. mając na uwadze, że rozprzestrzenianie broni pochodzącej z Libii, przemyt narkotyków, wysokie bezrobocie i ubóstwo przyczyniają się do destabilizacji całego regionu;
- I. mając na uwadze potwierdzone powiązania ugrupowań terrorystycznych obszaru sahelско-saharyjskiego z handlarzami narkotykami, bronią, tytoniem i ludźmi, obejmujące zwłaszcza branie zakładników i żądanie za nich okupu;
- J. mając na uwadze, że na północy Mali istnieją także różne inne ruchy ekstremistyczne, takie jak AQMI (Al-Kaida w Maghrebie islamskim), Ruch na rzecz Jedności i Dżihadu w Afryce Zachodniej (MUJAO) oraz Boko Haram z bazą w Nigerii;
- K. mając na uwadze, że malijscy Tuaregowie kilkakrotnie organizowali powstania w 1963 r., 1990 r. i 2006 r., aby podjąć próbę wywalczenia lepszych warunków życia, a także że złożone Tuaregom w wyniku tych powstań obietnice nie zostały dotrzymane, w szczególności obietnice wynikające z „paktu narodowego” z 1992 r., co mogło wywołać uczucie frustracji;
- L. mając na uwadze, że ze względu na ogrom tego słabo zaludnionego obszaru oraz na długość jego niedostatecznie określonych granic istnieje potrzeba skutecznej koordynacji regionalnej w zakresie informacji i działania;
- M. mając na uwadze, że bezpieczeństwo, stabilność i rozwój całego regionu Sahel leżą w żywotnym interesie UE, zwłaszcza w okresie poważnego niedoboru żywności, z którym borykają się miliony osób w tym regionie; mając na uwadze, że ostatnie akty przemocy doprowadzą do zaostrzenia krytycznej sytuacji żywnościowej w północnym Mali i w krajach sąsiadujących, gdyż uchodźcy udają się do regionów o dotkliwym braku bezpieczeństwa żywnościowego; mając na uwadze, że istnieje strategia UE na rzecz bezpieczeństwa i rozwoju w regionie Sahel; mając na uwadze, że Sahel przechodzi najcięższy kryzys humanitarny ostatnich dwudziestu lat;
- N. mając na uwadze, że walka z terroryzmem w Sahelu obejmuje także czynną politykę na rzecz rozwoju, sprawiedliwości społecznej, umocnienia państwa prawa i integracji; mając na uwadze, że ludność lokalnej należy zaproponować perspektywy gospodarcze stanowiące alternatywę dla gospodarki kryminalnej;

Piątek, 20 kwietnia 2012 r.

- O. mając na uwadze, że w dniu 16 kwietnia 2012 r. specjalna przedstawiciel Sekretarza Generalnego ONZ ds. dzieci w konfliktach zbrojnych Radhika Coomaraswamy wyraziła wielkie zaniepokojenie doniesieniami o rekrutowaniu dzieci-żołnierzy;
- P. mając na uwadze doniesienia o przypadkach poważnych naruszeń praw człowieka w stosunku do ludności Mali, zwłaszcza na północy kraju, w regionach kontrolowanych przez rebeliantów;
- Q. mając na uwadze, że wielu Malijczyków jest uwięzionych w północnych regionach i ma ograniczony dostęp do żywności i innych artykułów pierwszej potrzeby, podczas gdy akcje pomocowe zostały w większości zawieszono w związku z niebezpieczną sytuacją oraz z uwagi na to, że w wielu przypadkach sprzęt, pojazdy i zapasy agencji niosących pomoc zostały zagrabione;
- R. mając na uwadze, że warunki życia przesiedlonej ludności często charakteryzuje skrajne ubóstwo oznaczające niemożliwość zaspokojenia podstawowych ludzkich potrzeb, a także wzrost napięć społecznych; mając na uwadze, że ponad 50 % przesiedlonej ludności stanowią kobiety, które pozbawione są jakiegokolwiek ochrony i są szczególnie zagrożoną grupą ludności;
- S. mając na uwadze, że w wyniku licznych grabieży urządzeń i zapasów większość organizacji humanitarnych opuściła północną część kraju;
- T. mając na uwadze, że Unia Europejska uwolniła dodatkowe 9 milionów euro pomocy finansowej dla 1,4 mln Malijczyków, którzy - zgodnie z szacunkami - potrzebują pomocy żywnościowej;
- U. mając na uwadze, że w tym roku ok. 175-220 tys. dzieci będzie cierpieć z powodu ostrego niedożywienia oraz że dostęp do północnej części Mali i do stref po drugiej stronie granicy, w których znajdują się uchodźcy, sprawia coraz więcej trudności;
1. potępia wojskowy zamach stanu w Mali oraz zawieszenie działania republikańskich instytucji;
 2. z zadowoleniem przyjmuje podpisanie umowy ramowej przewidującej etapy działań mających na celu przywrócenie porządku konstytucyjnego; wzywa wszystkie zainteresowane strony z Mali do bezzwłocznego wdrożenia tej umowy;
 3. wyraża uznanie dla podejmowanych przez ECOWAS, Unię Afrykańską, Narody Zjednoczone, a także kraje sąsiednie działań w ramach udzielania wsparcia Mali w celu szybkiego przywrócenia porządku konstytucyjnego w tym państwie i podjęcia konkretnych kroków z myślą o ochronie suwerenności, jedności i integralności terytorialnej Mali; przyjmuje do wiadomości wyniki konferencji, która odbyła się w Wagadugu w dniach 14-15 kwietnia 2012 r. pod auspicjami prezydenta Blaise'a Compaoré, mediatora wyznaczonego przez ECOWAS, oraz ma nadzieję, że harmonogram i warunki transformacji zostaną wkrótce określone bardziej szczegółowo;
 4. ponownie stwierdza konieczność wsparcia i poszanowania suwerenności, jedności i integralności terytorialnej Mali; wzywa władze Mali i Ruch Wyzwolenia Azawadu do pokojowego i trwałego rozwiązania konfliktu poprzez konstruktywny dialog;
 5. wzywa wszystkie strony do zachowania powściągliwości z myślą o przywróceniu władzy wybranym przedstawicielom oraz do współpracy zmierzającej do zapewnienia szybkiego przeprowadzenia wyborów pod międzynarodowym nadzorem oraz szybkiego powrotu do demokracji;
 6. uważa, że nie ma zbrojnego rozwiązania konfliktu na północy oraz że rozwiązanie należy znaleźć w drodze negocjacji;
 7. wzywa UE i jej państwa członkowskie do aktywnego wsparcia kolejnych kroków w procesie przemian, w tym za pośrednictwem wysłania misji obserwacji wyborów w celu monitorowania wyborów; wzywa wysoką przedstawiciel/wiceprzewodniczącą Komisji do przyspieszenia wdrażania komponentów strategii UE na rzecz bezpieczeństwa i rozwoju w regionie Sahel;

Piątek, 20 kwietnia 2012 r.

8. żąda natychmiastowego uwolnienia osób zatrzymanych w sposób arbitralny przez wojskowych puczystów;
9. wzywa do natychmiastowego uwolnienia wszystkich uprowadzonych i do bezzwłocznego położenia kresu wszelkim aktom przemocy, a także ponownie apeluje do wszystkich partii w Mali, aby poprzez właściwy dialog polityczny dążyły do pokojowego rozwiązania konfliktu;
10. wyraża głębokie zaniepokojenie nasileniem się zagrożenia terroryzmem na północy Mali w związku z tym, że wśród rebeliantów znajdują się członkowie Al-Kaidy Islamskiego Maghrebu oraz ekstremiści; w tym kontekście potępia akty przemocy i grabieży, których ofiarami padają również osoby niosące pomoc humanitarną, potępia także uprowadzenie algierskich pracowników dyplomatycznych, do którego doszło w Gao;
11. potępia akty przemocy dokonane przez ugrupowania zbrojne;
12. potępia w szczególności okrucieństwa popełnione względem ludności cywilnej, których ofiarami były głównie kobiety, zwłaszcza przypadki uprowadzeń i gwałtów, stosowanych jako narzędzie walki; domaga się przeprowadzenia śledztwa w celu wyjaśnienia aktów przemocy popełnionych w ostatnich miesiącach w Mali;
13. wzywa UE i państwa członkowskie do zwrócenia szczególnej uwagi na sytuację kobiet i dziewcząt w regionie Sahel oraz do podjęcia wszelkich niezbędnych działań w celu ochrony ich przed wszelkimi rodzajami przemocy i łamaniem praw człowieka;
14. apeluje do władz malijskich o zdecydowaną walkę z wszelkimi formami handlu mafijnego;
15. potępia płądrowanie i rabunek dóbr kultury;
16. apeluje do Unii Europejskiej i jej państw członkowskich o wsparcie wysiłków na rzecz koordynacji;
17. zwraca się do Unii Europejskiej i jej państw członkowskich o wspieranie budowania zdolności państw regionu oraz o mobilizację wszystkich dostępnych środków celem ochrony ludności, promowania bezpieczeństwa i rozwoju regionu we współpracy z państwami regionu i organizacjami międzypaństwowymi, ECOWAS i UEMOA;
18. zwraca się o zbadanie możliwości zorganizowania misji europejskiej w ramach WPBiO, z upoważnienia Rady Bezpieczeństwa ONZ, z myślą o zapewnieniu wsparcia logistycznego armii malijskiej, jeżeli zwróci się o nie rząd malijski, a także możliwości ewentualnego ustanowienia sił ECOWAS lub wspólnych sił ECOWAS/Unia Afrykańska/ONZ celem zabezpieczenia stref Mali niezajętych przez nielegalne ugrupowania zbrojne;
19. wyraża życzenie, aby misja WPBiO pomogła krajom podregionu lepiej kontrolować ich granice, zwłaszcza aby walczyć z handlem bronią, narkotykami i ludźmi;
20. potępia również uprowadzenie w dniach 24-25 listopada 2011 r. dwóch obywateli francuskich, Szweda, Holendra i obywatela Republiki Południowej Afryki legitymującego się brytyjskim paszportem, a także zabójstwo obywatela Niemiec, który próbował uciec z rąk porywaczy; zauważa, że tym samym zwiększa to liczbę uprowadzonych Europejczyków do dwunastu w regionie Sahel należącym do Al-Kaidy Islamskiego Maghrebu, która nadal przetrzymuje uprowadzonych w październiku 2011 r. w zachodniej Algierii dwóch obywateli Hiszpanii i obywatela Włoch oraz czterech obywateli Francji uprowadzonych w Nigrze we wrześniu 2010 r. oraz szwajcarskiego misjonarza chrześcijańskiego uprowadzonego w Timbuktu w dniu 15 kwietnia 2012 r.;
21. ponownie wyraża poważne zaniepokojenie w szybkim tempie pogarszającą się sytuacją humanitarną i kryzysem żywnościowym oraz wzywa Komisję UE i państwa członkowskie do zwiększenia i przyspieszenia dostaw pomocy humanitarnej dla znajdującej się w potrzebie ludności; zauważa, że Komisja Europejska przeznaczona dodatkowe dziewięć milionów euro w reakcji na dalsze potrzeby spowodowane kryzysem humanitarnym na północny Mali; wskazuje na potrzebę przeprowadzenia pilnych działań celem otwarcia przestrzeni humanitarnej i umożliwienia dostaw żywności i leków na północy Mali; wyraża niepokój faktem, że w przypadku niepodjęcia natychmiastowych działań wielki kryzys humanitarny może się powiększyć, co niekorzystnie mogłoby wpłynąć na kraje sąsiadujące;

Piątek, 20 kwietnia 2012 r.

22. wzywa do utworzenia korytarza humanitarnego w celu udzielenia pomocy dziesiątkom tysięcy ludzi przesiedlonych z powodu walk w Mali, wielu z nich znalazło schronienie w krajach sąsiadujących takich jak Niger, Mauretania czy Burkina Faso; wzywa także do podjęcia wszechstronnych i natychmiastowych działań w celu zwalczania kryzysu humanitarnego w całym regionie Sahel;
23. zauważa, że obecny kryzys w Mali wynika z problemów gospodarczych i społecznych tego kraju oraz że pilnie należy zaspokoić potrzeby ludności w zakresie dostępu do zatrudnienia, opieki zdrowotnej, mieszkań i usług publicznych, przy czym każdy musi podlegać równemu traktowaniu i mieć gwarancję przestrzegania podstawowych praw człowieka, w tym praw mniejszości;
24. zwraca się do Unii Europejskiej o przyspieszenie działań na rzecz wsparcia ludności regionu poprzez pomoc w zapewnieniu jej lepszego dostępu do wody, państwowego kształcenia i usług medycznych, jak również lepszej infrastruktury, aby zmniejszyć izolację regionu;
25. domaga się, by szczegółowo przeanalizowano wsparcie Unii Europejskiej dla tego regionu;
26. jest przekonany, że trwałe rozwiązanie sytuacji w regionie powinno prowadzić do umocnienia instytucji państwowych, aktywnego udziału obywateli w procesie decyzyjnym oraz stworzyć podstawy zrównoważonego i sprawiedliwego rozwoju gospodarczego;
27. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji wiceprzewodniczącej Komisji/wysokiej przedstawiciel Unii ds. zagranicznych i polityki bezpieczeństwa, instytucjom ECOWAS i Unii Afrykańskiej, tymczasowemu prezydentowi Mali i Radzie Bezpieczeństwa ONZ.

Sytuacja w Mjanmie

P7_TA(2012)0142

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 20 kwietnia 2012 r. w sprawie sytuacji w Republice Związku Mjanmy (2012/2604(RSP))

(2013/C 258 E/11)

Parlament Europejski,

- uwzględniając art. 18-21 Powszechnej deklaracji praw człowieka z 1948 r.,
- uwzględniając art. 25 Międzynarodowego paktu praw obywatelskich i politycznych (ICCPR) z 1966 r.,
- uwzględniając oświadczenie prezydencji UE z dnia 23 lutego 2009 r. wzywające do nawiązania wszechstronnego dialogu pomiędzy władzami a siłami demokratycznymi w Republice Związku Mjanmy,
- uwzględniając swoje poprzednie rezolucje w sprawie Republiki Związku Mjanmy, w szczególności rezolucję z dnia 25 listopada 2010 r. ⁽¹⁾ oraz z dnia 20 maja 2010 r. ⁽²⁾,
- uwzględniając zestaw podjętych przez Unię Europejską środków ograniczających określonych w decyzji Rady (2010/232/CFSP) z dnia 26 kwietnia 2010 r., a ostatnio zmienionych rozporządzeniem Rady (EU) nr 1083/2011 z dnia 27 października 2011 r.,
- uwzględniając konkluzje Rady z dnia 12 kwietnia 2011 r. w sprawie zawieszenia spotkań wysokiego szczebla oraz w sprawie zawieszenia zakazu wydawania wiz cywilnym członkom rządu (decyzja Rady 2011/239/WPZiB),

⁽¹⁾ Dz.U. C 99 E z 3.4.2012, s. 120.

⁽²⁾ Dz.U. C 161 E z 31.5.2011, s. 154.

Piątek, 20 kwietnia 2012 r.

- uwzględniając oświadczenie wysokiej przedstawiciel z dnia 28 kwietnia 2011 r.,
 - uwzględniając raport specjalnego sprawozdawcy ONZ ds. sytuacji w zakresie praw człowieka w Republice Związku Mjanmy z dnia 12 marca 2012 r.,
 - uwzględniając oświadczenie sekretarza generalnego ONZ z dnia 2 kwietnia 2012 r. w sprawie wyborów w Republice Związku Mjanmy,
 - uwzględniając decyzję podjętą na szczycie ASEAN w listopadzie 2011 r. o przekazaniu przewodnictwa w ASEAN w 2014 r. Republice Związku Mjanmy,
 - uwzględniając oświadczenie przewodniczącego Rady Europejskiej z dnia 30 stycznia 2012 r. w sprawie ścieżki reform w Republice Związku Mjanmy,
 - uwzględniając oświadczenia wysokiej przedstawiciel z dnia 28 kwietnia 2011 r. i 14 października 2011 r. na temat dostosowania niektórych państw trzecich do decyzji Rady 2011/239/CFSP i 2011/504/CFSP w sprawie środków ograniczających w odniesieniu do Republiki Związku Mjanmy,
 - uwzględniając konkluzje Rady do Spraw Zagranicznych UE w sprawie Republiki Związku Mjanmy z dnia 23 stycznia 2012 r.,
 - uwzględniając wizytę europejskiego komisarza ds. rozwoju, Andrisa Pielbagsa, w Republice Związku Mjanmy w dniach 12-14 lutego 2012 r.,
 - uwzględniając wyniki pierwszego posiedzenia międzyparlamentarnego UE–Republika Związku Mjanmy, które odbyło się w dniach 26 lutego–2 marca 2012 r.,
 - uwzględniając oświadczenia wysokiej przedstawiciel, w szczególności z dnia 13 listopada 2010 r. w sprawie uwolnienia Aung San Suu Kyi, z dnia 13 stycznia 2011 r. i z dnia 12 października 2011 r. w sprawie uwolnienia więźniów politycznych oraz z dnia 2 kwietnia 2012 r. w sprawie przebiegu wyborów uzupełniających,
 - uwzględniając oświadczenie ze szczytu ASEAN z dnia 3 kwietnia 2012 r. dotyczące wyniku wyborów uzupełniających w dniu 1 kwietnia 2012 r. oraz apelu o zniesienie sankcji,
 - uwzględniając szereg spotkań pomiędzy prezydentem Republiki Związku Mjanmy U Thein Seinem a Daw Aung San Suu Kyi, które miały miejsce od sierpnia 2011 r.,
 - uwzględniając orędzie prezydenta Thein Seina wygłoszone w dniu 1 marca 2012 r. po roku sprawowania władzy przez jego rząd, w którym uznał, że mimo wysiłków nadal jest „jeszcze dużo do zrobienia”,
 - uwzględniając art. 110 ust. 2 i art. 4 Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że w dniu 1 kwietnia 2012 r. w Birmie odbyły się wybory uzupełniające dotyczące 40 mandatów w niższej izbie parlamentu (Pyithu Hluttaw), w których partia Aung San Suu Kyi – Narodowa Liga na Rzecz Demokracji (NLD) – mogła w pełni uczestniczyć; mając na uwadze, że te wybory uzupełniające, które przez społeczność międzynarodową były szeroko postrzegane jako wolne i sprawiedliwe, są sygnałem, że Republika Związku Mjanmy znajduje się na drodze do demokratycznych zmian;
- B. mając na uwadze, że w ciągu pierwszego roku funkcjonowania rządu prezydenta Thein Seina poczyniono większe postępy na drodze ku demokracji i pokojowi niż przez ostatnie dziesięciolecia;
- C. mając na uwadze, że opozycja posiada obecnie jedynie 6,6 % miejsc w parlamencie (42 z 659 miejsc), podczas gdy przeważającą większość miejsc zajmuje rządząca Partia Solidarności i Rozwoju Unii (USDP), w tym 25 % miejsc jest zarezerwowanych dla oficerów wojskowych;

Piątek, 20 kwietnia 2012 r.

- D. mając na uwadze, że następne wybory powszechne – zaplanowane na 2015 r., w których kandydaci będą ubiegać się o 75 % miejsc – będą stanowić prawdziwy sprawdzian woli władz birmańskich przeprowadzenia demokratyzacji kraju;
- E. mając na uwadze, że przebieg wyborów uzupełniających z 1 kwietnia 2012 r. i zaproszenie dziennikarzy i obserwatorów międzynarodowych oraz ich obecność, w tym przedstawiciela Parlamentu Europejskiego, dowodzą gotowości rządu Republiki Związku Mjanmy do kontynuowania procesu reform, przy czym proces ten powinien mieć charakter trwały i nieodwracalny;
- F. mając na uwadze, że trwające przemiany tworzą nowe istotne możliwości rozwoju dużo lepszych stosunków pomiędzy Unią Europejską i Republiką Związku Mjanmy;
- G. mając na uwadze, że należy wykazać ostrożność, pamiętając, że według raportu specjalnego sprawozdawcy ONZ ds. praw człowieka w Republice Związku Mjanmy sytuacja w zakresie praw człowieka nadal budzi poważne zaniepokojenie, setki więźniów politycznych nadal przebywają w więzieniu, a wielu z tych, którzy nie są już przetrzymywani, zostało zwolnionych warunkowo;
- H. mając na uwadze, że rząd zajmuje się kwestią legalności trwających od dziesięcioleci wojny domowej i zamieszek zbrojnych, w wyniku czego podpisano szereg porozumień o zawieszeniu broni z większością zbrojnych grup etnicznych, za wyjątkiem Kaczinów, podczas gdy pomoc humanitarna dla dziesiątek tysięcy przesiedlonych cywili jest blokowana, a polityka dyskryminowania mniejszości Rohingya nie ulega ograniczeniu;
- I. mając na uwadze, że rząd poinformował, iż realizuje trzyetapowy proces budowania pokoju: po pierwsze zawieszenie broni, po drugie zmiany społeczno-gospodarcze, kulturalne i polityczne i wreszcie szeroko zakrojone porozumienie obejmujące poprawki do konstytucji i dotyczące kwestii etnicznych, w tym demobilizacji i integracji byłych żołnierzy, wspólnego korzystania z zasobów i większej autonomii;
- J. mając na uwadze rozdzźwięk między decyzjami politycznymi na najwyższym szczeblu a ograniczonymi możliwościami instytucjonalnymi i technicznymi w kraju, mając również na uwadze iż wpływ wprowadzanych zmian na życie większości obywateli Mjanmy jest powolny, więc nadal borykają się oni z głębokim ubóstwem, wysokim poziomem zadłużenia, bezrobociem i brakiem usług społecznych;
- K. mając na uwadze, że w przeszłości liczne sektory działalności gospodarczej w Republice Związku Mjanmy, takie jak górnictwo, przemysł drzewny, przemysł naftowy i gazowy oraz budowa tam, są bezpośrednio łączone z przypadkami poważnego łamania praw człowieka i niszczeniem środowiska, a jednocześnie stanowiły one główne źródło dochodów rządu wojskowego;
- L. mając na uwadze, że rząd podjął działania na rzecz rozszerzenia swobód obywatelskich w kraju, takich jak większa wolność informacji i wypowiedzi, zniesienie zakazu obowiązującego wobec wielu stron internetowych i publikacji, zapewnienie wolności zgromadzania się, stworzenie Krajowej Komisji Praw Człowieka oraz planowana likwidacja komisji cenzorskiej do końca 2012 r.;
- M. mając na uwadze wizytę wysokiej przedstawiciel Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa Catherine Ashton w Republice Związku Mjanmy planowaną wkrótce po posiedzeniu Rady w dniu 23 kwietnia 2012 r.;
- N. mając na uwadze, że bezstronne i niezależne sądownictwo ma podstawowe znaczenie dla zapewnienia praworządności i sprawiedliwości w Republice Związku Mjanmy; wzywa rząd Republiki Związku Mjanmy do rozpoczęcia reform prawa w celu zagwarantowania prawdziwie niezależnego i bezstronnego systemu sądowego;
- O. mając na uwadze, że rząd wreszcie zwrócił uwagę na obawy ludności związane z projektami, które mogą być szkodliwe dla środowiska i społeczeństwa;

Piątek, 20 kwietnia 2012 r.

- P. mając na uwadze, że środki ograniczające UE wobec Republiki Związku Mjanmy zostaną poddane przeglądowi podczas następnego posiedzenia Rady do Spraw Ogólnych w dniu 23 kwietnia 2012 r.;
1. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że wybory uzupełniające z dnia 1 kwietnia 2012 r. miały przejrzysty i wiarygodny przebieg, i zostały określone przez międzynarodowych obserwatorów jako wolne, odnotowując jednocześnie zidentyfikowane nieprawidłowości w okresie poprzedzającym wybory; wyraża nadzieję, że nowo wybrani parlamentarzyści jak najszybciej podejmą swoje obowiązki; wspiera władze w wysiłkach mających zagwarantować, że proces reform będzie miał stały i nieodwracalny charakter;
 2. wyraża ogromny szacunek dla liderki opozycji i laureatki Nagrody Sacharowa Aung San Suu Kyi za trwającą od dziesięcioleci walkę i składa jej gratulacje z okazji walnego zwycięstwa kierowanej przez nią partii w kwietniowych wyborach uzupełniających oraz wyraża podziw dla jej odwagi i wytrwałości, która jest przykładem bezinteresownej walki o wolność i demokrację w obliczu tyranii;
 3. uznaje kroki poczynione przez prezydenta Thein Sein i innych reformatorów w birmańskim reżimie w celu wprowadzenia demokratycznych reform w ciągu ostatniego roku i zachęca ich do pilnej kontynuacji tego procesu, tak aby zmiany nie dało się już odwrócić;
 4. z zadowoleniem przyjmuje wysiłki rządu, parlamentu i przywódców sił zbrojnych na rzecz położenia kresu trwającemu od dziesięcioleci wewnętrznym konfliktom zbrojnym oraz apeluje o szybkie zakończenie negocjacji pokojowych z Kaczinami;
 5. wzywa władze Birmy do wprowadzenia, przed wyborami w 2015 r., zmian do konstytucji z 2008 r., które wyeliminują udział wojsk w polityce cywilnej, a mianowicie mandaty oficerów wojskowych w obu izbach parlamentu;
 6. z zadowoleniem przyjmuje wzajemne ocieplenie stosunków pomiędzy prezydentem U Thein Seinem i Daw Aung San Suu Kyi oraz nawiązanie dialogu między rządem i opozycją;
 7. z zadowoleniem przyjmuje międzynarodowe wysiłki wysokiego szczebla mające na celu zachęcenie do zmian demokratycznych w Republice Związku Mjanmy, odnotowuje wizytę premiera Wielkiej Brytanii Davida Camerona po kwietniowych wyborach uzupełniających oraz z zadowoleniem przyjmuje owocne rozmowy, które przeprowadził on z prezydentem Birmy Thein Seinem oraz z Aung San Suu Kyi;
 8. z zadowoleniem przyjmuje uwolnienie znaczącej liczby więźniów politycznych oraz znacznie większą liberalizację w zakresie środków przekazu i wolności internetu, wyraża jednak zaniepokojenie z powodu nieustającej cenzury i restrykcji; z zadowoleniem przyjmuje nowe przepisy dotyczące swobody zgromadzeń i odnotowany postęp w zakresie zmian w prawie i w praktyce mających na celu zaprzestanie korzystania z pracy przymusowej;
 9. wzywa rząd Republiki Związku Mjanmy do bezzwłocznego i bezwarunkowego uwolnienia wszystkich pozostałych więźniów politycznych, gwarantując MKCK i międzynarodowym organizacjom praw człowieka wolny dostęp do birmańskich więzień; wzywa również Krajową Komisję Praw Człowieka do wzmocnienia działań w zakresie promowania i obrony podstawowych praw obywateli;
 10. wzywa do wprowadzenia zmian do ustawy o obywatelstwie z 1982 r., aby zagwarantować należne uznanie prawa do obywatelstwa mniejszości etnicznej Rohingya;
 11. wzywa władze Republiki Związku Mjanmy do zagwarantowania wolnych i niezależnych mediów oraz dopilnowania, aby nowe prawo w zakresie środków przekazu zezwalało na nieograniczony dostęp do technologii komunikacyjnych i informacyjnych;
 12. wzywa rząd Republiki Związku Mjanmy do rozpoczęcia reform prawa w celu zagwarantowania prawdziwie niezależnego i bezstronnego systemu sądowego oraz do ustanowienia procesu egzekwowania sprawiedliwości i odpowiedzialności za łamanie praw człowieka w przeszłości;

Piątek, 20 kwietnia 2012 r.

13. z zadowoleniem przyjmuje wyniki 19. sesji Rady Praw Człowieka ONZ, która przedłużyła o kolejny rok mandat specjalnego sprawozdawcy ONZ ds. sytuacji w zakresie praw człowieka w Republice Związku Mjanmy;
14. wzywa prezydenta Thein Seina do przeprowadzenia dochodzenia w sprawie zarzutów stosowania przez birmańską armię przemocy o podłożu seksualnym oraz do postawienia żołnierzy biorących udział w tych aktach przed sądem; wzywa rząd Republiki Związku Mjanmy do natychmiastowego zaprzestania praktyki rekrutowania i wykorzystywania żołnierzy-dzieci, do wzmocnienia środków mających na celu zapewnienie ochrony dzieci w konfliktach zbrojnych oraz do kontynuowania współpracy ze specjalnym przedstawicielem sekretarza generalnego ONZ do spraw dzieci w konfliktach zbrojnych;
15. wzywa prezydenta Thein Seina do przeprowadzenia konsultacji z zainteresowanymi społecznościami lokalnymi na temat planowanych projektów tam i zastosowania niezależnych ocen oddziaływania na środowisko;
16. z zadowoleniem przyjmuje pozytywne gesty UE popierające początek przemian politycznych w kraju, w tym obietnicę pomocy humanitarnej w wysokości 150 mln EUR, która ma zostać przeznaczona głównie na rozwój placówek opieki zdrowotnej i edukacji w kraju oraz pomoc dla przesiedleńców;
17. z zadowoleniem przyjmuje działania podjęte przez władze birmańskie w zakresie kursu wymiany walut w odniesieniu do birmańskiej waluty;
18. wzywa Radę do zawieszenia obecnie obowiązujących środków ograniczających, z wyjątkiem embargo na dostawy broni, na początkowy okres jednego roku oraz do ścisłego monitorowania sytuacji w kraju;
19. wzywa Komisję i Radę do ustalenia jasnych terminów i kryteriów dotyczących oceny trwającego procesu reform politycznych i gospodarczych w Republice Związku Mjanmy;
20. przyznaje, że odpowiedzialni i trwały handel i inwestycje – w tym we współpracy z Unią Europejską oraz ze strony Unii – wesprą wysiłki Republiki Związku Mjanmy w zakresie zwalczania ubóstwa i przyniosą korzyści szerszym kręgom społeczeństwa; wzywa zatem Radę i Komisję, aby rozważyły możliwość pozwolenia Republice Związku Mjanmy na uprzywilejowany dostęp do rynku Unii Europejskiej;
21. z zadowoleniem przyjmuje zaangażowanie UE na rzecz zwiększenia pomocy dla ludności dotkniętej konfliktem i wzywa rząd Republiki Związku Mjanmy do umożliwienia agencjom pomocy i Organizacji Narodów Zjednoczonych dostępu do obszarów zamieszkałych przez grupy etniczne i dopilnowania by pomoc pochodząca z organizacji lokalnych i pomoc transgraniczna były świadczone na rzecz tych społeczności znajdujących się w trudnej sytuacji;
22. oczekuje zbliżającej się oficjalnej wizyty wysokiej przedstawiciel Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa Catherine Ashton, a także jej decyzji o zapoczątkowaniu obecności dyplomatycznej w kraju i inauguracji z tej okazji biura UE Yangonie;
23. przypomina o zaproszeniu laureatki Nagrody Sacharowa Daw Aung San Suu Kyi do złożenia wizyty w Parlamencie Europejskim w celu oficjalnego wręczenia jej Nagrody Sacharowa, która została jej przyznana w 1991 r. za całokształt działań na rzecz promowania demokracji i wolności w Republice Związku Mjanmy;
24. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, wysokiej przedstawiciel Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa, parlamentom i rządów państw członkowskich, sekretarzowi generalnemu Organizacji Narodów Zjednoczonych, sekretarzowi generalnemu ASEAN oraz parlamentowi i rządowi Republiki Związku Mjanmy.

Piątek, 20 kwietnia 2012 r.

Bezpieczeństwo prawne europejskich inwestycji poza Unią Europejską

P7_TA(2012)0143

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 20 kwietnia 2012 r. w sprawie pewności prawa w odniesieniu do inwestycji europejskich poza Unią Europejską (2012/2619(RSP))

(2013/C 258 E/12)

Parlament Europejski,

- uwzględniając art. 207 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE),
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 6 kwietnia 2011 r. w sprawie przyszłej europejskiej polityki inwestycji międzynarodowych ⁽¹⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 21 października 2010 r. w sprawie stosunków handlowych Unii Europejskiej z Ameryką Łacińską ⁽²⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 13 grudnia 2011 r. w sprawie barier w handlu i inwestycjach ⁽³⁾,
- uwzględniając wniosek Komisji dotyczący rozporządzenia ustanawiającego przepisy przejściowe w zakresie dwustronnych umów inwestycyjnych między państwami członkowskimi a państwami trzecimi (rozporządzenie o prawach nabytych) (COM(2010)0344),
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 7 lipca 2010 r. pt. „W kierunku kompleksowej europejskiej polityki dotyczącej inwestycji międzynarodowych” (COM(2010)0343),
- uwzględniając rezolucję Eurołat z dnia 19 maja 2011 r. w sprawie perspektyw dotyczących stosunków handlowych między Unią Europejską a Ameryką Łacińską ⁽⁴⁾,
- uwzględniając wspólne oświadczenie WTO z dnia 30 marca 2012 r. w sprawie argentyńskiej polityki i praktyki ograniczania importu ⁽⁵⁾,
- uwzględniając oświadczenia grupy G20 z Waszyngtonu (15 listopada 2008 r.), Londynu (2 kwietnia 2009 r.), Pittsburgha (25 września 2009 r.), Toronto (26 czerwca 2010 r.), Seulu (12 listopada 2010 r.) i Cannes (4 listopada 2011 r.), zawierające zobowiązania do zwalczania protekcjonizmu,
- uwzględniając porozumienia o wzajemnej ochronie i wspieraniu inwestycji między Argentyną a Hiszpanią i innymi państwami członkowskimi UE,
- uwzględniając negocjacje dotyczące międzyregionalnego układu o stowarzyszeniu między UE i Mercosurem, a w szczególności umowy o wolnym handlu,
- uwzględniając swoje sprawozdanie z dnia 5 maja 2010 r. w sprawie strategii UE dotyczącej stosunków z Ameryką Łacińską ⁽⁶⁾,
- uwzględniając art. 110 ust. 2 i 4 Regulaminu,

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2011)0141.

⁽²⁾ Dz.U. C 70 E z 8.3.2012, s. 79.

⁽³⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2011)0565.

⁽⁴⁾ http://www.europarl.europa.eu/intcoop/eurolat/assembly/plenary_sessions/montevideo_2011/resolutions/trade_en.pdf

⁽⁵⁾ http://eeas.europa.eu/delegations/wto/documents/press_corner/2012_03_30_joint_statement_argentina.pdf

⁽⁶⁾ Dz.U. C 81 E z 15.3.2011, s. 54.

Piątek, 20 kwietnia 2012 r.

- A. mając na uwadze, że art. 207 TFUE stanowi, iż europejskie inwestycje w państwach trzecich są podstawowym elementem wspólnej polityki handlowej Unii Europejskiej, w związku z czym stanowią nieodłączną część jej polityki zewnętrznej, oraz że zgodnie z traktatem lizbońskim bezpośrednio inwestycje zagraniczne stanowią wyłączną kompetencję UE, o czym mowa w art. 3 ust. 1 lit. e) oraz w art. 206 i 207 TFUE;
- B. mając na uwadze, że Unia zaczęła wykonywać tę kompetencję w trwających negocjacjach dotyczących umów inwestycyjnych z Indiami, Singapurem i Kanadą oraz we wnioskach w sprawie udzielenia mandatów do negocjacji z Marokiem, Tunezją, Jordanią i Egiptem;
- C. mając na uwadze, że inwestycje będą głównym tematem najbliższego szczytu UE-AŁK, który odbędzie się w Santiago de Chile w styczniu 2013 r.;
- D. mając na uwadze, że inwestycje UE w Argentynie podlegają ochronie na mocy ewentualnych dwustronnych umów z państwami członkowskimi oraz że obecnie 18 państw członkowskich UE ma obowiązujące umowy z Argentyną;
- E. mając na uwadze, że rząd Republiki Argentyńskiej oświadczył, iż podjął decyzję o przedstawieniu w Kongresie projektu ustawy zatwierdzającej wywłaszczenie 51 % udziałów spółki naftowej YPF, w której większość udziałów posiada firma europejska, przy czym większość tych udziałów jest właśnie przedmiotem proponowanego wywłaszczenia;
- F. mając na uwadze, że niezwłocznie po wspomnianym oświadczeniu nastąpiło przejście siedziby spółki przez organy federalnego rządu Argentyny oraz usunięcie stamtąd prawowitego zarządu i wyznaczonego personelu spółki;
- G. mając na uwadze, że w ostatnich miesiącach spółka ta była przedmiotem publicznej kampanii nękania, która w połączeniu z szeregiem decyzji organów administracji spowodowała utratę wartości udziałów, co oznacza odpowiednie reperkusje dla wszystkich udziałowców i spółek powiązanych;
- H. mając na uwadze, że zanim wydano wspomniane oświadczenie, rząd hiszpański i spółka YPF-Repsol próbowały znaleźć rozwiązanie w drodze negocjacji, jednak rząd argentyński nie był zainteresowany takim podejściem;
- I. mając na uwadze, że również inne europejskie przedsiębiorstwa mogą spotkać się z podobnymi działaniami ze strony władz argentyńskich lub z ingerencją polityczną na wolnym rynku w tym kraju;
- J. mając na uwadze, że Republika Argentyńska jako pełnoprawny członek Mercosuru uczestniczy obecnie w negocjacjach dotyczących układu o stowarzyszeniu z UE;
- K. mając na uwadze, że mimo tych negocjacji Komisja odnotowała w swoich sprawozdaniach na temat barier dla handlu i inwestycji, że Argentyna przyjęła szereg środków protekcyjnych, które spowodowały w tym kraju pogorszenie gospodarczego klimatu dla inwestorów z UE;
- L. mając na uwadze, że Komisja wielokrotnie wyrażała na forum WTO obawy dotyczące charakteru i stosowania przez argentyński rząd ograniczeń importowych, których doświadcza coraz więcej państw należących do Światowej Organizacji Handlu;
- M. mając na uwadze, że Republika Argentyńska tradycyjnie korzysta z systemu preferencji ogólnych (GSP) przyznawanych jednostronnie przez UE;
- N. mając na uwadze, że jako członek G20 Argentyna zobowiązywała się na każdym ze szczytów G20 do zwalczania protekcyjnych i otwarcia rynków na handel i inwestycje;

Piątek, 20 kwietnia 2012 r.

1. ubolewa z powodu faktu, że rząd Argentyny podjął decyzję o przystąpieniu do wyłączenia większości udziałów europejskiej spółki, lekceważąc możliwość znalezienia rozwiązania w wyniku negocjacji; uważa, że jest to decyzja jednostronna i arbitralna, oznaczająca atak na swobodę przedsiębiorczości i zasadę pewności prawa, negatywnie wpływająca na oferowane przedsiębiorstwom z UE warunki inwestycji w Argentynie;
2. zauważa, że decyzja ta dotyczy tylko jednego przedsiębiorstwa w sektorze i tylko części jego udziałów, co można uznać za dyskryminację;
3. wyraża głębokie zaniepokojenie omawianą sytuacją, gdyż stanowi ona niewypełnienie zobowiązań wynikających z umów międzynarodowych; przestrzega przed potencjalnymi negatywnymi skutkami działań tego rodzaju, np. przed wycofaniem się międzynarodowych inwestycji i negatywnymi dla Argentyny konsekwencjami na forum wspólnoty międzynarodowej;
4. przypomina, że celem trwających negocjacji w sprawie układu o stowarzyszeniu między UE a Mercosurem jest wprowadzenie ram integracji gospodarczej i dialogu politycznego między obiema stronami, by uzyskać jak najwyższy poziom postępu i dobrobytu w obu regionach, a ponadto jest zdania, że powodzenie tego rodzaju negocjacji wymaga, by obie strony podeszły do rozmów w duchu otwarcia i wzajemnego zaufania; zauważa również, że takie decyzje, jak ta podjęta ostatnio przez argentyńskie władze, mogą zaszkodzić klimatowi zrozumienia i przyjaźni, niezbędnemu do osiągnięcia porozumienia;
5. ubolewa, że Argentyna nie poszanowała tej zasady, wprowadzając środki ograniczające handel i inwestycje, np. bariery pozataryfowe, co zaszkodziło przedsiębiorstwom z UE, a także międzynarodowej wymianie handlowej z Argentyną;
6. wzywa Komisję, by zareagowała na te restrykcje, wykorzystując wszelkie stosowne narzędzia rozstrzygania sporów dostępne w Światowej Organizacji Handlu i w grupie G20 do współpracy z innymi krajami borykającymi się z podobnymi barierami dyskryminacyjnymi w handlu i inwestycjach;
7. wzywa przewodniczącego Rady Europejskiej, przewodniczącego Komisji i wysoką przedstawiciel do spraw WPZiB, by w kontaktach z argentyńskimi władzami dołożyli wszelkich starań, broniąc interesów Wspólnoty i zasady pewności prawa – która gwarantuje europejską obecność i inwestycje w tym południowoamerykańskim kraju – dzięki powrotowi na drogę dialogu;
8. wzywa Komisję i Radę, by w obronie europejskich interesów rozważyły i przyjęły wszelkie środki niezbędne, by uniknąć powtórzenia się tego rodzaju sytuacji, w tym ewentualne częściowe zawieszenie jednostronnych preferencyjnych taryf przyznanych na podstawie systemu GSP;
9. przypomina o głębokiej przyjaźni między UE a Republiką Argentyńską, które łączą wspólne wartości i zasady, i apeluje do władz Argentyny o powrót na drogę dialogu i negocjacji jako najodpowiedniejszego sposobu rozwiązywania ewentualnych nieporozumień między partnerami handlowymi i krajami utrzymującymi tradycyjnie przyjazne stosunki;
10. z zadowoleniem przyjmuje oświadczenie wysokiej przedstawiciel Catherine Ashton, w którym potępiła ona działania rządu argentyńskiego, i odwołanie posiedzenia Wspólnego Komitetu ds. Współpracy UE-Argentyna; wzywa komisarza Karela De Guchta i wysoką przedstawiciel Catherine Ashton, by wykorzystali wszelkie dostępne środki dyplomatyczne z myślą o znalezieniu wyjścia z tej sytuacji z udziałem argentyńskich partnerów; wzywa Komisję i państwa członkowskie do ścisłej współpracy z partnerami na forach międzynarodowych, np. G20 i WTO, by osiągnąć konsensus, który pozwoli zaradzić działaniom rządu argentyńskiego;
11. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, rządowi państw członkowskich, rządowi i parlamentowi Republiki Argentyńskiej oraz członkom Rady Mercosuru.

Piątek, 20 kwietnia 2012 r.

Wpływ decentralizacji procesu zarządzania pomocą zewnętrzną przez Komisję na udzielanie pomocy

P7_TA(2012)0144

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 20 kwietnia 2012 r. na temat wpływu decentralizacji procesu zarządzania pomocą zewnętrzną przez Komisję z centrali Komisji do jej delegatur w dziedzinie udzielania pomocy (2011/2192(INI))

(2013/C 258 E/13)

Parlament Europejski,

- uwzględniając art. 208 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, który stanowi, że: „Głównym celem polityki Unii w tej dziedzinie [współpracy na rzecz rozwoju] jest zmniejszenie, a docelowo, likwidacja ubóstwa. Przy realizacji polityk, które mogłyby mieć wpływ na kraje rozwijające się, Unia bierze pod uwagę cele współpracy na rzecz rozwoju.”,
- uwzględniając deklarację milenijną ONZ z 2000 r., zwłaszcza ósmy milenijny cel rozwoju,
- uwzględniając dokument roboczy Komisji zatytułowany „Ocena procesu decentralizacji. Sprawozdanie końcowe.” (SEC(2004)0561),
- uwzględniając komunikat Komisji zatytułowany „Zwiększanie wpływu unijnej polityki rozwoju – Program działań na rzecz zmian” (COM(2011)0637),
- uwzględniając konkluzje Rady z dnia 30 czerwca 2005 r. w sprawie decentralizacji ⁽¹⁾,
- uwzględniając konkluzje Rady z dnia 28 czerwca 2011 r. w sprawie sprawozdania specjalnego nr 1/2011 zatytułowanego „Czy decentralizacja procesu zarządzania pomocą zewnętrzną przez Komisję z centrali Komisji do jej delegatur przyczyniła się do poprawy w dziedzinie udzielania pomocy?” ⁽²⁾,
- uwzględniając konkluzje Rady w sprawie wspólnego stanowiska UE na czwarte forum wysokiego szczebla w sprawie skuteczności pomocy (HLF-4, Pusan, 29 listopada – 1 grudnia 2011 r.),
- uwzględniając sprawozdanie specjalne Europejskiego Trybunału Obrachunkowego nr 1/2011 zatytułowane „Czy decentralizacja procesu zarządzania pomocą zewnętrzną przez Komisję z centrali Komisji do jej delegatur przyczyniła się do poprawy w dziedzinie udzielania pomocy?”,
- uwzględniając pkt 122 i 123 europejskiego konsensusu w sprawie rozwoju odnoszące się do postępów w zakresie reform dotyczących zarządzania pomocą zewnętrzną UE,
- uwzględniając kodeks postępowania UE w sprawie komplementarności i podziału pracy w polityce rozwoju,
- uwzględniając Deklarację paryską w sprawie skuteczności pomocy (z 2005 r.), plan działania z Akry (z 2008 r.) oraz partnerstwo z Pusan w sprawie skutecznej współpracy na rzecz rozwoju (z 2011 r.),
- uwzględniając wzajemną ocenę Wspólnoty Europejskiej z 2007 r. przygotowaną przez Komitet Pomocy Rozwojowej OECD (DAC OECD),
- uwzględniając sprawozdanie OECD/DAC z 2008 r. zatytułowane „Skuteczne zarządzanie pomocą: dwanaście wniosków z wzajemnej oceny DAC”,

⁽¹⁾ Dok. 10749/2005.

⁽²⁾ Dok. 12255/2011.

Piątek, 20 kwietnia 2012 r.

- uwzględniając art. 48 Regulaminu,
- uwzględniając sprawozdanie Komisji Rozwoju oraz opinie Komisji Spraw Zagranicznych i Komisji Kontroli Budżetowej (A7-0056/2012),
- A. mając na uwadze, że decentralizacyjne podejście do kwestii zapewniania pomocy sprawia, że podejmowanie decyzji jest bliższe rzeczywistej sytuacji oraz skuteczniejszej pod względem operacyjnym koordynacji i harmonizacji darczyńców, przy jednoczesnym należyтым uwzględnieniu konieczności zapewnienia odpowiedzialności na szczeblu lokalnym;
- B. mając na uwadze, że ostatecznym celem decentralizacji oraz szerszej reformy pomocy zewnętrznej zarządzanej przez Komisję jest zwiększenie szybkości, dokładności procedur zarządzania finansowego oraz jakości pomocy w krajach partnerskich;
- C. mając na uwadze, że zgodnie z ogólnym wnioskiem zawartym w sprawozdaniu Trybunału Obrachunkowego decentralizacja przyczyniła się do poprawy w zakresie świadczenia pomocy, świadczenie tej pomocy jest sprawniejsze i wzrosła dokładność procedur finansowych, jednak wciąż konieczne są liczne dalsze działania w tej dziedzinie;
- D. mając na uwadze, że na trzy lata przed upływem terminu realizacji milenijnych celów rozwoju (MCR), wymagana będzie znaczna poprawa zdolności UE do zapewniania pomocy, jak również poprawa zdolności absorpcyjnej krajów otrzymujących pomoc;
- E. mając na uwadze, że 74 % pomocy zewnętrznej z budżetu UE oraz z Europejskiego Funduszu Rozwoju (EFR) jest bezpośrednio zarządzane przez 136 delegatur UE;
- F. mając na uwadze, że w Programie działań na rzecz zmian dostrzeżono potrzebę poprawy koordynacji między UE, państwami członkowskimi i krajami partnerskimi, jak również potrzebę koordynacji i harmonizacji działań na rzecz rozwoju oraz poprawy ich wydajności i skuteczności;
- G. mając na uwadze, że przeprowadzona ostatnio w ramach Komisji reorganizacja i utworzenie ESDZ po wejściu w życie traktatu lizbońskiego nie doprowadziły jeszcze do oczekiwanej poprawy w zakresie ogólnej wydajności i spójności pomocy rozwojowej UE;
- H. mając na uwadze, że wraz z utworzeniem ESDZ delegatury zostały zmuszone do rozszerzenia zakresu swoich kompetencji na takie obszary, jak strategię polityczne dotyczące dyplomacji, informacji/komunikacji oraz wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości, a jednocześnie muszą nadal zmagać się z wyzwaniami dotyczącymi niewystarczającej koordynacji, spójności i braków w zasobach;
- I. mając na uwadze, że pomoc zarządzana przez poszczególne delegatury nadal obejmuje szeroki zakres dziedzin, co prowadzi do powstania większej presji w odniesieniu do środków zlokalizowanych na szczeblu delegatury;
- J. mając na uwadze, że skomplikowane przepisy i procedury mogą osłabiać wykorzystanie systemów krajowych i wspólnego planowania; mając również na uwadze, że w ramach współpracy międzynarodowej na rzecz rozwoju należałoby wykorzystywać wieloletnie ramy programowe;
- K. mając na uwadze, że ogólne i sektorowe wsparcie budżetowe to metoda udzielania pomocy najlepiej dostosowana do obniżania kosztów transakcji dla krajów partnerskich, gdyż koncentruje się w większym stopniu na jakości pomocy, na charakterze partnerstw i na potrzebach krajów partnerskich;
- L. mając na uwadze, że proces decentralizacji powinien być powiązany z mechanizmem na szczeblu danego państwa członkowskiego, aby dostarczyć wszelkich stosownych informacji na temat tego, na co agencje zamierzają wydać środki ze swojego budżetu, dzięki czemu pomoc byłaby bardziej ukierunkowana i możliwe byłoby zidentyfikowanie braków w zasobach i możliwości finansowania w poszczególnych krajach;
- M. mając na uwadze, że reforma pomocy zewnętrznej UE powinna być wykorzystana do zaprezentowania, w jaki sposób pomoc wpływa na poprawę warunków życia osób ubogich, w odpowiedzi na rosnące poparcie obywateli Unii Europejskiej dla oficjalnej pomocy rozwojowej jako środka zwalczania ubóstwa i osiągnięcia milenijnych celów rozwoju oraz w świetle faktów odpierających sceptycyzm w stosunku do skuteczności pomocy;

Piątek, 20 kwietnia 2012 r.

- N. mając na uwadze, że składane w ramach wzajemnej oceny przez OECD/DAC wizyty w terenie regularnie pokazują, że pracownicy na szczeblu lokalnym mogą odczuwać, że ich potencjał nie jest w pełni wykorzystywany lub że nie są w pełni włączani do lokalnego zespołu darczyńców;
1. z zadowoleniem przyjmuje ogólne konkluzje zawarte w sprawozdaniu Trybunału Obrachunkowego i wzywa Komisję, aby nadal podejmowała wysiłki zmierzające do zwiększenia skuteczności świadczenia pomocy;
 2. z zadowoleniem przyjmuje bardzo szczegółowe i analityczne sprawozdanie przygotowane przez Europejski Trybunał Obrachunkowy, a także wyraża zadowolenie z powodu doskonałego wyboru terminu przeprowadzenia oceny rezultatów procesu decentralizacji;
 3. wzywa Komisję do zadbania o to, by jej centrala miała wystarczające możliwości i zasoby ludzkie umożliwiające zapewnienie delegatom odpowiedniego wsparcia za pośrednictwem Dyrekcji ds. Jakości Operacji;
 4. zauważa, że zgodnie ze sprawozdaniem Trybunału Obrachunkowego niezbędne są dalsze działania Komisji mające na celu usprawnienie sposobu, w jaki ocenia ona jakość i skutki swoich interwencji; jest zdania, że dzięki temu zwiększy się odpowiedzialność za interwencje finansowe UE oraz że zapewniona zostanie większa zauważalność jej działań;
 5. zachęca Komisję do uzupełnienia kryteriów i wzmocnienia procedur w zakresie oceny jakości finansowanych przedsięwzięć w celu poprawy jakości pomocy i dalszego ograniczania liczby przedsięwzięć o niskiej skuteczności; zauważa, że skutki wydatków pomocowych mają dla Parlamentu nadrzędne znaczenie;
 6. jest zaniepokojony faktem, że w okresie od roku 2005 do roku 2008 zaobserwowano zmianę składu personelu delegatur, gdzie coraz większa liczba pracowników pełni funkcje polityczne i handlowe, i wzywa Komisję, aby w odniesieniu do personelu delegatur zapewniła odpowiednią równowagę między funkcjami obejmującymi zarządzanie pomocą a innymi funkcjami;
 7. uważa, że wysoki poziom fluktuacji kadr w delegacjach jest nie do przyjęcia (40 % pracowników Komisji to pracownicy kontraktowi), ponieważ osłabia to ciągłość funkcjonowania instytucji (tzw. pamięć instytucjonalną) oraz negatywnie odbija się na skuteczności prowadzonych działań;
 8. zauważa, że 6 % środków ujętych w budżecie na rok 2006 nie zostało ujętych w budżecie na 2009 r. i w związku z tym utracono je na mocy zasady D+3; wzywa do obniżenia tego wskaźnika, i chciałby otrzymać informacje na temat wartości procentowych i kwot w roku 2010 i 2011;
 9. wzywa Komisję i ESDZ to dokonania oceny szczególnie dziedzin wskazanych w drodze kontroli, a zwłaszcza obciążenia pracą w delegacjach, adekwatności poziomu zatrudnienia w poszczególnych delegacjach, a także równowagi pomiędzy poziomem zatrudnienia na stanowiskach związanych z gospodarowaniem środkami pomocowymi oraz na innych stanowiskach;
 10. wzywa Komisję do rozważenia możliwości organizowania – wszędzie tam, gdzie to możliwe – konsultacji na szczeblu lokalnym, kiedy podejmowane są decyzje w sprawie przedsięwzięć pomocowych i monitorowania ich przebiegu;
 11. jest przekonany, że w celu zwiększenia spójności i skuteczności polityki UE na rzecz rozwoju służby Komisji w ramach delegatur UE powinny mieć wkład w opracowywanie polityki pomocy rozwojowej i przewodniczyć pracom związanym z jej realizacją; ponownie wzywa Komisję do wyznaczenia punktów kontaktowych ds. spójności polityki na rzecz rozwoju w każdej delegaturze w celu kontrolowania wpływu polityki UE na dany kraj partnerski;
 12. podkreśla, że należy zwrócić większą uwagę na to, by wykorzystywać lokalną wiedzę fachową i by zatrudniony personel delegatur UE dążył do większej integracji z lokalnymi społecznościami w celu zniwelowania różnic w poziomie wiedzy i zapewnienia wystarczającego zrozumienia lokalnego otoczenia, w którym funkcjonuje;
 13. wzywa Komisję do zaproponowania i zapewnienia bardziej systematycznego szkolenia prawnego i finansowego personelu miejscowego w celu zoptymalizowania procesu zarządzania pomocą unijną i zapewnienia dobrej administracji lokalnej w perspektywie średniookresowej;

Piątek, 20 kwietnia 2012 r.

14. uważa, że zarówno mandat, jak i kompetencje ESDZ w zakresie współpracy na rzecz rozwoju wciąż pozostają niejasne i wzywa Radę i Komisję do podjęcia niezbędnych działań zmierzających do zmiany tej sytuacji; w związku z tym z zaniepokojeniem zauważa, że rozdział politycznych i administracyjnych zadań ESDZ oraz zadań Komisji z zakresu zarządzania pomocą może być źródłem ewentualnego braku spójności w realizacji zasad zawartych w Deklaracji paryskiej;

15. zgodnie z decyzją o utworzeniu ESDZ podkreśla, że wszyscy pracownicy zatrudnieni w delegacjach podlegają przewodniczącemu delegacji, jako że jest to jedyny sposób zagwarantowania spójności pomocy zewnętrznej UE w danym kraju zgodnie z traktatem lizbońskim;

16. wzywa Komisję i Radę, aby nadal popierały zmniejszenie liczby obszarów interwencji, zgodnie z postanowieniami Unijnego kodeksu postępowania w sprawie komplementarności i podziału pracy oraz Programu działań na rzecz zmian;

17. jest przekonany, że odpowiednie instrumenty finansowe UE i Europejski Fundusz Rozwoju (EFR) muszą w większym stopniu koncentrować się na kwestii ubóstwa i wykazywać większą elastyczność w odniesieniu do ich podejścia i działania, a także, że należy zachęcać do większej odpowiedzialności i przejrzystości oraz do lepszego wykorzystywania środków w zakresie osiągnięcia jasno określonych wyników;

18. oczekuje, że Komisja podejmie wszystkie niezbędne działania, aby wyeliminować niedociągnięcia w systemach nadzoru i kontroli, zwłaszcza na poziomie delegatur, jak wskazał Trybunał; zwraca się do Komisji, aby poinformowała właściwe komisje Parlamentu o przedsięwziętych środkach najpóźniej do końca 2012 r.;

19. wskazuje na krytykę Trybunału Obrachunkowego ⁽¹⁾ dotyczącą współpracy między centralą a delegaturami w procesie zarządzania pomocą zewnętrzną; domaga się przeglądu tych procesów oraz ich uproszczenia w celu zmniejszenia wewnętrznej biurokracji oraz wzywa do złożenia Parlamentowi sprawozdania w sprawie podjętych działań;

20. zachęca Komisję do nałożenia na delegatury obowiązku systematycznego wizytowania przedsięwzięć pod kątem kontroli techniczno-finansowej oraz do położenia większego nacisku w wewnętrznym systemie sprawozdawczym na rezultaty osiągnięte za sprawą działań pomocowych;

21. wzywa Komisję do analizowania i identyfikowania – przy czynnym udziale delegatur – możliwości w zakresie zwiększenia działań pomocowych w krajach partnerskich przy zaangażowaniu EBI oraz europejskich instytucji krajowych i międzynarodowych finansujących rozwój.

22. wzywa Komisję, aby pokazała, jak dalsze przeniesienie obowiązków w zakresie finansów i zasobów ludzkich z centrali Komisji na delegatury przyczyniłoby się do powstania wartości dodanej przez poprawę dialogu oraz koordynacji i programowania pomocy UE na miejscu;

23. podkreśla, że ani Komisja, ani państwa członkowskie nie powinny wykorzystywać obecnego kryzysu gospodarczego i finansowego do uzasadniania podejścia skoncentrowanego na tym, jak uzyskać więcej mniejszym nakładem środków, które to podejście zakłada ograniczenie lub zmniejszenie poziomów zatrudnienia w agencjach pomocy dwustronnej;

24. podkreśla znaczenie zadbania o najwyższe profesjonalne standardy wśród pracowników zaangażowanych we współpracę na rzecz rozwoju, zarówno w Komisji, jak również w delegaturach UE i agencji pomocy dwustronnej;

25. jest przekonany, że aby sprawnie wykonywać budżet UE szefowie delegatur powinni mieć możliwość przekazywania swym zastępcom obowiązków w zakresie zarządzania wydatkami administracyjnymi delegatury oraz że w razie konieczności należy odpowiednio zmienić zasady rozporządzenia finansowego;

⁽¹⁾ Zob. sprawozdanie specjalne ETO nr 1/2011, wykres 1.

Piątek, 20 kwietnia 2012 r.

26. wzywa Komisję i państwa członkowskie do podjęcia większych starań w celu poprawy powiązań między delegaturami UE, agencjami pomocy dwustronnej, rządami krajów partnerskich oraz innymi grupami działającymi na rzecz rozwoju, takimi jak zespoły ekspertów, uniwersytety, fundacje, organizacje pozarządowe i władze lokalne, gdyż ściślejsze powiązania zwiększą relatywne korzyści procesu decentralizacji oraz poszczególnych podmiotów w kontekście krajowym, a jednocześnie pozwolą uniknąć niepotrzebnego powielania wysiłków;
27. wzywa do tego, by w procesie decentralizacji zarządzania pomocą zewnętrzną UE, z centrali do delegatur, zadbano o uprawnienia Parlamentu Europejskiego w zakresie kontroli i nadzoru;
28. z zadowoleniem przyjmuje uwagę Trybunału Obrachunkowego, że należy bardziej szczegółowo przeanalizować rolę ESDZ w dziedzinie opieki konsularnej.
29. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji i ESDZ.

Kobiety i zmiany klimatu

P7_TA(2012)0145

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 20 kwietnia 2012 r. w sprawie kobiet i zmian klimatu (2011/2197 (INI))

(2013/C 258 E/14)

Parlament Europejski,

- uwzględniając art. 2 i art. 3 ust. 3 akapit drugi Traktatu o Unii Europejskiej (Traktat UE) oraz art. 157 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE),
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 8 marca 2011 r. pt. „Plan działania prowadzący do przejścia na konkurencyjną gospodarkę niskoemisyjną do 2050 r.” (COM(2011)0112),
- uwzględniając czwartą światową konferencję w sprawie kobiet, która odbyła się w Pekinie we wrześniu 1995 r., deklarację i platformę działania przyjętą w Pekinie, a także późniejsze dokumenty dotyczące wyników przyjęte podczas sesji specjalnych ONZ „Pekin +5”, „Pekin +10” i „Pekin +15” dotyczące dalszych działań i inicjatyw mających na celu wdrożenie pekińskiej deklaracji i platformy działania, odpowiednio z dnia 9 czerwca 2000 r., 11 marca 2005 r. i 2 marca 2010 r.,
- uwzględniając art. 23 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej,
- uwzględniając decyzję UNFCCC 36/CP.7 w sprawie poprawy udziału kobiet w reprezentowaniu stron powołanych na mocy Ramowej konwencji Narodów Zjednoczonych w sprawie zmian klimatu oraz protokołu z Kioto z dnia 9 listopada 2001 r.,
- uwzględniając deklarację milenijną ONZ z dnia 18 września 2000 r.,
- uwzględniając Konwencję ONZ z dnia 18 grudnia 1979 r. w sprawie likwidacji wszelkich form dyskryminacji kobiet (CEDAW),
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 17 listopada 2011 r. w sprawie uwzględniania aspektu płci w pracach Parlamentu Europejskiego ⁽¹⁾,

(1) Teksty przyjęte, P7_TA(2011)0515.

Piątek, 20 kwietnia 2012 r.

- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 16 listopada 2011 r. dotyczącą konferencji w sprawie zmian klimatu w Durbanie (COP 17) ⁽¹⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 29 września 2011 r. w sprawie określenia wspólnego stanowiska UE na konferencji ONZ w sprawie zrównoważonego rozwoju (szczyt Rio +20) ⁽²⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 4 lutego 2009 r. zatytułowaną „2050: przyszłość zaczyna się dziś – zalecenia dla przyszłej zintegrowanej polityki ochrony klimatu UE” ⁽³⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 13 marca 2008 r. w sprawie równości płci oraz równouprawnienia kobiet w kontekście współpracy na rzecz rozwoju ⁽⁴⁾,
- uwzględniając art. 48 Regulaminu,
- uwzględniając sprawozdanie Komisji Praw Kobiet i Równouprawnienia oraz opinię Komisji Ochrony Środowiska Naturalnego, Zdrowia Publicznego i Bezpieczeństwa Żywności (A7-0049/2012),
 - A. mając na uwadze, że zmiana klimatu nie jest neutralna wobec płci i jej skutki są zróżnicowane dla płci;
 - B. mając na uwadze, że konsumpcja i wzorce stylu życia wywierają znaczący wpływ na zmianę klimatu;
 - C. mając na uwadze, że kobiety stanowią około 50 % ludności świata oraz że wciąż ponoszą stosunkowo większą odpowiedzialność za codzienne wybory konsumpcyjne, opiekę nad dziećmi i prowadzenie gospodarstw domowych; mając na uwadze, że wzorce konsumpcyjne różnią się zależnie od płci, gdyż kobiety konsumują w sposób bardziej zrównoważony oraz wykazują większą chęć do działania na rzecz ochrony środowiska poprzez dokonywanie bardziej zrównoważonych wyborów konsumpcyjnych;
 - D. mając na uwadze, że ze względu na role odgrywane przez osoby obydwu płci wpływ kobiet na środowisko nie jest taki sam jak mężczyzn, a istotny wpływ na ich dostęp do zasobów, sposoby radzenia sobie i dostosowania wywiera dyskryminacja pod względem dochodów, dostępu do zasobów, uprawnień politycznych, wykształcenia i odpowiedzialności za gospodarstwo domowe;
 - E. mając na uwadze, że zmiana klimatu zwiększy nierówności i ryzyko, że strategie polityczne wobec zmiany klimatu wywrą również negatywny wpływ na równowagę płci oraz na prawa kobiet, jeżeli dyskryminacja ze względu na płeć nie będzie w nich uwzględniana od samego początku;
 - F. mając na uwadze, że bez sprawiedliwości w dziedzinie klimatu nie da się osiągnąć prawdziwej równości płci oraz że wyeliminowania nierówności i walki ze zmianą klimatu nie należy uważać za cele sprzeczne;
 - G. mając na uwadze, że demokracja, poszanowanie praw człowieka i równość szans kobiet i mężczyzn przyczyniają się do zrównoważonego rozwoju i ochrony środowiska;
 - H. mając na uwadze, że źródła dyskryminacji i słabości inne niż płeć (takie jak ubóstwo, położenie geograficzne, dyskryminacja tradycyjna i instytucjonalna, rasa itp.) łącznie utrudniają dostęp do zasobów i środków radzenia sobie z drastycznymi zmianami, takimi jak zmiana klimatu;

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2011)0504.

⁽²⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2011)0430.

⁽³⁾ Dz.U. C 67E z 18.3.2010, s. 44.

⁽⁴⁾ Dz.U. C 66E z 20.3.2009, s. 57.

Piątek, 20 kwietnia 2012 r.

- I. mając na uwadze, że w niektórych regionach prawie 70 % wszystkich zatrudnionych kobiet pracuje w rolnictwie ⁽¹⁾ oraz że wytwarzają one do 90 % niektórych upraw ⁽²⁾, a tymczasem praktycznie nie uczestniczą w debatach budżetowych ani w działaniach dotyczących zmiany w klimatu;
- J. mając na uwadze, że podczas gdy 70 % populacji żyjącej w ubóstwie za mniej niż jednego dolara dziennie to kobiety, do kobiet należy mniej niż 1 % światowej własności; mając na uwadze, że w porównaniu do mężczyzn kobiety w krajach rozwijających się inwestują znacznie więcej swoich dochodów w swoje rodziny;
- K. mając na uwadze, że planowanie rodziny może znacząco poprawić zdrowie kobiet i kontrolę wielkości rodziny, a ostatecznie zwiększyć niezależność i ograniczyć obciążenie pracą kobiet, które wciąż są uważane za przede wszystkim sprawujące funkcję opiekuńczą wobec dzieci, przy jednoczesnym zwiększeniu odporności kobiet i rodzin na skutki zmiany klimatu, o czym jest mowa w 20-letnim planie przyjętym na Międzynarodowej Konferencji na temat Ludności i Rozwoju;
- L. mając na uwadze, że problemy środowiskowe wynikające ze zmiany klimatu i nasilające się ze względu na zmianę klimatu obecnie przyczyniają się do wzrostu przymusowej migracji oraz mając na uwadze, że w związku z tym rośnie związek pomiędzy osobami ubiegającymi się o azyl a degradacją środowiska naturalnego; mając na uwadze konieczność poprawy ochrony i warunków przesiedlania „uchodźców klimatycznych” oraz zwrócenia szczególnej uwagi na kobiety, które są najbardziej zagrożone;
- M. mając na uwadze, że spośród 27 mln uchodźców na świecie 75-80 % stanowią kobiety i dzieci ⁽³⁾; mając na uwadze, że migracje spowodowane zmianą klimatu będą miały inne skutki dla mężczyzn, inne dla kobiet – poważniejsze w przypadku kobiet; mając na uwadze, że niezbędne jest wprowadzenie szczegółowych przepisów w dziedzinie zdrowia, bezpieczeństwa i niezależności w celu poprawy niekorzystnej sytuacji kobiet w przypadku przymusowej lub dobrowolnej migracji;
- N. mając na uwadze, że udział kobiet w procesie podejmowania decyzji politycznych, a zwłaszcza w negocjacjach dotyczących zmiany klimatu, jest nadal niewystarczający, a uzyskane postępy były niewielkie lub żadne; mając na uwadze, że kobiety stanowią zaledwie 12–15 % szefów delegacji i ok. 30 % delegatów;
- O. mając na uwadze, że dwie trzecie analfabetów na świecie to kobiety ⁽⁴⁾, zaś dostęp do informacji i szkoleń poprzez odpowiednie kanały komunikacji ma jednakże kluczowe znaczenie dla zapewnienia ich niezależności i włączenia, szczególnie w sytuacjach wyjątkowych, takich jak stan klęski żywiołowej;
- P. mając na uwadze, że klęski żywiołowe wywierają istotny średnio- i długoterminowy wpływ na edukację, zdrowie, ubóstwo strukturalne i wysiedlanie ludności oraz że dzieci tworzą grupę szczególnie narażoną na skutki klęsk żywiołowych; mając na uwadze wyraźny związek między występowaniem klęsk żywiołowych a zmniejszeniem się frekwencji w szkołach, a także mając na uwadze, że klęski żywiołowe znacznie nasilają różnice w traktowaniu dziewcząt i chłopców w szkołach;
- Q. mając na uwadze, że susze i brak bieżącej wody wynikające ze zmiany klimatu zmuszają kobiety do intensywniejszej pracy w celu zaopatrzenia w wodę, żywność i energię elektryczną oraz że młodzi ludzie często porzucają szkołę, aby pomóc swoim matkom w tych pracach;

⁽¹⁾ FAO, *The State of Food and Agriculture 2010-11 – Women in Agriculture – Closing the gender gap for development* [Sytuacja w zakresie żywności i stan rolnictwa w latach 2010–2011: kobiety w rolnictwie – usunięcie różnic w traktowaniu kobiet i mężczyzn dla dobra rozwoju], <http://www.fao.org/docrep/013/i2050e/i2050e.pdf>

⁽²⁾ Światowe Forum Gospodarcze, *Women's Empowerment: Measuring the Global Gender Gap* [„Równouprawnienie kobiet: ocena globalnych różnic między płciami”], 2005, https://members.weforum.org/pdf/Global_Competitiveness_Reports/Reports/gender_gap.pdf.

⁽³⁾ ONZ, Ecosoc, „Women at a glance” [„Sytuacja kobiet w zarysie”], <http://www.un.org/ecosocdev/geninfo/women/women96.htm>

⁽⁴⁾ UNICEF, „Progress for children” [„Postęp na rzecz dzieci”], 2005, <http://www.unicef.org/progressforchildren/2005n2/PFC05n2en.pdf>.

Piątek, 20 kwietnia 2012 r.

- R. mając na uwadze, że kobiety są również istotnym czynnikiem zmian i na ogół są bardziej zaangażowane w działalność społeczeństwa obywatelskiego, a ich pełne zaangażowanie w każdy aspekt walki ze zmianą klimatu zapewniłoby sprawiedliwszą, skuteczniejszą i bardziej kompleksową strategię przeciwdziałania zmianie klimatu w odniesieniu zarówno do kwestii przystosowania, jak i łagodzenia skutków;
- S. mając na uwadze, że z powodu swoich obowiązków w zakresie zarządzania skąpyimi zasobami naturalnymi kobiety mają większą wiedzę dotyczącą potrzeby istnienia bardziej zrównoważonego środowiska, co umożliwia im odegranie potencjalnej roli – której nie należy ignorować – w poprawie strategii na rzecz dostosowania do zmiany klimatu i złagodzenia zmiany klimatu;
- T. mając na uwadze, że mechanizmy lub finansowanie zapobiegania klęskom żywiołowym, dostosowania i łagodzenia ich skutków pozostaną niewystarczające, dopóki nie będą zapewniały pełnego uczestnictwa kobiet w procesach ich opracowywania, podejmowania decyzji oraz wdrażania; mając na uwadze, że dobre praktyki zastosowane między innymi w Tunezji, Nikaragui, Salwadorze i Hondurasie pokazały, że wiedza kobiet i ich zaangażowanie ratują życie dzięki zarządzaniu klęskami żywiołowymi, zwiększając różnorodność biologiczną, poprawiając gospodarowanie wodą, zwiększając bezpieczeństwo żywnościowe, zapobiegają pustosynnieniu, chronią lasy i wspierają zdrowie publiczne;

Postanowienia ogólne

1. uznając, że poza innymi katastrofalnymi skutkami zmiana klimatu nasila dyskryminację ze względu na płeć, podkreśla, że uniknięcie groźnej zmiany klimatu musi stanowić najwyższy priorytet zarówno dla polityki wewnętrznej, jak i zewnętrznej UE;
2. wzywa Komisję i Radę do włączenia i uwzględnienia kwestii płci na każdym etapie strategii politycznych dotyczących klimatu, od ich tworzenia aż po finansowanie, wdrożenie i ocenę, aby zapewnić to, że działania w zakresie klimatu nie zaostrzą nierówności między płciami, lecz że towarzyszyć im będą skutki korzystne dla kobiet;
3. wzywa Komisję i państwa członkowskie do włączenia – na wszystkich szczeblach procesu podejmowania decyzji – celów związanych z równouprawnieniem i sprawiedliwością w odniesieniu do płci do strategii politycznych, planów działania i innych środków związanych ze zrównoważonym rozwojem, zagrożeniem katastrofami naturalnymi i zmianą klimatu poprzez dokonywanie systematycznych analiz z punktu widzenia płci, opracowanie wskaźników i wzorców dotyczących płci oraz praktycznych narzędzi; podkreśla, że w procesie negocjowania dotyczącym zmian klimatu na jego wszystkich etapach – od badań i analiz po projekt i wdrażanie oraz stworzenie strategii łagodzenia skutków i dostosowania się do nich – należy uwzględnić zasadę równości płci;
4. przypomina, że w swoim 4. sprawozdaniu oceniającym z 2007 r. Międzyrządowy Zespół ds. Zmian Klimatu (IPCC) potwierdził, że zmiana klimatu ma różnorodny wpływ w zależności od płci, wieku i grupy społecznej, zaś w przypadku osób najuboższych zachodzi prawdopodobieństwo najdotkliwszego odczucia jego skutków; uważa, że osiągnięcie równości płci jest kluczem do rozwoju ludzkości oraz podstawowym celem w zwalczaniu ubóstwa; domaga się, by podejście oparte na problematyce płci było stosowane powszechnie przy tworzeniu strategii w dziedzinie rozwoju, praw człowieka i zmiany klimatu; wzywa do podjęcia kroków w celu zagwarantowania, że Ramowa konwencja Narodów Zjednoczonych w sprawie zmian klimatu (UNFCCC) działa w zgodzie z przepisami ramowymi w dziedzinie praw człowieka oraz z umowami krajowymi i międzynarodowymi dotyczącymi równouprawnienia i równości płci, w tym z Konwencją w sprawie likwidacji wszelkich form dyskryminacji kobiet (CEDAW);
5. podkreśla, że zmiana klimatu i jej ujemne skutki powinny także być postrzegane jako zagadnienie dotyczące rozwoju o konsekwencjach dla problematyki płci widocznych we wszystkich dziedzinach życia (społecznej, kulturalnej, gospodarczej i politycznej) od szczebla lokalnego po ogólnoświatowy; podkreśla również, że wymagane są skoordynowane starania wszystkich podmiotów w celu zagwarantowania środków w zakresie zapobiegania zmianie klimatu oraz zagrożeniu klęskami, które właściwie uwzględniają kwestię płci, problemy rdzennej ludności oraz zapewniają poszanowanie praw człowieka;

Piątek, 20 kwietnia 2012 r.

6. z zadowoleniem przyjmuje rosnącą świadomość aspektu płci w rozmowach na temat klimatu prowadzonych na wysokim szczeblu oraz wystąpieniach ważnych osobistości; podkreśla jednak potrzebę konkretnych działań w celu zaangażowania większej liczby kobiet do służb dyplomatycznych UE w dziedzinie klimatu, zwiększenia uczestnictwa kobiet na wszystkich poziomach procesu podejmowania decyzji, a zwłaszcza w negocjacjach dotyczących zmiany klimatu, za pomocą takich środków jak wprowadzenie w delegacjach parytetu płci na poziomie co najmniej 40 %;

7. przypomina Komisji i państwom członkowskim o rezolucji Parlamentu Europejskiego dotyczącej konferencji w sprawie zmian klimatu w Durbanie (COP 17) i wzywa je do podjęcia działań na rzecz zobowiązania do „uzyskania reprezentacji kobiet we wszystkich właściwych organach [finansowania w dziedzinie klimatu] na poziomie co najmniej 40 %”; podkreśla również potrzebę zastosowania tej zasady do transferu technologii i działalności organów odpowiedzialnych za dostosowanie do zmiany klimatu;

8. wzywa Komisję i państwa członkowskie do gromadzenia danych w odniesieniu do poszczególnych państw i z podziałem na płcie przy planowaniu, wdrażaniu i ocenie strategii politycznych w zakresie zmiany klimatu, programów i projektów w celu dokonania skutecznej oceny różnych zależności od płci skutków zmiany klimatu i podjęcia stosownych działań w związku z tym oraz do opracowania przewodnika dostosowania do zmiany klimatu określającego strategie polityczne, które mogą się przyczynić do ochrony kobiet i wzmocnienia ich pozycji w celu uporania się ze skutkami zmiany klimatu;

9. wzywa Komisję i państwa członkowskie do uwzględnienia statystyk odnoszących się do płci we wszystkich obszarach polityki związanych z kwestiami środowiskowymi w celu poprawy oceny ogólnej sytuacji kobiet i mężczyzn w kontekście zmiany klimatu;

10. przypomina, że włączenie do polityki zagranicznej UE aspektów związanych z propagowaniem równości płci i eliminowaniem dyskryminacji nadal powinno przyczynić się do odgrywania przez kobiety centralnej roli w procesie podejmowania decyzji, w formułowaniu polityki, w zarządzaniu, a także w zachowaniu i monitorowaniu zasobów naturalnych i środowiska oraz w walce ze zmianą klimatu;

11. apeluje o opracowanie wskaźnika „przyjazności dla klimatu” (jako alternatywy dla PKB) służącego monitorowaniu wpływu wzrostu, konsumpcji i wzorców stylu życia na zmianę klimatu;

12. wzywa UE i państwa członkowskie do dokonania oceny, do jakiego stopnia polityka związana z klimatem uwzględnia potrzeby kobiet i nalega na stosowanie perspektywy płci przy opracowywaniu polityki zrównoważonego rozwoju uwzględniającej aspekt płci;

Przystosowanie

13. wzywa Komisję i państwa członkowskie do utworzenia łatwych w zastosowaniu instrumentów oceny projektów pod kątem wpływu na aspekt płci podczas całego czasu trwania projektu, takich jak instrumenty wykorzystywane w odniesieniu do projektów dotyczących rozwoju;

14. wzywa do stosowania lokalnych rozwiązań i projektów sprzyjających włączeniu, w tym budowanie świadomości istniejących słabych punktów i możliwych rozwiązań, takich jak znajomość tradycji i lokalnych mieszkańców, w szczególności kobiet;

15. podkreśla, że kobiety ogólnie są bardzo aktywne w działaniach na szczeblu społeczeństwa obywatelskiego, w związku z czym wzywa Komisję do ułatwiania tworzenia i wspierania sieci organizacji kobiecych oraz podmiotów społeczeństwa obywatelskiego;

16. wzywa Komisję do przewidzenia programów, w przypadku których transfer nowoczesnych technologii i wiedzy eksperckiej może pomóc społecznościom i regionom rozwijającym się w dostosowaniu do zmiany klimatu;

Piątek, 20 kwietnia 2012 r.

17. podkreśla, że w krajach trzeciego świata kobiety odgrywają kluczową rolę w zdobywaniu wody i gospodarowaniu nią, ponieważ często to one zbierają, wykorzystują i rozprowadzają ją nie tylko w gospodarstwach domowych, ale i w rolnictwie; wzywa Komisję do dostarczania pomocy rozwojowej służącej realizacji dostępnych programów kopania studni z wykorzystaniem energii odnawialnych oraz prostych i łatwych w utrzymaniu systemów oczyszczania ścieków;

18. wzywa do włączenia w rozwiązania przystosowawcze budowania potencjału i szkoleń ze świadomością aspektu płci w sposób kompatybilny z potrzebami charakterystycznymi dla kobiet i uwzględnieniem specyficznych trudności, ale również możliwości i doświadczeń kobiet;

19. podkreśla, jak istotne jest oparcie się na doświadczeniach kobiet i zachęcanie do stosowania rozwiązań lokalnych, które wywierają bardzo konkretny wpływ na codzienne życie ludzi, takich jak projekt „Girls in Risk Reduction Leadership” [„Przywództwo dziewcząt na rzecz zmniejszania ryzyka”] w Republice Południowej Afryki lub kilka projektów wsparcia dla grup kobiet w zakresie zaopatrzenia w wodę pitną i instalowania toalet w slumsach w Indiach;

20. zwraca się do Komisji i państw członkowskich o uwzględnienie aspektu płci w strategiach na rzecz przeciwdziałania klęskom żywiołowym i zarządzania ryzykiem związanym z klęskami żywiołowymi, a także o promowanie upodmiotowienia kobiet i ich uświadamianie poprzez budowanie potencjału przed katastrofami związanymi z klimatem, w ich trakcie i po ich zakończeniu oraz aktywnego zaangażowania kobiet w przewidywanie katastrof, wczesne ostrzeżenie i zapobieganie jako części zdolności kobiet do dostosowania;

21. zauważa, że w wielu społecznościach na świecie obowiązki kobiet w rodzinie czynią je bardziej wrażliwymi na zmiany środowiskowe, które potęgują jeszcze skutki zmian klimatu; podkreśla, że dotyczy to kobiet pełniących wielorakie role jako żywicielki produkujące i dostarczające żywności, opiekunki i podmioty gospodarcze;

22. wzywa do zwiększenia przejrzystości i kompleksowości w ramach obecnych instrumentów i procesów planowania, takich jak krajowe programy działań przystosowawczych, i przyszłe krajowe plany działań przystosowawczych, oraz do promowania tych zasad w przyszłych traktatach, instrumentach i wysiłkach na rzecz współpracy dwustronnej w dziedzinie klimatu;

23. podkreśla, iż istnieją oczywiste dowody na to, że wpływ zależnych od klimatu warunków – takich jak niedożywienie i występowanie chorób zakaźnych, takich jak malaria – na zdrowie kształtuje się różnie w zależności od płci; odnotowuje z niepokojem wyższy poziom umieralności kobiet w wyniku klęsk żywiołowych; uważa, że skoncentrowane w większym stopniu na problematyce płci badania nad wpływem zmiany klimatu na zdrowie kobiet pozwoliłyby podjąć bardziej ukierunkowane działania; wzywa wszystkie rządy do podjęcia większych wysiłków w celu zapewnienia lepszej prewencji, lepszego leczenia i lepszej dostępności służby zdrowia i leków – zwłaszcza dla kobiet, gdyż jako opiekunki stanowią one szczególnie zagrożoną grupę – oraz do zobowiązania się do podjęcia szeregu działań w odpowiedzi na ryzyko zdrowotne wynikające ze zmiany klimatu i do zapewnienia ram oceny zdrowia opartych na kryterium płci, jak również środków dostosowania do zmiany klimatu bądź jej łagodzenia;

24. podkreśla, że 70 % osób najuboższych na świecie to kobiety, które wykonują dwie trzecie całej pracy, lecz posiadają mniej niż 1 % wszystkich dóbr; zauważa, że odmawia się im równego dostępu do zasobów, technologii, usług, praw własności, kredytów i ubezpieczeń społecznych i kontroli nad nimi oraz uprawnień do podejmowania decyzji, w związku z czym kobiety są nadmiernie wyeksponowane na zmianę klimatu oraz nią dotknięte, i mają mniej możliwości dostosowania się do tej zmiany; podkreśla, że 85 % osób, które poniosły śmierć w wyniku katastrof naturalnych spowodowanych zmianą klimatu, to kobiety, że 75 % uchodźców środowiskowych to również kobiety oraz że to kobiet częściej nie dostrzega się jako ofiar wojen o zasoby i przemocy będącej konsekwencją zmiany klimatu;

25. wzywa UE i jej państwa członkowskie do opracowania zasady „sprawiedliwości w odniesieniu do klimatu”; kładzie nacisk na fakt, że największą niesprawiedliwością w razie odniesienia porażki w skutecznym przeciwdziałaniu zmianie klimatu byłyby szkodliwe skutki dla ubogich krajów i populacji, a w szczególności dla kobiet;

Piątek, 20 kwietnia 2012 r.

Łagodzenie

26. wzywa Komisję i państwa, które w przyszłości obejmą prezydencję w Radzie Unii Europejskiej, do przeprowadzenia analizy polityki łagodzenia zmiany klimatu skoncentrowanej przede wszystkim na wymiarze płci;

27. podkreśla, że potrzebne są ukierunkowane strategie polityczne, aby uniknąć segregacji płciowej i dyskryminacji w ramach ekologicznej gospodarki, w której miejsca pracy w dziedzinie nowych technologii i nauki są obecnie niemal całkowicie zdominowane przez mężczyzn; w związku z tym podkreśla znaczenie przedsiębiorczości pod kątem zapewnienia dostępu do ekologicznej gospodarki zarówno kobietom, jak i mężczyznom;

28. wzywa Komisję i państwa członkowskie do zachęcania kobiet do wybierania kształcenia technicznego i naukowego oraz zawodów w dziedzinie technologii środowiskowej i energetycznej, ponieważ ze względu na potrzebę posiadania wiedzy eksperckiej w zakresie zmiany klimatu zagwarantuje to kobietom pewne i przyszłościowe miejsca pracy oraz zagwarantuje większe uwrażliwienie na potrzeby kobiet przy formułowaniu polityki dotyczącej zmiany klimatu;

29. wzywa Komisję do wspierania reformy obecnych instrumentów i funduszy, aby były one bardziej przejrzyste, sprzyjające włączeniu i odzwierciedlały zaangażowanie na rzecz zmniejszenia emisji społeczności lokalnych, a w szczególności kobiet, oraz do promowania tych zasad w przyszłych traktatach, instrumentach i wysiłkach na rzecz współpracy dwustronnej w dziedzinie klimatu z myślą o opracowaniu lepszych sposobów na wzmocnienie pozycji kobiet w gospodarce;

30. uznaje, że rozwój demograficzny wywiera wpływ na klimat oraz podkreśla potrzebę właściwej odpowiedzi na wszelkie niezaspokojone potrzeby antykoncepcyjne kobiet i mężczyzn we wszystkich społeczeństwach;

31. przypomina, że uniknięcie niebezpiecznej zmiany klimatu oraz ograniczenie wzrostu średniej temperatury do 2 °C lub, w miarę możliwości, do 1,5 °C w porównaniu z poziomami sprzed uprzemysłowienia jest konieczne i ma zasadnicze znaczenie dla uniknięcia dramatycznych negatywnych konsekwencji dla kobiet i innych słabszych grup społecznych;

32. wzywa Komisję do utworzenia zestawu instrumentów, aby wspierać podejmowanie decyzji sprzyjające włączeniu społecznemu, podobnie jak miało to miejsce w sektorze transportu i energii w Malmö (Szwecja) i w rejonie Vollsmose (Dania) ⁽¹⁾;

33. wzywa Komisję i państwa członkowskie do opracowania wskaźników oceny skutków projektów i programów dla płci oraz do wspierania sporządzania budżetu z uwzględnieniem aspektu płci w ramach strategii w dziedzinie klimatu bez względu na to, czy strategie te rozwijane są na szczeblu międzynarodowym, krajowym, regionalnym czy lokalnym;

34. wzywa Komisję i państwa członkowskie do rozwijania instrumentów i wytycznych umożliwiających przeprowadzenie analizy strategii i programów w zakresie łagodzenia zmiany klimatu oraz powiązanych programów i działań badawczych;

35. podkreśla ważną rolę kobiet w stosowaniu środków łagodzących skutki zmiany klimatu w codziennym życiu – np. poprzez działania oszczędzające energię i wodę, recykling czy stosowanie produktów przyjaznych dla środowiska bądź ekologicznych – jako że wciąż są one uważane za podstawowych zarządzających tymi zasobami w gospodarstwie domowym; wzywa Komisję do rozpoczęcia kampanii na rzecz podnoszenia świadomości społecznej na podstawowym szczeblu społecznym, które koncentrowałyby się na codziennych wyborach konsumpcyjnych związanych z prowadzeniem gospodarstw domowych i opieką nad dziećmi;

⁽¹⁾ Uwzględnienie aspektu płci w strategii dotyczącej transportu publicznego w Malmö: http://www.nikk.no/A+gender+equal+and+sustainable+public+transport+system.b7C_wljSYQ.ips; oraz projekt na rzecz przeszkolenia kobiet należących do mniejszości etnicznej w Vollsmose w celu pełnienia funkcji ambasadora środowiska: http://www.nikk.no/Women+are+everyday+climate+experts.b7C_wljQ1e.ips.

Piątek, 20 kwietnia 2012 r.

36. przyznaje w związku z tym, że kobiety mogą znacząco przyczynić się do udanych innowacji poprzez swoje zdolności edukacyjne wobec innych zarówno w przedsiębiorstwach, jak i w gospodarstwach domowych;

37. w związku z tym podkreśla znaczenie zwiększenia czynnego udziału kobiet w innowacyjności na rzecz zrównoważonego rozwoju jako środka sprostania poważnym wyzwaniom wynikającym ze zmiany klimatu;

38. zwraca uwagę, że zmiana klimatu nieuchronnie doprowadzi do migracji z regionów dotkniętych takimi klęskami jak susze lub powodzie oraz że UE musi mieć na względzie konieczność ochrony kobiet w powstałych obozach wewnętrznych przesiedleńców i uchodźców;

39. zwraca uwagę na fakt, że wpływ zmian środowiskowych na migrację i przesiedlenia zwiększy się w przyszłości oraz że według Wysokiego Komisarza Narodów Zjednoczonych ds. Uchodźców (UNHCR) 80 % uchodźców na świecie to kobiety i dzieci; przypomina o znaczeniu opracowania strategii uwzględniających problematykę płci w odpowiedzi na kryzysy środowiskowy i humanitarny spowodowane zmianą klimatu; jest w związku z tym zdania, że niezbędne jest pilne przeprowadzenie badań nad tym, w jaki sposób zarządzać migracją środowiskową przy uwzględnieniu aspektu płci, przy czym należy wziąć pod uwagę uznanie i uwzględnienie ról poszczególnych płci oraz określenie odpowiedzialności za zasoby naturalne, a także rozważyć sposoby zagwarantowania dostępności ograniczonych zasobów dla społeczności ich potrzebujących oraz zapewnienia dostępu do wody migrantom;

Finansowanie

40. wzywa delegacje UE do poszanowania zasady określonej w wyżej wymienionej rezolucji Parlamentu Europejskiego dotyczącej konferencji w sprawie zmian klimatu w Durbanie (COP 17), a mianowicie do zagwarantowania równowagi płci we wszystkich organach podejmujących decyzje finansowe w dziedzinie klimatu, w tym w zarządzie ekofunduszu klimatycznego i w ewentualnych organach zarządzających poszczególnymi elementami finansowania;

41. apeluje do Komisji i do państw członkowskich o stworzenie programów łagodzenia zmian klimatu i dostosowywania się do nich, a także o opracowanie strategii wykorzystujących analizę pod kątem płci w celu poprawy dobrobytu kobiet i dziewcząt i uwzględniających wynikającą z płci nierówność w dostępie do kredytu, informacji, technologii, gruntów, zasobów naturalnych, zrównoważonej energii oraz do informacji i usług w zakresie zdrowia reprodukcyjnego; domaga się, aby tego rodzaju programy i strategie obejmowały innowacyjne rozwiązania finansowe, takie jak mikrokredyt, zwłaszcza w sytuacjach nagłych, jak ma to miejsce w przypadku uchodźców klimatycznych;

42. podkreśla konieczność odzwierciedlania w mechanizmach finansowania priorytetów i potrzeb kobiet oraz włączania czynnego udziału organizacji propagujących równouprawnienie w opracowywanie kryteriów finansowania i przyznawania środków na inicjatywy związane ze zmianą klimatu, zwłaszcza na szczeblu lokalnym oraz w działalności ekofunduszu klimatycznego;

43. wzywa do uwzględnienia równości płci jako kwestii przekrojowej we wszystkich funduszach i instrumentach w dziedzinie klimatu; podkreśla, że wymaga to wiedzy z dziedziny równouprawnienia i że powinno to również mieć zastosowanie do zakresu zadań, zarządzania i kwestii operacyjnych takich mechanizmów finansowania oraz że sposób działania i mechanizmy monitorowania i oceny powinny zapewnić kobietom i lokalnym społecznościom dostępność odpowiedniego finansowania;

44. wzywa Komisję i delegacje UE do wspierania nowego, dodatkowego finansowania na większą skalę, w szczególności działań na rzecz przystosowania przynoszących bezpośrednie korzyści kobietom, które często są w nieproporcjonalnym stopniu narażone na skutki zmiany klimatu; wzywa, aby udzielanie takiego finansowania na przystosowanie odbywało się wyłącznie w formie grantów;

Piątek, 20 kwietnia 2012 r.

45. zwraca się do Komisji i państw członkowskich o wsparcie rozwoju odnawialnych źródeł energii w krajach rozwijających się za pomocą transferu technologii i wiedzy, który zakłada równe uczestnictwo kobiet, z myślą o przyczynieniu się do stworzenia równych szans i dostosowania do zmiany klimatu;

46. z niepokojem zauważa, że zmiana klimatu może negatywnie wpłynąć na osiągnięcie milenijnych celów rozwoju ONZ, w szczególności celów związanych z sytuacją i ochroną kobiet;

*

* *

47. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji i rządóm państw członkowskich.

Nasze ubezpieczenie na życie i nasz kapitał naturalny - strategia ochrony różnorodności biologicznej UE do 2020 r.

P7_TA(2012)0146

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 20 kwietnia 2012 r. w sprawie różnorodności biologicznej będącej naszym ubezpieczeniem na życie i naszym naturalnym kapitałem: unijna strategia ochrony różnorodności biologicznej na okres do 2020 r. (2011/2307(INI))

(2013/C 258 E/15)

Parlament Europejski,

- uwzględniając komunikat Komisji zatytułowany „Nasze ubezpieczenie na życie i nasz kapitał naturalny – unijna strategia ochrony różnorodności biologicznej na okres do 2020 r.” (COM(2011)0244),
- uwzględniając wizję do 2050 r. oraz główny cel do 2020 r., przyjęte przez szefów państw i rządów krajów UE w marcu 2010 r.,
- uwzględniając konkluzje Rady ds. Środowiska z dnia 21 czerwca i 19 grudnia 2011 r. w sprawie unijnej strategii ochrony różnorodności biologicznej na okres do 2020 r.,
- uwzględniając w szczególności wyniki dziesiątej Konferencji Stron (COP 10) Konwencji NZ o różnorodności biologicznej (CBD), przede wszystkim plan strategiczny na rzecz różnorodności biologicznej na lata 2011–2020 i cele z Aichi, protokół z Nagoi o dostępie do zasobów genetycznych oraz sprawiedliwym i równym podziale korzyści wynikających z wykorzystania tych zasobów oraz strategię mobilizacji zasobów na rzecz światowej różnorodności biologicznej,
- uwzględniając Konwencję o międzynarodowym handlu dzikimi zwierzętami i roślinami gatunków zagrożonych wyginięciem (CITES) oraz Konwencję o ochronie wędrownych gatunków dzikich zwierząt,
- uwzględniając komunikat Komisji zatytułowany „WPR do 2020 r.: sprostać wyzwaniom przyszłości związanym z żywnością, zasobami naturalnymi oraz aspektami terytorialnymi” (COM(2010)0672) oraz wnioski Komisji dotyczące reformy WPR po roku 2013,
- uwzględniając komunikat Komisji skierowany do Parlamentu Europejskiego, Rady, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego oraz Komitetu Regionów zatytułowany „Budżet z perspektywy Europy 2020” (COM(2011)0500) wraz z dokumentami towarzyszącymi,
- uwzględniając strategiczne ramy finansowe na lata 2014-2020,

Piątek, 20 kwietnia 2012 r.

- uwzględniając sprawozdanie zbiorcze na temat stanu ochrony typów siedlisk i gatunków wymagane na mocy art. 17 dyrektywy siedliskowej (COM(2009) 0358),
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 21 września 2010 r. w sprawie wdrożenia przepisów UE mających na celu zachowanie różnorodności biologicznej ⁽¹⁾,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 8 lipca 2010 r. w sprawie przyszłości wspólnej polityki rolnej po 2013 r. ⁽²⁾ oraz swoją rezolucję z dnia 23 czerwca 2011 r. „WPR do 2020 r.: sprostać wyzwaniom przyszłości związanym z żywnością, zasobami naturalnymi oraz aspektami terytorialnymi” ⁽³⁾
 - uwzględniając dokument roboczy służb Komisji zatytułowany „Finansowanie obszarów Natura 2000 - Inwestowanie w sieć Natura 2000: korzyści dla przyrody i człowieka” (SEC(2011)1573);;
 - uwzględniając badanie pt. „Ekonomika ekosystemów i różnorodności biologicznej” (The Economics of Ecosystems and Biodiversity, TEEB) ⁽⁴⁾,
 - uwzględniając art. 48 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Ochrony Środowiska Naturalnego, Zdrowia Publicznego i Bezpieczeństwa Żywności, a także opinie Komisji Przemysłu, Badań Naukowych i Energii, Komisji Rozwoju Regionalnego, Komisji Rolnictwa i Rozwoju Wsi oraz Komisji Rybołówstwa (A7-0101/2012),
- A. mając na uwadze, że UE nie udało się zrealizować celu w zakresie różnorodności biologicznej na 2010 r.;
- B. mając na uwadze, że Organizacja Narodów Zjednoczonych ogłosiła lata 2010–2020 Dekadą Różnorodności Biologicznej;
- C. mając na uwadze, że różnorodność biologiczna ma kluczowe znaczenie dla istnienia życia ludzkiego i dobrobytu społeczeństw, zarówno bezpośrednio, jak i pośrednio poprzez zapewniane usługi ekosystemowe – np. korzyści płynące z unijnej sieci Natura 2000, w skład której wchodzi obszary chronione, szacuje się na 200–300 mld euro, a liczba pełnoetatowych ekwiwalentnych miejsc pracy finansowanych bezpośrednio z wydatków odwiedzających zarówno te, jak i okoliczne obszary wynosi szacunkowo od 4,5 do 8 mln;
- D. mając na uwadze, że obecnie utrata różnorodności biologicznej zmniejsza każdego roku nasz globalny PKB o 3 %;
- E. mając na uwadze, że stan ochrony prawie 65 % typów siedlisk i 52 % gatunków wymienionych w załącznikach do dyrektywy siedliskowej oceniono jako niewłaściwy;
- F. mając na uwadze, że 88 % zasobów ryb jest poławianych powyżej maksymalnego podtrzymywalnego połowu;
- G. mając na uwadze, że do Europy przedostało się już ponad 11 000 gatunków obcych, z których co najmniej 15 % to gatunki inwazyjne i szkodzące różnorodności biologicznej;
- H. mając na uwadze, że rolnicy odgrywają zasadniczą rolę w osiągnięciu unijnych celów różnorodności biologicznej; mając na uwadze, że w 1992 r. dano początkowy bodziec do wprowadzenia ochrony różnorodności biologicznej do wspólnej polityki rolnej (WPR) oraz że w toku reformy WPR w 2003 r. wprowadzono w związku z tym środki sprzyjające ochronie różnorodności biologicznej, takie jak zasadę wzajemnej zgodności, jednolitą płatność na gospodarstwo (oddzielenie płatności od produkcji) i rozwój obszarów wiejskich;

⁽¹⁾ Dz.U. C 50E z 21.2.2012, s. 19.

⁽²⁾ Dz.U. C 351E z 2.12.2011, s. 103.

⁽³⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2011)0297.

⁽⁴⁾ <http://www.teebweb.org>.

Piątek, 20 kwietnia 2012 r.

- I. mając na uwadze, że system opłat za korzystanie z usług ekosystemowych jest obiecującym innowacyjnym narzędziem finansowym służącym ochronie różnorodności biologicznej;
- J. mając na uwadze, że siedliska i gatunki są zagrożone w związku ze zmianą klimatu; mając na uwadze, że ochrona przyrody i różnorodność biologiczna mają kluczowe znaczenie dla łagodzenia zmiany klimatu i przystosowywania się do niej;

Uwagi ogólne

1. ubolewa, że UE nie zrealizowała swojego celu w zakresie różnorodności biologicznej na 2010 r.;
2. z zadowoleniem przyjmuje i popiera unijną strategię ochrony różnorodności biologicznej na okres do 2020 r., w tym wszystkie jej cele i działania; jest jednak zdania, że niektóre działania trzeba zintensyfikować i dokładniej je określić, oraz że należy przyjąć więcej konkretnych środków w celu zapewnienia skutecznej realizacji strategii;
3. podkreśla pilną potrzebę podjęcia działań oraz konieczność nadania różnorodności biologicznej wyższego priorytetu politycznego, by zrealizować główny cel UE na okres do 2020 r. w zakresie różnorodności biologicznej oraz globalne zobowiązania w zakresie różnorodności biologicznej; zwraca uwagę, że przy zapewnieniu odpowiednich środków finansowych i woli politycznej istnieją narzędzia umożliwiające powstrzymanie utraty różnorodności biologicznej; podkreśla, że ochrona różnorodności biologicznej jest zbiorowym wyzwaniem, któremu należy sprostać poprzez zaangażowanie i udział wielu zainteresowanych stron;
4. z zadowoleniem przyjmuje komunikat Komisji w sprawie ochrony różnorodności biologicznej na okres do 2020 r. i zauważa, że zmiana klimatu, utrata różnorodności biologicznej, zagrożenie ze strony inwazyjnych gatunków obcych oraz nadmierna eksploatacja zasobów naturalnych to wyzwania o charakterze ponadnarodowym i ponadregionalnym wywierające wpływ na każdego obywatela UE, bez względu na to, czy żyje on w obszarze miejskim, czy wiejskim; zauważa również, że aby złagodzić skutki tych zjawisk, potrzebne są pilne działania na każdym szczeblu administracji: lokalnym, regionalnym i krajowym;
5. dlatego zachęca państwa członkowskie do wprowadzenia strategii do swoich planów, programów lub strategii krajowych;
6. uważa, że nie należy ograniczać środków ochrony różnorodności biologicznej zapisanych w obowiązującym prawie UE;
7. podkreśla, że nowa strategia nie może się znów zakończyć niepowodzeniem; w związku z tym wzywa Komisję do przedstawiania Parlamentowi co dwa lata sprawozdań z postępów, w których Rada i Komisja będą omawiały stan prac;
8. podkreśla, że prawdziwym sprawdzianem zaangażowania UE w osiągnięcie celu związanego z różnorodnością biologiczną i kluczem do rozwiązania tego problemu nie jest nowa strategia, ale zbliżające się reformy wspólnej polityki rolnej i wspólnej polityki rybołówstwa, jak również wieloletnich ram finansowych; ponadto wskazuje, że niedostateczne uwzględnianie różnorodności biologicznej w strategiach politycznych UE przyczyniło się do porażki pierwszej strategii w tej dziedzinie;
9. jest zdania, że trudności napotkane podczas realizacji celów wyznaczonych na 2010 r. wskazują na potrzebę dogłębnego przeglądu dotychczas stosowanych metod; utrzymuje, że należy przeprowadzić badania strategiczne, obejmujące wszystkie czynniki, które mogą mieć wpływ na obszary chronione oraz że wyniki tych badań należy uwzględnić w planowaniu przestrzennym oraz powinny im towarzyszyć kampanie edukacyjne i informacyjne na temat znaczenia lokalnych zasobów naturalnych i ich ochrony;
10. podkreśla, że utrata różnorodności biologicznej odnosi się nie tylko do gatunków i siedlisk, lecz także do różnorodności genetycznej; wzywa Komisję Europejską do opracowania strategii na rzecz ochrony różnorodności genetycznej;

Piątek, 20 kwietnia 2012 r.

11. zwraca uwagę na fakt, że nasze dziedzictwo naturalne stanowi ważny kapitał ekologiczny, który ma zasadnicze znaczenie dla dobrobytu ludzkości; uważa, że wszystkie państwa członkowskie powinny współpracować i koordynować wysiłki zmierzające do lepszego wykorzystania zasobów naturalnych oraz do uniknięcia utraty netto różnorodności biologicznej i usług ekosystemowych zarówno na obszarach miejskich, jak i w miastach;

Cele – uwzględnianie różnorodności biologicznej we wszystkich dziedzinach polityki UE

12. zwraca uwagę na znaczenie uwzględniania kwestii ochrony różnorodności biologicznej w opracowywaniu, wdrażaniu i finansowaniu wszystkich innych strategii UE – takich jak rolnictwo, leśnictwo, rybołówstwo, polityka regionalna i spójność, energia, przemysł, transport, turystyka, współpraca na rzecz rozwoju, badania i innowacje – w celu zwiększenia spójności sektorowych i budżetowych strategii politycznych Unii Europejskiej oraz zapewnienia przestrzegania wiążących zobowiązań dotyczących ochrony różnorodności biologicznej;

13. podkreśla, że unijna strategia ochrony różnorodności biologicznej powinna być w pełni zintegrowana ze strategiami na rzecz łagodzenia zmiany klimatu przystosowywania się do niej;

14. przypomina, że zasada ostrożności stanowi podstawę prawną, na której należy opierać wszystkie przepisy i decyzje dotyczące różnorodności biologicznej;

15. podkreśla, że ochrona, wycena i odtworzenie różnorodności biologicznej i usług ekosystemowych mają kluczowe znaczenie dla realizacji celów określonych w planie działań na rzecz Europy efektywnie korzystającej z zasobów i wzywa Komisję oraz i państwa członkowskie do rozważenia możliwości przedstawienia – jako jednego ze środków specjalnych – harmonogramu sporządzania map i oceny usług ekosystemowych w UE, co umożliwi podjęcie ukierunkowanych, skutecznych działań w celu powstrzymania degradacji różnorodności biologicznej i usług ekosystemowych;

16. podkreśla, że utrata różnorodności biologicznej oznacza dla społeczeństwa olbrzymie koszty gospodarcze, których dotychczas nie uwzględniono w stopniu wystarczającym w polityce gospodarczej i innych obszarach polityki; nalega zatem na Komisję i państwa członkowskie, by wyceniły usługi ekosystemowe i uwzględniły te wartości w systemach rachunkowości jako podstawę bardziej zrównoważonych strategii; uważa, że żaden model gospodarczy, który pomija właściwe zachowanie różnorodności biologicznej, nie jest w stanie przetrwać; podkreśla także, że działania na rzecz odbudowy ekosystemów i różnorodności biologicznej mogą przyczynić się w istotny sposób do wykształcania nowych umiejętności, tworzenia miejsc pracy i możliwości gospodarczych;

17. podkreśla potrzebę przeprowadzenia szczegółowej oceny negatywnego wpływu różnych sektorów gospodarki na różnorodność biologiczną;

18. podkreśla, że strategia na rzecz różnorodności biologicznej stanowi część inicjatywy przewodniej na rzecz efektywnego korzystania z zasobów w Europie, oraz przypomina, że polityka regionalna odgrywa zasadniczą rolę w zapewnianiu trwałego wzrostu, ponieważ wspiera działania służące rozwiązywaniu problemów klimatycznych, energetycznych i środowiskowych;

19. utrzymuje, że znaczna liczba pojawiających się chorób zakaźnych ma charakter odzwierzęcy (chOROby te są przenoszone między dzikimi zwierzętami, zwierzętami domowymi i ludźmi), oraz uznaje, że handel dzikimi zwierzętami oraz zmiany użytkowania gruntów i zarządzania nimi mogą prowadzić do powstania nowych płaszczyzn kontaktu między dzikimi zwierzętami, zwierzętami domowymi i ludźmi lub do ich zmiany, co mogłoby sprzyjać przenoszeniu chorób i utracie różnorodności biologicznej; podkreśla, że niezwykle ważne jest uwzględnienie różnorodności biologicznej w strategiach politycznych w zakresie zdrowia zwierząt, dobrostanu zwierząt i polityki handlowej;

20. uważa jednak, że w przypadku braku danych może być potrzebna kompleksowa ocena skutków środowiskowych, gospodarczych i społecznych;

Piątek, 20 kwietnia 2012 r.

Ochrona i przywrócenie stanu przyrody

21. zwraca uwagę na potrzebę powstrzymania procesu pogarszania się stanu wszystkich gatunków i siedlisk objętych unijnym prawodawstwem w dziedzinie ochrony przyrody oraz na osiągnięcie znaczącej i wymiernej poprawy ich stanu na szczeblu UE; podkreśla, że powinno to polegać na poprawie co najmniej jednego z parametrów stanu ochrony, o których mowa w art. 1 dyrektywy siedliskowej, bez pogorszenia się pozostałych parametrów;
22. wzywa Komisję i państwa członkowskie do zobowiązania się do przyjęcia zintegrowanych strategii, tak aby ustalić wartość przyrodniczą poszczególnych obszarów geograficznych oraz cechy ich dziedzictwa kulturowego, jak również warunki niezbędne do ich zachowania;
23. podkreśla, że aby skutecznie osiągać cele z zakresu różnorodności biologicznej, należy podejmować konkretne działania; ubolewa, że mimo działań podejmowanych w celu zwalczania utraty różnorodności biologicznej, w UE tylko 17 % siedlisk i gatunków oraz 11 % kluczowych ekosystemów chronionych na mocy prawodawstwa UE znajduje się we właściwym stanie; wzywa Komisję do niezwłocznego przeanalizowania, dlaczego obecne działania nie przyniosły skutku oraz rozważenia, czy ewentualnie dostępne są inne, potencjalnie skuteczniejsze instrumenty;
24. podkreśla, że w celu określenia jasnego sposobu realizacji wizji na rok 2050 co najmniej 40 % wszystkich siedlisk i gatunków musi osiągnąć właściwy stan ochrony do roku 2020; przypomina, że do roku 2050 właściwy stan ochrony musi osiągnąć 100 % (lub prawie 100 %) siedlisk i gatunków;
25. wyraża zaniepokojenie pogarszającym się stanem ważnych siedlisk takich jak tereny podmokłe, które to siedliska należy traktować priorytetowo oraz wobec których należy podjąć pilne działania, które faktycznie odpowiadają specjalnemu statusowi ochronnemu nadanemu im przez UE;
26. uznaje, że budowa infrastruktury, urbanizacja, uprzemysłowienie i ogólnie rzecz biorąc, interwencje materialne przeprowadzane na danym terenie to jedne z najistotniejszych czynników powodujących fragmentację ekosystemów i siedlisk; wzywa władze lokalne, regionalne i krajowe o uwzględnienie, w zakresie ich kompetencji, tych czynników zagrożenia dla ekosystemów i siedlisk w projektach planistycznych i rozwojowych na dużą i małą skalę w ramach przepisów dotyczących planowania przestrzennego i w działaniach mających na celu ich egzekwowanie; uznaje istnienie presji i potrzeb na szczeblu lokalnym i regionalnym związanych z zapewnieniem trwałego rozwoju gospodarczego; zaleca władzom lokalnym i regionalnym uwzględnianie równowagi między rozwojem a potrzebą ochrony różnorodności biologicznej i siedlisk; popiera dalsze reformy oraz wykorzystywanie regionalnej i lokalnej polityki rozwojowej do osiągnięcia korzyści z różnorodności biologicznej i powstrzymania dalszej utraty siedlisk, zwłaszcza w czasach kryzysu gospodarczego i finansowego;
27. popiera zwiększenie wykorzystania oceny oddziaływania na środowisko, oceny skutków w kontekście zrównoważonego rozwoju, strategicznej oceny oddziaływania na środowisko i innych instrumentów celem uwzględnienia utraty różnorodności biologicznej i skutków zmiany klimatu w procesie decyzyjnym na szczeblu regionalnym i lokalnym; zwraca uwagę, że wszystkie regiony, także te najslabiej rozwinięte, odniosą korzyści z projektów sprzyjających łagodzeniu zmiany klimatu i ochronie różnorodności biologicznej;
28. zachęca państwa członkowskie do zapewnienia zakończenia procesu wyznaczania obszarów sieci Natura 2000 w 2012 r. zgodnie z celem 11 z Aichi; ogromnie ubolewa nad opóźnieniem w wyznaczaniu obszarów morskich; jest zaniepokojony ponownym zezwoleniem na polowania w delcie Dunaju oraz ich możliwym negatywnym wpływem na różnorodność biologiczną; wzywa Komisję do zbadania, czy państwa członkowskie wdrażają art. 7 dyrektywy ptasiej (2009/147/WE⁽¹⁾), w szczególności w odniesieniu do polowań;
29. podkreśla pilną potrzebę zwiększenia wysiłków zmierzających do ochrony oceanów i środowiska morskiego, zarówno za pomocą działań UE, jak i poprzez poprawę międzynarodowego zarządzania oceanami i obszarami znajdującymi się poza jurysdykcją krajową;

(1) Dz.U. L 20 z 26.1.2010, s. 7.

Piątek, 20 kwietnia 2012 r.

30. nalega na państwa członkowskie, by dotrzymały terminu opracowania planów zarządzania lub analogicznych instrumentów dla wszystkich obszarów Natura 2000, zgodnie z art. 4 i 6 dyrektywy siedliskowej (92/43/EWG ⁽¹⁾);

31. uważa, że lepsza współpraca transgraniczna mogłaby przynieść istotne korzyści z punktu widzenia realizacji celów programu Natura 2000; podkreśla konieczność bliższej współpracy między władzami europejskimi, państwowymi, regionalnymi i lokalnymi w dziedzinie ochrony różnorodności biologicznej i zasobów naturalnych; w tym kontekście podkreśla możliwości przeciwdziałania utracie różnorodności biologicznej poprzez współpracę transgraniczną, międzyregionalną i ponadnarodową; uważa, że lepsze wykorzystanie potencjału współpracy terytorialnej, wymiana informacji, doświadczeń i dobrych praktyk znacząco by się przyczyniły do osiągnięcia tych celów; zauważa, że włączenie do strategii regionalnych na dużą skalę priorytetów związanych z różnorodnością biologiczną jest ważnym krokiem na drodze do jej odnowy i ochrony.

32. wzywa Komisję i państwa członkowskie do zapewnienia prawidłowej ochrony sieci Natura 2000 poprzez odpowiednie ich finansowanie; w szczególności wzywa państwa członkowskie do opracowania we współpracy z różnymi zainteresowanymi stronami wiążących instrumentów krajowych, za pomocą których określa priorytetowe środki ochrony oraz związane z nimi planowane źródło finansowania (zarówno z funduszy UE, jak i z budżetów krajowych państw członkowskich);

33. jest zdania, że należy usprawnić egzekwowanie prawodawstwa UE, w szczególności dotyczącego ochrony przyrody;

34. zachęca Komisję – ze względu na ogromne różnice pomiędzy państwami członkowskimi, jeśli chodzi o wdrożenie przepisów dotyczących obszarów Natura 2000 – do udzielania w razie potrzeby dalszych wyjaśnień i wskazówek w oparciu o przykłady; wzywa także Komisję do zapewnienia wskazówek i dzielenia się najlepszymi praktykami w zakresie zarządzania terytoriami przylegającymi do obszarów Natura 2000;

35. wzywa Komisję do zwiększenia jej możliwości rozpatrywania i skutecznego badania skarg i naruszeń związanych z właściwym wdrażaniem dyrektyw ptasiej i siedliskowej oraz do przekazania państwom członkowskich odpowiednich wskazówek dotyczących kontrolowania wdrażania wymienionych dyrektyw w praktyce; ponadto wzywa Komisję do włączenia środków służących poprawie wdrażania i wspólnego egzekwowania przepisów określonych w dyrektywach ptasiej i siedliskowej do swojej bieżącej pracy nad ulepszeniem wdrażania i kontrolowania prawodawstwa w dziedzinie ochrony środowiska; uważa za ważne – w świetle rezolucji z dnia 20 listopada 2008 r. w sprawie przeglądu zalecenia 2001/331/WE przewidującego minimalne kryteria kontroli w zakresie ochrony środowiska w państwach członkowskich ⁽²⁾ – by wzmocnić sieć UE na rzecz wprowadzenia i stosowania prawa ochrony środowiska (IMPEL), oraz wzywa Komisję do złożenia sprawozdania na temat możliwości takich działań, w tym możliwości ustanowienia wspólnotowego organu inspekcji w zakresie ochrony środowiska, a także wzywa Komisję do przedłożenia wniosku dotyczącego dyrektywy w sprawie kontroli w zakresie ochrony środowiska;

36. popiera inicjatywę Komisji dotyczącą programów szkoleniowych dla sędziów i prokuratorów; podkreśla jednak, że Komisja i państwa członkowskie powinny zapewnić dostęp do takich programów szkoleniowych także specjalistom zajmującym się obszarami Natura 2000, np. władzom regionalnym i lokalnym odpowiedzialnym za egzekwowanie prawa i innym organom administracyjnym odpowiedzialnym za wdrożenie dyrektyw ptasiej i siedliskowej;

37. uważa, że koniecznie należy stworzyć zdigitalizowane, łatwo dostępne mapy zawierające właściwe informacje na temat najważniejszych zasobów naturalnych, obszarów chronionych, użytkowania gruntów, jednolitych części wód i obszarów zagrożonych, aby ułatwić władzom regionalnym i lokalnym przestrzeganie przepisów dotyczących ochrony środowiska, w szczególności tych odnoszących się do różnorodności biologicznej;

⁽¹⁾ Dz.U. L 206 z 22.7.1992, s. 7.

⁽²⁾ Dz.U. C 16E z 22.1.2010, s. 67.

Piątek, 20 kwietnia 2012 r.

38. zauważa ograniczoną świadomość społeczeństwa UE na temat znaczenia ochrony różnorodności biologicznej oraz poważnych kosztów środowiskowych i społeczno-gospodarczych związanych z jej utratą; podkreśla potrzebę opracowania bardziej kompleksowej strategii informacyjnej, zgodnie z celem 1 z Aichi;

39. z zadowoleniem przyjmuje wyrażony przez Komisję zamiar rozpoczęcia, wraz z państwami członkowskimi, szeroko zakrojonej kampanii informacyjnej dotyczącej sieci Natura 2000 do roku 2013, w celu poprawy stosowania unijnych przepisów dotyczących ochrony środowiska oraz wsparcia współistnienia ochrony środowiska, zrównoważonego wzrostu gospodarczego i rozwoju jako równych zasad nie stojących ze sobą w sprzeczności; w związku z tym apeluje o promowanie skutecznych projektów i informowanie społeczeństwa o możliwościach rozwoju gospodarczego, który nie szkodziłby środowisku, na obszarach istotnych z punktu widzenia dziedzictwa naturalnego i kulturowego, takich jak sieć Natura 2000;

40. podkreśla konieczność przeprowadzenia kampanii informacyjnych i uświadamiających na temat różnorodności biologicznej, skierowanych do osób w różnym wieku i pochodzących z wszystkich grup społecznych, biorąc pod uwagę, że kampanie uświadamiające dla dzieci i nastolatków głęboko zainteresowanych tym zagadnieniem powinny być prowadzone przede wszystkim w szkołach; uważa, że programy oświatowe i programy szkoleń zawodowych, zwłaszcza w dziedzinie rolnictwa, leśnictwa i sektorach pokrewnych, powinny koncentrować się w większej mierze na znaczeniu różnorodności biologicznej;

41. uznaje, że organizacje pozarządowe mają do odegrania istotną rolę w ochronie różnorodności biologicznej, uczestnicząc w procesie decyzyjnym, działając lokalnie oraz zwiększając świadomość obywateli;

42. zaleca uwzględnienie w ramach zarządzania mobilizacji obywateli, a także organizacji non-profit i podmiotów gospodarczych, przy czym w przypadku tych ostatnich należy położyć nacisk na włączanie problematyki różnorodności biologicznej do strategii przedsiębiorstw; docenia wartość, wiedzę i działania wolontariuszy i społeczności na rzecz ochrony różnorodności biologicznej oraz zwraca się do władz regionalnych i lokalnych o włączenie takich grup w proces planowania i konsultowania projektów poprzez ustanowienie partnerstw między władzami, sektorem prywatnym i organizacjami pozarządowymi;

43. uznaje ogromne znaczenie utrzymywania bliskich stosunków z podmiotami lokalnymi i bezpośrednimi gospodarzami danych gruntów i w związku z tym zachęca Komisję do zwiększenia swoich wysiłków w tym zakresie i zwrócenia uwagi na doświadczenie i uprzywilejowaną wiedzę tych podmiotów, które mogą wnieść wkład w opracowywanie przepisów mających na celu zapewnienie właściwego stanu siedlisk o takiej różnorodności biologicznej, którą chcielibyśmy zachować w UE;

44. utrzymuje, że fakt, iż nie udało się nam odwrócić trwającego zjawiska utraty różnorodności biologicznej i degradacji ekosystemów na świecie wynika między innymi z tego, że nie do końca rozumiemy złożony charakter różnorodności biologicznej, wzajemne zależności między jej poszczególnymi elementami oraz jej związku z żywym środowiskiem, w tym także wartość, jaką różnorodność biologiczna przedstawia dla człowieka obecnie oraz dla przyszłych pokoleń; przypomina, że realizacja każdej strategii politycznej powinna opierać się na nauce zajmującej się różnorodnością biologiczną;

45. podkreśla dlatego potrzebę większych inwestycji w badania nad różnorodnością biologiczną, w tym nad co najmniej jednym z wyzwań społecznych określonych w programie Horyzont 2020, tak aby unikać fragmentacji polityki badawczej; uważa, że takie zwiększenie funduszy na badania nad różnorodnością biologiczną można by uzyskać z istniejących środków ogólnych ze względu na niewielką absorpcję środków; uważa, że z jednej strony badania mogłyby pozwolić nam lepiej zrozumieć kwestię różnorodności biologicznej i jej znaczenia dla wszystkich aspektów działań człowieka, a z drugiej - przyczynią się, dzięki innowacyjnym koncepcjom, do opracowania nowych i ulepszonych strategii politycznych, a także strategii zarządzania i rozwoju;

46. podkreśla potrzebę przyjęcia multidyscyplinarnego i transgranicznego podejścia badawczego do kwestii różnorodności biologicznej, które nieodłącznie wiąże się z obszarami takimi jak ekologia, genetyka, epidemiologia, nauka o klimacie, gospodarka, antropologia społeczna, modelowanie teoretyczne itd.; podkreśla potrzebę opracowywania bazujących na nauce strategii politycznych w zakresie zrównoważonego zarządzania ekosystemami i zasobami naturalnymi, szczególnie w ważnych z gospodarczego i społecznego punktu widzenia sektorach rolnictwa, rybołówstwa i leśnictwa;

Piątek, 20 kwietnia 2012 r.

47. uważa za istotne, że należy szerzej upowszechniać dostępne dane naukowe dotyczące różnorodności biologicznej, przykłady najlepszych praktyk w zakresie powstrzymywania procesu utraty różnorodności biologicznej i jej przywracania oraz informacje na temat związanego z przyrodą potencjału innowacyjności i rozwoju oraz że powinny się nimi dzielić podmioty odpowiedzialne za kształtowanie polityki i zainteresowane strony; jest zdania, że stosowne ICT odgrywają kluczową rolę w tworzeniu nowych możliwości i narzędzi; z zadowoleniem przyjmuje zatem fakt stworzenia przez Komisję unijnej platformy przedsiębiorczości i różnorodności biologicznej i zachęca Komisję do dalszego rozwijania tej platformy, a także do wspierania zacieśniania współpracy między administracją a przedsiębiorstwami w UE, co odnosi się także do MSP;

48. wzywa do udostępnienia portalu internetowego europejskiego systemu informacji o różnorodności biologicznej (BISE) we wszystkich językach urzędowych UE, tak aby przyczynić się do wymiany danych i informacji;

Utrzymanie i odbudowa ekosystemów i usług ekosystemowych

49. zwraca uwagę na wymóg odtworzenia 15 % zdegradowanych ekosystemów do 2020 r. wynikający z Konwencji o różnorodności biologicznej; uważa, że jest to jednak minimum, i pragnie, by UE ustanowiła znacznie wyższy cel odtworzenia zdegradowanych ekosystemów odzwierciedlający jej własny ambitniejszy cel ogólny i wizję na rok 2050, przy uwzględnieniu warunków naturalnych specyficznych dla poszczególnych krajów; wzywa Komisję do jasnego określenia, czym są „ekosystemy zdegradowane” i do ustalenia poziomu referencyjnego, w porównaniu do którego można oceniać postęp;

50. zachęca Komisję do przyjęcia najpóźniej do 2012 r. specjalnej strategii na rzecz zielonej infrastruktury, której pierwszorzędnym celem byłaby ochrona różnorodności biologicznej; podkreśla, że w tej strategii powinno się uwzględnić cele odnoszące się zarówno do obszarów miejskich, jak i wiejskich, tak aby można było także lepiej spełnić wymogi określone w art. 10 dyrektywy siedliskowej;

51. ubolewa, że opracowanie przez Komisję Europejską strategii dotyczącej zielonej infrastruktury zaplanowano dopiero na rok 2012, podczas gdy korytarze energetyczne i transportowe określono już we wniosku dotyczącym europejskiego pakietu infrastrukturalnego; apeluje zatem do Komisji, by przyspieszyła prace nad strategią dotyczącą zielonej infrastruktury i zagwarantowała realizację zaproponowanego celu nr 2; zgadza się, że należy maksymalizować synergię w przypadku projektów energetycznych, transportowych i ICT, tak aby ograniczyć negatywny wpływ na różnorodność biologiczną, oraz że z fundusze UE powinny otrzymywać wyłącznie działania zgodne z prawem Unii oraz z właściwymi unijnymi strategiami politycznymi;

52. podkreśla, że kształtowanie środowiska przyrodniczego nie powinno następować wyłącznie na wyznaczonych obszarach, lecz powinno być stymulowane w różnych miejscach, na przykład w miastach, wzdłuż autostrad i tras kolejowych, a także w ośrodkach przemysłowych, co przyczyni się do stworzenia prawdziwie zielonej infrastruktury;

53. zachęca Komisję do opracowania skutecznych ram regulacyjnych opierających się na inicjatywie „zerowej utraty netto”, przy uwzględnieniu doświadczenia państw członkowskich, z jednoczesnym wykorzystaniem standardów będących elementem programu środków kompensacyjnych biznesu dla różnorodności biologicznej; w tym kontekście zwraca uwagę na znaczenie stosowania tego rodzaju podejścia do wszystkich unijnych siedlisk i gatunków, nieobjętych prawodawstwem UE;

54. wzywa Komisję do poświęcenia szczególnej uwagi tym gatunkom i siedliskom, których „funkcjom” przypisuje się bezcenną wartość gospodarczą, gdyż przysze wysiłki mające na celu ochronę różnorodności biologicznej będą ukierunkowane na te obszary, które szybko przyniosą korzyści gospodarcze lub od których będzie się oczekiwało takich korzyści;

55. uznaje, że różnorodność biologiczna i usługi ekosystemowe przynoszą znaczącą korzyść niepieniężną dla przedsiębiorstw i innych podmiotów gospodarczych; wzywa organizacje reprezentujące sektor prywatny do przedkładania propozycji dotyczących najlepszego sposobu ochrony i przywracania różnorodności biologicznej na dużą skalę;

Piątek, 20 kwietnia 2012 r.

56. uznaje potrzebę promowania zielonej infrastruktury, ekoinnowacji i wdrażania innowacyjnych technologii w celu tworzenia bardziej ekologicznej gospodarki; wzywa Komisję do opracowania wskazówek dotyczących sprawdzonych rozwiązań w tym obszarze; wzywa Komisję, państwa członkowskie oraz władze lokalne i regionalne do uwzględnienia zaleceń zawartych w badaniu „Ekonomika ekosystemów i różnorodności biologicznej”, które ma być przydatnym narzędziem doradczym dla decydentów, administratorów i zarządców na szczeblu lokalnym i regionalnym; podkreśla potrzebę rozszerzenia i zintensyfikowania szkoleń beneficjentów funduszy strukturalnych i Funduszu Spójności oraz władz lokalnych, regionalnych i krajowych w zakresie postępowania ze złożonym prawodawstwem europejskim i ustawodawstwem krajowym służącym ochronie przyrody i zwiększaniu świadomości znaczenia utraty różnorodności biologicznej; zachęca Komisję do wprowadzenia mechanizmów pomocy technicznej przeznaczonych do szerzenia wiedzy na szczeblu regionalnym i lokalnym na temat problemów dotyczących wdrażania projektów;

Rolnictwo

57. przypomina, że rolnicy gospodarują ponad połową terytorium UE, a grunty rolne zapewniają ważne usługi ekosystemowi i stanowią znaczną wartość społeczno-gospodarczą, a także że finansowanie wspólnej polityki rolnej (WPR) stanowi największą pojedynczą część budżetu UE; podkreśla, że WPR nie ogranicza się do celu zapewnienia żywności i rozwoju obszarów wiejskich, ale że jest ważnym narzędziem wspierającym różnorodność biologiczną, ochronę, łagodzenie zmian klimatu, a także utrzymanie usług ekosystemowych; zauważa, że WPR już zawiera środki mające na celu ochronę środowiska naturalnego, takie jak oddzielenie płatności od produkcji, zasadę wzajemnej zgodności i środki rolno-środowiskowe; uważa jednak za godne ubolewania, że środki te nie powstrzymały dotychczas ogólnej utraty różnorodności biologicznej w UE oraz że różnorodność gruntów rolnych cały czas się zmniejsza; z tego względu wzywa do dalszej zmiany ukierunkowania WPR na rzecz zapewniania rolnikom rekompensaty za dostarczanie dóbr publicznych, jako że obecnie rynek nie jest w stanie uwzględnić gospodarczej wartości ważnych dóbr publicznych, których może dostarczyć rolnictwo;

58. podkreśla, że związek pomiędzy gospodarką wodną i różnorodnością biologiczną jest istotnym elementem utrzymania życia i zrównoważonego rozwoju;

59. podkreśla potrzebę odstąpienia od podejścia opartego na środkach na rzecz podejścia opartego na wynikach przy dokonywaniu oceny skuteczności wykorzystywanych instrumentów;

60. wzywa do działań na rzecz bardziej ekologicznego I filara, by zapewnić ochronę różnorodności biologicznej w szerszym krajobrazie rolniczym, poprawić powiązania oraz dostosować się do skutków zmiany klimatu; z zadowoleniem przyjmuje przedłożoną przez Komisję propozycję reformy WPR, zapewniającą bardziej ekologiczną WPR poprzez przeznaczenie płatności I filara na pakiet podstawowych dobrych praktyk na szczeblu gospodarstw rolnych, które to praktyki powinny obejmować płodozmian i zróżnicowanie upraw, trwałe użytki zielone i minimalne „obszary proekologiczne”; podkreśla, że takie bardziej ekologiczne środki muszą być wykonalne i nie mogą pociągać za sobą niepotrzebnej biurokracji; ponawia swój apel o wspieranie sieci Natura 2000 w ramach płatności bezpośrednich w podziale na obszary; jest przekonany, że rolnictwo efektywnie korzystające z zasobów, korzystne dla środowiska naturalnego i dla klimatu, zapewni zarazem zrównoważony charakter gospodarstw oraz długoterminowe bezpieczeństwo żywnościowe, a ponadto uznaje, że WPR powinna tutaj odgrywać ważną rolę;

61. wzywa do ukierunkowania praktyk ekologizacji na różnorodność rolną występującą w różnych państwach członkowskich, które to praktyki uwzględniają na przykład specyficzną sytuację panującą w krajach śródziemnomorskich, która z kolei została pominięta w proponowanych progach dotyczących zróżnicowania upraw i gruntów mających znaczenie ekologiczne; zauważa, że zebrane uprawy, uprawy stałe (gaje oliwne, winnice, sady jabłoniowe) i uprawy ryżu to tylko niektóre przykłady praktyk, które powinny być zgodne z założeniami ekologizacji, zważywszy na wysoką wartość ekologiczną i ochronną, jaką mogą się charakteryzować niektóre z wymienionych systemów rolnych;

62. utrzymuje, że pomoc dla sektora publicznego i prywatnego działającego na rzecz ochrony bioróżnorodności lasów pod względem gatunków, siedlisk i funkcji ekosystemowych musi wzrosnąć w nowej WPR, a także należy rozszerzyć kryteria kwalifikacyjne tak, aby objąć obszary łączące siedliska Natura 2000;

Piątek, 20 kwietnia 2012 r.

63. wzywa, by podstawą wszystkich płatności WPR - wraz z płatnościami od roku 2014 - były solidne przepisy dotyczące wzajemnej zgodności sprzyjające ochronie różnorodności biologicznej i usług ekosystemowych, obejmujące dyrektywę ptasią i siedliskową (bez rozmywania obecnych standardów mających zastosowanie w okresie 2007-2013), prawodawstwo w zakresie pestycydów i produktów biobójczych oraz ramową dyrektywę wodną⁽¹⁾; wzywa do opracowania prostych i przejrzystych regulacji obowiązujących strony zainteresowane;

64. wzywa do wzmocnienia II filara oraz do zdecydowanego zwiększenia we wszystkich państwach członkowskich proekologicznej orientacji tego filara i skuteczności jego środków rolno-środowiskowych, również poprzez minimalne obowiązkowe wydatki na działania w zakresie ochrony środowiska, takie jak środki rolno-środowiskowe, środki z zakresu środowiska leśnego i sieci Natura 2000 oraz wsparcie wysokiej wartości przyrodniczej i rolnictwa ekologicznego; podkreśla, że środki środowiskowe z dwóch filarów powinny wzajemnie się wzmacniać;

65. uznaje krytyczne sprawozdanie Europejskiego Trybunału Obrachunkowego w sprawie programów rolno-środowiskowych; zauważa, że osiągnięto bardzo niewiele celów środowiskowych za pomocą 22,2 mld euro dostępnych na lata 2007–2013; wzywa Komisję do dopilnowania, aby przyszłe dotacje rolno-środowiskowe były zatwierdzane wyłącznie po spełnieniu surowych kryteriów środowiskowych;

66. zwraca uwagę na to, że wzrost zapotrzebowania na paliwa rolnicze oraz wywierana w związku z tym coraz większa presja na ich produkcję w krajach rozwijających się zagrażają różnorodności biologicznej, zwłaszcza w krajach rozwijających się, na skutek degradacji i zmiany charakteru siedlisk i ekosystemów takich jak, między innymi, tereny podmokłe i lasy;

67. uważa, że należy wzmocnić kontrolę praktyk rolnych w celu zapobiegania zmniejszaniu się różnorodności biologicznej; utrzymuje w szczególności, że konieczne należy wprowadzić kontrolę zrzutów gnojownicy, a nawet ich zakaz na najbardziej wrażliwych obszarach w celu ochrony ekosystemów;

68. zachęca Komisję i państwa członkowskie do zbadania zjawiska porzucania gruntów rolnych w pewnych regionach Europy wspierając celowe wsparcie zachowania różnorodności biologicznej i unikając pustynnienia, przy jednoczesnym zapewnianiu nowych społeczno-gospodarczych możliwości rozwoju obszarów wiejskich; podkreśla jednak potrzebę poszanowania istniejącego tytułu własności gruntów; podkreśla także ważną rolę rolników europejskich jako „strażników” krajobrazu;

69. ostrzega, że różne gatunki i siedliska wysoko cenione z perspektywy ich ochrony, w tym gatunki i siedliska chronione na mocy prawodawstwa wspólnotowego, są uzależnione od systemów rolno-środowiskowych, w których obecność człowieka ma kluczowe znaczenie; tym kontekście podkreśla znaczenie powstrzymywania i odwracania tendencji do porzucania gruntów rolnych; popiera zwiększenie wsparcia małych i średnich gospodarstw rolnych, rodzinnych gospodarstw rolnych i rolnictwa ekstensywnego, które promują prawidłową ochronę zasobów naturalnych;

70. wzywa Komisję, w związku z nową reformą WPR, do zwiększenia jej wysiłków na rzecz wsparcia sektorów rolnych, które wnoszą dowiedziony wkład w ochronę różnorodności biologicznej, a w szczególności na rzecz sektora pszczelarstwa; zwraca uwagę, że dzikie i udomowione owady, na przykład pszczoły, są odpowiedzialne za zapylenie 80 % roślin kwitnących, a groźba zmniejszenia ich populacji stanowi ogromne wyzwanie dla naszych społeczeństw, których produkcja rolna – a zatem żywność – jest w znacznej mierze uzależniona od zapylenia roślin kwitnących; podkreśla z tego względu konieczność zwrócenia szczególnej uwagi na pszczelarstwo przy planowanych środkach ochrony różnorodności biologicznej;

71. podkreśla znaczenie powstrzymywania i odwracania tendencji do ograniczania różnorodności gatunków i upraw, co prowadzi do ograniczenia bazy genetycznej, od której zależy żywienie ludzi i zwierząt; popiera potrzebę promowania wykorzystywania tradycyjnych odmian roślin rolniczych charakterystycznych dla pewnych regionów; wzywa do opracowania odpowiedniego prawodawstwa oraz do stworzenia zachęt do utrzymania i dalszego zwiększania różnorodności rolnych zasobów genetycznych, na przykład ras i odmian dostosowanych do lokalnych warunków;

⁽¹⁾ Dyrektywa 2000/60/WE (Dz.U. L 327 z 22.12.2000, s. 1.)

Piątek, 20 kwietnia 2012 r.

72. podkreśla konieczność lepszej współpracy na poziomie europejskim w zakresie badań naukowych i stosowanych w dziedzinie różnorodności zasobów genetycznych zwierząt i roślin w celu zachowania i poprawy zdolności genetycznej w zakresie dostosowania do zmian klimatu oraz wspierania efektywnego włączania ich do programów usprawnień genetycznych;

Lasy

73. apeluje o podjęcie konkretnych działań zmierzających do osiągnięcia celu 5 z Aichi, który polega na zmniejszeniu co najmniej o połowę lub w miarę możliwości na obniżeniu do poziomu bliskiego zera wskaźnika zanikania wszystkich siedlisk przyrodniczych, w tym lasów, a także na znacznym ograniczeniu degradacji i rozdrobnienia do 2020 r.;

74. wzywa Komisję, by po ukończeniu badania wpływu konsumpcji europejskiej na wylesianie opracowała w odpowiedzi na jego wyniki nowe inicjatywy polityczne na rzecz przeciwdziałania różnym rodzajom zidentyfikowanych wpływów;

75. wzywa państwa członkowskie do przyjęcia i wdrożenia, z uwzględnieniem odpowiednich konsultacji społecznych, planów urządzenia lasu obejmujących skuteczne środki ochrony i restytucji chronionych gatunków i siedlisk oraz powiązane usługi ekosystemowe;

76. wzywa państwa członkowskie i Komisję do zachęcania do przyjmowania planów urządzenia lasu, między innymi poprzez wykorzystanie środków rozwoju obszarów wiejskich i programu LIFE+; podkreśla potrzebę włączenia do planów urządzenia lasu specjalnych środków dotyczących różnorodności biologicznej, zwłaszcza konkretnych środków dotyczących ochrony chronionych gatunków i siedlisk przyrodniczych, w celu poprawy ich statusu, zarówno na obszarach Natura 2000, jak i poza nimi;

77. apeluje do każdego państwa członkowskiego o formułowanie swojej polityki leśnej w taki sposób, by w pełni uwzględniać znaczenie lasów dla ochrony różnorodności biologicznej, zapobiegania erozji gleby, pochłaniania dwutlenku węgla i oczyszczania powietrza oraz dla utrzymania obiegu wody;

78. apeluje do państw członkowskich o zagwarantowanie włączenia do systemów zapobiegania pożarom lasów w ich planach urządzenia lasu środków opartych na ekosystemie na rzecz zwiększenia odporności lasów na pożary;

Rybołówstwo

79. z zadowoleniem przyjmuje przedstawioną przez Komisję propozycję reformy wspólnej polityki rybołówstwa (WPRyb), która ma zagwarantować wdrożenie podejścia ekosystemowego i stosowanie aktualnych informacji naukowych jako podstawy długofalowych planów zarządzania wszystkimi eksploatowanymi komercyjnie gatunkami ryb; podkreśla, że aby europejski sektor rybołówstwa był opłacalny ekonomicznie i społecznie, należy zapewnić długoterminową trwałość zasobów ryb;

80. podkreśla, że żadne państwo nie jest w stanie poradzić sobie z problemem utraty różnorodności biologicznej, w szczególności w ekosystemach morskich, oraz że rządy państw członkowskich muszą skuteczniej współpracować i koordynować swoje wysiłki, by zająć się tą globalną kwestią; podkreśla, że zdecydowanie wdrażana polityka różnorodności biologicznej jest korzystna zarówno dla społeczeństwa, jak i dla gospodarki;

81. wzywa Komisję i państwa członkowskie do ustanowienia morskich obszarów chronionych, na których działalność gospodarcza, w tym działalność połowowa, podlegałaby wzmocnionemu zarządzaniu opartemu na ekosystemie, co umożliwi pogodzenie ochrony środowiska ze zrównoważonym rybołówstwem;

82. podkreśla, że nadal występują poważne luki w wiedzy na temat stanu ekosystemów morskich i zasobów ryb, oraz apeluje o zwiększenie wysiłków UE w obszarze badań morskich;

Piątek, 20 kwietnia 2012 r.

83. zwraca się do Komisji i państw członkowskich o konsolidację swoich wysiłków związanych z gromadzeniem danych naukowych na temat populacji ryb, których liczebność jest niedostateczna, w celu zwiększenia wiarygodności ekspertyz naukowych;
84. wzywa Komisję i państwa członkowskie do prowadzenia współpracy na rzecz stworzenia europejskiej straży przybrzeżnej, by wzmocnić potencjał wspólnego monitorowania i kontroli oraz zapewnić egzekwowanie;
85. wzywa Komisję i państwa członkowskie do zwiększenia wysiłków na rzecz zapewnienia spadku połowów poniżej maksymalnego podtrzymywalnego poziomu do 2015 r. oraz do uwzględnienia rozważań proekologicznych w definicji maksymalnego podtrzymywalnego połowu; w tym celu podkreśla, że brak odpowiednich danych naukowych nie uzasadnia niepodejmowania działań oraz że w tego rodzaju przypadkach wskaźniki śmiertelności połowowej należy zmniejszać poprzez podejmowanie działań zapobiegawczych; przypomina o określonym w dyrektywie w sprawie ramowej strategii morskiej⁽¹⁾ zobowiązaniu do zapewnienia tego, aby do roku 2020 wszystkie komercyjnie eksploatowane zasoby ryb były poławiane w bezpiecznych granicach biologicznych;
86. wskazuje, że zobowiązanie do zachowania zasobów rybnych i odnawiania ich do takiego poziomu, który pozwoli uzyskać maksymalny zrównoważony połów (MSY) do 2015 r., zgodnie z postanowieniami proponowanego przez Komisję pakietu reform wspólnej polityki rybołówstwa, otrzymało poparcie głów państw i szefów rządów na światowym szczycie dotyczącym zrównoważonego rozwoju, zorganizowanym w Johannesburgu w 2002 r.;
87. podkreśla, że zarządzanie rybołówstwem powinno przyczynić się do osiągnięcia właściwego stanu ochrony zgodnie z dyrektywami ptasią i siedliskową oraz do osiągnięcia dobrego stanu środowiska zgodnie z dyrektywą ramową w sprawie strategii morskiej; podkreśla, że długoterminowe plany zarządzania powinny mieć charakter wielogatunkowy, a nie jednogatunkowy, przy uwzględnieniu wszelkich aspektów dotyczących populacji ryb, w szczególności rozmiaru, wieku i statusu reprodukcyjnego, aby lepiej odzwierciedlały podejście oparte na ekosystemie, oraz że należy ustalić ścisłe terminy sporządzenia takich planów;
88. podkreśla, że nowa WPRyb i wszystkie kolejne środki przyjęte przez państwa członkowskie muszą być w pełni zgodne z dyrektywami 92/43/EWG, 2009/147/WE i 2008/56/WE;
89. podkreśla, że do WPRyb należy włączyć cel zapobiegania odrzutom mniej wartościowych gatunków docelowych oraz przyłowów chronionych gatunków niedocelowych, w tym waleni, żółwi morskich i ptaków morskich, oraz pilnie go zrealizować; podkreśla ponadto, że nowa WPRyb powinna obejmować wyraźne zobowiązanie do uwalniania gatunków niedocelowych, które mają dużą szansę na przeżycie;
90. zwraca uwagę, że należy opracować działania mające na celu zapobieganie odrzutom młodych i niewymiarowych ryb lub połowom przekraczającym ustalone kwoty, tak aby nie tworzyć niepożądanych zachęt do wyładunków i komercjalizacji odrzutów;
91. podkreśla, że należy określić cele i ramy czasowe zmniejszenia nadmiaru mocy produkcyjnych, tak aby można było osiągnąć redukcję netto zdolności połowowej floty;
92. zauważa, że poważnym zagrożeniem dla różnorodności biologicznej środowiska morskiego są nielegalne, nieraportowane i nieuregulowane połowy (połowy NNN), oraz podkreśla, że w celu zwalczania takich połowów NNN należy pogłębić współpracę pomiędzy państwami członkowskimi UE i państwami trzecimi;
93. zauważa, że tworzenie rezerwatów rybnych, czyli obszarów, na których działalność połowowa może być zakazana lub ograniczona, jest szczególnie skutecznym i opłacalnym działaniem zmierzającym do zapewnienia długoterminowej ochrony zasobów ryb; w związku z tym wzywa państwa członkowskie i Radę do wyznaczenia rezerwatów rybnych i sformułowania przepisów dotyczących zarządzania nimi, ze szczególnym uwzględnieniem szkółek i odchowalni lub tarlisk zasobów ryb;
94. wzywa Komisję, by opracowała wiarygodne wskaźniki trwałego rozwoju z punktu widzenia środowiska naturalnego, obejmujące obszary morskie i nadbrzeżne, tak by ocenić postępy w realizacji ogólnego celu, jakim jest ochrona różnorodności biologicznej;

⁽¹⁾ Dyrektywa 2008/56/WE (Dz.U. L 164 z 25.6.2008, s. 19.)

Piątek, 20 kwietnia 2012 r.

Inwazyjne gatunki obce

95. wzywa Komisję i państwa członkowskie do zapewnienia, by podejmowane działania zapobiegały przedostawaniu się do UE nowych inwazyjnych gatunków obcych oraz rozprzestrzenianiu się już obecnych inwazyjnych gatunków obcych na nowe obszary; w szczególności wzywa do wydania jasnych wskazówek w ramach rozporządzenia w sprawie rozwoju obszarów wiejskich w ramach WPR w celu dopilnowania, aby zalesianie nie wpływało negatywnie na różnorodność biologiczną, oraz w celu zapobiegania finansowaniu sadzenia inwazyjnych obcych gatunków roślin; podkreśla potrzebę ambitnych strategii i aktualnych spisów na szczeblu UE i państw członkowskich; jest zdania, że strategie te nie powinny skupiać się wyłącznie na gatunkach uznanych za „priorytetowe”, co sugeruje cel 5 strategii ochrony różnorodności biologicznej; zachęca Komisję, by w celu wzbogacania wiedzy wspierała działania podobnych do tych wspieranych z projektu DAISIE (katalogowanie obcych gatunków inwazyjnych w Europie);

96. zachęca Komisję do przedłożenia w 2012 r. wniosku legislacyjnego przedstawiającego całościowe podejście do problemu inwazyjnych obcych gatunków roślin i zwierząt w celu sformułowania wspólnej polityki UE w zakresie zapobiegania osiedlaniu się tych gatunków, monitorowania ich, zwalczania ich i zarządzania nimi oraz szybkiego powiadamiania o ich wystąpieniu;

97. uznaje, że działania zapobiegawcze są bardziej opłacalne i przynoszą więcej korzyści dla środowiska niż działania podjęte po wprowadzeniu i osiedleniu się inwazyjnego gatunku obcego; w związku z tym wzywa Komisję i państwa członkowskie, by nadały priorytet działaniom zmierzającym do zapobiegania wprowadzaniu inwazyjnych gatunków obcych zgodnie z przedstawionym w Konwencji o różnorodności biologicznej hierarchicznym podejściem do takich gatunków;

98. podkreśla potrzebę dopilnowania, aby handel gatunkami zagrożonymi, wymienionymi w Czerwonej Księdze Międzynarodowej Unii Ochrony Przyrody, podlegał coraz większym ograniczeniom i szczególnie surowym regulacjom; apeluje ponadto do Komisji i państw członkowskich o monitorowanie przywozu wszystkich gatunków egzotycznych i nierodzimych oraz o regularne przedkładanie sprawozdań na ten temat, a także o zapewnienie pełnego wdrożenia dyrektywy w sprawie ogrodów zoologicznych⁽¹⁾; wzywa Komisję do rozważenia i zaproponowania zakazu handlu pozyskanymi dzikimi zwierzętami jako zwierzętami domowymi;

99. wzywa Komisję do zwrócenia uwagi na istniejące krajowe strategie i plany działania oraz do zapewnienia tego, aby siedliska zlokalizowane na wyspach zostały proporcjonalnie uwzględnione w oczekiwanym rozporządzeniu dotyczącym inwazyjnych gatunków obcych;

Zmiana klimatu

100. przypomina o powiązaniach pomiędzy różnorodnością biologiczną i klimatem; jest świadomy znaczącego negatywnego wpływu zmiany klimatu na różnorodność biologiczną i podkreśla coraz większy wpływ utraty różnorodności biologicznej na zmianę klimatu ze względu na ograniczanie pochłaniania dwutlenku węgla przez środowisko naturalne; podkreśla pilną potrzebę ochrony różnorodności biologicznej również w celu ograniczenia zmiany klimatu oraz zachowania naturalnych pochłaniaczy dwutlenku węgla;

Wymiar międzynarodowy

101. zachęca Komisję do zaproponowania przepisów w celu wdrożenia protokołu z Nagoi, tak by UE mogła ratyfikować protokół możliwie jak najszybciej,

102. podkreśla, że ze względu na globalny charakter różnorodności biologicznej i usług ekosystemowych oraz ich olbrzymie znaczenie dla osiągnięcia globalnych celów w zakresie zrównoważonego rozwoju, strategia UE musi się również przyczynić do zwiększenia wysiłków UE zmierzających do powstrzymania utraty różnorodności biologicznej i tym samym do zwiększenia skuteczności realizacji milenijnych celów rozwoju do 2015 r.;

⁽¹⁾ Dyrektywa 1999/22/WE (Dz.U. L 94 z 9.4.1999, s. 24.)

Piątek, 20 kwietnia 2012 r.

103. jest zdania, że kwestią ochrony morskiej różnorodności biologicznej należy zająć się na najwyższym szczeblu podczas szczytu Rio+20, który odbędzie się w Rio de Janeiro w czerwcu 2012 r.;

104. z zadowoleniem przyjmuje rezolucję Zgromadzenia Ogólnego ONZ z dnia 6 grudnia 2011 r. w sprawie zapewnienia zrównoważonego charakteru światowego rybołówstwa ⁽¹⁾, w której podkreśla się konieczność podjęcia bezzwłocznych wysiłków ukierunkowanych na zapewnienie zrównoważonego wykorzystywania światowych zasobów oceanicznych i morskich;

105. zadowoleniem przyjmuje przedstawiony w listopadzie 2011 r. plan przygotowany przez cztery agencje ONZ (UNESCO, FAO, UNDP i IMO), mający zachęcić kraje do odnawiania zobowiązań dotyczących ograniczania degradacji oceanów i stawiania czoła zagrożeniom, takim jak nadmierne połowy, zanieczyszczenie i utrata różnorodności biologicznej;

106. zachęca Komisję i państwa członkowskie do dalszego promowania wspólnego podejścia do ochrony przyrody na terytorium całej UE, z zadowoleniem przyjmuje fakt, iż Komisja uznała konieczność współpracy z państwami członkowskimi w celu zapewnienia skutecznej ochrony różnorodności biologicznej w najbardziej oddalonych regionach UE oraz w krajach i terytoriach zamorskich UE, gdzie występuje więcej gatunków endemicznych niż na całym kontynencie europejskim; wyraża życzenie wzmocnienia szczególnych narzędzi służących ochronie tamtejszej różnorodności biologicznej, zwłaszcza działań przygotowawczych BEST (Dobrowolny program usług w zakresie różnorodności biologicznej i usług ekosystemu w regionach najbardziej oddalonych oraz w krajach i terytoriach zamorskich UE) popieranym przez Parlament Europejski od 2011 r., a także odpowiedniego finansowania ochrony różnorodności biologicznej oraz usług ekosystemowych w najbardziej oddalonych regionach UE oraz w krajach i terytoriach zamorskich UE;

107. wzywa Komisję i państwa członkowskie do ścisłego wdrożenia i wykonania wielostronnych umów środowiskowych, w tym między innymi Konwencji o międzynarodowym handlu dzikimi zwierzętami i roślinami gatunków zagrożonych wyginięciem (CITES) oraz Konwencji o ochronie wędrownych gatunków dzikich zwierząt (CMS);

108. wzywa Komisję i państwa członkowskie do skutecznego uwzględnienia zrównoważenia środowiskowego w stosunkach z państwami trzecimi oraz jako elementu globalnych procesów takich jak milenijne cele rozwoju;

109. wzywa Komisję do zwiększenia wkładu unijnej polityki handlowej w ochronę różnorodności biologicznej i z tego względu popiera wniosek Komisji dotyczący włączenia do wszystkich nowych umów handlowych działu dotyczącego zrównoważonego rozwoju, zawierającego istotne postanowienia w sprawie ochrony środowiska dotyczące handlu, w tym postanowienia dotyczące celów w zakresie różnorodności biologicznej;

110. zdaje sobie sprawę ze wzrostu nielegalnego międzynarodowego handlu gatunkami podlegającymi Konwencji o międzynarodowym handlu dzikimi zwierzętami i roślinami gatunków zagrożonych wyginięciem (CITES); w związku z tym wzywa Komisję i państwa członkowskie do zwiększenia możliwości Interpolu w tym zakresie oraz do priorytetowego potraktowania kwestii nielegalnego handlu dzikimi zwierzętami w ramach dwustronnych debat z państwami trzecimi;

111. uznaje, że UE jest głównym importerem dzikich zwierząt i za pośrednictwem swoich strategii politycznych i swojej działalności handlowej ma wpływ na ochronę różnorodności biologicznej w innych regionach świata; wzywa UE do podjęcia działań mających na celu ograniczenie negatywnego wpływu struktur konsumpcji w UE na różnorodność biologiczną poprzez włączenie inicjatyw na rzecz zrównoważonego rolnictwa i handlu dzikimi zwierzętami do wszystkich umów handlowych;

112. apeluje do uczestników Szczytu Ziemi Rio +20 o poczynienie konkretnych postępów w zakresie innowacyjnych i niezależnych źródeł finansowania ochrony różnorodności biologicznej w krajach rozwijających się oraz nalega, by UE i jej państwa członkowskie aktywnie uczestniczyły w realizacji celów w tym zakresie;

113. wzywa Komisję i państwa członkowskie do wystawienia „świadectwa ochrony różnorodności biologicznej” dla unijnej współpracy na rzecz rozwoju w celu zapobieżenia zmniejszaniu się różnorodności biologicznej, z uwzględnieniem tego, że osoby o najniższych dochodach są najbardziej uzależnione od usług ekosystemowych;

⁽¹⁾ A/RES/66/68.

Piątek, 20 kwietnia 2012 r.

114. uznaje, że konieczne jest dojście do gospodarki bazującej na zrównoważonych źródłach energii w sposób racjonalny pod względem kosztów bez poświęcania celów z zakresu różnorodności biologicznej oraz że gospodarka taka mogłaby przyczynić się do osiągnięcia owych celów; w związku z tym uznaje za niezbędne wprowadzenie kolejnych środków ochronnych w odniesieniu do źródeł energii, efektywności oraz ilości biomasy wykorzystywanej do produkcji energii; również w związku z tym wzywa Komisję do jak najszybszego wyjaśnienia, jaki wpływ na różnorodność biologiczną mają biopaliwa, z uwzględnieniem wpływu pośredniego użytkowania gruntów oraz domaga się ustanowienia efektywnych kryteriów zrównoważonego rozwoju w odniesieniu do produkcji i stosowania wszystkich rodzajów biopaliw, w tym biomasy stałej;

Finansowanie

115. wzywa Komisję i państwa członkowskie do zidentyfikowania wszystkich dotacji szkodliwych dla środowiska na podstawie obiektywnych kryteriów, a Komisję do opublikowania do końca 2012 r. planu działań na rzecz wycofania takich dotacji do 2020 r. (łącznie z harmonogramem), zgodnie ze zobowiązaniami z Nagoi;

116. podkreśla znaczenie mobilizacji zarówno unijnego, jak i krajowego wsparcia finansowego ze wszystkich możliwych źródeł, w tym stworzenia konkretnego instrumentu służącego finansowaniu różnorodności biologicznej, oraz opracowania innowacyjnych mechanizmów finansowych - w szczególności instrumentu „habitat banking” w połączeniu z kompensacją - dla osiągnięcia ustanowionych celów w zakresie różnorodności biologicznej;

117. podkreśla potrzebę zwiększenia środków budżetowych na badania nad środowiskiem i różnorodnością biologiczną w następnym programie ramowym w zakresie badań, proporcjonalnie do ogromnych potrzeb i wyzwań związanych zarówno z utratą różnorodności biologicznej, jak i ze zmianą klimatu, w celu przyczynienia się do zlikwidowania stwierdzonych luk w wiedzy oraz wspieranie polityki;

118. wzywa Komisję do zbadania, czy obecny system regulacyjny odpowiednio zachęca do tworzenia strategii na rzecz ochrony różnorodności biologicznej, a także do zaproponowania opłacalnych rozwiązań mających na celu przesunięcie wydatków na różnorodność biologiczną z biurokracji na ochronę i poprawę stanu środowiska;

119. zgadza się, że właściwie opracowane rynkowe instrumenty służące internalizacji zewnętrznych kosztów konsumpcji i produkcji ponoszonych przez środowisko mogą przyczynić się do osiągnięcia celu, jakim jest powstrzymanie procesu utraty różnorodności biologicznej, jeżeli połączy się je ze środkami zachęcającymi do ekologicznych inwestycji w danych sektorach;

120. z zadowoleniem przyjmuje zatem fakt utworzenia przez Komisję unijnej platformy przedsiębiorczości i różnorodności biologicznej z zamiarem zaangażowania sektora prywatnego w program działalności na rzecz różnorodności biologicznej;

121. apeluje do Komisji, aby przedstawiła Parlamentowi i Radzie sprawozdanie w sprawie wariantów dotyczących wprowadzenia opłat za usługi ekosystemowe, uwzględniając rolę ochrony różnorodności biologicznej;

122. wzywa Komisję i państwa członkowskie do pełnego wdrożenia i finansowania nowej strategii na rzecz różnorodności biologicznej na okres do 2020 r. poprzez zadbanie o to, by wszelkie finansowanie ze środków UE było spójne z przepisami o ochronie różnorodności biologicznej i ochronie wód;

123. podkreśla bezwzględną konieczność zapewnienia, by w kolejnych wieloletnich ramach finansowych (na lata 2014–2020) i popiera dążenia do osiągnięcia sześciu celów określonych w strategii ochrony różnorodności biologicznej oraz zwiększenie finansowania programu LIFE; podkreśla konieczność skoncentrowania się na projektach społecznej odpowiedzialności biznesu ukierunkowanych na różnorodność biologiczną;

124. odnotowuje ponadto, że ogromna wartość ekonomiczna różnorodności biologicznej zapewnia opłacalny zwrot z inwestycji w jej ochronę; dlatego wzywa do zwiększenia finansowania na rzecz środków ochrony przyrody;

Piątek, 20 kwietnia 2012 r.

125. dążąc do zapewnienia odpowiedniego finansowania sieci Natura 2000, wzywa Komisję i państwa członkowskie do zagwarantowania co najmniej 5,8 miliarda euro rocznie za pomocą finansowania ze strony UE i państw członkowskich; ponadto wzywa Komisję i państwa członkowskie do zapewnienia dostępności odpowiednich środków finansowych z różnych funduszy UE (takich jak fundusz WPR, Europejski Fundusz Morski i Rybacki, fundusze spójności oraz zwiększony fundusz LIFE+) przy lepszej koordynacji i spójności między tymi funduszami, m.in. poprzez pojęcie projektu zintegrowanego, co przyczyni się do poprawy przejrzystości w regionach korzystających z funduszy unijnych; wzywa do zaangażowania EBI w opracowywanie innowacyjnych instrumentów finansowych i usług doradztwa technicznego i finansowego na rzecz projektów współfinansowanych dotyczących różnorodności biologicznej;

126. wyraża rozczarowanie zaproponowanym przydziałem środków na nowy program LIFE, który, mimo że w ciągu ostatnich dwudziestu lat odniósł niezwykły sukces, nadal otrzymuje mało znaczące wsparcie finansowe z budżetu UE; uważa, że wyzwania dotyczące różnorodności biologicznej i realizacji planu ochrony przyrody wymagają znaczącego zwiększenia przydziału funduszy na program LIFE;

127. zauważa z troską, że liczba projektów finansowanych corocznie w ramach programu LIFE+ nie osiąga poziomu orientacyjnych kwot środków przeznaczonych na nie w różnych państwach członkowskich; zachęca Komisję do zbadania przyczyn takiego niedostatecznego wdrożenia i, w stosownych przypadkach, do zaproponowania zmian zasad funkcjonowania programu LIFE+, w szczególności w odniesieniu do poziomów współfinansowania;

128. podkreśla znaczenie zielonych zamówień publicznych i popiera położenie większego nacisku na ich wykorzystanie, szczególnie przez władze publiczne będące beneficjentami funduszy unijnych; zaleca organom systemów zarządzania i kontroli utworzonym w państwach członkowskich w celu zarządzania funduszami strukturalnymi i spójności wspieranie projektów, które uwzględniają takie procedury;

129. z zadowoleniem przyjmuje wniosek Komisji o inwestowanie w ochronę i odbudowę różnorodności biologicznej w ramach Funduszu Spójności w okresie finansowania 2014-2020; zaleca również uwzględnienie potencjału sieci Natura 2000 dla gospodarki lokalnej i lokalnego rynku pracy;

130. uznaje, że gospodarka ekologiczna jest sposobem tworzenia umiejętności i miejsc pracy oraz wzywa do wsparcia jej za pomocą finansowania, które umożliwi stworzenie potencjału na szczeblu lokalnym oraz wykorzystanie wiedzy lokalnej i tradycyjnej w walce o ochronę różnorodności biologicznej; zwraca uwagę, że około 30 % całości środków na politykę spójności w latach 2007-2013 można przeznaczyć na działania mające szczególny wpływ na zrównoważony wzrost; zachęca państwa członkowskie, a zwłaszcza władze lokalne i regionalne, by powstrzymując utratę różnorodności biologicznej wykazały większą aktywność i zwiększyły wysiłki na rzecz inwestycji w kapitał naturalny oraz wykorzystały środki finansowe przeznaczone na politykę regionalną na zapobieganie zagrożeniom naturalnym jako element ochrony zasobów naturalnych i dostosowywania się do zmiany klimatu, szczególnie mając na uwadze okres programowania 2014-2020;

131. zachęca państwa członkowskie do maksymalnego wykorzystania możliwości dostosowania obecnych programów operacyjnych do celów strategii „Europa 2020” dotyczących trwałego wzrostu przez przeformułowanie priorytetów inwestycyjnych dla projektów oraz apeluje do państw członkowskich o bardziej efektywne rozlokowywanie dostępnych zasobów;

*

* *

132. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji oraz rządów i parlamentom państw członkowskich.

Piątek, 20 kwietnia 2012 r.

Przegląd VI wspólnotowego programu działania w zakresie środowiska naturalnego i określenie priorytetów VII programu

P7_TA(2012)0147

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 20 kwietnia 2012 r. w sprawie przeglądu szóstego wspólnotowego programu działań w zakresie środowiska naturalnego oraz określenia priorytetów dla siódmego unijnego programu działań w zakresie środowiska – lepsze środowisko dla lepszego życia (2011/2194(INI))

(2013/C 258 E/16)

Parlament Europejski,

- uwzględniając komunikat Komisji zatytułowany „Szósty wspólnotowy program działań w zakresie środowiska naturalnego – ocena końcowa” (COM(2011)0531),
 - uwzględniając art. 191 i 192 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, które odnoszą się do zachowania, ochrony i poprawy jakości zdrowia ludzkiego i środowiska,
 - uwzględniając konkluzje Rady ds. Środowiska z dnia 10 października 2011 r. zatytułowane „Ocena szóstego wspólnotowego programu działania w zakresie środowiska i dalsze działania: w kierunku siódmego unijnego programu działania w zakresie środowiska”,
 - uwzględniając sprawozdanie Europejskiej Agencji Środowiska (EEA) zatytułowany „Środowisko Europy 2010 — stan i prognozy” (SOER2010),
 - uwzględniając sprawozdanie techniczne nr 15/2011 Europejskiej Agencji Środowiska zatytułowane „Badanie kosztów zanieczyszczenia powietrza powodowanego przez zakłady przemysłowe w Europie”,
 - uwzględniając komunikat Komisji zatytułowany „Europa 2020 – Strategia na rzecz inteligentnego i zrównoważonego rozwoju sprzyjającego włączeniu społecznemu” (COM(2010)2020),
 - uwzględniając komunikat Komisji zatytułowany „Nasze ubezpieczenie na życie i nasz kapitał naturalny – unijna strategia ochrony różnorodności biologicznej na okres do 2020 r.” (COM(2011)0244),
 - uwzględniając komunikat Komisji zatytułowany „Plan działania prowadzący do przejścia na konkurencyjną gospodarkę niskoemisyjną do 2050 r.” (COM(2011)0112),
 - uwzględniając komunikat Komisji zatytułowany „Plan działania na rzecz zasobooszczędnej Europy” (COM(2011)0571),
 - uwzględniając białą księgę Komisji pt. „Plan utworzenia jednolitego europejskiego obszaru transportu – dążenie do osiągnięcia konkurencyjnego i zasobooszczędnego systemu transportu” (COM(2011)0144),
 - uwzględniając wniosek Komisji w sprawie kolejnych ram finansowych na lata 2014-2020 (COM(2011)0398),
 - uwzględniając wnioski Komisji w sprawie reformy wspólnej polityki rolnej (WPR), wspólnej polityki rybołówstwa (WPRyb) i polityki spójności,
 - uwzględniając art. 48 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Ochrony Środowiska Naturalnego, Zdrowia Publicznego i Bezpieczeństwa Żywności oraz opinie Komisji Przemysłu, Badań Naukowych i Energii i Komisji Rozwoju Regionalnego (A7-0048/2012),
- A. mając na uwadze, że wdrażany obecnie szósty wspólnotowy program działań w zakresie środowiska zakończy się z dniem 22 lipca 2012 r.;

Piątek, 20 kwietnia 2012 r.

- B. mając na uwadze, że przez dziesięć lat szósty wspólnotowy program działań w zakresie środowiska zapewniał nadrzędne ramy dla polityki ochrony środowiska, prowadząc do konsolidacji i znacznego uzupełnienia legislacji w tym zakresie, oraz że przyjęcie programu w drodze współdecyzji wzmocniło jego legalność i pomogło stworzyć poczucie odpowiedzialności, mimo iż państwa członkowskie i Komisja nie zawsze działały zgodnie z tym programem oraz że ma on pewne braki, które należy wyeliminować;
- C. mając na uwadze, że postępy w osiąganiu celów określonych w szóstym wspólnotowym programie działań w zakresie środowiska naturalnego były zmienne, przy czym niektóre z celów osiągnięto (zmiana klimatu, odpady), niektórych nie osiągnięto (powietrze, obszary miejskie, zasoby naturalne), a osiągnięcie jeszcze innych jest zależne od przyszłych starań dotyczących wdrożenia (substancje chemiczne, pestycydy, woda); mając również na uwadze, że szeregowi wyzwania wciąż nie sprostano i że niezbędne jest podjęcie dodatkowych starań;
- D. mając na uwadze, że szósty wspólnotowy program działań w zakresie środowiska naturalnego został przekreślony z powodu niewdrożenia dorobku prawnego w zakresie ochrony środowiska w obszarach kontroli zanieczyszczenia powietrza, wody i oczyszczania ścieków, odpadów i ochrony przyrody;
- E. mając na uwadze, że cel, jakim było powstrzymanie procesu utraty różnorodności biologicznej do 2010 r., nie został osiągnięty z uwagi na to, że nie określono zobowiązań politycznych ani finansowych;
- F. mając na uwadze, że w raporcie „Środowisko Europy 2010 — stan i prognozy” (SOER2010) stwierdzono, iż nadal istnieją ogromne wyzwania związane z ochroną środowiska, którym należy sprostać, gdyż w przeciwnym razie wywołają negatywne konsekwencje;
- G. mając na uwadze, że należy poddać przeglądowi niektóre aspekty prawodawstwa w dziedzinie ochrony środowiska, w tym przede wszystkim zwiększyć niezależność procedury oceny oddziaływania na środowisko w dyrektywie dotyczącej oceny oddziaływania na środowisko;
- H. mając na uwadze, że degradacja środowiska – zanieczyszczenie powietrza, hałas, substancje chemiczne, niska jakość wody i degradacja ekosystemu – w znacznym stopniu przyczynia się do zwiększenia częstotliwości występowania chorób przewlekłych; mając na uwadze, że w związku z tym najważniejszym elementem skutecznego procesu zapobiegania chorobom i złemu stanowi zdrowia jest realizowanie ambitnego unijnego programu z zakresu ochrony środowiska;
- I. mając na uwadze, że między państwami członkowskimi utrzymują się duże różnice pod względem jakości środowiska i zdrowia publicznego;
1. podkreśla konieczność możliwie najszybszego przyjęcia siódmego unijnego programu działań w zakresie środowiska, ażeby sprostać stojącym przed nami wyzwaniom w tym zakresie; wzywa zatem Komisję do bezwłocznego przedstawienia wniosku w sprawie siódmego unijnego programu działań w zakresie środowiska;
 2. jest zdania, że w nowym siódmym unijnym programie działań w zakresie środowiska należy w sposób jednoznaczny wskazać stojące przed UE wyzwania środowiskowe, w tym dotyczące coraz szybciej postępującej zmiany klimatu, pogarszania się stanu naszego ekosystemu i nasilenia nadmiernej eksploatacji zasobów naturalnych;
 3. podkreśla, że w obliczu obecnych wyzwań związanych ze zrównoważonym rozwojem, przed którymi stoi UE, programy działań w zakresie środowiska, jako nadrzędne narzędzia, przyczyniają się do zapewnienia niezbędnej koordynacji poszczególnych polityk Wspólnoty. uważa szczególnie, że w najbliższym dziesięcioleciu rozwiązywanie problemów środowiskowych w jeszcze większym stopniu będzie wymagało bardziej spójnego i zintegrowanego podejścia, które uwzględni powiązania między problemami i występującymi jeszcze lukami i które je likwiduje; w przeciwnym razie może dojść do nieodwracalnych szkód;
 4. jest zdania, że w siódmym unijnym programie działań w zakresie środowiska należy przedstawić korzyści wynikające z rygorystycznej polityki środowiskowej, aby zwiększyć poparcie opinii publicznej i polityczną wolę działania;
 5. jest zdania, że siódmy unijny program działań w zakresie środowiska powinien zawierać konkretne cele, które należy osiągnąć do 2020 r., oraz przedstawiać wyraźną i ambitną wizję środowiska do 2050 r., której celem byłoby zapewnienie wszystkim ludziom wysokiej jakości życia i dobrobytu z uwzględnieniem bezpiecznych limitów środowiskowych;

Piątek, 20 kwietnia 2012 r.

6. uważa, że harmonogram siódmego unijnego programu działań w zakresie środowiska powinien być dopasowany do harmonogramu wieloletnich ram finansowych po roku 2013 i strategii „Europa 2020”; podkreśla jednak, że najważniejsze decyzje dotyczące innych obszarów polityki mających duży wpływ na środowisko, zostaną prawdopodobnie podjęte przed przyjęciem siódmego unijnego programu działań w zakresie środowiska;
7. podkreśla, że siódmy unijny program działań w zakresie środowiska powinien przewidzieć właściwe ramy zapewniające odpowiednie finansowanie, w tym finansowanie innowacji, badań i rozwoju oraz że finansowanie celów środowiskowych – w synergii z LIFE – i pełne włączenie ochrony środowiska naturalnego powinno stanowić ważną część kolejnych wieloletnich ram finansowych, reformy wspólnej polityki rolnej, wspólnej polityki rybołówstwa, polityki spójności i programu „Horyzont 2020”; jest zdania w szczególności, że należy umożliwić pojawienie się w UE nowych źródeł finansowania unijnego programu działań w zakresie środowiska na przykład poprzez uruchomienie instrumentów rynkowych i wprowadzenie opłat za usługi ekosystemowe;
8. uważa, że siódmy unijny program działań w zakresie środowiska powinien wyznaczać nadrzędne ramy, które pozwolą sprostać zarówno dzisiejszym, jak i przyszłym wyzwaniom środowiskowym i związanym z trwałością z poszanowaniem już istniejących i planowanych środków;
9. ocenia, że w nadchodzącym dziesięcioleciu w ramach siódmego unijnego programu działań w zakresie środowiska należy zapewnić krajowym i lokalnym organom administracji, obywatelom, przedsiębiorcom i inwestorom niezbędną czytelność i przewidywalność decyzji UE dotyczących środowiska; jest zdania, że ten całościowy program powinien być silnym sygnałem politycznym ze strony UE dla reszty świata i przyczynić się do tworzenia międzynarodowego ładu środowiskowego;
10. zachęca Komisję do oparcia swojego przyszłego wniosku w sprawie siódmego unijnego programu działań w zakresie środowiska na następujących priorytetach (3 x „W”):
- wdrażanie i wzmocnienie
 - włączenie aspektów środowiskowych (integracja)
 - wymiar międzynarodowy;
11. jest zdania, że wiele celów zawartych w szóstym programie działań w zakresie środowiska zostało właściwie określonych, jest jednak również świadom, że wiele z tych celów jest dalekich od realizacji; w związku z tym pragnie, aby więcej z tych celów zostało przeniesionych do siódmego unijnego programu działań w zakresie środowiska;
12. pragnie podkreślić, jak ważne jest umożliwienie, aby zasadę ostrożności ustanowiono nadrzędną zasadą polityki UE w dziedzinie środowiska;

Wdrażanie i wzmocnienie

13. zauważa z niepokojem, że wdrażanie dorobku dotyczącego środowiska nie jest wystarczająco zaawansowane; uważa, że istotne znaczenie ma pełne wdrożenie i egzekwowanie przepisów – na wszystkich szczeblach – oraz dalsze wzmocnienie kluczowych priorytetów środowiskowych i priorytetów dotyczących powiązanych strategii politycznych w zakresie zmiany klimatu, różnorodności biologicznej, zasobów, ochrony przyrody i zdrowia, a także polityki społecznej i polityki zatrudnienia, energii, transportu zorganizowanego z poszanowaniem zasady zrównoważonego rozwoju, zrównoważonego rolnictwa i rozwoju obszarów wiejskich; kładzie w związku z tym nacisk na konieczność dysponowania jasnym i spójnym prawodawstwem dotyczącym środowiska, opartym na ocenie polityki publicznej i wnioskach wyciągniętych z doświadczeń;
14. podkreśla, że pełne przestrzeganie unijnego prawa ochrony środowiska jest jednym z zobowiązań traktatowych oraz kryterium, którego spełnienie warunkuje wykorzystanie funduszy UE w państwach członkowskich;
15. podkreśla zasadnicze znaczenie informowania obywateli o politykach UE w dziedzinie środowiska w celu zaangażowania ich w pomyślną realizację tych polityk; w związku z tym wzywa do podjęcia większych starań w tym zakresie w przyszłym programie działań, mając na uwadze, że działania w kierunku lepszego środowiska dla lepszego życia nie mogą być prowadzone jednostronnie i tylko przez instytucje, bez wsparcia samego społeczeństwa;

Piątek, 20 kwietnia 2012 r.

Zmiana klimatu

16. uważa, że siódmy unijny program działań w zakresie środowiska powinien gwarantować pełne wdrożenie pakietu klimatycznego i energetycznego oraz przewidywać jego wzmocnienie;

17. uważa, że siódmy unijny program działań w zakresie środowiska powinien odzwierciedlać konieczność podjęcia wiążących celów w zakresie efektywności energetycznej i/lub oszczędności energii, gdyż przyczyni się to do przeciwdziałania globalnemu ociepleniu i zwiększy ochronę środowiska; podkreśla znaczenie elastycznych ram wspólnotowych dla zapewnienia, by proponowane środki z zakresu efektywności energetycznej były odpowiednio dostosowane do warunków panujących w poszczególnych państwach członkowskich;

18. jest zdania, że w siódmym unijnym programie działań w zakresie środowiska należy również poruszyć kwestie dotyczące okresu po roku 2020 oraz rozważyć wyznaczenie średniookresowych celów w zakresie ograniczania emisji, efektywności energetycznej i odnawialnych źródeł energii na rok 2030;

19. uważa, że siódmy unijny program działań w zakresie środowiska powinien również obejmować emisje pochodzące ze źródeł morskich oraz emisje inne niż CO₂;

20. uważa, że adaptacja do zmiany klimatu powinna być należycie uwzględniona w siódmym unijnym programie działań w zakresie środowiska, z uwzględnieniem różnych potrzeb regionów, na podstawie przyszłej strategii adaptacyjnej UE; zachęca Komisję do zaproponowania ambitnej reformy przepisów fitosanitarnych UE w celu skutecznego przeciwdziałania rozprzestrzenianiu się inwazyjnych gatunków obcych i organizmów szkodliwych, wywołanemu częściowo zmianą klimatu;

21. uznaje dodatkowe korzyści w zakresie ograniczania zanieczyszczenia i wpływu na zdrowie, wynikające z rosnącego poziomu energii wytwarzanej ze źródeł odnawialnych, pod warunkiem że rzeczywiście redukuje ona produkcję energii ze źródeł nieodnawialnych;

22. zaleca zwiększenie wsparcia dla regionalnych strategii niskoemisyjnych i odpornych na zmianę klimatu oraz dla projektów na małą skalę dotyczących klimatu, prowadzonych przez MŚP, NGO i władze lokalne w ramach podprogramu działań na rzecz klimatu, zawartego w zaproponowanym przez Komisję nowym programie LIFE;

Efektywne i zrównoważone wykorzystanie zasobów

23. przypomina, że niezwłocznie należy ograniczyć zużycie zasobów w ujęciu bezwzględny; wzywa Komisję do przyjęcia szerokiej interpretacji pojęcia efektywnego korzystania z zasobów, tak aby obejmowało ono wszystkie zasoby; podkreśla, że zaliczają się do nich np. zarówno energetyczne, jak i nieenergetyczne zasoby naturalne, w tym woda, ekosystemy, różnorodność biologiczna; wzywa także Komisję do włączenia zrównoważonego zarządzania surowcami i zrównoważonej konsumpcji i produkcji w zakres efektywnego korzystania z zasobów;

24. uważa, że siódmy unijny program działań w zakresie środowiska powinien być instrumentem realizacji długofalowego celu, a mianowicie redukcji śladu ekologicznego o 50 % w ciągu kolejnych 20 lat; podkreśla, że nadmierny ślad ekologiczny UE ogranicza regionalne i globalne perspektywy istnienia naturalnych ekosystemów, które byłyby w stanie dostatecznie wspierać ludzkość;

25. uważa, że należy w całości włączyć założenia planu działania na rzecz Europy efektywnie korzystającej z zasobów do siódmego unijnego programu działań w zakresie środowiska;

26. zachęca Komisję do wykorzystania i doskonalenia już istniejących wskaźników efektywnego korzystania z zasobów, jeśli są dostępne, oraz do bezwzględnego określenia celów w ścisłej współpracy z państwami członkowskimi oraz wszystkimi innymi zainteresowanymi stronami i - jeśli to konieczne - do możliwie najszybszego opracowania nowych wskaźników i celów zgodnie z zaleceniami w planie działania; ze względu na ograniczenia związane z najważniejszym wskaźnikiem wydajności zasobów zachęca Komisję do jak najszybszego opracowania wskaźnika zużycia materiałów, zgodnie z podejściem opartym na cyklu życia, uwzględniającym ukryte przepływy, to jest ewentualny transfer obciążeń środowiskowych poza UE oraz przemieszczenie się niedoborów i zależności;

Piątek, 20 kwietnia 2012 r.

27. jest zdania, że w siódmym unijnym programie działań w zakresie środowiska należy przewidzieć opracowanie ram legislacyjnych, umożliwiających włączanie w główny nurt wszystkich odnośnych strategii politycznych, a zwłaszcza w strategiach dotyczących zrównoważonej produkcji, pojęcia kaskadowego wykorzystania zasobów, a tym samym zapewnianie pełnego wykorzystania potencjału wyczerpujących się surowców;
28. uważa, że w siódmym unijnym programie działań w zakresie środowiska należy uwzględnić cele związane z podejmowaniem konkretnych działań koniecznych w środowisku miejskim, w którym żyje większość Europejczyków, i generującym większość emisji CO₂ oraz które ma znaczny wpływ na środowisko, a jednocześnie udzielić wskazówek co do tego, w jaki sposób propagować zintegrowane planowanie środowiska naturalnego w miastach, trwałą mobilność, jakość życia i zdrowie w miastach, uwzględniając zasadę pomocniczości;
29. w celu wdrożenia strategii na rzecz zmniejszenia zanieczyszczenia w środowisku miejskim wzywa Komisję i państwa członkowskie do zbadania możliwości stworzenia europejskich ram wsparcia stopniowego wdrażania planów mobilności w miastach europejskich, ustanowienia procedur i mechanizmów wsparcia finansowego na szczeblu europejskim w celu przygotowania kontroli mobilności w miastach i planów mobilności w miastach oraz ustanowienia tabeli wyników w zakresie mobilności w miastach europejskich;
30. uważa, że w siódmym unijnym programie działań w zakresie środowiska należy przewidzieć pełną realizację celów w zakresie zrównoważonej i ekologicznej konsumpcji i produkcji, które zostały określone w planie działania, na przykład w odniesieniu do zielonych i trwałych zamówień publicznych, zgodnie z zasadą przejrzystości i uczciwej konkurencji; apeluje o tworzenie polityki produktowej odnoszącej się do całego cyklu życia produktu i uwzględniającej sprzyjające dobrostanowi zwierząt metody produkcji; zachęca Komisję, aby po opracowaniu zharmonizowanej europejskiej metody obliczania śladu ekologicznego produktów, dopilnowała by uwzględniono w niej dodatkowe informacje dla konsumentów o oddziaływaniu produktów na środowisko (oznakowanie ekologiczne, etykieta efektywności energetycznej, etykieta przyznawana produktom rolnictwa ekologicznego itp.); wzywa Komisję do rozszerzenia zakresu stosowania dyrektywy w sprawie ekoprojektu i dokonania przeglądu jej wdrażania;
31. jest zdania, że w ramach siódmego unijnego programu działań w zakresie środowiska należy promować wprowadzanie systemów zachęt mających na celu wspieranie popytu na materiały poddane recyklingowi, zwłaszcza gdy są one zawarte w produktach końcowych;
32. jest zdania, że w siódmym unijnym programie działań w zakresie środowiska należy przewidzieć pełne wdrożenie przepisów dotyczących odpadów, a w szczególności przestrzeganie hierarchii postępowania z odpadami przy jednoczesnym zapewnieniu spójności z pozostałymi politykami UE; uważa, że powinien on wyznaczać bardziej ambitne cele jeśli chodzi o zapobieganie, wtórne wykorzystanie i recykling, w tym spadek netto wytwarzania odpadów, niepalenie odpadów, które nadają się do recyklingu lub kompostowania zgodnie z hierarchią dyrektywy ramowej w sprawie odpadów oraz bezwzględny zakaz składowania odpadów gromadzonych selektywnie, a także cele sektorowe w zakresie efektywnego korzystania z zasobów i wskaźników efektywności procesów; przypomina, że odpady są również zasobem, często można je ponownie wykorzystać i w takim przypadku możemy zapewnić efektywne wykorzystanie zasobów; wzywa Komisję do zbadania, w jaki sposób można poprawić efektywność zbierania odpadów pozostałych po produktach konsumpcyjnych poprzez rozszerzenie zakresu stosowania zasady rozszerzonej odpowiedzialności producenta oraz dzięki wytycznym dotyczącym zarządzania systemami zwrotu, zbierania i recyklingu; podkreśla potrzebę zainwestowania w recykling surowców i metali ziem rzadkich, ponieważ wydobywanie, rafinacja i recykling tych metali mogą mieć poważne skutki dla środowiska, jeżeli nie są należycie prowadzone;
33. jest przekonany, że określone wcześniej w kilku dyrektywach cele odnoszące się do zbierania i sortowania odpadów należy dalej rozszerzać i wykorzystać do osiągnięcia jak największego wyniku i jak najwyższej jakości odzyskiwanych surowców na poszczególnych etapach recyklingu: zbierania, demontażu, wstępnej obróbki i recyklingu/rafinacji;
34. jest zdania, że w siódmym unijnym programie działań w zakresie środowiska należy uwzględnić przepisy określone w projekcie dotyczącym polityki wodnej UE, a także podkreśla znaczenie bardziej skoordynowanego podejścia do ustalania cen wody; zachęca zatem Komisję do ułatwienia dostępu do pomysłów rozwiązujących problem niedoboru wody, odzysku wody i rozwijania alternatywnych technik nawadniania oraz wspierania optymalizacji hierarchii użycia wody pobranej z cyklu wodnego, w szczególności poprzez recykling wody do celów rolniczych i przemysłowych w stosownych przypadkach i z odzyskaniem składników odżywczych oraz energii zawartych w ściekach;

Piątek, 20 kwietnia 2012 r.

35. wzywa państwa członkowskie do pełnego i skutecznego wdrożenia prawodawstwa dotyczącego wody oraz jest zdania, że w celu zapewnienia zgodności z ramową dyrektywą wodną oraz dyrektywą w sprawie oceny ryzyka powodziowego i zarządzania nim konieczne jest opracowanie działań na rzecz odzyskania naturalnych brzegów rzek oraz ponownego zalesienia przyległych obszarów;

36. wzywa Komisję do zaangażowania wszystkich zainteresowanych podmiotów w formułowanie celów, które powinny zapewnić trwałość użytkowania gruntów w siódmym unijnym programie działań w zakresie środowiska; wzywa Komisję do określenia najważniejszych problemów związanych z użytkowaniem gruntów, takich jak zmniejszanie się liczby siedlisk półnaturalnych i wypieranie wartościowych sposobów użytkowania gruntów przez uprawę roślin przeznaczonych do wytwarzania biopaliw; podkreśla w związku z tym zapotrzebowanie na kryteria zrównoważonego rozwoju dla biomasy i biopaliw, które uwzględnią problem pośredniej zmiany sposobu użytkowania gruntów;

37. jest zdania, że w siódmym unijnym programie działań w zakresie środowiska należy odnieść się do skutków europejskich strategii politycznych poza UE i zwraca się do Komisji o zajęcie się kwestią zmniejszenia unijnego „śladu gruntowego” w państwach trzecich, w szczególności poprzez rozwiązanie problemu pośredniej zmiany sposobu użytkowania gruntów spowodowanej biopaliwami i biomasą dla celów energetycznych, a także o uwzględnienie celu, zgodnie z którym żadne grunty o dużym znaczeniu środowiskowym nie będą przeznaczane pod uprawy dla UE;

Różnorodność biologiczna i leśnictwo

38. podkreśla znaczenie podejmowania natychmiastowych działań, które pozwolą UE wkroczyć na właściwą drogę w kierunku pełnej realizacji jej własnych celów w zakresie różnorodności biologicznej do 2020 r. oraz jej zobowiązań na arenie międzynarodowej w zakresie ochrony różnorodności biologicznej, ponieważ nie możemy sobie pozwolić na kolejną porażkę oraz planowania wystarczających zasobów na rzecz ochrony sieci Natura 2000; jest zdania, że trudności napotkane podczas realizacji celów wyznaczonych na 2010 r. wskazują na potrzebę dogłębnego przeglądu dotychczas stosowanych metod; uważa, że należy przeprowadzić zintegrowane badania strategiczne, w tym badanie elementów, które mogłyby mieć wpływ na obszary chronione; uważa, że wyniki tych badań należy uwzględnić w planowaniu przestrzennym oraz powinny im towarzyszyć kampanie edukacyjne i informacyjne na temat znaczenia lokalnych zasobów i ich ochrony;

39. uważa, że należy w całości włączyć do siódmego unijnego programu działań w zakresie środowiska cele strategii UE do 2020 r. w zakresie różnorodności biologicznej, w tym jej kierunki i działania, co zapewni pełną realizację tego programu; uważa, że konieczne jest nasilenie niektórych działań w krótkiej perspektywie, tak by różnorodność biologiczna była wyraźniej obecna we wszystkich obszarach polityki oraz że konieczne są dodatkowe działania (np. na rzecz odbudowy zdegradowanych ekosystemów), aby osiągnąć cel wyznaczony na 2020 r.; podkreśla, że siódmy unijny program działań w zakresie środowiska zapewni szerokie ramy, wspierające przyjmowanie niezbędnych instrumentów prawnych i finansowych, w tym najpierw gwarantowanego finansowania sieci Natura 2000;

40. podkreśla znaczenie zmobilizowania unijnego i krajowego wsparcia finansowego pochodzącego ze wszystkich możliwych źródeł, a także stworzenia innowacyjnych mechanizmów finansowania w celu zapewnienia odpowiedniego poziomu wsparcia dla różnorodności biologicznej;

41. zachęca Komisję do opublikowania do końca 2012 r. komunikatu w sprawie nowej strategii leśnej dla Unii Europejskiej i do zaproponowania skutecznych środków służących poprawie współpracy między państwami członkowskimi w dziedzinie leśnictwa, wspieraniu racjonalnego wykorzystania zasobów leśnych i zrównoważonej gospodarki leśnej;

42. zaleca zwrócenie większej uwagi na lasy w ramach nowej wspólnej polityki rolnej poprzez promowanie agroleśnictwa; zaleca też wspieranie polityki rozwoju obszarów wiejskich opartej na koncepcji krajobrazów zrównoważonych;

43. domaga się opracowania nowego rozporządzenia wspólnotowego w sprawie zapobiegania pożarom, lub przynajmniej ustanowienia wzmocnionej współpracy między państwami członkowskimi w tej dziedzinie;

Piątek, 20 kwietnia 2012 r.

Jakość środowiska a zdrowie

44. jest zdania, że ponieważ złe warunki środowiskowe wywierają istotny wpływ na zdrowie, generując przy tym wysokie koszty, w ramach siódmego unijnego programu działań w zakresie środowiska należy zwłaszcza:

- w dalszym ciągu uwzględniać cel szóstego wspólnotowego programu działań w zakresie środowiska naturalnego, zgodnie z którym do roku 2020 substancje chemiczne będą produkowane i stosowane wyłącznie za pomocą takich metod, które nie będą miały znacznego negatywnego wpływu na zdrowie ani na środowisko;
- zająć się jakością powietrza z uwzględnieniem jakości powietrza w pomieszczeniach oraz jej wpływem na zdrowie;
- zająć się hałasem i jego wpływem na zdrowie;
- zapewnić opracowanie specjalnych środków dotyczących pojawiających się zagrożeń dla zdrowia ludzi i zwierząt, którym obecnie nie poświęca się wystarczającej uwagi, zbadać skutki nowych technologii, takich jak nanocząsteczki, substancje zaburzające funkcjonowanie układu hormonalnego lub połączone skutki działania różnych substancji chemicznych na zdrowie ludzi i zwierząt na podstawie analiz naukowych i powszechnie przyjętych definicji, o ile są one dostępne;
- uwzględnić działania mające na celu ochronę zdrowia dzieci przed zanieczyszczeniem środowiska w oparciu o przyjętą w marcu 2010 r. przez Biuro Regionalne WHO dla Europy deklarację z Parmy dotyczącą środowiska i zdrowia;
- zapewnić połączenie z drugim planem działania na rzecz środowiska i zdrowia;

45. podkreśla, że w siódmym unijnym programie działań w zakresie środowiska należy określić konkretne cele, których osiągnięcie pozwoli dopilnować tego, by do 2020 r. zdrowiu Europejczyków nie zagrażały już zanieczyszczenie ani substancje niebezpieczne;

46. jest zdania, że należy w pełni uwzględnić metody stosowane do oceny ryzyka powodowanego przez substancje chemiczne, a nadrzędne znaczenie nadać znalezieniu alternatywy dla testów na zwierzętach; uważa także, że w siódmym unijnym programie działań w zakresie środowiska należy przewidzieć przyjęcie ogólnounijnej strategii na rzecz ograniczania liczby zwierząt wykorzystywanych do testowania bezpieczeństwa, a jednocześnie zagwarantować wysoką jakość życia ludzi i zwierząt w UE;

47. jest zdania, że potrzebne jest holistyczne podejście do zdrowia i środowiska, które koncentrowałoby się na środkach ostrożności i zapobieganiu ryzyku, a w szczególności uwzględniało grupy szczególnie wrażliwe takie jak płody, dzieci i młodzież;

48. jest zdania, że na szczeblu UE należy podejmować wysiłki na rzecz koncentrowania się na zapobieganiu chorobom i podejmowaniu środków ostrożności oraz propagowaniu przyjaznych dla środowiska działań w obszarze badań naukowych, innowacji i rozwoju, aby zmniejszać środowiskowe obciążenie chorobami;

49. uważa, że siódmy unijny program działań w zakresie środowiska powinien rozwiązać problem transportu promując dokonywanie większej liczby inwestycji w systemy transportowe przyjazne dla środowiska, a także proponując rozwiązania problemów dotyczących zęszczenia, emisji CO₂ i mikrodrobin;

50. uważa za istotne, aby siódmy unijny program działań w zakresie środowiska poświęcił dużą uwagę kwestii dalszego wycofywania rtęci, zarówno w UE, jak i poza jej terytorium;

Egzekwowanie przepisów

51. wzywa państwa członkowskie do zadbania o kompletne i właściwe wdrożenie prawodawstwa UE w zakresie środowiska oraz przyjętych strategii politycznych, a także do zapewnienia odpowiednich zasobów i środków finansowych pozwalających na jego pełne wdrożenie również w czasach kryzysu, ponieważ niewdrożenie lub niepełne wdrożenie prawodawstwa UE w zakresie środowiska będzie nie tylko sprzeczne z prawem, lecz również o wiele bardziej kosztowne dla społeczeństwa w perspektywie długoterminowej;

Piątek, 20 kwietnia 2012 r.

52. uważa, że istotne znaczenie ma wzmocnienie Europejskiej Sieci Wdrażania i Egzekwowania Prawa Ochrony Środowiska (IMPEL) oraz wzywa Komisję do przedstawienia sprawozdania na temat możliwości w tym względzie;

53. wzywa Komisję do systematycznego stosowania ex ante środków kontroli zgodności ze wszystkimi odnośnymi prawami wspólnotowymi, w szczególności w obszarze polityki spójności, przed przyznaniem jakiegokolwiek finansowania;

54. uważa za istotne, by siódmy unijny program działań w zakresie środowiska był traktowany jako instrument komunikacji z Europejczykami, dzięki czemu będzie on w stanie mobilizować obywateli, w tym do realizowania w terenie przyjętych strategii politycznych;

55. wzywa Komisję do zwiększenia jej roli „strażniczki Traktatów”, aby zagwarantować prawidłową transpozycję, wdrożenie i egzekwowanie przepisów dotyczących środowiska przez wszystkie państwa członkowskie; zaleca silniejsze zaangażowanie samorządów lokalnych w cały proces opracowywania polityki ochrony środowiska w celu poprawy ogólnego wdrażania prawodawstwa, w szczególności poprzez powołanie zespołów ds. transpozycji prawa ochrony środowiska na szczeblach regionalnym i lokalnym; wzywa w związku z tym Komisję do zbadania, jaką rolę Europejska Agencja Środowiska mogłaby odegrać w odniesieniu do transpozycji i wdrażania;

Włączenie aspektów środowiskowych (integracja)

56. uważa, że znaczenie aspektów środowiskowych wzrasta również w pozostałych politykach sektorowych oraz że w związku z tym wskazane byłoby większe zintegrowanie polityki ochrony środowiska z pozostałymi obszarami polityki;

57. zachęca Komisję do opracowania wskaźników, które umożliwią zmierzenie stopnia takiej integracji i osiągniętej poprawy w tym względzie;

58. jest zdania, że cele strategii na 2050 r. można osiągnąć tylko wtedy, jeśli wdrażane będą dodatkowe strategie, w tym ocena rolnictwa, ponowne zalesianie i wprowadzenie politycznych zachęt do innowacji oraz rychłego wykorzystywania energii słonecznej, geotermalnej i morskiej;

59. wzywa Komisję do uwzględnienia w swoim wniosku dotyczącym siódmego unijnego programu działań w zakresie środowiska zagregowanej listy wszystkich dotychczasowych celów związanych z ochroną środowiska, określonych dla różnych obszarów polityki, zwłaszcza w odniesieniu do zmiany klimatu, różnorodności biologicznej, transportu, energetyki, rolnictwa, rybołówstwa i polityki spójności, oraz do przeprowadzenia ich łącznej analizy w celu uzyskania rzetelnego porównania i zapewnienia spójności celów;

60. wzywa Komisję, aby podczas przeglądu dyrektywy dotyczącej oceny oddziaływania na środowisko i dyrektywy 2001/42/WE, dopilnowała by przyczyniały się one do trwałego użytkowania gruntów będących najważniejszym zasobem w UE oraz także do rozszerzenia zakresu ocen oddziaływania na środowisko tak, by obejmowały one nie tylko duże projekty, a jednocześnie należy zostrzyć i rozszerzyć kryteria tego rodzaju ocen tak, by obejmowały m.in. odniesienie do kaskadowego wykorzystania zasobów i analizę całego cyklu życia;

61. wzywa Komisję do zaproponowania procedury, która pozwoli na zagwarantowanie bezstronności i niezależności oceny oddziaływania na środowisko, przede wszystkim poprzez wyeliminowanie bezpośredniego związku między podmiotami prowadzącymi projekty a podmiotami oceniającymi;

Piątek, 20 kwietnia 2012 r.

62. zaleca znalezienie właściwej równowagi między koniecznością przeciwdziałania zmianie klimatu i zapobiegania lub łagodzenia skutków utraty różnorodności a siódmym programem działań w zakresie środowiska, aby możliwe było osiągnięcie celów strategii „Europa 2020” i uniknięcie skutków finansowych spowodowanych zmianą klimatu i utratą różnorodności biologicznej; podkreśla w tym kontekście znaczenie polityki spójności po roku 2013; podkreśla ponadto – mając na uwadze politykę zapobiegania – konieczność uznania tych kosztów jako inwestycji na przyszłość, a także inwestycji w nowe miejsca pracy oraz konieczność prowadzenia kampanii informacyjnych, kampanii w zakresie szerzenia wiedzy i innych kampanii mających na celu wymianę wzorcowych praktyk na wszystkich szczeblach; podkreśla potrzebę lepszego wykorzystania pomocy technicznej na szczeblu krajowym, regionalnym i lokalnym w celu poprawy zdolności administracyjnych w koniecznych przypadkach; uważa za niezbędne efektywne łączenie celów z zakresu badań i innowacji z lokalnymi i regionalnymi potrzebami rozwoju;
63. jest zdania, że cele strategii na 2050 r. można osiągnąć tylko wtedy, jeśli wdrażane będą dodatkowe strategie, w tym ocena rolnictwa, ponowne zalesianie i wprowadzenie politycznych zachęt do innowacji oraz rychłego wykorzystywania energii słonecznej, geotermalnej i morskiej;
64. uważa, że w siódmym unijnym programie działań w zakresie środowiska należy uwzględnić jednoznaczny i szczegółowy plan – zarówno na szczeblu europejskim jak i krajowym – stopniowego wycofywania do 2020 r. wszystkich dotacji prowadzących do szkodliwych skutków dla środowiska, np. szkodliwych dla bioróżnorodności, w celu respektowania zobowiązań z Nagoi;
65. uważa, że w siódmym unijnym programie działań w zakresie środowiska należy przewidzieć włączenie aspektów środowiskowych wykraczających poza obecny główny wskaźnik dotyczący zmiany klimatu i energii do europejskiego semestru; wzywa w związku z tym w szczególności Komisję do włączenia kwestii efektywnego gospodarowania zasobami w formie zawartej w planie działania na rzecz wydajnego wykorzystania zasobów oraz do monitorowania za pośrednictwem europejskiego semestru stopnia realizacji przez państwa członkowskie wydanych dla poszczególnych państw zaleceń;
66. podkreśla istotną rolę regionalnych i lokalnych organów władzy, organizacji pozarządowych, środowiska akademickiego oraz społeczeństwa obywatelskiego i sektora prywatnego w propagowaniu i wdrażaniu skutecznej polityki ochrony środowiska w całej UE;
67. uważa, że aby osiągnąć znaczące wyniki w realizacji programu potrzeba więcej wsparcia na szczeblu regionalnym i lokalnym oraz zaangażowania wszystkich zainteresowanych podmiotów w ten proces; zwraca uwagę na sytuację regionów i obszarów charakteryzujących się specyficznymi uwarunkowaniami geograficznymi, takich jak wyspy, regiony górskie lub regiony słabo zaludnione; z zadowoleniem przyjmuje propozycje Komisji dotyczące większego wykorzystania ocen oddziaływania na środowisko oraz strategicznych ocen oddziaływania na środowisko podczas podejmowania decyzji na szczeblu lokalnym i regionalnym;
68. podkreśla, że w siódmym unijnym programie działań w zakresie środowiska należy przewidzieć pełne wdrożenie konwencji z Aarhus, zwłaszcza w odniesieniu do dostępu do wymiaru sprawiedliwości; zwraca w związku z tym uwagę na palącą potrzebę przyjęcia dyrektywy w sprawie dostępu do wymiaru sprawiedliwości; wzywa Radę do wywiązania się z jej zobowiązań wynikających z konwencji z Aarhus oraz do przyjęcia wspólnego stanowiska w sprawie odpowiedniego wniosku Komisji przed końcem 2012 r.;
69. uważa, że celem siódmego unijnego programu działań w zakresie środowiska powinno być wspieranie opracowywania alternatywnych względem PKB modeli mierzących wzrost gospodarczy i dobrobyt;
70. wzywa Komisję i państwa członkowskie do promowania „ekologicznej gospodarki” w skali światowej, z uwzględnieniem aspektów środowiskowych, społecznych i gospodarczych, takich jak zmniejszenie ubóstwa;

Piątek, 20 kwietnia 2012 r.

71. podkreśla znaczenie uświadamiania obywatelom UE, zwłaszcza w obecnej sytuacji gospodarczej, że ochrona środowiska naturalnego nie jest sprzeczna ze zrównoważonym rozwojem gospodarczym i społecznym; w tym celu wspiera promowanie skutecznych projektów i informowanie społeczeństwa o możliwościach rozwoju gospodarczego, który nie szkodziłby środowisku, na obszarach istotnych z punktu widzenia dziedzictwa naturalnego i kulturowego, takich jak sieć Natura 2000;

72. przypomina, że w siódmym unijnym programie działań w zakresie środowiska należy przewidzieć właściwe ramy zapewniające odpowiednie finansowanie, w tym finansowanie innowacji, badań i rozwoju;

73. uważa, że program LIFE+ powinien być zarządzany przez Komisję, przy czym należy położyć nacisk na projekty w zakresie innowacji i doskonałości wspierające MŚP oraz ośrodki badawczo-rozwojowe, i traktujące priorytetowo opierające się na systematycznym i integralnym podejściu zachowanie różnorodności biologicznej, a także na technologie rolne kompatybilne z ochroną gleby i łańcuchem pokarmowym ekosystemów fauny; uważa, że unijny program LIFE+ należy szerzej promować we wszystkich regionach Europy w celu zachęcania do prowadzenia działalności innowacyjnej na szczeblu lokalnym oraz zwiększenia oddziaływania i znajomości sekcji tego programu dotyczącej „polityki i zarządzania w zakresie środowiska”;

74. wzywa Komisję i państwa członkowskie do opracowania, w kontekście następnego programu ramowego w zakresie badań, programu w zakresie badań i innowacji ukierunkowanego na nowe materiały i zasoby, które w przyszłości mogłyby zastąpić surowce występujące w niedoborze;

Wymiar międzynarodowy

75. uważa, że celem siódmego unijnego programu działań w zakresie środowiska powinno być włączenie aspektów środowiskowych do wszystkich stosunków zewnętrznych UE, a zwłaszcza porozumień w sprawie pomocy rozwojowej i handlu, dzięki czemu możliwe byłoby propagowanie ochrony środowiska w państwach trzecich; zachęca do wspierania przez UE planowania badań w obszarze środowiska wspólnie z sąsiadami;

76. zachęca Komisję do uwzględnienia w swoim wniosku unijnego celu udzielania pełnego wsparcia pracom ONZ, Banku Światowego i Europejskiej Agencji Środowiska nad rachunkowością środowiskową, aby wyposażyć wszystkie kraje świata w zharmonizowany system rachunkowości środowiskowej; wyraża zadowolenie w związku z zobowiązaniami przewidzianymi we wspólnotowej strategii ochrony różnorodności biologicznej, mającymi na celu poprawę znajomości ekosystemów i usług ekosystemowych w UE (np. funkcji lasów); zachęca do skoordynowania doświadczeń poszczególnych państw członkowskich i do dzielenia się uwagami metodologicznymi dotyczącymi rachunkowości ekosystemowej;

77. uważa, że w siódmym unijnym programie działań w zakresie środowiska należy przewidzieć terminową realizację międzynarodowych zobowiązań UE, zwłaszcza przyjętych w ramach UNFCCC i CBD;

78. apeluje do Komisji o włączenie do siódmego unijnego programu działań w zakresie środowiska rezultatów konferencji Rio+20 odnoszących się do gospodarki ekologicznej i usprawnienia międzynarodowego systemu zarządzania środowiskiem;

*

* *

79. zobowiązuje przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji oraz rządóm i parlamentóm państw członkowskich.

Środa, 18 kwietnia 2012 r.

III

(Akty przygotowawcze)

PARLAMENT EUROPEJSKI

Koordinacja systemów zabezpieczenia społecznego *I**

P7_TA(2012)0121

Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 18 kwietnia 2012 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 883/2004 w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego oraz rozporządzenie (WE) nr 987/2009 dotyczące wykonywania rozporządzenia (WE) nr 883/2004 (COM(2010)0794 – C7-0005/2011 – 2010/0380(COD))

(2013/C 258 E/17)

(Zwykła procedura ustawodawcza: pierwsze czytanie)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Komisji przedstawiony Parlamentowi i Radzie (COM(2010)0794),
 - uwzględniając art. 294 ust. 2 oraz art. 48 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, zgodnie z którymi Komisja przedstawiła wniosek Parlamentowi (C7-0005/2011),
 - uwzględniając art. 294 ust. 3 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
 - uwzględniając zobowiązanie przedstawiciela Rady, przekazane pismem z dnia 7 marca 2012 r., do zatwierdzenia stanowiska Parlamentu Europejskiego, zgodnie z art. 294 ust. 4 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej],
 - uwzględniając art. 55 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Zatrudnienia i Spraw Socjalnych (A7-0043/2012),
1. przyjmuje poniższe stanowisko w pierwszym czytaniu;
 2. zwraca się do Komisji o ponowne przekazanie mu sprawy, jeśli uzna ona za stosowne wprowadzenie znaczących zmian do swojego wniosku lub zastąpienie go innym tekstem;
 3. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji, a także parlamentom narodowym.

Środa, 18 kwietnia 2012 r.

P7_TC1-COD(2010)0380

Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 18 kwietnia 2012 r. w celu przyjęcia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr .../2012 zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 883/2004 w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego oraz rozporządzenie (WE) nr 987/2009 dotyczące wykonywania rozporządzenia (WE) nr 883/2004

(Jako że pomiędzy Parlamentem i Radą osiągnięte zostało porozumienie, stanowisko Parlamentu odpowiada ostatecznej wersji aktu prawnego, rozporządzenia (UE) nr 465/2012.)

Przystąpienie Unii Europejskiej do Traktatu o wzajemnych stosunkach i współpracy w Azji Południowo-Wschodniej ***

P7_TA(2012)0122

Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 18 kwietnia 2012 r. w sprawie projektu decyzji Rady w sprawie przystąpienia Unii Europejskiej do Traktatu o wzajemnych stosunkach i współpracy w Azji Południowo-Wschodniej (07434/2012 – C7-0085/2012 – 2012/0028(NLE))

(2013/C 258 E/18)

(Zgoda)

Parlament Europejski,

- uwzględniając projekt decyzji Rady (07434/2012),
 - uwzględniając projekt Traktatu o wzajemnych stosunkach i współpracy w Azji Południowo-Wschodniej oraz projekt dołączonego do niego trzeciego protokołu,
 - uwzględniając wniosek o wyrażenie zgody przedstawiony przez Radę na mocy art. 209, art. 212, art. 218 ust. 6 akapit drugi lit. a) oraz art. 218 ust. 8 akapit drugi Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (C7-0085/2012),
 - uwzględniając art. 81 oraz art. 90 ust. 7 Regulaminu,
 - uwzględniając zalecenie Komisji Spraw Zagranicznych (A7-0139/2012),
1. wyraża zgodę na przystąpienie Unii do traktatu;
 2. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie, Komisji, jak również rządów i parlamentom państw członkowskich oraz państw sygnatariuszy Traktatu o wzajemnych stosunkach i współpracy w Azji Południowo-Wschodniej.

Środa, 18 kwietnia 2012 r.

Projekt protokołu w sprawie obaw narodu irlandzkiego co do Traktatu z Lizbony (zgoda) ***

P7_TA(2012)0123

Decyzja Parlamentu Europejskiego z dnia 18 kwietnia 2012 r. w sprawie wniosku Rady Europejskiej o niezwoływanie konwentu w celu dodania do Traktatu o Unii Europejskiej i Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej Protokołu w sprawie obaw narodu irlandzkiego co do Traktatu z Lizbony (00092/2011 – C7-0388/2011 – 2011/0816(NLE))

(2013/C 258 E/19)

(Zgoda)

Parlament Europejski,

- uwzględniając podjętą na spotkaniu Rady Europejskiej decyzję szefów państw lub rządów 27 państw członkowskich z dnia 19 czerwca 2009 r. w sprawie obaw narodu irlandzkiego co do Traktatu z Lizbony (załącznik 1 do konkluzji prezydencji),
 - uwzględniając pismo rządu irlandzkiego do Rady z dnia 20 lipca 2011 r. wystosowane zgodnie z art. 48 ust. 2 Traktatu o Unii Europejskiej w sprawie wniosku dotyczącego dodania do Traktatu o Unii Europejskiej i Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej projektu protokołu w sprawie obaw narodu irlandzkiego co do Traktatu z Lizbony (zwanego dalej „projektem protokołu”),
 - uwzględniając przedłożenie tego wniosku przez Radę w dniu 11 października 2011 r. Radzie Europejskiej zgodnie z art. 48 ust. 2 Traktatu o Unii Europejskiej,
 - uwzględniając pismo przewodniczącego Rady Europejskiej dotyczące projektu Protokołu skierowane do przewodniczącego Parlamentu Europejskiego w dniu 25 października 2011 r.,
 - uwzględniając wniosek o zgodę na niezwoływanie konwentu złożony przez Radę Europejską na mocy art. 48 ust. 3 akapit drugi Traktatu o Unii Europejskiej (C7-0388/2011),
 - uwzględniając art. 74a oraz art. 81 ust. 1 Regulaminu,
 - uwzględniając zalecenie Komisji Spraw Konstytucyjnych (A7-0065/2012),
- A. mając na uwadze, że na spotkaniu Rady Europejskiej w dniu 19 czerwca 2009 r. szefowie państw lub rządów zgodzili się przyjąć decyzję w celu zaoferowania gwarancji i odpowiedzenia na obawy narodu irlandzkiego co do Traktatu z Lizbony w związku z prawem do życia, rodziny i edukacji, opodatkowaniem, a także bezpieczeństwem i obroną;
- B. mając na uwadze, że szefowie państw lub rządów oświadczyli również, że decyzja była prawnie wiążąca i że zacznie obowiązywać wraz z wejściem w życie Traktatu z Lizbony;
- C. mając na uwadze, że oświadczyli oni również, że w chwili zawarcia następnego traktatu o przystąpieniu i zgodnie z ich odpowiednimi wymogami konstytucyjnymi przyjmą przepisy decyzji w protokole, który zostanie dołączony do Traktatu o Unii Europejskiej i Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej;
- D. mając na uwadze, że w rzeczywistości szefowie państw lub rządów na spotkaniu Rady Europejskiej w dniu 19 czerwca 2009 r. uzgodnili już treść postanowień proponowanych w projekcie protokołu, w związku z czym kwestia ta została już ustalona na szczeblu politycznym i nie wydaje się uzasadniać zwołania konwentu;
1. wyraża zgodę na wniosek Rady Europejskiej o niezwoływanie konwentu;
 2. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej decyzji Radzie Europejskiej, Radzie i Komisji.

Środa, 18 kwietnia 2012 r.

Projekt protokołu dotyczącego obaw narodu irlandzkiego co do Traktatu z Lizbony (konsultacja) *

P7_TA(2012)0124

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 18 kwietnia 2012 r. w sprawie projektu protokołu dotyczącego obaw narodu irlandzkiego co do Traktatu z Lizbony (art. 48 ust. 3 Traktatu o Unii Europejskiej) (00092/2011 – C7-0387/2011 – 2011/0815(NLE))

(2013/C 258 E/20)

Parlament Europejski,

- uwzględniając decyzję szefów państw i rządów 27 państw członkowskich podjętą dnia 19 czerwca 2009 r. podczas spotkania Rady Europejskiej i dotyczącą obaw narodu irlandzkiego co do Traktatu z Lizbony (załącznik 1 do konkluzji prezydencji),
- uwzględniając pismo rządu irlandzkiego do Rady z dnia 20 lipca 2011 r., przesłane zgodnie z art. 48 ust. 2 Traktatu o Unii Europejskiej, w sprawie wniosku dotyczącego dodania do Traktatu o Unii Europejskiej oraz do Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej projektu protokołu dotyczącego obaw narodu irlandzkiego co do Traktatu z Lizbony (zwanego dalej „projektem protokołu”),
- uwzględniając przedłożenie przez Radę w dniu 11 października 2011 r. tego wniosku Radzie Europejskiej zgodnie z art. 48 ust. 2 Traktatu o Unii Europejskiej,
- uwzględniając art. 48 ust. 3 akapit pierwszy Traktatu o Unii Europejskiej, na mocy którego Rada Europejska skonsultowała się z Parlamentem (C7-0387/2011),
- uwzględniając art. 74a Regulaminu,
- uwzględniając sprawozdanie Komisji Spraw Konstytucyjnych (A7-0064/2012),
- A. mając na uwadze, że w 2008 r. rząd irlandzki podjął decyzję o zorganizowaniu referendum w sprawie ratyfikacji Traktatu z Lizbony;
- B. mając na uwadze, że z powodu niekorzystnych wyników referendum z dnia 12 czerwca 2008 r. Irlandia nie zdołała ratyfikować Traktatu z Lizbony;
- C. mając na uwadze, że Rada Europejska na posiedzeniu w dniach 11-12 grudnia 2008 r. na wniosek rządu irlandzkiego ustaliła, że zostanie podjęta decyzja o tym, by w składzie Komisji po roku 2014 nadal znajdował się jeden przedstawiciel każdego państwa członkowskiego;
- D. mając na uwadze, że w związku z wymogiem jednomyślności w odniesieniu do wejścia w życie Traktatu z Lizbony oczekiwano, że rząd irlandzki znajdzie rozwiązanie sytuacji, która zaistniała w następstwie decyzji o przeprowadzeniu referendum, a w jego konsekwencji – odmowy przyjęcia Traktatu z Lizbony;
- E. mając na uwadze, że szefowie państw i rządów na posiedzeniu Rady Europejskiej w dniu 19 czerwca 2009 r. postanowili podjąć decyzję w celu „zapewnienia niezbędnych gwarancji prawnych” w odpowiedzi na obawy narodu irlandzkiego dotyczące prawa do życia, rodziny i edukacji oraz podatków, bezpieczeństwa i obrony, oraz uzgodnili, że przy okazji zawarcia następnego traktatu o przystąpieniu i zgodnie z wymogami konstytucyjnymi, przyjmą postanowienia tej decyzji w formie protokołu, który zostanie załączony do Traktatu o Unii Europejskiej oraz do Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w celu wyjaśnienia tych postanowień Traktatu z Lizbony, w odniesieniu do których obywatele Irlandii wyrazili obawy;

Środa, 18 kwietnia 2012 r.

- F. mając na uwadze, że art. 1 projektu protokołu, stwierdzając, że żadne z postanowień Traktatu z Lizbony nie narusza zakresu ani możliwości zastosowania przepisów konstytucji Irlandii dotyczących ochrony prawa do życia, ochrony rodziny i praw edukacyjnych, odnosi się do kwestii, które nie należą do obszarów wchodzących w zakres kompetencji Unii zgodnie z art. 4 i 5 Traktatu o Unii Europejskiej oraz art. 2-6 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, lub w odniesieniu do których Unia pełni tylko rolę uzupełniającą (art. 6 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej);
- G. mając na uwadze, że art. 2 projektu protokołu odnoszący się do polityki fiskalnej stwierdza, że „żadne z postanowień Traktatu z Lizbony w żaden sposób nie zmienia – w odniesieniu do żadnego państwa członkowskiego – zakresu kompetencji Unii Europejskiej ani sposobu wykonywania przez nią tych kompetencji” i nie uniemożliwia postępów w kierunku lepszej koordynacji gospodarczej w Unii;
- H. mając na uwadze, że art. 3 projektu protokołu ma na celu wyjaśnienie postanowień Traktatu z Lizbony dotyczących bezpieczeństwa i obrony (art. 42-46 Traktatu o Unii Europejskiej), precyzując że unijna wspólna polityka bezpieczeństwa i obrony nie narusza polityki bezpieczeństwa i obrony państwa irlandzkiego ani jego zobowiązań, oraz że przewiduje obowiązek udzielania wspólnej pomocy w duchu solidarności, jeżeli jedno z państw członkowskich stanie się ofiarą zbrojnej agresji na swoim terytorium, w rozumieniu odpowiednio art. 42 ust.7 Traktatu o Unii Europejskiej i art. 222 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej;
- I. mając na uwadze, że konieczne jest przestrzeganie uprzednich porozumień politycznych między rządami, a także że treść projektu protokołu dotyczy wyłącznie sytuacji Irlandii;
1. zgadza się z decyzją Rady Europejskiej o rozpatrzeniu proponowanych zmian w traktatach;
 2. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Parlamentu Radzie Europejskiej, Radzie, Komisji i parlamentom państw członkowskich.
-

Czwartek, 19 kwietnia 2012 r.

Dobrowolna umowa o partnerstwie pomiędzy UE a Republiką Środkowoafrykańską dotycząca egzekwowania prawa, zarządzania i handlu w dziedzinie leśnictwa oraz handlu produktami z drewna wprowadzanymi na terytorium Unii Europejskiej ***

P7_TA(2012)0131

Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 19 kwietnia 2012 r. w sprawie projektu decyzji Rady w sprawie zawarcia dobrowolnej umowy o partnerstwie pomiędzy Unią Europejską a Republiką Środkowoafrykańską dotyczącej egzekwowania prawa, zarządzania i handlu w dziedzinie leśnictwa oraz handlu produktami z drewna wprowadzanymi na terytorium Unii Europejskiej (FLEGT) (14034/2011 – C7-0046/2012 – 2011/0127(NLE))

(2013/C 258 E/21)

(Zgoda)

Parlament Europejski,

- uwzględniając projekt decyzji Rady (14034/2011),
 - uwzględniając dobrowolną umowę o partnerstwie pomiędzy Unią Europejską a Republiką Środkowoafrykańską dotyczącą egzekwowania prawa, zarządzania i handlu w dziedzinie leśnictwa oraz handlu produktami z drewna wprowadzanymi na terytorium Unii Europejskiej (FLEGT) (14036/2011),
 - uwzględniając wniosek o wyrażenie zgody przedstawiony przez Radę na mocy art. 207 ust. 3 i 4 oraz art. 218 ust. 6 akapit drugi lit. a) ppkt (v) i ust. 7 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (C7-0046/2012),
 - uwzględniając art. 81 oraz art. 90 ust. 7 Regulaminu,
 - uwzględniając zalecenie Komisji Handlu Międzynarodowego oraz opinię Komisji Rozwoju (A7-0082/2012),
1. wyraża zgodę na zawarcie umowy;
 2. wzywa Komisję do regularnego informowania Parlamentu o postępach we wdrażaniu istniejących dobrowolnych umów o partnerstwie oraz w negocjowaniu i wdrażaniu nowych dobrowolnych umów o partnerstwie;
 3. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji, jak również rządów i parlamentom państw członkowskich oraz Republici Środkowoafrykańskiej.

Dobrowolna umowa o partnerstwie pomiędzy Unią Europejską a Republiką Liberii dotyczącej egzekwowania prawa, zarządzania i handlu w dziedzinie leśnictwa oraz handlu produktami z drewna wprowadzanymi na terytorium Unii Europejskiej ***

P7_TA(2012)0132

Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 19 kwietnia 2012 r. w sprawie projektu decyzji Rady w sprawie zawarcia dobrowolnej umowy o partnerstwie pomiędzy Unią Europejską a Republiką Liberii dotyczącej egzekwowania prawa, zarządzania i handlu w dziedzinie leśnictwa oraz handlu produktami z drewna wprowadzanymi na terytorium Unii Europejskiej (11104/2011 – C7-0241/2011 – 2011/0160(NLE))

(2013/C 258 E/22)

(Zgoda)

Parlament Europejski,

Czwartek, 19 kwietnia 2012 r.

- uwzględniając projekt decyzji Rady (11104/2011),
 - uwzględniając dobrowolną umowę o partnerstwie pomiędzy Unią Europejską i Republiką Liberii dotyczącą egzekwowania prawa, zarządzania i handlu w dziedzinie leśnictwa oraz handlu produktami z drewna wprowadzającymi na terytorium Unii Europejskiej (11101/2011),
 - uwzględniając wniosek o wyrażenie zgody przedstawiony przez Radę na mocy art. 207 ust. 3 i 4 oraz art. 218 ust. 6 akapit drugi lit. a) ppkt (v) i ust. 7 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (C7-0241/2011),
 - uwzględniając art. 81 oraz art. 90 ust. 7 Regulaminu,
 - uwzględniając zalecenie Komisji Handlu Międzynarodowego oraz opinię Komisji Rozwoju (A7-0081/2012),
1. wyraża zgodę na zawarcie umowy;
 2. wzywa Komisję do regularnego informowania Parlamentu o postępach we wdrażaniu istniejących dobrowolnych umów o partnerstwie oraz w negocjowaniu i wdrażaniu nowych dobrowolnych umów o partnerstwie;
 3. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji, jak również rządów i parlamentom państw członkowskich oraz Republiki Liberii.

Instrumenty podziału ryzyka dla państw członkowskich doświadczających poważnych trudności w zakresie ich stabilności finansowej lub nimi zagrożonych *I**

P7_TA(2012)0133

Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 19 kwietnia 2012 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającego rozporządzenie Rady (WE) nr 1083/2006 w odniesieniu do niektórych przepisów dotyczących instrumentów podziału ryzyka dla państw członkowskich doświadczających poważnych trudności w zakresie ich stabilności finansowej lub nimi zagrożonych (COM(2011)0655 – C7-0350/2011 – 2011/0283(COD))

(2013/C 258 E/23)

(Zwykła procedura ustawodawcza: pierwsze czytanie)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Komisji przedstawiony Parlamentowi Europejskiemu i Radzie (COM(2011)0655),
- uwzględniając art. 294 ust. 2 oraz art. 177 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, zgodnie z którymi Komisja przedstawiła wniosek Parlamentowi (C7-0350/2011),
- uwzględniając art. 294 ust. 3 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
- uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego z dnia 8 grudnia 2011 r. ⁽¹⁾,
- po zasięgnięciu opinii Komitetu Regionów,

⁽¹⁾ Dz.U. C 43 z 15.2.2012, s. 13.

Czwartek, 19 kwietnia 2012 r.

- uwzględniając zobowiązanie przedstawiciela Rady, przekazane pismem z dnia 28 marca 2012 r., do zatwierdzenia stanowiska Parlamentu zgodnie z art. 294 ust. 4 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
 - zgodnie z art. 55 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Rozwoju Regionalnego oraz opinie Komisji Kontroli Budżetowej i Komisji Gospodarczej i Monetarnej (A7-0067/2012),
1. przyjmuje w pierwszym czytaniu stanowisko określone poniżej;
 2. zwraca się do Komisji o ponowne przekazanie mu sprawy, jeśli uzna ona za stosowne wprowadzenie znaczących zmian do swojego wniosku lub zastąpienie go innym tekstem;
 3. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie, Komisji i parlamentom krajowym.

P7_TC1-COD(2011)0283

Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 19 kwietnia 2012 r. w celu przyjęcia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr .../2012 zmieniającego rozporządzenie Rady (WE) nr 1083/2006 w odniesieniu do niektórych przepisów dotyczących instrumentów podziału ryzyka dla państw członkowskich doświadczających poważnych trudności w zakresie stabilności finansowej lub nimi zagrożonych

(Jako że pomiędzy Parlamentem i Radą osiągnięte zostało porozumienie, stanowisko Parlamentu odpowiada ostatecznej wersji aktu prawnego, rozporządzenia (UE) nr 423/2012.)

Umowa USA-UE o wykorzystywaniu danych dotyczących przelotu pasażera oraz przekazywaniu takich danych do Departamentu Bezpieczeństwa Wewnętrznego Stanów Zjednoczonych ***

P7_TA(2012)0134

Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 19 kwietnia 2012 r. w sprawie projektu decyzji Rady w sprawie zawarcia Umowy między Stanami Zjednoczonymi Ameryki a Unią Europejską o wykorzystywaniu danych dotyczących przelotu pasażera oraz przekazywaniu takich danych do Departamentu Bezpieczeństwa Wewnętrznego Stanów Zjednoczonych (17433/2011 – C7-0511/2011 – 2011/0382(NLE))

(2013/C 258 E/24)

(Zgoda)

Parlament Europejski,

- uwzględniając projekt decyzji Rady (17433/2011),
- uwzględniając projekt Umowy między Stanami Zjednoczonymi Ameryki a Unią Europejską o wykorzystywaniu danych dotyczących przelotu pasażera oraz przekazywaniu takich danych do Departamentu Bezpieczeństwa Wewnętrznego Stanów Zjednoczonych, załączoną do ww. projektu decyzji Rady (17434/2011),

Czwartek, 19 kwietnia 2012 r.

- uwzględniając wniosek o wyrażenie zgody przedstawiony przez Radę na mocy art. 218 ust. 6 akapit drugi lit. a) w związku z art. 82 ust. 1 akapit drugi lit. d) oraz art. 87 ust. 2 lit. a) Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (C7-0511/2011),
 - uwzględniając komunikat Komisji w sprawie globalnego podejścia do przekazywania danych dotyczących przelotu pasażera (PNR) państwom trzecim (COM(2010)0492),
 - uwzględniając swoje rezolucje: z dnia 14 lutego 2007 r. w sprawie SWIFT, porozumienia dotyczącego PNR oraz dialogu transatlantyckiego w tych kwestiach ⁽¹⁾, z dnia 12 lipca 2007 r. w sprawie porozumienia ze Stanami Zjednoczonymi w sprawie udostępniania danych osobowych pasażerów (PNR) ⁽²⁾, z dnia 5 maja 2010 r. dotyczącą rozpoczęcia negocjacji w sprawie umów dotyczących rejestru nazwisk pasażerów (PNR) ze Stanami Zjednoczonymi, Australią i Kanadą ⁽³⁾, a także z dnia 11 listopada 2010 r. w sprawie globalnego podejścia do przekazywania krajom trzecim danych dotyczących przelotu pasażera (PNR) oraz zaleceń Komisji dla Rady dotyczących upoważnienia do podjęcia negocjacji między Unią Europejską a Australią, Kanadą i Stanami Zjednoczonymi ⁽⁴⁾,
 - uwzględniając opinie Europejskiego Inspektora Ochrony Danych: z dnia 19 października 2010 r. dotyczącą komunikatu Komisji w sprawie globalnego podejścia do przekazywania danych dotyczących przelotu pasażera (PNR) państwom trzecim ⁽⁵⁾ oraz z dnia 9 grudnia 2011 r. na temat wniosku dotyczącego decyzji Rady w sprawie zawarcia Umowy między Stanami Zjednoczonymi Ameryki a Unią Europejską o wykorzystywaniu danych dotyczących przelotu pasażera oraz przekazywaniu takich danych do Departamentu Bezpieczeństwa Wewnętrznego Stanów Zjednoczonych ⁽⁶⁾,
 - uwzględniając przyjętą przez Grupę Roboczą Art. 29 opinię nr 7/2010 z dnia 12 listopada 2010 r. dotyczącą komunikatu Komisji Europejskiej w sprawie globalnego podejścia do przekazywania danych dotyczących przelotu pasażera (PNR) państwom trzecim oraz jej pismo z dnia 6 stycznia 2012 r. w sprawie Umowy między Stanami Zjednoczonymi Ameryki a Unią Europejską o wykorzystywaniu danych dotyczących przelotu pasażera oraz przekazywaniu takich danych do Departamentu Bezpieczeństwa Wewnętrznego Stanów Zjednoczonych,
 - uwzględniając art. 16 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej oraz art. 7 i 8 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej,
 - uwzględniając art. 81 oraz art. 90 ust. 7 Regulaminu,
 - uwzględniając zalecenie Komisji Wolności Obywatelskich, Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych oraz opinię Komisji Spraw Zagranicznych (A7-0099/2012),
1. udziela zgody na zawarcie Umowy;
 2. uznaje, że procedura 2009/0187(NLE) stała się bezprzedmiotowa w wyniku zastąpienia umowy w sprawie danych PNR z 2007 r. między Unią Europejską a Stanami Zjednoczonymi nową umową w sprawie danych PNR;
 3. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszego stanowiska Radzie, Komisji, rządowi i parlamentom państw członkowskich, jak również rządowi Stanów Zjednoczonych Ameryki.

⁽¹⁾ Dz.U. C 287 E z 29.11.2007, s. 349.

⁽²⁾ Dz.U. C 175 E z 10.7.2008, s. 564.

⁽³⁾ Dz.U. C 81 E z 15.3.2011, s. 70.

⁽⁴⁾ Dz.U. C 74 E z 13.3.2012, s. 8.

⁽⁵⁾ Dz.U. C 357 z 30.12.2010, s. 7.

⁽⁶⁾ Dz.U. C 35 z 9.2.2012, s. 16.

Czwartek, 19 kwietnia 2012 r.

Wspólna skonsolidowana podstawa opodatkowania osób prawnych *

P7_TA(2012)0135

Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 19 kwietnia 2012 r. w sprawie wniosku dotyczącego dyrektywy Rady w sprawie wspólnej skonsolidowanej podstawy opodatkowania osób prawnych (COM(2011)0121 – C7-0092/2011 – 2011/0058(CNS))

(2013/C 258 E/25)

(Specjalna procedura ustawodawcza – konsultacja)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Komisji przedstawiony Radzie (COM(2011)0121),
 - uwzględniając art. 115 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, na mocy którego Rada skonsultowała się z Parlamentem (C7-0092/2011),
 - uwzględniając opinię Komisji Prawnej w sprawie proponowanej podstawy prawnej,
 - uwzględniając uzasadnione opinie przedłożone, w ramach Protokołu (nr 2) w sprawie stosowania zasad pomocniczości i proporcjonalności, przez parlament bułgarski, irlandzką Izbę Reprezentantów, parlament maltański, Drugą Izbę Parlamentu Niderlandzkiego, polski Sejm, rumuńską Izbę Deputowanych, parlament słowacki, parlament szwedzki i brytyjską Izbę Gmin, stwierdzające niezgodność projektu aktu ustawodawczego z zasadą pomocniczości,
 - uwzględniając art. 55 i art. 37 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Gospodarczej i Monetarnej oraz opinię Komisji Rynku Wewnętrznego i Ochrony Konsumentów (A7-0080/2012),
1. zatwierdza po poprawkach wniosek Komisji;
 2. zwraca się do Komisji o odpowiednią zmianę jej wniosku zgodnie z art. 293 ust. 2 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej;
 3. zwraca się do Rady o poinformowanie go w przypadku uznania za stosowne odejścia od tekstu przyjętego przez Parlament;
 4. zwraca się do Rady o ponowne skonsultowanie się z Parlamentem w przypadku uznania za stosowne wprowadzenia znaczących zmian do wniosku Komisji;
 5. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji, a także parlamentom państw członkowskich.

TEKST PROPONOWANY PRZEZ KOMISJĘ

POPRAWKA

Poprawka 1

Wniosek dotyczący dyrektywy Punkt 1 preambuły

(1) Przedsiębiorstwa zamierzające prowadzić działalność w innych państwach Unii Europejskiej napotyka poważne przeszkody oraz zniekształcenia rynku wynikające z faktu istnienia 27 zróżnicowanych systemów podatku od osób prawnych. Te przeszkody i zniekształcenia utrudniają właściwe funkcjonowanie rynku wewnętrznego, przyczyniając się do powstania warunków zniechęcających do inwestowania w Unii. Stoją one również w sprzeczności z priorytetami określonymi w komunikacie przyjętym przez Komisję w dniu 3 marca 2010 r. zatytułowanym „Europa 2020” - Strategia na rzecz inteligentnego i zrównoważonego rozwoju sprzyjającego włączeniu społecznemu. **Stoją one także w sprzeczności z wymogami** wysoce konkurencyjnej społecznej gospodarki rynkowej.

(1) Przedsiębiorstwa zamierzające prowadzić działalność w innych państwach Unii Europejskiej napotyka poważne przeszkody oraz zniekształcenia rynku wynikające z faktu istnienia 27 zróżnicowanych systemów podatku od osób prawnych. Te przeszkody i zniekształcenia utrudniają właściwe funkcjonowanie rynku wewnętrznego, przyczyniając się do powstania warunków zniechęcających do inwestowania w Unii. Stoją one również w sprzeczności z priorytetami określonymi w komunikacie przyjętym przez Komisję w dniu 3 marca 2010 r. zatytułowanym „Europa 2020” - Strategia na rzecz inteligentnego i zrównoważonego rozwoju sprzyjającego włączeniu społecznemu, **z paktem euro plus oraz z założeniami integracji gospodarczej, budżetowej i podatkowej niezbędnej do stworzenia** wysoce konkurencyjnej społecznej gospodarki rynkowej.

Czwartek, 19 kwietnia 2012 r.

TEKST PROPONOWANY PRZEZ KOMISJĘ

POPRAWKA

Poprawka 2**Wniosek dotyczący dyrektywy
Punkt 1 a preambuły (nowy)**

(1a) *Pogłębiona współpraca między organami podatkowymi może prowadzić do znacznego zmniejszenia kosztów i obciążeń administracyjnych dla przedsiębiorstw prowadzących działalność transgraniczną w Unii.*

Poprawka 3**Wniosek dotyczący dyrektywy
Punkt 2 preambuły**

(2) Przeszkody podatkowe *utrudniające prowadzenie transgranicznej działalności gospodarczej są* szczególnie uciążliwe dla małych i średnich przedsiębiorstw, *które* zazwyczaj nie posiadają wystarczających zasobów, aby poradzić sobie z niewydolnością rynku.

(2) Przeszkody podatkowe *mogą być* szczególnie uciążliwe dla małych i średnich przedsiębiorstw (MŚP) *prowadzących transgraniczną działalność gospodarczą, gdyż* zazwyczaj nie posiadają *one* wystarczających zasobów, aby poradzić sobie z niewydolnością rynku.

Poprawka 4**Wniosek dotyczący dyrektywy
Punkt 2 a preambuły (nowy)**

(2a) *Należy zachęcać do uczciwej konkurencji w zakresie stawek podatkowych zarówno na szczeblu państw członkowskich, jak i na szczeblu regionalnym w odniesieniu do regionów dysponujących uprawnieniami fiskalnymi i legislacyjnymi.*

Poprawka 5**Wniosek dotyczący dyrektywy
Punkt 3 a preambuły (nowy)**

(3a) *Usprawnienie rynku wewnętrznego ma kluczowe znaczenie dla wsparcia wzrostu i tworzenia miejsc pracy. Wprowadzenie wspólnej skonsolidowanej podstawy opodatkowania osób prawnych (CCCTB) powinno przyczynić się do zwiększenia wzrostu oraz stworzenia większej liczby miejsc pracy w Unii poprzez ograniczenie kosztów administracyjnych i biurokracji dla przedsiębiorstw, a w szczególności dla małych przedsiębiorstw prowadzących transgraniczną działalność gospodarczą.*

Poprawka 6**Wniosek dotyczący dyrektywy
Punkt 4 a preambuły (nowy)**

(4a) *Jako że rynek wewnętrzny obejmuje wszystkie państwa członkowskie, we wszystkich państwach członkowskich należy wprowadzić CCCTB. Jeżeli jednak Rada nie zdoła przyjąć jednomyślnej decyzji w sprawie wniosku dotyczącego ustanowienia CCCTB, należy niezwłocznie zainicjować zastosowanie procedury w celu przyjęcia decyzji Rady upoważniającej do podjęcia wzmocnionej współpracy w dziedzinie CCCTB. Wzmocnioną współpracę powinny zainicjować państwa członkowskie, których walutą jest euro, ale powinna ona być przez cały czas otwarta na inne państwa członkowskie zgodnie z Traktatem o funkcjonowaniu Unii Europejskiej.*

Czwartek, 19 kwietnia 2012 r.

TEKST PROPONOWANY PRZEZ KOMISJĘ

POPRAWKA

Poprawka 7

Wniosek dotyczący dyrektywy
Punkt 4 b preambuły (nowy)

(4b) Niektóre wyraziste formy konkurencji podatkowej, optymalizacji podatkowej i arbitrażu podatkowego mogłyby zaszkodzić dochodom niektórych państw członkowskich i stworzyć zakłócenia w zakresie opodatkowania pomiędzy kapitałem, który jest mobilny, a pracą, która jest mniej mobilna. Wzmocniony pakt stabilności i wzrostu oraz Traktat o stabilności, koordynacji i zarządzaniu w unii gospodarczej i walutowej wymagają, aby państwa członkowskie – w szczególności te, których walutą jest euro – przestrzegały ścisłej dyscypliny fiskalnej, jednocześnie stosując kontrole wydatków i generując wystarczające dochody podatkowe. Z tych przyczyn oraz z powodu faktu, że pakt euro plus uzgodniony przez szefów państw lub rządów państw członkowskich, których walutą jest euro przewiduje, iż opracowanie CCCTB „mogłoby być jednym z neutralnych pod względem dochodów sposobów zapewniających spójność krajowych systemów podatkowych, z jednoczesnym poszanowaniem krajowych strategii podatkowych, i przyczynić się do stabilności budżetowej oraz konkurencyjności europejskich przedsiębiorstw”, jest niezwykle ważne, aby państwa członkowskie, których walutą jest euro, były w stanie zrealizować zobowiązania budżetowe, tak aby zabezpieczyć stabilność strefy euro jako całości, oraz jest pożądane, aby jak najszybciej stosować CCCTB do jak największej liczby przedsiębiorstw.

Poprawka 8

Wniosek dotyczący dyrektywy
Punkt 4 c preambuły (nowy)

(4c) W świetle istotnej roli, jaką MŚP odgrywają na rynku wewnętrznym, Komisja powinna opracować i udostępnić MŚP prowadzącym działalność transgraniczną narzędzie zmniejszające obciążenia i koszty administracyjne, które umożliwi im w ten sposób dobrowolny udział w systemie CCCTB.

Poprawka 9

Wniosek dotyczący dyrektywy
Punkt 5 preambuły

(5) Zważywszy, że zróżnicowane stawki podatkowe nie przyczyniają się do powstawania takich samych przeszkód, przedmiotowy system (wspólna skonsolidowana podstawa opodatkowania osób prawnych) nie musi wpływać na swobodę państw członkowskich w zakresie ustalania swoich krajowych stawek podatku od osób prawnych.

(5) Zważywszy, że zróżnicowane stawki podatkowe nie przyczyniają się do powstawania takich samych przeszkód, przedmiotowy system (CCCTB) nie musi wpływać na swobodę państw członkowskich w zakresie ustalania swoich krajowych stawek podatku od osób prawnych. **Państwa członkowskie powinny zatem zachować również możliwość wprowadzania określonych zachęt dla przedsiębiorstw, przede wszystkim w postaci ulg podatkowych.**

Czwartek, 19 kwietnia 2012 r.

TEKST PROPONOWANY PRZEZ KOMISJĘ

POPRAWKA

Poprawka 10**Wniosek dotyczący dyrektywy
Punkt 5 a preambuły (nowy)**

(5a) *Celem niniejszej dyrektywy nie jest harmonizacja stawek podatku od osób prawnych w państwach członkowskich. Jeżeli jednak okaże się, że wprowadzenie stawek minimalnych pomyślnie wpłynie na gospodarczą wydajność, skuteczność i sprawiedliwość opodatkowania podatkiem od osób prawnych, Komisja powinna rozważyć, czy taka harmonizacja jest odpowiednia, podczas dokonywania przeglądu niniejszej dyrektywy. Jest to tym istotniejsze ze względu na fakt, że zmiany stawek podatku od osób prawnych w państwach członkowskich jasno pokazują, iż konkurencja podatkowa na rynku wewnętrznym wywiera swój wpływ. Warto zatem – w duchu sprawozdania zatytułowanego „Nowa strategia dla jednolitego rynku” z dnia 9 maja 2010 r. – określić, czy wpływ takiej konkurencji jest korzystny czy szkodliwy dla kultury podatkowej odpowiadającej rynkowi wewnętrznemu XXI wieku. Należy w szczególności zwrócić uwagę, czy likwidacja tarć między integracją rynku i suwerennością podatkową jest jednym ze sposobów pogodzenia rynku i społecznego wymiaru rynku wewnętrznego.*

Poprawka 11**Wniosek dotyczący dyrektywy
Punkt 6 preambuły**

(6) Istotnym elementem tego systemu jest konsolidacja, ponieważ wyłącznie w ten sposób można wyeliminować główne przeszkody podatkowe, z którymi borykają się przedsiębiorstwa w Unii. Konsolidacja pozwala wyeliminować formalności związane z cenami transferowymi oraz podwójne opodatkowanie podmiotów należących do grupy. Straty ponoszone przez podatników podlegałyby przy tym automatycznej kompensacji z zyskami wypracowanymi przez innych członków tej samej grupy.

(6) Istotnym elementem tego systemu jest konsolidacja, ponieważ wyłącznie w ten sposób można wyeliminować główne przeszkody podatkowe, z którymi borykają się przedsiębiorstwa w Unii **należące do tej samej grupy, które prowadzą działalność transgraniczną**. Konsolidacja pozwala wyeliminować formalności związane z cenami transferowymi oraz podwójne opodatkowanie podmiotów należących do grupy. Straty ponoszone przez podatników podlegałyby przy tym automatycznej kompensacji z zyskami wypracowanymi przez innych członków tej samej grupy.

Poprawka 12**Wniosek dotyczący dyrektywy
Punkt 6a preambuły (nowy)**

(6a) *Szeroka podstawa opodatkowania, konsolidacja i swoboda decyzyjna państw członkowskich w odniesieniu do ich krajowych stawek opodatkowania podatkiem od osób prawnych sprawiają, że wprowadzenie CCCTB jest działaniem neutralnym pod względem podatkowym.*

Poprawka 13**Wniosek dotyczący dyrektywy
Punkt 6b preambuły (nowy)**

(6b) *W takim zakresie, w jakim stosowanie CCCTB mogłoby negatywnie wpłynąć na dochody z podatków władz regionalnych lub lokalnych, państwa członkowskie mogą podjąć działania mające na celu poprawę tej sytuacji zgodnie z ich systemem konstytucyjnym i niniejszą dyrektywą.*

Czwartek, 19 kwietnia 2012 r.

TEKST PROPONOWANY PRZEZ KOMISJĘ

POPRAWKA

Poprawka 14**Wniosek dotyczący dyrektywy
Punkt 8 preambuły**

(8) Ponieważ **głównym celem wspomnianego systemu jest zaspokojenie potrzeb przedsiębiorstw** działających w więcej niż jednym państwie, **powinien on mieć charakter systemu opcjonalnego, uzupełniającego istniejące krajowe systemy podatku od osób prawnych.**

(8) Ponieważ **niniejsza dyrektywa jest opracowana głównie z myślą o przedsiębiorstwach** działających w więcej niż jednym państwie, **nie wykluczając jednak innych przedsiębiorstw, zostaje ona wprowadzona jako system opcjonalny, umożliwiający udział wszystkim kwalifikującym się przedsiębiorstwom. Uznaje się jednak, że spółki europejskie i spółdzielnie europejskie, które są z definicji ponadnarodowe, przystąpiły do stosowania niniejszej dyrektywy po upływie dwóch lat od daty rozpoczęcia jej stosowania. Wszystkie inne przedsiębiorstwa kwalifikujące się zgodnie z niniejszą dyrektywą, z wyjątkiem mikro- oraz małych i średnich przedsiębiorstw, jak określono w zaleceniu Komisji 2003/361/EC ⁽¹⁾, powinny również stosować niniejszą dyrektywę nie później niż pięć lat od daty rozpoczęcia jej stosowania. Dokonując oceny wpływu CCCTB, Komisja powinna rozważyć, czy podstawa ta powinna też obowiązywać mikroprzedsiębiorstwa, małe i średnie przedsiębiorstwa.**

⁽¹⁾ Dz.U. L 124 z 20.5.2003, s. 36.

Poprawka 15**Wniosek dotyczący dyrektywy
Punkt 20 preambuły**

(20) System powinien przewidywać ogólny przepis w zakresie zwalczania nadużyć uzupełniony środkami ustanowionymi w celu ograniczenia konkretnych rodzajów praktyk posiadających znamiona nadużyć. Środki te powinny przewidywać ograniczenia możliwości odliczenia odsetek zapłaconych przedsiębiorstwom powiązanym będącym rezydentami do celów podatkowych w pozaunijnym państwie o niskich stawkach podatkowych, które nie prowadzi wymiany informacji z państwem członkowskim płatnika na podstawie umowy w rodzaju tej, o której mowa w dyrektywie Rady 2011/16/UE dotyczącej wzajemnej pomocy właściwych organów państw członkowskich w obszarze podatków bezpośrednich oraz opodatkowania składek ubezpieczeniowych, oraz przepisów dotyczących kontrolowanych przedsiębiorstw zagranicznych.

(20) System powinien przewidywać **skuteczny** ogólny przepis w zakresie zwalczania nadużyć uzupełniony środkami ustanowionymi w celu ograniczenia konkretnych rodzajów praktyk posiadających znamiona nadużyć. Środki te powinny przewidywać ograniczenia możliwości odliczenia odsetek zapłaconych przedsiębiorstwom powiązanym będącym rezydentami do celów podatkowych w pozaunijnym państwie o niskich stawkach podatkowych, które nie prowadzi wymiany informacji z państwem członkowskim płatnika na podstawie umowy w rodzaju tej, o której mowa w dyrektywie Rady 2011/16/UE dotyczącej wzajemnej pomocy właściwych organów państw członkowskich w obszarze podatków bezpośrednich oraz opodatkowania składek ubezpieczeniowych, oraz przepisów dotyczących kontrolowanych przedsiębiorstw zagranicznych. **Nie należy uniemożliwiać państwu członkowskim wprowadzania i wzajemnego koordynowania dodatkowych środków służących zmniejszeniu negatywnego oddziaływania krajów o niskich stawkach podatkowych spoza Unii, które nie wymieniają się niezbędnymi informacjami na temat podatków.**

Poprawka 16**Wniosek dotyczący dyrektywy
Punkt 21 preambuły**

(21) Wzór na podział skonsolidowanej podstawy opodatkowania powinien uwzględniać trzy **równoważne** wskaźniki (wielkość zatrudnienia, aktywa i obrót). Wskaźnik zatrudnienia należy obliczać w oparciu o koszt wynagrodzeń i liczbę pracowników (każda z pozycji odpowiada za połowę wartości wskaźnika). Wskaźnik aktywów powinien uwzględniać wszystkie rzeczowe aktywa trwałe. We wzorze nie należy uwzględniać wartości niematerialnych i prawnych oraz aktywów finansowych z powodu ich mobilnego charakteru oraz ryzyka obejścia regulacji systemu. Użycie tych wskaźników

(21) Wzór na podział skonsolidowanej podstawy opodatkowania powinien uwzględniać trzy wskaźniki (wielkość zatrudnienia, aktywa i obrót). **Podczas gdy wagi wskaźnika zatrudnienia i wskaźnika aktywów powinny wynosić po 45 %, waga wskaźnika obrotu powinna wynosić 10 %.** Wskaźnik zatrudnienia należy obliczać w oparciu o koszt wynagrodzeń i liczbę pracowników (każda z pozycji odpowiada za połowę wartości wskaźnika). Wskaźnik aktywów powinien uwzględniać wszystkie rzeczowe aktywa trwałe. We wzorze nie należy uwzględniać wartości niematerialnych i prawnych oraz

Czwartek, 19 kwietnia 2012 r.

TEKST PROPONOWANY PRZEZ KOMISJĘ

POPRAWKA

w należyтым stopniu uwzględnia interesy państwa członkowskiego pochodzenia. W końcu, aby zapewnić należyty udział państwa członkowskiego przeznaczenia, jako trzeci wskaźnik należy uwzględnić wielkość obrotu. Wskaźniki te i przypisane im wagi powinny zapewnić opodatkowanie zysków tam, gdzie zostały osiągnięte. Jako wyjątek od ogólnej zasady, w przypadku gdy wynik podziału nie odzwierciedla rzetelnie zakresu działalności gospodarczej, w klauzuli ochronnej przewidziano metodę alternatywną.

aktywów finansowych z powodu ich mobilnego charakteru oraz ryzyka obejścia regulacji systemu. Użycie tych wskaźników w należyтым stopniu uwzględnia interesy państwa członkowskiego pochodzenia. W końcu, aby zapewnić należyty udział państwa członkowskiego przeznaczenia, jako trzeci wskaźnik należy uwzględnić wielkość obrotu. Wskaźniki te i przypisane im wagi powinny zapewnić opodatkowanie zysków tam, gdzie zostały osiągnięte. Jako wyjątek od ogólnej zasady, w przypadku gdy wynik podziału nie odzwierciedla rzetelnie zakresu działalności gospodarczej, w klauzuli ochronnej przewidziano metodę alternatywną.

Poprawka 17

Wniosek dotyczący dyrektywy Punkt 21 a preambuły (nowy)

(21a) Wspólne zasady obliczania CCCTB nie powinny nakładać na przedsiębiorstwa nieproporcjonalnych kosztów administracyjnych, aby nie zakłócać ich konkurencyjności.

Poprawka 18

Wniosek dotyczący dyrektywy Punkt 23 preambuły

(23) Grupy przedsiębiorstw powinny mieć możliwość utrzymania kontaktów z jedną administracją podatkową („główny organ podatkowy”), którym powinien być organ państwa członkowskiego, w którym jednostka dominująca grupy („główny podatnik”) jest rezydentem do celów podatkowych. W niniejszej dyrektywie należy również określić przepisy proceduralne dotyczące administrowania systemem. Dyrektywa powinna również przewidywać mechanizm wydawania – w formie decyzji – interpretacji podatkowych w sprawie zdarzeń przyszłych. Kontrole powinien wszczynać i koordynować główny organ podatkowy, przy czym jednak o wszczęcie kontroli mogą wystąpić organy każdego państwa członkowskiego, w którym członek grupy podlega opodatkowaniu. Właściwe organy państwa członkowskiego, w którym członek grupy jest rezydentem lub posiada siedzibę, mogą zakwestionować decyzję głównego organu podatkowego dotyczącą zawiadomienia o stosowaniu systemu lub zmieniony wymiar podatku przed sądami państwa członkowskiego głównego organu podatkowego. Spory między podatnikami a organami podatkowymi powinien rozstrzygać organ administracyjny właściwy do rozpatrywania odwołań w pierwszej instancji zgodnie z prawem państwa członkowskiego głównego organu podatkowego.

(23) Grupy przedsiębiorstw powinny mieć możliwość utrzymania kontaktów z jedną administracją podatkową („główny organ podatkowy”), którą powinien być organ państwa członkowskiego, w którym jednostka dominująca grupy („główny podatnik”) jest rezydentem do celów podatkowych. W niniejszej dyrektywie należy również określić przepisy proceduralne dotyczące administrowania systemem. Dyrektywa powinna również przewidywać mechanizm wydawania – w formie decyzji – interpretacji podatkowych w sprawie zdarzeń przyszłych. Kontrole powinien wszczynać i koordynować główny organ podatkowy, przy czym jednak o wszczęcie kontroli mogą wystąpić organy każdego państwa członkowskiego, w którym członek grupy podlega opodatkowaniu. Właściwe organy państwa członkowskiego, w którym członek grupy jest rezydentem lub posiada siedzibę, mogą zakwestionować decyzję głównego organu podatkowego dotyczącą zawiadomienia o stosowaniu systemu lub zmieniony wymiar podatku przed sądami państwa członkowskiego głównego organu podatkowego. Spory między podatnikami a organami podatkowymi powinien rozstrzygać organ administracyjny właściwy do rozpatrywania odwołań w pierwszej instancji zgodnie z prawem państwa członkowskiego głównego organu podatkowego.

Poprawka 19

Wniosek dotyczący dyrektywy Punkt 23 a preambuły (nowy)

(23a) Komisja powinna ustanowić – na wzór Wspólnego Forum UE ds. Cen Transferowych – nowe forum ds. wspólnej skonsolidowanej podstawy opodatkowania osób prawnych (forum CCCTB), do którego przedsiębiorstwa i państwa członkowskie mogłyby zwracać się z problemami i sporami związanymi z CCCTB. Forum to powinno być w stanie udzielać wskazówek przedsiębiorstwom i państwom członkowskim.

Czwartek, 19 kwietnia 2012 r.

TEKST PROPONOWANY PRZEZ KOMISJĘ

POPRAWKA

Poprawka 20**Wniosek dotyczący dyrektywy
Punkt 27 a preambuły (nowy)**

(27a) W niniejszej dyrektywie określono nowe radykalne podejście do najważniejszego elementu opodatkowania osób prawnych. Komisja powinna zatem przeprowadzić jego dogłębną analizę i niezależną ocenę, gdy tylko będzie można tego dokonać w konstruktywny sposób. Z uwagi na cykl właściwy dla stosowania i wdrażania opodatkowania od osób prawnych nie należy dokonywać takiej analizy i oceny przed upływem pięciu lat od wejścia niniejszej dyrektywy w życie. Analiza i ocena Komisji powinna obejmować zbadanie następujących elementów: opcjonalnego charakteru CCCTB, ograniczenia harmonizacji podstawy opodatkowania, wzoru podziału, praktycznych aspektów dla MŚP i wpływu na dochody podatkowe państw członkowskich.

Poprawka 21**Wniosek dotyczący dyrektywy
Artykuł 6 a (nowy)****Artykuł 6a
Spółki europejskie i spółdzielnie europejskie**

Od dnia ... () kwalifikujące się spółki europejskie i spółdzielnie europejskie, o których mowa w lit. a) i b) załącznika I, uznaje się za przedsiębiorstwa, które przystąpiły do stosowania niniejszej dyrektywy.*

() Pierwszy dzień miesiąca następującego dwa lata od dnia stosowania niniejszej dyrektywy.*

Poprawka 22**Wniosek dotyczący dyrektywy
Artykuł 6 b (nowy)****Artykuł 6b
Zastosowanie do innych kwalifikujących się przedsiębiorstw**

Od dnia ... () kwalifikujące się przedsiębiorstwa inne niż mikro- oraz małe i średnie przedsiębiorstwa w rozumieniu zalecenia Komisji 2003/361/WE stosują niniejszą dyrektywę.*

() Pierwszy dzień miesiąca następującego pięć lat od dnia stosowania niniejszej dyrektywy.*

Poprawka 23**Wniosek dotyczący dyrektywy
Artykuł 12 – ustęp 1**

Koszty podlegające odliczeniu obejmują wszystkie koszty własne sprzedaży oraz wydatki, pomniejszone o podlegający odliczeniu podatek od wartości dodanej, poniesione przez podatnika w celu osiągnięcia lub zabezpieczenia dochodu, w tym koszty badań i rozwoju oraz koszty poniesione przy pozyskiwaniu kapitału własnego lub obcego na potrzeby prowadzonej działalności.

Koszty podlegające odliczeniu obejmują wszystkie koszty własne sprzedaży oraz wydatki, pomniejszone o podlegający odliczeniu podatek od wartości dodanej, poniesione przez podatnika w celu osiągnięcia lub zabezpieczenia dochodu, w tym koszty badań i rozwoju oraz koszty poniesione przy pozyskiwaniu kapitału własnego lub obcego na potrzeby prowadzonej działalności. **Koszty stałe związane z ochroną środowiska i ograniczaniem emisji dwutlenku węgla należy również uznać za koszty podlegające odliczeniu.**

Czwartek, 19 kwietnia 2012 r.

TEKST PROPONOWANY PRZEZ KOMISJĘ

POPRAWKA

Poprawka 24**Wniosek dotyczący dyrektywy
Artykuł 14 – ustęp 1 – litera j)**

- j) podatki wymienione w załączniku III, z **wyjątkiem akcyzy nałożonej na produkty energetyczne, alkohol i napoje alkoholowe oraz wyroby tytoniowe.**
- j) podatki wymienione w załączniku III.

Poprawka 25**Wniosek dotyczący dyrektywy
Artykuł 30 – litera c)**

- c) rezerwy techniczno-ubezpieczeniowe zakładów ubezpieczeń utworzone zgodnie z dyrektywą 91/674/EWG podlegają odliczeniu, z wyjątkiem rezerw na wyrównanie szkodowości. Państwo członkowskie **może przewidzieć możliwość odliczenia rezerw na wyrównanie szkodowości.** W przypadku grupy każdego takiego odliczenia rezerw na wyrównanie szkodowości dokonuje się od przydzielonego udziału członków grupy będących rezydentami w tym państwie członkowskim lub w nim położonych. Odliczone kwoty podlegają weryfikacji i korekcie na koniec każdego roku podatkowego. Przy obliczaniu podstawy opodatkowania w przyszłych latach uwzględnia się już odliczone kwoty.
- c) rezerwy techniczno-ubezpieczeniowe zakładów ubezpieczeń utworzone zgodnie z dyrektywą 91/674/EWG podlegają odliczeniu, z wyjątkiem rezerw na wyrównanie szkodowości. Państwo członkowskie, **które zgodnie z art. 62 dyrektywy 91/674/EWG wprowadziło w prawie handlowym wymóg tworzenia rezerw na wyrównanie szkodowości, musi również przewidzieć możliwość odliczenia tego rodzaju rezerw.** W przypadku grupy każdego takiego odliczenia rezerw na wyrównanie szkodowości dokonuje się od przydzielonego udziału członków grupy będących rezydentami w tym państwie członkowskim lub w nim położonych. Odliczone kwoty podlegają weryfikacji i korekcie na koniec każdego roku podatkowego. Przy obliczaniu podstawy opodatkowania w przyszłych latach uwzględnia się już odliczone kwoty.

Poprawka 26**Wniosek dotyczący dyrektywy
Artykuł 48**

- Straty poniesione przez podatnika przed rozpoczęciem stosowania systemu przewidzianego w niniejszej dyrektywie, które na podstawie mających zastosowanie przepisów krajowych można by przenieść na kolejne okresy, a których nie skompensowano jeszcze z dochodem do opodatkowania, mogą zostać odliczone od podstawy opodatkowania w zakresie przewidzianym w przepisach krajowych.
- Straty poniesione przez podatnika przed rozpoczęciem stosowania systemu przewidzianego w niniejszej dyrektywie, które na podstawie mających zastosowanie przepisów krajowych można by przenieść na kolejne okresy, a których nie skompensowano jeszcze z dochodem do opodatkowania, mogą zostać odliczone od **części** podstawy opodatkowania **opodatkowanej w państwie członkowskim objętym mającymi uprzednio zastosowanie przepisami krajowymi** w zakresie przewidzianym w przepisach krajowych.

Poprawka 27**Wniosek dotyczący dyrektywy
Artykuł 73 – ustęp 1 – litera a)**

- a) podatki od zysków, na zasadach ogólnych obowiązujących w tym państwie trzecim, według ustawowej stawki podatku od osób prawnych w wysokości mniejszej niż **40 %** średniej ustawowej stawki podatku od osób prawnych obowiązującej w państwach członkowskich;
- a) podatki od zysków, na zasadach ogólnych obowiązujących w tym państwie trzecim, według ustawowej stawki podatku od osób prawnych w wysokości mniejszej niż **70 %** średniej ustawowej stawki podatku od osób prawnych obowiązującej w państwach członkowskich;

Poprawka 28**Wniosek dotyczący dyrektywy
Artykuł 80 – ustęp 1**

- Przy obliczaniu podstawy opodatkowania pomija się pozorne transakcje przeprowadzane **wyłącznie** w celu uniknięcia opodatkowania.
- Przy obliczaniu podstawy opodatkowania pomija się pozorne transakcje przeprowadzane **głównie** w celu uniknięcia opodatkowania.

Czwartek, 19 kwietnia 2012 r.

TEKST PROPONOWANY PRZEZ KOMISJĘ

POPRAWKA

Poprawka 29**Wniosek dotyczący dyrektywy
Artykuł 82 – ustęp 1 – litera b)**

b) zgodnie z zasadami ogólnymi obowiązującymi w państwie trzecim zyski podlegają opodatkowaniu według ustawowej stawki podatku od osób prawnych w wysokości mniejszej niż **40 %** średniej ustawowej stawki podatku od osób prawnych obowiązującej w państwach członkowskich lub jednostka podlega zasadom szczególnym dopuszczającym znacznie niższy poziom opodatkowania niż zasady ogólne;

b) zgodnie z zasadami ogólnymi obowiązującymi w państwie trzecim zyski podlegają opodatkowaniu według ustawowej stawki podatku od osób prawnych w wysokości mniejszej niż **70 %** średniej ustawowej stawki podatku od osób prawnych obowiązującej w państwach członkowskich lub jednostka podlega zasadom szczególnym dopuszczającym znacznie niższy poziom opodatkowania niż zasady ogólne;

Poprawka 30**Wniosek dotyczący dyrektywy
Artykuł 86 – ustęp 1 – wprowadzenie**

1. Skonsolidowaną podstawę opodatkowania dzieli się między członków grupy w każdym roku podatkowym w oparciu o wzór podziału. Przy ustalaniu przydzielonego udziału członka grupy A stosuje się następujący wzór, w **którym równą wagę przypisuje się wskaźnikowi** obrotu, zatrudnienia i aktywów:

1. Skonsolidowaną podstawę opodatkowania dzieli się między członków grupy w każdym roku podatkowym w oparciu o wzór podziału. Przy ustalaniu przydzielonego udziału członka grupy A stosuje się następujący wzór, **który obejmuje wskaźnik** obrotu, zatrudnienia i aktywów:

Poprawka 31**Wniosek dotyczący dyrektywy
Artykuł 86 – ustęp 1 – wzór**

$$\text{Udział A} = \left(\frac{1}{3} \frac{\text{Obrot}^A}{\text{Obrot}^{\text{Skonsolid.}} + \frac{1}{3} \left(\frac{1}{2} \frac{\text{Koszty wyznag}^A}{\text{Koszty wyznag}^{\text{Skonsolid.}}} + \frac{1}{2} \frac{\text{Liczba pracowników}^A}{\text{Liczba pracowników}^{\text{Skonsolid.}}} \right) + \frac{1}{3} \frac{\text{Aktywa}^A}{\text{Aktywa}^{\text{Skonsolid.}}} \right) * \text{Skonsolid. podst. opodatk.}$$

$$\text{Udział A} = \left(\frac{1}{10} \frac{\text{Obrot}^A}{\text{Obrot}^{\text{Skonsolid.}}} + \frac{9}{20} \left(\frac{1}{2} \frac{\text{Koszty wyznag}^A}{\text{Koszty wyznag}^{\text{Skonsolid.}}} + \frac{1}{2} \frac{\text{Liczba pracowników}^A}{\text{Liczba pracowników}^{\text{Skonsolid.}}} \right) + \frac{9}{20} \frac{\text{Aktywa}^A}{\text{Aktywa}^{\text{Skonsolid.}}} \right) * \text{Skonsolid. podst. opodatk.}$$

Poprawka 32**Wniosek dotyczący dyrektywy
Artykuł 110 – ustęp 1 a (nowy)**

1a. Komisja opracowuje jednolity format deklaracji podatkowej we współpracy z administracjami podatkowymi państw członkowskich.

Poprawka 33**Wniosek dotyczący dyrektywy
Artykuł 122 – ustęp 1 – akapit pierwszy**

1. Główny organ podatkowy może wszczynać i koordynować kontrole członków grupy. Wszczęcie kontroli może również nastąpić na wniosek właściwego organu.

1. Główny organ podatkowy może wszczynać i koordynować kontrole członków grupy. Wszczęcie kontroli może również nastąpić na wniosek właściwego organu w **państwie członkowskim, w którym członek grupy ma siedzibę.**

Poprawka 34**Wniosek dotyczący dyrektywy
Artykuł 123 a (nowy)****Artykuł 123a
Forum CCCTB**

Komisja ustanawia – na wzór Wspólnego Forum UE ds. Cen Transferowych – nowe forum ds. wspólnej skonsolidowanej podstawy opodatkowania osób prawnych (forum CCCTB), do którego przedsiębiorstwa i państwa członkowskie mogą zwracać się z problemami i sporami związanymi z CCCTB. Forum to udziela wskazówek przedsiębiorstwom i państwom członkowskim.

Czwartek, 19 kwietnia 2012 r.

TEKST PROPONOWANY PRZEZ KOMISJĘ

POPRAWKA

Poprawka 35
Wniosek dotyczący dyrektywy
Artykuł 130 – ustęp 1

Komisja informuje Parlament Europejski o przyjęciu aktów delegowanych, o wszelkich sprzeciwach wobec nich oraz o odwołaniu przekazanych uprawnień przez Radę.

Komisja informuje Parlament Europejski o przyjęciu aktów delegowanych, o wszelkich sprzeciwach wobec nich oraz o odwołaniu przekazanych uprawnień przez Radę. **O każdej przyszłej ocenie tego instrumentu należy powiadomić członków właściwej komisji Parlamentu Europejskiego.**

Poprawka 36
Wniosek dotyczący dyrektywy
Artykuł 132 a (nowy)

Artykuł 132 a
Transgraniczne MŚP

Do dnia ... (*) Komisja udostępnia narzędzie umożliwiające MŚP prowadzącym transgraniczną działalność gospodarczą dobrowolne stosowanie systemu CCCTB.

(*) Pierwszy dzień miesiąca po upływie dwóch lat od wejścia w życie niniejszej dyrektywy.

Poprawka 37
Wniosek dotyczący dyrektywy
Artykuł 133

Komisja dokonuje, po upływie pięciu lat od daty wejścia niniejszej dyrektywy w życie, przeglądu jej stosowania i składa Radzie sprawozdanie w sprawie funkcjonowania niniejszej dyrektywy. Sprawozdanie to obejmuje w **szczególności** analizę wpływu mechanizmu ustanowionego na podstawie przepisów rozdziału XVI niniejszej dyrektywy na podział podstaw opodatkowania między państwa członkowskie.

Komisja dokonuje do dnia ... (*) przeglądu stosowania niniejszej dyrektywy i składa **Parlamentowi Europejskiemu i Radzie** sprawozdanie w sprawie jej funkcjonowania. Sprawozdanie to obejmuje **m.in.** analizę, **w oparciu o niezależną ocenę,**

- a) wpływu mechanizmu ustanowionego na podstawie przepisów rozdziału XVI na podział podstaw opodatkowania między państwa członkowskie **oraz wpływu na ich dochody podatkowe;**
- b) **stosowania i praktycznych aspektów niniejszej dyrektywy dla MŚP;**
- c) **zalet i wad nadania temu systemowi obowiązkowego charakteru w odniesieniu do MŚP;**
- d) **społeczno-gospodarczych skutków niniejszej dyrektywy, w tym wpływu na globalną działalność przedsiębiorstw i na konkurencyjność kwalifikujących się i niekwalifikujących się przedsiębiorstw;**
- e) **wpływu na sprawiedliwe i należne pobieranie podatku w państwach członkowskich;**
- f) **zalet i wad wprowadzenia minimalnych stawek podatkowych.**

Czwartek, 19 kwietnia 2012 r.

TEKST PROPONOWANY PRZEZ KOMISJĘ

POPRAWKA

Komisja, w odpowiednim przypadku, występuje z wnioskiem o zmianę niniejszej dyrektywy najpóźniej do 2020 r. Do dnia ... (**) Komisja przedkłada Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie w sprawie potencjalnego wpływu niniejszej dyrektywy na rynek wewnętrzny, ze szczególnym uwzględnieniem możliwego zakłócenia konkurencji między przedsiębiorstwami podlegającymi przepisom ustanowionym w niniejszej dyrektywie i przedsiębiorstwami niespełniającymi kryteriów konsolidacji.

() Pierwszy dzień miesiąca następującego po upływie pięciu lat od daty wejścia w życie niniejszej dyrektywy.*

(**) Pierwszy dzień miesiąca następującego po upływie dwóch lat od daty wejścia w życie niniejszej dyrektywy

Poprawka 38
Wniosek dotyczący dyrektywy
Załącznik 3 – tytuł 5 – punkt 4

Versicherungsteuer**skreślony**

Opodatkowanie produktów energetycznych i energii elektrycznej *

P7_TA(2012)0136

Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 19 kwietnia 2012 r. w sprawie wniosku dotyczącego dyrektywy Rady zmieniającej dyrektywę 2003/96/WE w sprawie restrukturyzacji wspólnotowych przepisów ramowych dotyczących opodatkowania produktów energetycznych i energii elektrycznej (COM(2011)0169 – C7-0105/2011 – 2011/0092(CNS))

(2013/C 258 E/26)

(Specjalna procedura ustawodawcza – konsultacja)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Komisji przedłożony Radzie (COM(2011)0169),
- uwzględniając art. 113 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, na mocy którego Rada skonsultowała się z Parlamentem (C7-0105/2011),
- uwzględniając uzasadnione opinie przedstawione przez parlament Bułgarii, Kongres Deputowanych Hiszpanii i Senat Hiszpanii w ramach Protokołu nr 2 w sprawie stosowania zasad pomocniczości i proporcjonalności, zawierające stwierdzenie, że projekt aktu ustawodawczego nie jest zgodny z zasadą pomocniczości,
- uwzględniając art. 55 Regulaminu,
- uwzględniając sprawozdanie Komisji Gospodarczej i Monetarnej, a także opinie Komisji Budżetowej, Komisji Ochrony Środowiska Naturalnego, Zdrowia Publicznego i Bezpieczeństwa Żywności, Komisji Przemysłu, Badań Naukowych i Energii, Komisji Transportu i Turystyki oraz Komisji Rolnictwa i Rozwoju Wsi (A7-0052/2012),

1. zatwierdza wniosek Komisji po poprawkach;

Czwartek, 19 kwietnia 2012 r.

2. zwraca się do Komisji o odpowiednią zmianę jej wniosku, zgodnie z art. 293 ust. 2 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej;
3. zwraca się do Rady o poinformowanie go w przypadku uznania za stosowne odejścia od tekstu przyjętego przez Parlament;
4. zwraca się do Rady o ponowne skonsultowanie się z Parlamentem w przypadku uznania za stosowne wprowadzenia znaczących zmian do wniosku Komisji;
5. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie, Komisji i parlamentom narodowym.

TEKST PROPONOWANY PRZEZ KOMISJĘ

POPRAWKA

Poprawka 1**Wniosek dotyczący dyrektywy
Punkt 1 preambuły**

(1) Dyrektywa Rady 2003/96/WE została przyjęta w celu zapewnienia właściwego funkcjonowania rynku wewnętrznego w odniesieniu do opodatkowania produktów energetycznych i energii elektrycznej. Zgodnie z art. 6 Traktatu wymogi ochrony środowiska naturalnego zostały włączone do przepisów przedmiotowej dyrektywy, zwłaszcza w świetle protokołu z Kioto.

(1) Dyrektywa Rady 2003/96/WE została przyjęta w celu zapewnienia właściwego funkcjonowania rynku wewnętrznego w odniesieniu do opodatkowania produktów energetycznych i energii elektrycznej. Zgodnie z art. 11 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE) wymogi ochrony środowiska naturalnego zostały włączone do przepisów przedmiotowej dyrektywy, zwłaszcza w świetle protokołu z Kioto. **Ważne jest, aby zgodnie z art. 9 TFUE ustalono, czy w wystarczającym stopniu uwzględniana jest ochrona zdrowia publicznego, na przykład w kontekście zanieczyszczenia powietrza.**

Poprawka 2**Wniosek dotyczący dyrektywy
Punkt 1 a preambuły (nowy)**

(1a) Zagadnienie tak szerokie i zasadnicze jak opodatkowanie energii w Unii Europejskiej nie może ograniczać się do uwzględnienia wymogów w zakresie polityki przeciwdziałania zmianie klimatu i ochrony środowiska, niezależnie od ich wagi. Dla Unii Europejskiej równie ważnymi wyzwaniem są cele polityki energetycznej oraz polityki przemysłowej. Ponadto w celu zapewnienia odpowiedniego i skutecznego funkcjonowania wewnętrznego rynku energii wszystkie inicjatywy Unii oraz ustawodawstwo dotyczące tej dziedziny wymagają stałej i dokładnej koordynacji. Poprawki do dyrektywy 2003/96/WE powinny być zgodne z pozostałymi strategiami politycznymi odnoszącymi się do energii, zaś te z kolei powinny być odpowiednio dostosowane do ram opodatkowania energii. W szczególności należy zdecydowanie rozwiązać aktualne problemy związane z unijnym systemem handlu uprawnieniami do emisji w oparciu o dyrektywę 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 października 2003 r. ustanawiającej system handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie ⁽¹⁾, aby mógł on skutecznie funkcjonować. Każda niespójność miałaby ujemny wpływ na osiągnięcie długoterminowych celów Unii w zakresie inteligentnego i zrównoważonego rozwoju sprzyjającego włączeniu społecznemu.

⁽¹⁾ Dz.U. L 275 z 25.10.2003, s. 32.

Czwartek, 19 kwietnia 2012 r.

TEKST PROPONOWANY PRZEZ KOMISJĘ

POPRAWKA

Poprawka 3**Wniosek dotyczący dyrektywy
Punkt 2 preambuły**

(2) Należy zapewnić *dalsze właściwe funkcjonowanie rynku wewnętrznego* w kontekście nowych wymogów dotyczących ograniczania zmian klimatu, wykorzystywania odnawialnych źródeł energii i oszczędności energii, zgodnie z Konkluzjami Prezydencji z posiedzenia Rady Europejskiej w dniach 8-9 marca 2007 r. i 11-12 grudnia 2008 r.

(2) Należy zapewnić *optymalne funkcjonowanie rynku wewnętrznego* w kontekście nowych wymogów dotyczących ograniczania zmian klimatu, wykorzystywania odnawialnych źródeł energii i oszczędności energii, zgodnie z Konkluzjami Prezydencji z posiedzenia Rady Europejskiej w dniach 8-9 marca 2007 r. i 11-12 grudnia 2008 r. **Powinno się zatem zagwarantować w dyrektywie 2003/96/WE jednolite traktowanie źródeł energii w celu zapewnienia odbiorcom energii rzetelności równych szans niezależnie od źródła energii.**

Poprawka 4**Wniosek dotyczący dyrektywy
Punkt 2 a preambuły (nowy)**

(2a) **Opodatkowanie produktów energetycznych należy stosować w sposób technologicznie neutralny, aby umożliwić rozwój nowych technologii.**

Poprawka 5**Wniosek dotyczący dyrektywy
Punkt 3 preambuły**

(3) Opodatkowanie związane z emisjami CO₂ *może być* racjonalnym pod względem kosztów środkiem umożliwiającym państwom członkowskim ograniczenie emisji gazów cieplarnianych, konieczne zgodnie z decyzją Parlamentu Europejskiego i Rady nr 406/2009/WE z dnia 23 kwietnia 2009 r. w sprawie wysiłków podjętych przez państwa członkowskie, zmierzających do zmniejszenia emisji gazów cieplarnianych w celu realizacji do roku 2020 zobowiązań Wspólnoty dotyczących redukcji emisji gazów cieplarnianych w odniesieniu do źródeł nieobjętych unijnym systemem na mocy dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 października 2003 r. ustanawiającej system handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie oraz zmieniającej dyrektywę Rady 96/61/WE. W świetle potencjalnej roli opodatkowania związanego z emisjami CO₂ właściwe funkcjonowanie rynku wewnętrznego wymaga wspólnych przepisów dotyczących tego opodatkowania.

(3) Opodatkowanie związane z emisjami CO₂ **zasadniczo jest** racjonalnym pod względem kosztów środkiem umożliwiającym państwom członkowskim ograniczenie emisji gazów cieplarnianych, konieczne zgodnie z decyzją Parlamentu Europejskiego i Rady nr 406/2009/WE z dnia 23 kwietnia 2009 r. w sprawie wysiłków podjętych przez państwa członkowskie, zmierzających do zmniejszenia emisji gazów cieplarnianych w celu realizacji do roku 2020 zobowiązań Wspólnoty dotyczących redukcji emisji gazów cieplarnianych w odniesieniu do źródeł nieobjętych unijnym systemem na mocy dyrektywy 2003/87/WE. W świetle **obecnej i** potencjalnej roli opodatkowania związanego z emisjami CO₂ właściwe funkcjonowanie rynku wewnętrznego wymaga wspólnych przepisów dotyczących tego opodatkowania.

Poprawka 6**Wniosek dotyczący dyrektywy
Punkt 4 a preambuły (nowy)**

(4a) **Wytwarzanie energii z odpadów oraz w szczególności wykorzystywanie ich jako paliwa zastępczego nie powinno podlegać opodatkowaniu energii, gdyż celem dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/98/WE z dnia 19 listopada 2008 r. w sprawie odpadów ⁽¹⁾ jest umożliwienie producentom i posiadaczom odpadów możliwie najefektywniejszej utylizacji odpadów w oparciu o efektywne korzystanie z zasobów oraz przynajmniej na pierwszym miejscu ich odzyskiwaniu przed unieszkodliwianiem.**

(¹) Dz.U. L 312 z 22.11.2008, s. 3.

Czwartek, 19 kwietnia 2012 r.

TEKST PROPONOWANY PRZEZ KOMISJĘ

POPRAWKA

Poprawka 7**Wniosek dotyczący dyrektywy
Punkt 4 b preambuły (nowy)**

(4b) Państwa członkowskie powinny również zachować prawo do obniżenia poziomu ogólnego opodatkowania zużycia energii nawet do zera w stosunku do zużycia produktów energetycznych i energii elektrycznej wykorzystywanych w pracach rolniczych i ogrodniczych, w akwakulturze oraz w leśnictwie.

Poprawka 8**Wniosek dotyczący dyrektywy
Punkt 5 preambuły**

(5) Należy zatem ustanowić przepis w sprawie opodatkowania energii składający się z dwóch składników – opodatkowania związanego z emisjami CO₂ i ogólnego opodatkowania zużycia energii. W celu dostosowania opodatkowania energii do funkcjonowania unijnego systemu na mocy dyrektywy 2003/87/WE państwa członkowskie powinny być zobowiązane do wyraźnego rozróżnienia między tymi dwoma składnikami. Umożliwiłoby to również odrębne traktowanie paliw będących biomasą lub wytworzonych z biomasy.

(5) Należy zatem ustanowić przepis w sprawie opodatkowania energii składający się z dwóch składników – opodatkowania związanego z emisjami CO₂ i ogólnego opodatkowania zużycia energii. W celu dostosowania opodatkowania energii do funkcjonowania unijnego systemu na mocy dyrektywy 2003/87/WE państwa członkowskie powinny być zobowiązane do wyraźnego rozróżnienia między tymi dwoma składnikami. Umożliwiłoby to również odrębne traktowanie paliw będących biomasą lub wytworzonych z biomasy ***biorąc pod uwagę ich zalety jako taniego źródła energii odnawialnej, które prawie nie powoduje emisji gazów cieplarnianych, o ile spełniają one kryteria zrównoważonego rozwoju określone w art. 17 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/28/WE z dnia 23 kwietnia 2009 r. w sprawie promowania stosowania energii ze źródeł odnawialnych***⁽¹⁾. Komisja Europejska powinna przedłożyć Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie oceniające potrzebę uwzględnienia oprócz emisji CO₂ także emisji innych szkodliwych gazów w celu ochrony zdrowia publicznego.

⁽¹⁾ Dz.U. L 140 z 5.6.2009, s. 16.

Poprawka 9**Wniosek dotyczący dyrektywy
Punkt 6 preambuły**

(6) Każdy z tych składników powinien być obliczany na podstawie obiektywnych kryteriów, co umożliwiłoby równe traktowanie różnych źródeł energii. Do celów opodatkowania związanego z emisjami CO₂ należy odnieść się do emisji CO₂ spowodowanych wykorzystaniem danych produktów energetycznych, z zastosowaniem referencyjnych wskaźników emisji CO₂ określonych w decyzji Komisji 2007/589/WE z dnia 18 lipca 2007 r. ustanawiającej wytyczne dotyczące monitorowania i sprawozdawczości w zakresie emisji gazów cieplarnianych zgodnie z dyrektywą 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady. Do celów ogólnego opodatkowania zużycia energii należy odnieść się do zawartości energii pierwotnej w różnych produktach energetycznych i energii elektrycznej zgodnie z dyrektywą 2006/32/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 5 kwietnia 2006 r. w sprawie efektywności końcowego wykorzystania energii i usług energetycznych oraz uchylającą dyrektywę Rady 93/76/EWG. W tym kontekście należy uwzględnić korzyści środowiskowe płynące z wykorzystania

(6) Każdy z tych składników powinien być obliczany na podstawie obiektywnych kryteriów, co umożliwiłoby równe traktowanie różnych źródeł energii. Do celów opodatkowania związanego z emisjami CO₂ należy odnieść się do emisji CO₂ spowodowanych wykorzystaniem danych produktów energetycznych, z zastosowaniem referencyjnych wskaźników emisji CO₂ określonych w decyzji Komisji 2007/589/WE z dnia 18 lipca 2007 r. ustanawiającej wytyczne dotyczące monitorowania i sprawozdawczości w zakresie emisji gazów cieplarnianych zgodnie z dyrektywą 2003/87/WE. Do celów ogólnego opodatkowania zużycia energii należy odnieść się do zawartości energii pierwotnej w różnych produktach energetycznych i energii elektrycznej zgodnie z dyrektywą 2006/32/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 5 kwietnia 2006 r. w sprawie efektywności końcowego wykorzystania energii i usług energetycznych. W tym kontekście należy uwzględnić korzyści środowiskowe płynące z wykorzystania biomasy lub produktów wytworzonych z biomasy. Produkty te powinny

Czwartek, 19 kwietnia 2012 r.

TEKST PROPONOWANY PRZEZ KOMISJĘ

POPRAWKA

biomasy lub produktów wytworzonych z biomasy. Produkty te powinny być opodatkowane na podstawie wskaźników emisji CO₂ określonych w decyzji Komisji 2007/589/WE dla biomasy lub produktów wytworzonych z biomasy oraz na podstawie ich zawartości energii określonej w załączniku III do dyrektywy 2009/28/WE. Biopaliwa i biopłyny zdefiniowane w art. 2 lit. h) oraz i) dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/28/WE z dnia 23 kwietnia 2009 r. w sprawie promowania stosowania energii ze źródeł odnawialnych są zdecydowanie najważniejszymi kategoriami w tym zakresie. Ponieważ korzyści środowiskowe płynące z wykorzystania tych produktów są zróżnicowane, w zależności od tego czy spełniają one kryteria zrównoważonego rozwoju określone w art. 17 wspomnianej dyrektywy, konkretne wartości referencyjne dla biomasy i produktów wytworzonych z biomasy powinny obowiązywać, wyłącznie jeżeli te kryteria są spełnione.

być opodatkowane na podstawie wskaźników emisji CO₂ określonych w decyzji Komisji 2007/589/WE dla biomasy lub produktów wytworzonych z biomasy oraz na podstawie ich zawartości energii określonej w załączniku III do dyrektywy 2009/28/WE. Biopaliwa i biopłyny zdefiniowane w art. 2 lit. h) oraz i) dyrektywy 2009/28/WE są zdecydowanie najważniejszymi kategoriami w tym zakresie. Ponieważ korzyści środowiskowe płynące z wykorzystania tych produktów są zróżnicowane, w zależności od tego czy spełniają one kryteria zrównoważonego rozwoju określone w art. 17 wspomnianej dyrektywy, konkretne wartości referencyjne dla biomasy i produktów wytworzonych z biomasy powinny obowiązywać, wyłącznie jeżeli te kryteria są spełnione. **Gdy tylko zgodnie z dyrektywą 2009/28/WE określone zostaną kryteria zrównoważonego rozwoju dla produktów biomasy innych niż biopaliwa, te konkretne wartości referencyjne powinny zostać zastosowane do produktów biomasy innych niż biopaliwa jedynie jeżeli są one zgodne z nowymi kryteriami zrównoważonego rozwoju.**

Poprawka 10

Wniosek dotyczący dyrektywy Punkt 7 preambuły

(7) Opodatkowanie związane z emisjami CO₂ powinno być dostosowane do zakresu dyrektywy 2003/87/WE, tak by skutecznie ją uzupełniać. Opodatkowanie tego rodzaju powinno obowiązywać w odniesieniu do wszystkich zastosowań – w tym do celów innych niż ogrzewanie – produktów energetycznych powodujących emisje CO₂ w instalacjach w rozumieniu wspomnianej dyrektywy, pod warunkiem że dana instalacja nie jest objęta EU ETS ma mocy wspomnianej dyrektywy. Jednakże ze względu na to, że łączne stosowanie obydwu instrumentów nie umożliwiłoby ograniczeń emisji wykraczających poza te osiągnięte już ogólnie w ramach samego EU ETS, ale zwiększyłyby jedynie łączne koszty tych ograniczeń, opodatkowanie związane z emisjami CO₂ nie **powinno** obowiązywać w stosunku do zużycia energii w instalacjach podlegających systemowi unijnemu.

(7) Opodatkowanie związane z emisjami CO₂ powinno być dostosowane do zakresu dyrektywy 2003/87/WE, tak by skutecznie ją uzupełniać. Opodatkowanie tego rodzaju powinno obowiązywać w odniesieniu do wszystkich zastosowań – w tym do celów innych niż ogrzewanie – produktów energetycznych powodujących emisje CO₂ w instalacjach w rozumieniu wspomnianej dyrektywy, pod warunkiem że dana instalacja nie jest objęta EU ETS ma mocy wspomnianej dyrektywy. Jednakże ze względu na to, że łączne stosowanie obydwu instrumentów nie umożliwiłoby ograniczeń emisji wykraczających poza te osiągnięte już ogólnie w ramach samego EU ETS, ale zwiększyłyby jedynie łączne koszty tych ograniczeń, opodatkowanie związane z emisjami CO₂ nie **może** obowiązywać w stosunku do **bezpośredniego i pośredniego** zużycia energii w instalacjach podlegających systemowi unijnemu. **Podwójne obciążenie w formie podwójnego opodatkowania i podwójnych regulacji doprowadziłoby do zakłóceń konkurencji i należy je wykluczyć.**

Poprawka 51

Wniosek dotyczący dyrektywy Punkt 8 preambuły

(8) **W interesie neutralności podatkowej te same minimalne poziomy opodatkowania w odniesieniu do każdego składnika opodatkowania energii powinny obowiązywać dla wszystkich produktów energetycznych przeznaczonych do danego zastosowania. Zatem w przypadku gdy przewidziano takie same minimalne poziomy opodatkowania, państwa członkowskie powinny, również ze względów neutralności podatkowej, zapewnić takie same poziomy opodatkowania krajowego dla wszystkich określonych produktów. W razie potrzeby należy przewidzieć okresy przejściowe do celów wyrównania tych poziomów.**

skreślony

Czwartek, 19 kwietnia 2012 r.

TEKST PROPONOWANY PRZEZ KOMISJĘ

POPRAWKA

Poprawka 12

Wniosek dotyczący dyrektywy
Punkt 11 preambuły

(11) Należy zapewnić, by minimalne poziomy opodatkowania nadal zapewniały osiągnięcie zamierzonych celów. *Ponieważ opodatkowanie związane z emisjami CO₂ uzupełnia funkcjonowanie dyrektywy 2003/87/WE cena rynkowa uprawnień do emisji powinna być ściśle monitorowana w ramach okresowego przeglądu dyrektywy, co należy do obowiązków Komisji. Minimalne poziomy ogólnego opodatkowania zużycia energii powinny w regularnych odstępach czasu być automatycznie dostosowywane, tak by uwzględnić zmiany ich wartości rzeczywistej w celu zachowania obecnego poziomu harmonizacji stawek; aby ograniczyć zmienność wynikającą z cen energii i żywności, takie dostosowanie powinno opierać się na zmianach ogólnounijnego zharmonizowanego indeksu cen konsumpcyjnych z wyłączeniem energii i żywności nieprzetworzonej publikowanego przez Eurostat.*

(11) Należy zapewnić, by minimalne poziomy opodatkowania nadal zapewniały osiągnięcie zamierzonych celów. **W tym celu należy regularnie analizować minimalny poziom ogólnego opodatkowania zużycia energii.**

Poprawka 13

Wniosek dotyczący dyrektywy
Punkt 11 a preambuły (nowy)

(11a) *Biorąc pod uwagę kompleksowy charakter wymogów, jakie mają spełniać dwa składniki nowego systemu, a mianowicie opodatkowanie energii oraz opodatkowanie związane z emisjami CO₂, jasne przepisy, które w interesie wszystkich konsumentów należy sformułować w sposób przejrzysty i zrozumiały, powinny zostać przyjęte na wszystkich szczeblach w celu zapewnienia właściwej administracji systemu.*

Poprawka 14

Wniosek dotyczący dyrektywy
Punkt 12 preambuły

(12) *W odniesieniu do paliw silnikowych bardziej korzystny minimalny poziom opodatkowania obowiązujący w stosunku do oleju gazowego, produktu początkowo przeznaczonego zasadniczo do zastosowań handlowych, a zatem tradycyjnie niżej opodatkowanego, powoduje zakłócenie w stosunku do benzyny, paliwa będącego głównym konkurentem oleju gazowego. Artykuł 7 dyrektywy 2003/96/WE stanowi zatem pierwszy krok w kierunku stopniowego dostosowania poziomu opodatkowania oleju gazowego do minimalnego poziomu opodatkowania obowiązującego w stosunku do paliwa. Konieczne jest doprowadzenie do końca tego wyrównania i stopniowe wprowadzenie takiego samego opodatkowania oleju gazowego i benzyny.*

skreślony

Poprawka 15

Wniosek dotyczący dyrektywy
Punkt 12 a preambuły (nowy)

(12a) *Wdrożenie nowej struktury podatkowej wiązać się będzie z podwyższeniem stawki podatkowej stosowanej do oleju napędowego w stosunku do benzyny. Może to postawić znak zapytania zarówno nad decyzjami podjętymi przez unijny przemysł samochodowy o ukierunkowaniu na wykorzystywanie ekologicznych, energooszczędnych konwencjonalnych silników spalinowych, jak i nad realizacją celów UE w zakresie obniżenia emisji CO₂, gdyż wartości graniczne emisji CO₂ można osiągnąć jedynie wówczas, gdy wystarczająca liczba*

Czwartek, 19 kwietnia 2012 r.

TEKST PROPONOWANY PRZEZ KOMISJĘ

POPRAWKA

pojazdów na drogach będzie napędzana olejem napędowym. W związku z tym należy przedsięwziąć odpowiednie elastyczne środki mające na celu niedopuszczenie do zagrożenia konkurencyjności i pomyślnej realizacji strategii ograniczania emisji CO₂ w sektorze samochodów osobowych. Powinno się ponadto zharmonizować podatki od sprzedaży, opłaty rejestracyjne i roczne podatki drogowe, które z zasady powinny być ustalane wyłącznie na podstawie wysokości emisji CO₂ wytwarzanego przez dany pojazd.

Poprawka 17

Wniosek dotyczący dyrektywy Punkt 14 preambuły

(14) Istnieje potrzeba ograniczenia potencjalnego wpływu gospodarczego **opodatkowania związanego z emisjami CO₂** na sektory lub subsektory uznane za narażone na znaczące ryzyko ucieczki emisji **w rozumieniu art. 10a ust. 13 dyrektywy 2003/87/WE**. Należy zatem zapewnić odpowiednie środki **przejęciowe**, które jednak powinny również zapewniać utrzymanie ekologicznej skuteczności opodatkowania związanego z emisjami CO₂.

(14) Istnieje potrzeba ograniczenia potencjalnego wpływu gospodarczego **nowej struktury podatkowej** na sektory lub subsektory uznane za narażone na znaczące ryzyko ucieczki emisji. Należy zatem zapewnić odpowiednie środki, które jednak powinny również zapewniać utrzymanie ekologicznej skuteczności opodatkowania związanego z emisjami CO₂.

Poprawka 18

Wniosek dotyczący dyrektywy Punkt 14 a preambuły (nowy)

(14a) Podczas jakiegokolwiek zmiany opodatkowania energii należy dopilnować, aby sektory, które nie podlegają unijnemu systemowi handlu emisjami w oparciu o dyrektywę 2003/87/WE, nie były dyskryminowane w stosunku do obszarów objętych tego rodzaju systemem.

Poprawka 19

Wniosek dotyczący dyrektywy Punkt 15 preambuły

(15) Artykuł 5 dyrektywy 2003/96/WE w niektórych przypadkach dopuszcza stosowanie zróżnicowanych stawek opodatkowania. Jednakże w celu zapewnienia spójności z sygnałem cenowym dotyczącym emisji CO₂ możliwość różnicowania przez państwa członkowskie stawek krajowych powinna być ograniczona do ogólnego opodatkowania zużycia energii. Ponadto możliwość stosowania niższego poziomu opodatkowania w odniesieniu do paliwa silnikowego zużywanego przez taksówki nie jest już zgodna z celem polityk promujących alternatywne paliwa i nośniki energii oraz stosowanie pojazdów o niższej emisji zanieczyszczeń w transporcie miejskim, a zatem powinien zostać skreślony.

(15) Artykuł 5 dyrektywy 2003/96/WE w niektórych przypadkach dopuszcza stosowanie zróżnicowanych stawek opodatkowania. Jednakże w celu zapewnienia spójności z sygnałem cenowym dotyczącym emisji CO₂ możliwość różnicowania przez państwa członkowskie stawek krajowych powinna być ograniczona do ogólnego opodatkowania zużycia energii. Ponadto możliwość stosowania niższego poziomu opodatkowania w odniesieniu do **ropopochodnego** paliwa silnikowego zużywanego przez taksówki nie jest już zgodna z celem polityk promujących alternatywne paliwa i nośniki energii oraz stosowanie pojazdów o niższej emisji zanieczyszczeń w transporcie miejskim, a zatem powinien zostać skreślony.

Poprawka 20

Wniosek dotyczący dyrektywy Punkt 16 a preambuły (nowy)

(16a) Ze względu na to, że wprowadzenie pojazdów elektrycznych i hybrydowych ma kluczowe znaczenie dla obniżenia stopnia zależności od paliw nieodnawialnych w sektorze transportu, państwa członkowskie powinny mieć możliwość stosowania przez ograniczony czas zwolnień lub obniżek poziomu opodatkowania energii elektrycznej wykorzystywanej do ładowania takich pojazdów.

Czwartek, 19 kwietnia 2012 r.

TEKST PROPONOWANY PRZEZ KOMISJĘ

POPRAWKA

Poprawka 21

Wniosek dotyczący dyrektywy
Punkt 17 preambuły

(17) Przyznawanie zwolnień lub obniżek gospodarstwom domowym lub organizacjom użyteczności publicznej **może stanowić część środków socjalnych określanych przez państwa członkowskie**. Możliwość stosowania takich zwolnień lub obniżek, ze względu na równe traktowanie źródeł energii, powinna zostać rozszerzona na wszystkie produkty energetyczne wykorzystywane jako paliwo do ogrzewania oraz na energię elektryczną. W celu zapewnienia, by wpływ takich zwolnień i obniżek na rynek wewnętrzny pozostał ograniczony, powinny one obowiązywać tylko w odniesieniu do działalności o charakterze niehandlowym.

(17) Przyznawanie zwolnień lub obniżek gospodarstwom domowym lub organizacjom użyteczności publicznej **zapobiega wysyłaniu odpowiedniego sygnału cenowego, a co za tym idzie, zlikwiduje ważny bodziec, by obniżyć opłaty za energię elektryczną oraz zużycie energii**. Dlatego też zawarta w dyrektywie 2003/96/WE możliwość stosowania tych zwolnień lub obniżek powinna zostać zlikwidowana po upływie długiego okresu przejściowego. W państwach członkowskich, w których wpływa to na ceny energii, gospodarstwa domowe o niskich dochodach oraz organizacje użyteczności publicznej powinny otrzymywać rekompensaty w ramach stałych i kompleksowych środków socjalnych.

Poprawka 22

Wniosek dotyczący dyrektywy
Punkt 18 preambuły

(18) W przypadku gazu płynnego (LPG) i gazu ziemnego wykorzystywanych jako materiały pędne korzyści w postaci niższych minimalnych poziomów ogólnego opodatkowania zużycia energii lub możliwości zwolnienia tych produktów energetycznych z opodatkowania nie są już uzasadnione, w szczególności w świetle konieczności zwiększenia udziału rynkowego odnawialnych źródeł energii, a zatem powinny zostać uchylone w perspektywie średnioterminowej.

(18) W przypadku gazu płynnego (LPG) i gazu ziemnego wykorzystywanych jako materiały pędne korzyści w postaci niższych minimalnych poziomów ogólnego opodatkowania zużycia energii lub możliwości zwolnienia tych produktów energetycznych z opodatkowania nie są uzasadnione w dłuższej perspektywie, a zatem powinny zostać uchylone, szczególnie biorąc pod uwagę konieczność rozszerzenia udziału rynkowego paliw odnawialnych. Jednak biorąc pod uwagę, że paliwa te wywierają mniej szkodliwy wpływ na środowisko naturalne niż inne paliwa kopalne oraz że ich infrastruktura przesyłowa mogłaby być korzystna w kontekście wprowadzenia alternatywnych odnawialnych źródeł energii, korzyści, o których mowa, powinno się stopniowo wycofywać.

Poprawka 24

Wniosek dotyczący dyrektywy
Punkt 20 preambuły

(20) Artykuł 15 ust. 3 dyrektywy 2003/96/WE umożliwia państwom członkowskim stosowanie w stosunku do prac rolniczych, ogrodniczych, hodowli ryb oraz leśnictwa nie tylko przepisów ogólnie obowiązujących dla zastosowań handlowych, ale również poziomu opodatkowania obniżonego nawet do zera. Analiza tej możliwości wykazała, że w odniesieniu do ogólnego opodatkowania zużycia energii jej utrzymanie byłoby sprzeczne z szerszymi celami polityki Unii, jeżeli nie byłaby ona powiązana z wymogiem stosowania środków przyczyniających się do postępów w dziedzinie efektywności energetycznej. Co do opodatkowania związanego z emisjami CO₂ traktowanie wymienionych sektorów powinno być zgodne z przepisami obowiązującymi w sektorze przemysłowym.

(20) Artykuł 15 ust. 3 dyrektywy 2003/96/WE umożliwia państwom członkowskim stosowanie w stosunku do prac rolniczych, ogrodniczych, hodowli ryb oraz leśnictwa nie tylko przepisów ogólnie obowiązujących dla zastosowań handlowych, ale również poziomu opodatkowania obniżonego nawet do zera, aby zapewnić rentowność tych sektorów podlegających już ograniczeniom związanym z wysokimi wymogami społecznymi, fitosanitarnymi i środowiskowymi, których rynek nie kompensuje w wystarczającym stopniu. Mimo to analiza tej możliwości wykazała, że w odniesieniu do ogólnego opodatkowania zużycia energii jej utrzymanie byłoby sprzeczne z szerszymi celami polityki Unii, jeżeli nie byłaby ona powiązana z wymogiem stosowania środków przyczyniających się do postępów w dziedzinie efektywności energetycznej. Te postępy w zwiększaniu efektywności energetycznej należy postrzegać w ramach wystarczająco długiego okresu, poddać je planowaniu i kontroli organów publicznych. Państwa członkowskie powinny udzielać wskazówek technicznych podmiotom tych sektorów, jeśli stosowane są dodatkowe wymogi dotyczące efektywności energetycznej związane z obniżonymi stawkami podatku. Co do opodatkowania związanego z emisjami CO₂ traktowanie wymienionych sektorów powinno uwzględniać zdolność do wychwytywania i składowania dwutlenku węgla oraz ryzyko ucieczki emisji, jakie istnieje w odniesieniu do

Czwartek, 19 kwietnia 2012 r.

TEKST PROPONOWANY PRZEZ KOMISJĘ

POPRAWKA

każdego z tych sektorów i podsektorów, a także możliwy wpływ na ich wydajność i opłacalność. Zwolnieniu powinny podlegać sektory produkujące biomasę z dużymi możliwościami pochłaniania dwutlenku węgla. Bardzo ważne jest, aby w regionach o wyjątkowych możliwościach produkcji energii ze źródeł odnawialnych wspierać niezależność energetyczną działalności rolniczo-hodowlanej.

Poprawka 25

Wniosek dotyczący dyrektywy Punkt 21 preambuły

(21) Przepisy ogólne wprowadzone niniejszą dyrektywą uwzględniają specyfikę paliw będących biomasą lub wytworzonych z biomasy, spełniających kryteria zrównoważonego rozwoju określone w art. 17 dyrektywy 2009/28/WE, a mianowicie zarówno ich wkład w osiągnięcie bilansu CO₂, jak i ich niższą zawartość energii na jednostkę w porównaniu z niektórymi konkurującymi paliwami kopalnymi. W konsekwencji przepisy zawarte w dyrektywie 2003/96/WE zezwalające na obniżki lub zwolnienia dla tych paliw powinny zostać usunięte w perspektywie średnioterminowej. W okresie przejściowym należy zapewnić, by przepisy te były stosowane spójnie z przepisami ogólnymi wprowadzonymi niniejszą dyrektywą. Biopaliwa i biopłyny zdefiniowane w art. 2 lit. h) oraz i) dyrektywy 2009/28/WE powinny zatem być objęte dodatkowymi ulgami podatkowymi stosowanymi przez państwa członkowskie, jeżeli spełniają one kryteria zrównoważonego rozwoju określone w art. 17 wspomnianej dyrektywy.

(21) Przepisy ogólne wprowadzone niniejszą dyrektywą uwzględniają specyfikę paliw będących biomasą lub wytworzonych z biomasy, spełniających kryteria zrównoważonego rozwoju określone w art. 17 dyrektywy 2009/28/WE, a mianowicie zarówno ich wkład w osiągnięcie bilansu CO₂, jak i ich niższą zawartość energii na jednostkę w porównaniu z niektórymi konkurującymi paliwami kopalnymi. W konsekwencji przepisy zawarte w dyrektywie 2003/96/WE zezwalające na obniżki lub zwolnienia dla tych paliw powinny zostać usunięte w perspektywie średnioterminowej. W okresie przejściowym należy zapewnić, by przepisy te były stosowane spójnie z przepisami ogólnymi wprowadzonymi niniejszą dyrektywą. Biopaliwa i biopłyny zdefiniowane w art. 2 lit. h) oraz i) dyrektywy 2009/28/WE powinny zatem być objęte dodatkowymi ulgami podatkowymi stosowanymi przez państwa członkowskie, jeżeli spełniają one kryteria zrównoważonego rozwoju określone w art. 17 wspomnianej dyrektywy. **Artykuł ten sugeruje, że kryteria zrównoważonego rozwoju staną się bardziej restrykcyjne w 2017 i 2018 r. Aby kryteria te mogły zostać spełnione, począwszy od 1 stycznia 2017 r. emisja gazów cieplarnianych będzie musiała zostać ograniczona o przynajmniej 50 %. Począwszy od 1 stycznia 2018 r. ograniczenie to będzie musiało wynosić przynajmniej 60 % dla produktów wykonanych w instalacjach, w których produkcję rozpoczęto w dniu 1 stycznia 2017 r. lub później. Gdy tylko zgodnie z dyrektywą 2009/28/WE określone zostaną kryteria zrównoważonego rozwoju dla produktów biomasy innych niż biopaliwa i biopłyny, do produktów tych powinno się zastosować dodatkowe ulgi podatkowe wyłącznie pod warunkiem, że są one zgodne z tymi nowymi kryteriami.**

Poprawka 26

Wniosek dotyczący dyrektywy Punkt 28 preambuły

(28) Co **pięć** lat, przy czym po raz pierwszy do końca 2015 r., Komisja powinna przedstawiać Radzie sprawozdanie dotyczące stosowania niniejszej dyrektywy Komisji, obejmujące w szczególności minimalny poziom opodatkowania związanego z emisjami CO₂ w świetle zmian obowiązującej w UE ceny rynkowej uprawnień do emisji, wpływ innowacji i rozwoju technologicznego **oraz** uzasadnienie zwolnień i obniżek podatkowych ustanowionych w niniejszej dyrektywie, w dla tym paliwa wykorzystywanego do celów żeglugi powietrznej i morskiej. Wykaz sektorów lub podsektorów uznanych za

(28) Co **trzy** lata, przy czym po raz pierwszy do końca 2015 r., Komisja powinna przedstawiać **Parlamentowi Europejskiemu i Radzie** sprawozdanie dotyczące stosowania niniejszej dyrektywy Komisji, obejmujące w szczególności **minimalny poziom ogólnego opodatkowania zużycia energii w celu zagwarantowania utrzymania przewidzianych skutków**, minimalny poziom opodatkowania związanego z emisjami CO₂ w świetle zmian obowiązującej w UE ceny rynkowej uprawnień do emisji, wpływ innowacji i rozwoju technologicznego, **wpływ na szkodliwe lub potencjalnie szkodliwe emisje inne niż emisje CO₂,**

Czwartek, 19 kwietnia 2012 r.

TEKST PROPONOWANY PRZEZ KOMISJĘ

POPRAWKA

narażone na znaczące ryzyko ucieczki emisji *podlega przeglądowi w regularnych odstępach czasu, w szczególności uwzględniając dostępność nowych dowodów.*

uzasadnienie zwolnień i obniżek podatkowych ustanowionych w niniejszej dyrektywie, w dla tym paliwa wykorzystywanego do celów żeglugi powietrznej i morskiej, **a także rozwój sytuacji w zakresie zastosowania biogazu, gazu ziemnego oraz gazu płynnego w transporcie drogowym. Sprawozdanie to powinno zawierać przegląd obowiązujących przepisów podatkowych zawartych w dwustronnych umowach dotyczących usług lotniczych. Sprawozdanie to powinno również obejmować ocenę oddziaływania na definiowanie politycznych priorytetów przemysłowych w europejskim przemyśle samochodowym.** Wykaz sektorów lub podsektorów uznanych za narażone na znaczące ryzyko ucieczki emisji sporządza się i poddaje się regularnemu przeglądowi, w szczególności uwzględniając dostępność nowych dowodów.

Poprawka 27

Wniosek dotyczący dyrektywy

Artykuł 1 – punkt 1

Dyrektywa 2003/96/WE

Artykuł 1 – ustęp 2 – akapit drugi

Opodatkowanie związane z emisjami CO₂ obliczane jest w EUR/t emisji CO₂ w oparciu o referencyjne wskaźniki emisji CO₂ określone w pkt 11 załącznika I do decyzji Komisji 2007/589/WE z dnia 18 lipca 2007 r. ustanawiającej wytyczne dotyczące monitorowania i sprawozdawczości w zakresie emisji gazów cieplarnianych zgodnie z dyrektywą 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady(*). Wskaźniki emisji CO₂ określone we wspomnianej decyzji dla biomasy lub produktów wytworzonych z biomasy, w przypadku biopaliw i biopłynów zdefiniowanych w art. 2 lit. h) oraz i) dyrektywy 2009/28/WE, obowiązują wyłącznie, jeżeli dany produkt spełnia kryteria zrównoważonego rozwoju określone w art. 17 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/28/WE z dnia 23 kwietnia 2009 r. w sprawie promowania stosowania energii ze źródeł odnawialnych (**). Jeżeli biopaliwa i biopłyny nie spełniają tych kryteriów, państwa członkowskie stosują referencyjne wskaźniki emisji CO₂ dla równoważnego paliwa do ogrzewania lub paliwa silnikowego, w odniesieniu do którego w niniejszej dyrektywie określono minimalne poziomy opodatkowania.

Opodatkowanie związane z emisjami CO₂ obliczane jest w EUR/t emisji CO₂ w oparciu o referencyjne wskaźniki emisji CO₂ określone w pkt 11 załącznika I do decyzji Komisji 2007/589/WE z dnia 18 lipca 2007 r. ustanawiającej wytyczne dotyczące monitorowania i sprawozdawczości w zakresie emisji gazów cieplarnianych zgodnie z dyrektywą 2003/87/WE. Wskaźniki emisji CO₂ określone we wspomnianej decyzji dla biomasy lub produktów wytworzonych z biomasy, w przypadku biopaliw i biopłynów zdefiniowanych w art. 2 lit. h) oraz i) dyrektywy 2009/28/WE, obowiązują wyłącznie, jeżeli dany produkt spełnia kryteria zrównoważonego rozwoju określone w art. 17 dyrektywy 2009/28/WE. Jeżeli biopaliwa i biopłyny nie spełniają tych kryteriów, państwa członkowskie stosują referencyjne wskaźniki emisji CO₂ dla równoważnego paliwa do ogrzewania lub paliwa silnikowego, w odniesieniu do którego w niniejszej dyrektywie określono minimalne poziomy opodatkowania. **Zgodnie z dyrektywą 2009/28/WE oraz aby kryteria te mogły zostać spełnione, emisja gazów cieplarnianych będzie musiała zostać ograniczona o przynajmniej 50 % począwszy od 1 stycznia 2017 r., a ograniczenie to będzie musiało wynosić przynajmniej 60 % dla produktów wykonanych w instalacjach, w których produkcję rozpoczęto w dniu 1 stycznia 2017 r. lub później, począwszy od 1 stycznia 2018 r.**

Poprawka 28

Wniosek dotyczący dyrektywy

Artykuł 1 – punkt 1

Dyrektywa 2003/96/WE

Artykuł 1 – ustęp 4

4. Jeżeli nie ustalono inaczej, przepisy niniejszej dyrektywy obowiązują zarówno do opodatkowania związanego z emisjami CO₂, jak i do ogólnego opodatkowania zużycia energii.

4. Jeżeli nie ustalono inaczej, przepisy niniejszej dyrektywy obowiązują zarówno do opodatkowania związanego z emisjami CO₂, jak i do ogólnego opodatkowania zużycia energii. **Kiedy zgodnie z dyrektywą 2009/28/WE określone zostaną kryteria zrównoważonego rozwoju dla produktów biomasy innych niż biopaliwa i biopłyny, referencyjne wskaźniki emisji CO₂ określone w pkt 11 załącznika I do decyzji Komisji 2007/589/WE oraz referencyjne wartości opałowe netto określone**

Czwartek, 19 kwietnia 2012 r.

TEKST PROPONOWANY PRZEZ KOMISJĘ

POPRAWKA

w załączniku III do dyrektywy 2009/28/WE stosowane są w odniesieniu do takich produktów biomasy, jedynie jeżeli są one zgodne z tymi kryteriami zrównoważonego rozwoju. Jeżeli tego rodzaju produkty biomasy nie spełniają tych kryteriów zrównoważonego rozwoju, państwa członkowskie stosują referencyjny wskaźnik emisji CO₂ oraz referencyjną wartość opałową netto dla równoważnego paliwa do ogrzewania lub paliwa silnikowego, w odniesieniu do którego w niniejszej dyrektywie określono minimalne poziomy opodatkowania.

Poprawka 29

Wniosek dotyczący dyrektywy
Artykuł 1 – punkt 2 – litera b)
Dyrektywa 2003/96/WE
Artykuł 2 – ustęp 4 a (nowy)

4a. Państwa członkowskie dopilnowują, aby bezpośrednie i pośrednie wykorzystywanie produktów energetycznych przez instalacje w rozumieniu dyrektywy 2003/87/WE lub bezpośrednie i pośrednie wykorzystywanie produktów energetycznych przez instalacje, które są opodatkowane w związku z krajowymi środkami redukcji CO₂, nie podlegało podwójnemu opodatkowaniu lub podwójnym regulacjom.

Poprawka 30

Wniosek dotyczący dyrektywy
Artykuł 1 – punkt 3
Dyrektywa 2003/96/WE
Artykuł 3 – ustęp 1 – litera a a) (nowa)

aa) energii elektrycznej wykorzystywanej do pompowania wody w celu prowadzenia irygacji;

Poprawka 31

Wniosek dotyczący dyrektywy
Artykuł 1 – punkt 3
Dyrektywa 2003/96/WE
Artykuł 3 – ustęp 1 – litera b) – tiret drugie

— podwójnego zastosowania produktów energetycznych

— **przemysłu energochłonnego** oraz podwójnego zastosowania produktów energetycznych

Poprawka 32

Wniosek dotyczący dyrektywy
Artykuł 1 – punkt 3
Dyrektywa 2003/96/WE
Artykuł 3 – ustęp 1 – litera b) – tiret drugie a (nowe)

— odpadów wykorzystywanych jako paliwa zastępcze lub podlegających termicznemu odzyskowi w rozumieniu art. 3 ust. 15 i załącznika II, pkt R1 dyrektywy 2008/98/WE.

Czwartek, 19 kwietnia 2012 r.

TEKST PROPONOWANY PRZEZ KOMISJĘ

POPRAWKA

Poprawka 53**Wniosek dotyczący dyrektywy
Artykuł 1 – punkt 4 – litera b)**

Dyrektywa 2003/96/WE

Artykuł 4 – ustęp 3

3. Bez uszczerbku dla zwolnień, zróżnicowań i obniżek przewidzianych w niniejszej dyrektywie, w przypadku gdy w załączniku I dla danego zastosowania przewidziano takie same minimalne poziomy opodatkowania, państwa członkowskie zapewniają ustalenie takich samych poziomów opodatkowania dla produktów przeznaczonych do tego zastosowania. Nie naruszając przepisów art. 15 ust. 1 lit. i), w odniesieniu do paliw silnikowych, o których mowa w tabeli A w załączniku I, przepis ten obowiązuje od dnia 1 stycznia 2023 r.

skreślony

Do celów akapitu pierwszego każde zastosowanie, w odniesieniu do którego określono minimalny poziom opodatkowania odpowiednio w tabelach A, B i C w załączniku I, uważane jest za pojedyncze zastosowanie.

Poprawka 34**Wniosek dotyczący dyrektywy
Artykuł 1 – punkt 4 – litera b)**

Dyrektywa 2003/96/WE

Artykuł 4 – ustęp 3 – akapit drugi a (nowy)

W przypadku gazu ziemnego i biometanu wykorzystywanych jako paliwa silnikowe wyższe minimalne poziomy ogólnego opodatkowania zużycia energii będą miały zastosowanie dopiero po ocenie – którą Komisja ma przeprowadzić do 2023 r. – wdrożenia przepisów niniejszej dyrektywy odnoszących się do poziomu opodatkowania mającego zastosowanie do gazu ziemnego wykorzystywanego w transporcie drogowym. Taka ocena ma na celu m.in. sprawdzenie postępów w kwestiach takich jak dostępność gazu ziemnego i biometanu, rozwój sieci tankowania w Unii, udział rynkowy pojazdów napędzanych gazem ziemnym w Unii, innowacje i rozwój technologiczny w zakresie wykorzystywania biometanu jako paliwa transportowego oraz wartość rzeczywista minimalnego poziomu opodatkowania.

Poprawka 35**Wniosek dotyczący dyrektywy
Artykuł 1 – punkt 4 – litera b)**

Dyrektywa 2003/96/WE

Artykuł 4 – ustęp 4 – akapit pierwszy

4. Minimalne poziomy ogólnego opodatkowania zużycia energii ustanowione w niniejszej dyrektywie podlegają **dostosowaniu** co trzy lata **począwszy od dnia 1 lipca 2016 r.**, tak by **uwzględniały zmiany zharmonizowanego indeksu cen konsumpcyjnych z wyłączeniem energii i żywności nieprzetworzonej** publikowanego przez Eurostat. Komisja publikuje minimalne poziomy opodatkowania w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej.

4. Minimalne poziomy ogólnego opodatkowania zużycia energii ustanowione w niniejszej dyrektywie podlegają **przeoglądowi** co trzy lata, tak by **zapewnić utrzymanie przewidzianych skutków zgodnie z art. 29.** Jeżeli okaże się to konieczne, Komisja składa wnioski dotyczące zmiany tych minimalnych poziomów.

Czwartek, 19 kwietnia 2012 r.

TEKST PROPONOWANY PRZEZ KOMISJĘ

POPRAWKA

Poprawka 36

Wniosek dotyczący dyrektywy
Artykuł 1 – punkt 4 – litera b)
Dyrektywa 2003/96/WE
Artykuł 4 – ustęp 4 – akapit drugi

Minimalne poziomy *podlegają automatycznemu dostosowaniu poprzez podwyższenie lub obniżenie kwoty bazowej w euro o wskaźnik procentowej zmiany indeksu w poprzednich trzech latach kalendarzowych. Jeżeli zmiana procentowa w czasie od ostatniego dostosowania jest niższa niż 0,5 %, dostosowania nie dokonuje się.*

Minimalne poziomy *opodatkowania związanego z emisjami CO₂ ustanowionego w niniejszej dyrektywie są dostosowywane - co trzy lata od dnia 1 lipca 2016 r. - do średniej ceny rynkowej uprawnień do emisji w ramach unijnego systemu handlu uprawnieniami do emisji w oparciu o dyrektywę 2003/87/WE z poprzednich 18 miesięcy. Komisja przyjmuje akt delegowany zgodnie z art. 27, określający wzór, na podstawie którego oblicza się to dostosowanie.*

Poprawka 37

Wniosek dotyczący dyrektywy
Artykuł 1 – punkt 5 – litera b)
Dyrektywa 2003/96/WE
Artykuł 5 – tiret trzecie

— do następujących zastosowań: lokalny publiczny transport pasażerski (z wyłączeniem z taksówek), zbieranie odpadów, siły zbrojne i administracja publiczna, osoby niepełnosprawne, karetki pogotowia;

— do następujących zastosowań: lokalny publiczny transport pasażerski (z wyłączeniem z taksówek), zbieranie odpadów, siły zbrojne i administracja publiczna, osoby niepełnosprawne, karetki pogotowia, **wozy strażackie i pojazdy policyjne**;

Poprawka 55

Wniosek dotyczący dyrektywy
Artykuł 1 –punkt 6
Dyrektywa 2003/96/WE
Artykuł 7

Od dnia 1 stycznia 2013 r., od dnia 1 stycznia 2015 r. i od dnia 1 stycznia 2018 r. dla paliw silnikowych obowiązują minimalne poziomy opodatkowania ustalone w załączniku I tabela A.

1. Od dnia 1 stycznia 2013 r., od dnia 1 stycznia 2015 r. i od dnia 1 stycznia 2018 r. dla paliw silnikowych obowiązują minimalne poziomy opodatkowania ustalone w załączniku I tabela A.

2. **Państwa członkowskie mogą dokonywać rozróżnienia między handlowym i niehandlowym olejem gazowym.**

„Handlowy olej gazowy wykorzystywany jako paliwo silnikowe” oznacza olej gazowy wykorzystywany jako paliwo silnikowe do następujących celów:

a) przewóz towarów na rachunek cudzy lub własny, pojazdem silnikowym lub pojazdem przegubowym przeznaczonym wyłącznie do przewozu drogowego towarów[...];

b) regularny lub okazjonalny przewóz osób, pojazdem silnikowym [...].

3. **Państwa członkowskie umożliwiają przewoźnikom handlowym stosowanie różnych systemów rachunkowości podatkowej.**

Czwartek, 19 kwietnia 2012 r.

TEKST PROPONOWANY PRZEZ KOMISJĘ

POPRAWKA

Poprawka 39

Wniosek dotyczący dyrektywy
Artykuł 1 – punkt 11 – litera a) – podpunkt (i)
 Dyrektywa 2003/96/WE
 Artykuł 14 – ustęp 1 – wprowadzenie

Poza przepisami ogólnymi określonymi w dyrektywie Rady 2008/118/WE z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie ogólnych zasad dotyczących podatku akcyzowego, *uchylającej dyrektywę 92/12/EWG(*)* dotyczącymi zwolnionych zastosowań produktów podlegających opodatkowaniu, i bez uszczerbku dla innych przepisów Unii, państwa członkowskie, na warunkach ustanowionych przez nie w celu zapewnienia prawidłowego i prostego stosowania takich zwolnień oraz zapobiegania **jakimkolwiek** przypadkom unikania lub uchylania się od opodatkowania lub nadużyciom podatkowym, zwalniają z opodatkowania następujące produkty:

1. Poza przepisami ogólnymi określonymi w dyrektywie Rady 2008/118/WE z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie ogólnych zasad dotyczących podatku akcyzowego, dotyczącymi zwolnionych zastosowań produktów podlegających opodatkowaniu, i bez uszczerbku dla innych przepisów Unii, państwa członkowskie, na warunkach ustanowionych przez nie w celu zapewnienia prawidłowego i prostego stosowania takich zwolnień oraz zapobiegania przypadkom **ubóstwa energetycznego**, unikania lub uchylania się od opodatkowania lub nadużyciom podatkowym, zwalniają z opodatkowania następujące produkty:

Poprawka 41

Wniosek dotyczący dyrektywy – akt zmieniający
Artykuł 1 – punkt 11 – litera a) – podpunkt (iii)
 Dyrektywa 2003/96/WE
 Artykuł 14 – ustęp 1 – litera e)

e) do dnia **31 grudnia 2020 r.** energia elektryczna dostarczana bezpośrednio na statki zacumowane w portach.

e) do dnia **31 grudnia 2025 r.** energia elektryczna dostarczana bezpośrednio na statki zacumowane w portach **morskich lub śródlądowych**.

Poprawka 42

Wniosek dotyczący dyrektywy – akt zmieniający
Artykuł 1 – punkt 12
 Dyrektywa 2003/96/WE
 Artykuł 14 a – ustęp 1

1. Do dnia **31 grudnia 2020 r.** państwa członkowskie zapewniają ulgę podatkową dotyczącą opodatkowania związanego z emisjami CO₂ w odniesieniu do wykorzystywania produktów energetycznych przez instalacje należące do sektorów lub podsektorów uznanych za narażone na znaczące ryzyko ucieczki emisji.

1. Do dnia **31 grudnia 2025 r.** państwa członkowskie zapewniają ulgę podatkową dotyczącą opodatkowania związanego z emisjami CO₂ w odniesieniu do wykorzystywania produktów energetycznych przez instalacje należące do sektorów lub podsektorów uznanych za narażone na znaczące ryzyko ucieczki emisji.

Poprawka 43

Wniosek dotyczący dyrektywy
Artykuł 1 – punkt 13 – litera a) – podpunkt (-i) (nowy)
 Dyrektywa 2003/96/WE
 Artykuł 15 – ustęp 1 – litera b a) (nowa)

(-i) dodaje się literę w brzmieniu:

„ba) do dnia 1 stycznia 2023 r. energia elektryczna wykorzystywana do ładowania elektrycznych i hybrydowych pojazdów do transportu drogowego”;

Czwartek, 19 kwietnia 2012 r.

TEKST PROPONOWANY PRZEZ KOMISJĘ

POPRAWKA

Poprawka 44

Wniosek dotyczący dyrektywy
Artykuł 1 – punkt 13 – litera a) – podpunkt (i)
Dyrektywa 2003/96/WE
Artykuł 15 – ustęp 1 – litera h)

h) produktów energetycznych wykorzystywanych jako paliwo do ogrzewania i energia elektryczna wykorzystywanych przez gospodarstwa domowe lub organizacje uznane przez dane państwo członkowskie za organizacje użyteczności publicznej. W przypadku takich organizacji użyteczności publicznej państwa członkowskie ograniczają zwolnienie lub obniżkę do działalności niehandlowych. W przypadku gdy występują mieszane zastosowania, opodatkowanie stosuje się proporcjonalnie do każdego rodzaju zastosowania. Jeśli zastosowanie jest nieznaczne, wówczas może zostać potraktowane jako nieistniejące;

h) **do dnia 1 stycznia 2025 r.** produktów energetycznych wykorzystywanych jako paliwo do ogrzewania i energia elektryczna wykorzystywanych przez gospodarstwa domowe lub organizacje uznane przez dane państwo członkowskie za organizacje użyteczności publicznej. W przypadku takich organizacji użyteczności publicznej państwa członkowskie ograniczają zwolnienie lub obniżkę do działalności niehandlowych. W przypadku gdy występują mieszane zastosowania, opodatkowanie stosuje się proporcjonalnie do każdego rodzaju zastosowania. Jeśli zastosowanie jest nieznaczne, wówczas może zostać potraktowane jako nieistniejące;

Poprawka 45

Wniosek dotyczący dyrektywy
Artykuł 1 – punkt 13 – litera a) – podpunkt (i)
Dyrektywa 2003/96/WE
Artykuł 15 – ustęp 1 – litera i)

(i) do dnia 1 stycznia 2023 r. gazu ziemnego i gazu płynnego wykorzystywanych jako materiały pędne;

(i) do dnia 1 stycznia 2023 r. gazu ziemnego, **biogazu** i gazu płynnego wykorzystywanych jako materiały pędne **oraz gazu płynnego wykorzystywanego jako paliwo. Od dnia 1 stycznia 2023 r. do dnia 1 stycznia 2030 r. państwa członkowskie mogą stosować obniżenie minimalnych poziomów opodatkowania o wartość do 50 % w odniesieniu do tych paliw.**

Poprawka 46

Wniosek dotyczący dyrektywy
Artykuł 1 – punkt 13 – litera b)
Dyrektywa 2003/96/WE
Artykuł 15 – ustęp 3

3. Państwa członkowskie mogą stosować poziom ogólnego opodatkowania zużycia energii obniżony nawet do zera w stosunku do produktów energetycznych i energii elektrycznej wykorzystywanych w pracach rolniczych, ogrodnictwa, w hodowli ryb, oraz w leśnictwie. **Beneficjenci podlegają uzgodnieniom prowadzącym** do wzrostu efektywności energetycznej, zasadniczo równoważnego z tym, który zostałby osiągnięty, jeśli przestrzegane byłyby standardowe unijne stawki minimalne.

3. Państwa członkowskie mogą stosować poziom ogólnego opodatkowania zużycia energii obniżony nawet do zera w stosunku do produktów energetycznych i energii elektrycznej wykorzystywanych w pracach rolniczych, ogrodnictwa, w hodowli ryb, oraz w leśnictwie. **Państwa członkowskie wraz z beneficjentami opracowują specjalne strategie prowadzące** do wzrostu efektywności energetycznej, zasadniczo równoważnego z tym, który zostałby osiągnięty, jeśli przestrzegane byłyby standardowe unijne stawki minimalne.

Poprawka 47

Wniosek dotyczący dyrektywy
Artykuł 1 – punkt 13 – litera b)
Dyrektywa 2003/96/WE
Artykuł 15 – ustęp 3 a (nowy)

3a. Państwa członkowskie udzielają beneficjentom, w tym małym i średnim gospodarstwom rolnym, kompleksowych wskazówek dotyczących spełniania wymogów dotyczących efektywności energetycznej związanych z obniżonymi stawkami podatku.

Czwartek, 19 kwietnia 2012 r.

TEKST PROPONOWANY PRZEZ KOMISJĘ

POPRAWKA

Poprawka 48**Wniosek dotyczący dyrektywy****Artykuł 1 – punkt 13 a (*) – litera a) – punkt (i a) (nowy)**

Dyrektywa 2003/96/WE

Artykuł 16 – ustęp 1 – akapit pierwszy a) (nowy)

*(ia) po akapicie pierwszym dodaje się akapit w brzmieniu:**„Gdy tylko zgodnie z dyrektywą 2009/28/WE określone zostaną kryteria zrównoważonego rozwoju dla produktów biomasy innych niż biopaliwa i biopłyny, zwolnienie lub obniżka podatkowa w odniesieniu do tych produktów mogą być stosowane, jedynie jeżeli produkty te są zgodne z tymi kryteriami zrównoważonego rozwoju.”**(*) NB: błędna numeracja „(1)” we wniosku Komisji.***Poprawka 49****Wniosek dotyczący dyrektywy****Artykuł 1 – punkt 14**

Dyrektywa 2003/96/WE

Artykuł 17 – ustęp 1 – litera a) – ustęp 1

„Zakład energochłonny” oznacza jednostkę gospodarczą, określoną w art. 11, w której koszty nabycia produktów energetycznych i energii elektrycznej stanowią przynajmniej **3,0 %** wartości produkcji lub kwota należnego krajowego podatku energetycznego stanowi przynajmniej 0,5 % wartości dodanej. W ramach tej definicji państwa członkowskie mogą stosować bardziej rygorystyczne pojęcia, włącznie z wartością sprzedaży, definicjami dotyczącymi procesu i sektora.

„Zakład energochłonny” oznacza jednostkę gospodarczą, określoną w art. 11, w której koszty nabycia produktów energetycznych i energii elektrycznej stanowią przynajmniej **5,0 %** wartości produkcji lub kwota należnego krajowego podatku energetycznego stanowi przynajmniej 0,5 % wartości dodanej. W ramach tej definicji państwa członkowskie mogą stosować bardziej rygorystyczne pojęcia, włącznie z wartością sprzedaży, definicjami dotyczącymi procesu i sektora.

Poprawka 50**Wniosek dotyczący dyrektywy****Artykuł 1 – punkt 21**

Dyrektywa 2003/96/WE

Artykuł 29

Co **pięć lat**, przy czym po raz pierwszy do końca 2015 r., Komisja przedkłada Radzie sprawozdanie dotyczące stosowania niniejszej dyrektywy oraz – w stosownym przypadku – wniosek dotyczący jej zmiany.

Sprawozdanie Komisji obejmuje między innymi zbadanie **minimalnego poziomu opodatkowania związanego z emisjami CO₂**, wpływ innowacji i rozwoju technologicznego, w szczególności na efektywność energetyczną, wykorzystanie energii elektrycznej w transporcie, **oraz** uzasadnienie zwolnień i obniżek podatkowych, w dla tym paliwa wykorzystywanego do celów żeglugi powietrznej i morskiej, ustanowionych w niniejszej dyrektywie.

Co **trzy lata**, przy czym po raz pierwszy do końca 2015 r., Komisja przedkłada **Parlamentowi Europejskiemu i** Radzie sprawozdanie dotyczące stosowania niniejszej dyrektywy oraz – w stosownym przypadku – wniosek dotyczący jej zmiany.

Sprawozdanie Komisji obejmuje między innymi:

(i) zbadanie minimalnych poziomów ogólnego opodatkowania zużycia energii w celu zagwarantowania utrzymania przewidzianych skutków,

Czwartek, 19 kwietnia 2012 r.

TEKST PROPONOWANY PRZEZ KOMISJĘ

POPRAWKA

W każdym przypadku wykaz sektorów lub podsektorów uznanych za narażone na znaczące ryzyko ucieczki emisji **do celów art. 14a niniejszej dyrektywy** podlega przeglądowi w regularnych odstępach czasu, w szczególności uwzględniając dostępność nowych dowodów.

- (ii) cenę CO₂ w związku z unijnym systemem handlu uprawnieniami do emisji w oparciu o dyrektywę 2003/87/WE,
- (iii) wpływ innowacji i rozwoju technologicznego, w szczególności na efektywność energetyczną,
- (iv) wykorzystanie energii elektrycznej w transporcie,
- (v) uzasadnienie zwolnień i obniżek podatkowych, w dla tym paliwa wykorzystywanego do celów żeglugi powietrznej i morskiej, ustanowionych w niniejszej dyrektywie,
- (vi) **oddziaływanie niniejszej dyrektywy na wyznaczanie priorytetów w zakresie polityki przemysłowej w ramach unijnego przemysłu samochodowego, m.in. w odniesieniu ekologicznych, energooszczędnych i konwencjonalnych silników spalinowych oraz celów Unii w zakresie zmniejszenia emisji CO₂ w sektorze samochodowym,**
- (vii) rozwój w zakresie wykorzystywania biogazu, gazu ziemnego oraz gazu płynnego w transporcie drogowym oraz
- (viii) kwestię, czy należy uwzględnić szkodliwe lub potencjalnie szkodliwe emisje inne niż emisje CO₂.

Sprawozdanie to powinno również obejmować przegląd obowiązujących przepisów podatkowych zawartych w dwustronnych umowach o komunikacji lotniczej. Komisja uwzględni w swoim sprawozdaniu prawidłowe funkcjonowanie rynku wewnętrznego, rzeczywistą wartość minimalnych poziomów opodatkowania i szersze cele Traktatu.

W każdym przypadku wykaz sektorów lub podsektorów uznanych za narażone na znaczące ryzyko ucieczki emisji podlega przeglądowi w regularnych odstępach czasu, w szczególności uwzględniając dostępność nowych dowodów. **W związku z tym krajowe warunki wdrożenia podlegają kontroli pod kątem jasności i jednoznaczności oraz przejrzystości dla wszystkich konsumentów.**

Piątek, 20 kwietnia 2012 r.

Projekt budżetu korygującego nr 1/2012: finansowanie ITER

P7_TA(2012)0138

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 20 kwietnia 2012 r. w sprawie stanowiska Rady dotyczącego projektu budżetu korygującego Unii Europejskiej nr 1/2012 na rok budżetowy 2012, sekcja 3 – Komisja (08136/2012 – C7-0088/2012 – 2012/2011(BUD))

(2013/C 258 E/27)

Parlament Europejski,

- uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 314, oraz Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Energii Atomowej, w szczególności jego art. 106a,
 - uwzględniając rozporządzenie (WE, Euratom) nr 1605/2002 Rady z 25 czerwca 2002 r. w sprawie rozporządzenia finansowego mającego zastosowanie do budżetu ogólnego Wspólnot Europejskich ⁽¹⁾, w szczególności art. 37 i 38,
 - uwzględniając budżet ogólny Unii Europejskiej na rok budżetowy 2012, w formie przyjętej ostatecznie w dniu 1 grudnia 2011 r. ⁽²⁾,
 - uwzględniając Porozumienie międzyinstytucjonalne pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej i należytego zarządzania finansami z dnia 17 maja 2006 r. ⁽³⁾,
 - uwzględniając projekt budżetu korygującego nr 1/2012 Unii Europejskiej na rok budżetowy 2012, przedstawiony przez Komisję dnia 27 stycznia 2012 r. (COM(2012)0031),
 - uwzględniając stanowisko Rady w sprawie projektu budżetu korygującego nr 1/2012, przyjęte przez Radę dnia 26 marca 2012 r. (08136/2012 – C7-0088/2012),
 - uwzględniając art. 75b i art. 75e Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Budżetowej (A7-0097/2012),
- A. mając na uwadze, że projekt budżetu korygującego nr 1/2012 ma zasilić budżet na 2012 r. o kwotę 650 mln EUR tytułem środków na zobowiązania w artykule 08 20 02 „Euratom – Europejskie wspólne przedsięwzięcie na rzecz realizacji projektu ITER – Energia termojądrowa (F4E)”,
- B. mając na uwadze, że taka korekta budżetowa jest w pełni zgodna z porozumieniem osiągniętym między Parlamentem i Radą w grudniu 2011 r. w celu uwzględnienia 1 300 mln EUR dodatkowych kosztów projektu ITER w latach 2012-2013,
1. przyjmuje do wiadomości projekt budżetu korygującego nr 1/2012;
 2. zatwierdza stanowisko Rady w sprawie projektu budżetu korygującego nr 1/2012 bez poprawek i zobowiązuje swojego przewodniczącego do ogłoszenia, że budżet korygujący nr 1/2012 został ostatecznie przyjęty, oraz do zarządzania jego publikacji w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*;
 3. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji i parlamentom narodowym.

⁽¹⁾ Dz.U. L 248 z 16.9.2002, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 56 z 29.2.2012.

⁽³⁾ Dz.U. C 139 z 14.6.2006, s. 1.

2013/C 258 E/14	Kobiety i zmiany klimatu Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 20 kwietnia 2012 r. w sprawie kobiet i zmian klimatu (2011/2197(INI))	91
2013/C 258 E/15	Nasze ubezpieczenie na życie i nasz kapitał naturalny - strategia ochrony różnorodności biologicznej UE do 2020 r. Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 20 kwietnia 2012 r. w sprawie różnorodności biologicznej będącej naszym ubezpieczeniem na życie i naszym naturalnym kapitałem: unijna strategia ochrony różnorodności biologicznej na okres do 2020 r. (2011/2307(INI))	99
2013/C 258 E/16	Przegląd VI wspólnotowego programu działania w zakresie środowiska naturalnego i określenie priorytetów VII programu Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 20 kwietnia 2012 r. w sprawie przeglądu szóstego wspólnotowego programu działań w zakresie środowiska naturalnego oraz określenia priorytetów dla siódmego unijnego programu działań w zakresie środowiska – lepsze środowisko dla lepszego życia (2011/2194(INI))	115

III Akty przygotowawcze

PARLAMENT EUROPEJSKI

Środa, 18 kwietnia 2012 r.

2013/C 258 E/17	Koordinacja systemów zabezpieczenia społecznego ***I Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 18 kwietnia 2012 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 883/2004 w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego oraz rozporządzenie (WE) nr 987/2009 dotyczące wykonywania rozporządzenia (WE) nr 883/2004 (COM(2010)0794 – C7-0005/2011 – 2010/0380(COD))	125
	P7_TC1-COD(2010)0380 Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 18 kwietnia 2012 r. w celu przyjęcia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr .../2012 zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 883/2004 w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego oraz rozporządzenie (WE) nr 987/2009 dotyczące wykonywania rozporządzenia (WE) nr 883/2004	126
2013/C 258 E/18	Przystąpienie Unii Europejskiej do Traktatu o wzajemnych stosunkach i współpracy w Azji Południowo-Wschodniej *** Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 18 kwietnia 2012 r. w sprawie projektu decyzji Rady w sprawie przystąpienia Unii Europejskiej do Traktatu o wzajemnych stosunkach i współpracy w Azji Południowo-Wschodniej (07434/2012 – C7-0085/2012 – 2012/0028(NLE))	126
2013/C 258 E/19	Projekt protokołu w sprawie obaw narodu irlandzkiego co do Traktatu z Lizbony (zgoda) *** Decyzja Parlamentu Europejskiego z dnia 18 kwietnia 2012 r. w sprawie wniosku Rady Europejskiej o niezwoływanie konwentu w celu dodania do Traktatu o Unii Europejskiej i Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej Protokołu w sprawie obaw narodu irlandzkiego co do Traktatu z Lizbony (00092/2011 – C7-0388/2011 – 2011/0816(NLE))	127
2013/C 258 E/20	Projekt protokołu dotyczącego obaw narodu irlandzkiego co do Traktatu z Lizbony (konsultacja) * Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 18 kwietnia 2012 r. w sprawie projektu protokołu dotyczącego obaw narodu irlandzkiego co do Traktatu z Lizbony (art. 48 ust. 3 Traktatu o Unii Europejskiej) (00092/2011 – C7-0387/2011 – 2011/0815(NLE))	128

Czwartek, 19 kwietnia 2012 r.

2013/C 258 E/21	<p>Dobrowolna umowa o partnerstwie pomiędzy UE a Republiką Środkowoafrykańską dotycząca egzekwowania prawa, zarządzania i handlu w dziedzinie leśnictwa oraz handlu produktami z drewna wprowadzanymi na terytorium Unii Europejskiej ***</p> <p>Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 19 kwietnia 2012 r. w sprawie projektu decyzji Rady w sprawie zawarcia dobrowolnej umowy o partnerstwie pomiędzy Unią Europejską a Republiką Środkowoafrykańską dotyczącej egzekwowania prawa, zarządzania i handlu w dziedzinie leśnictwa oraz handlu produktami z drewna wprowadzanymi na terytorium Unii Europejskiej (FLEGT) (14034/2011 – C7-0046/2012 – 2011/0127(NLE))</p>	130
2013/C 258 E/22	<p>Dobrowolna umowa o partnerstwie pomiędzy Unią Europejską a Republiką Liberii dotyczącej egzekwowania prawa, zarządzania i handlu w dziedzinie leśnictwa oraz handlu produktami z drewna wprowadzanymi na terytorium Unii Europejskiej ***</p> <p>Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 19 kwietnia 2012 r. w sprawie projektu decyzji Rady w sprawie zawarcia dobrowolnej umowy o partnerstwie pomiędzy Unią Europejską a Republiką Liberii dotyczącej egzekwowania prawa, zarządzania i handlu w dziedzinie leśnictwa oraz handlu produktami z drewna wprowadzanymi na terytorium Unii Europejskiej (11104/2011 – C7-0241/2011 – 2011/0160(NLE))</p>	130
2013/C 258 E/23	<p>Instrumenty podziału ryzyka dla państw członkowskich doświadczających poważnych trudności w zakresie ich stabilności finansowej lub nimi zagrożonych ***I</p> <p>Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 19 kwietnia 2012 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającego rozporządzenie Rady (WE) nr 1083/2006 w odniesieniu do niektórych przepisów dotyczących instrumentów podziału ryzyka dla państw członkowskich doświadczających poważnych trudności w zakresie ich stabilności finansowej lub nimi zagrożonych (COM(2011)0655 – C7-0350/2011 – 2011/0283(COD))</p>	131
	<p>P7_TC1-COD(2011)0283</p> <p>Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 19 kwietnia 2012 r. w celu przyjęcia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr .../2012 zmieniającego rozporządzenie Rady (WE) nr 1083/2006 w odniesieniu do niektórych przepisów dotyczących instrumentów podziału ryzyka dla państw członkowskich doświadczających poważnych trudności w zakresie stabilności finansowej lub nimi zagrożonych</p>	132
2013/C 258 E/24	<p>Umowa USA-UE o wykorzystywaniu danych dotyczących przelotu pasażera oraz przekazywaniu takich danych do Departamentu Bezpieczeństwa Wewnętrznego Stanów Zjednoczonych ***</p> <p>Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 19 kwietnia 2012 r. w sprawie projektu decyzji Rady w sprawie zawarcia Umowy między Stanami Zjednoczonymi Ameryki a Unią Europejską o wykorzystywaniu danych dotyczących przelotu pasażera oraz przekazywaniu takich danych do Departamentu Bezpieczeństwa Wewnętrznego Stanów Zjednoczonych (17433/2011 – C7-0511/2011 – 2011/0382(NLE))</p>	132
2013/C 258 E/25	<p>Wspólna skonsolidowana podstawa opodatkowania osób prawnych *</p> <p>Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 19 kwietnia 2012 r. w sprawie wniosku dotyczącego dyrektywy Rady w sprawie wspólnej skonsolidowanej podstawy opodatkowania osób prawnych (COM(2011)0121 – C7-0092/2011 – 2011/0058(CNS))</p>	134
2013/C 258 E/26	<p>Opodatkowanie produktów energetycznych i energii elektrycznej *</p> <p>Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 19 kwietnia 2012 r. w sprawie wniosku dotyczącego dyrektywy Rady zmieniającej dyrektywę 2003/96/WE w sprawie restrukturyzacji wspólnotowych przepisów ramowych dotyczących opodatkowania produktów energetycznych i energii elektrycznej (COM(2011)0169 – C7-0105/2011 – 2011/0092(CNS))</p>	144
Piątek, 20 kwietnia 2012 r.		
2013/C 258 E/27	<p>Projekt budżetu korygującego nr 1/2012: finansowanie ITER</p> <p>Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 20 kwietnia 2012 r. w sprawie stanowiska Rady dotyczącego projektu budżetu korygującego Unii Europejskiej nr 1/2012 na rok budżetowy 2012, sekcja 3 – Komisja (08136/2012 – C7-0088/2012 – 2012/2011(BUD))</p>	161

Skróty i symbole

*	Procedura konsultacji
**I	Procedura współpracy: pierwsze czytanie
**II	Procedura współpracy: drugie czytanie
***	Procedura zgody
***I	Procedura współdecyzji: pierwsze czytanie
***II	Procedura współdecyzji: drugie czytanie
***III	Procedura współdecyzji: trzecie czytanie

(Typ procedury zależy od podstawy prawnej zaproponowanej przez Komisję.)

Poprawki polityczne: tekst nowy lub zmieniony został zaznaczony kursywą i wytłuszczonym drukiem; symbol ■ sygnalizuje skreślenia.

Poprawki lub zmiany techniczne wprowadzone przez służby językowe: tekst nowy lub zmieniony został zaznaczony zwykłą kursywą; symbol || sygnalizuje skreślenia.

Portal EUR-Lex (<http://new.eur-lex.europa.eu>) zapewnia bezpośredni i bezpłatny dostęp do prawodawstwa Unii Europejskiej. EUR-Lex umożliwia dostęp do *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej* oraz traktatów, aktów prawnych, orzecznictwa i aktów przygotowawczych.

Dodatkowe informacje o Unii Europejskiej znajdują się na stronie: <http://europa.eu>

Urząd Publikacji Unii Europejskiej
2985 Luksemburg
LUKSEMBURG

PL